

Giới thiệu 1/2 Ngự Miêu

Truyện 1/2 Ngự Miêu của tác giả Bạch Thái thuộc thể loại truyện xuyên không rất kỳ lạ bí ẩn. Nhân vật chính trở về thời kỳ Bắc Tống và nhập vào thân xác của Ngự Miêu Triều Chiêu...

Một nửa là nhân vật chính một nửa là Ngự Miêu? Hai người trong cùng một thể xác sao?

Trở trên thân xác này lại có chu kỳ nguyệt mỗi tháng đều đặn! Một câu chuyện thật sự kỳ lạ mời các bạn đọc xem.

Bạn đang đọc truyện *1/2 Ngự Miêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

"Rốt cục cũng đã tới rồi, ngồi xe lửa quả thật là làm cho toàn thân đau ră rồi mà." Sau khi ra đến bên ngoài nhà ga Khai Phong của tỉnh Hà Nam, tôi hung hăng vịn thắt lưng mấy cái, sau đó khoác ba lô trên vai, lẩm bẩm "Trước tiên vẫn phải đi tìm một khách sạn tốt để cất hành lý, sau đó nghỉ ngơi một lát mới đi thăm quan phong cảnh."

Quyết định xong, tôi mua một tờ bản đồ thành phố Khai Phong ở một quán nhỏ ngay bên ngoài nhà ga, vừa đi vừa nhìn.

"Tiểu thư, mua cái gì đó làm kỉ niệm không?" Một giọng Hà Nam nói tiếng phổ thông không được chuẩn cho lắm vang lên.

Tôi ngẩng đầu lên, đúng lúc nhìn thấy người bán hàng rong vẫn thường hay gặp ở những nhà ga đang chào hàng, trong tay hắn giắt một chuỗi đồ bằng ngọc giả cổ.

Tôi biết đối với những người bán hàng rong, nếu mình càng là đề ý đến họ, thì họ lại càng cuốn chặt lấy mình, vì thế liền không mặn không nhạt quét mắt nhìn hắn một cái, cất bước đi tiếp.

"Tiểu thư, nhìn xem đi, một cái chỉ có năm đồng mà thôi, thật sự là rất rẻ nha." Người bán hàng rong chưa từ bỏ ý định đuổi theo tôi.

Năm đồng?

Năm đồng để mua hàng giả thật là không đáng, nếu thích thì tôi tự mình đến cửa hàng uy tín để mua không phải tốt hơn sao?

Tôi cũng không quay đầu lại, cứ tiếp tục đi về phía trước.

"Tiểu thư, mua một chiếc vòng đi, cô nhìn xem cô thích món đồ nào, tôi sẽ bán rẻ cho cô món đó." Người bán hàng rong chưa từ bỏ ý định, cứ quần lấy tôi, tôi bị hắn cuốn lấy không có biện pháp gì tránh được hắn, chỉ còn cách dừng bước muốn mắng người, vừa quay đầu lại, đối diện với ánh mắt khẩn cầu của người bán hàng rong. Quần áo của hắn thật là đơn bạc, tuy đang là mùa hè nhưng buổi sáng sớm tỉnh mơ vẫn có chút lạnh lạnh, gió lạnh thổi tới làm hắn run mình một cái, nhưng vẫn không quên nở một nụ cười nhiệt tình với tôi.

Tôi âm thầm thờ dài, quên đi, nhân tiện mua một cái cũng không sao.

Đưa tay lướt nhẹ qua đủ loại đồ bằng ngọc giả cổ, người bán hàng rong kia cũng là một người thông minh, thấy tôi có ý định mua hàng, lập tức nhiệt tình giới thiệu.

Tôi chọn lấy một chiếc móc điện thoại di động, tuy rằng vừa nhìn đã biết ngay là loại ngọc pha tạp kém chất lượng, không đáng giá tiền, nhưng được cái chạm khắc hình một chiếc chuông nhỏ xinh xắn. Không cần vì một, hai đồng mà mặc cả, tôi trả cho người bán hàng rong năm đồng.

Sau khi đã đuổi được người bán hàng rong đi, tôi gờ chiếc móc điện thoại lên ngắm nghía, lại cảm thấy mắt năm đồng cũng coi như là đáng giá, chính trong lúc còn đang thất thần ngắm nghía móc điện thoại, tôi không nhận ra cảnh tượng xung quanh mình đã dần dần thay đổi. Hệt một bước thiếu chút nữa thì đập vào khoảng không, vội vàng lao đảo đứng lại, khi ngẩng đầu lên, cảnh tượng trước mắt làm cho tôi mở to hai mắt nhìn. Bốn phía, sớm đã không phải là đường cái náo nhiệt, mà thay vào đó lại là núi rừng yên tĩnh vắng lặng, mà đứng ở trước mặt tôi lúc này là một mỹ nam tử áo lam tóc dài, trong tay hắn đang cầm một khối ngọc bội. Qua một lúc kinh ngạc, tay tôi run lên, móc điện thoại theo đầu ngón tay cứ thế rơi xuống. Ước chừng là do thấy tôi đột nhiên xuất hiện, nam tử kia cũng là mở to hai mắt nhìn, một bộ dáng ngạc nhiên mang theo nghi ngờ, tay cũng hơi hơi run lên, ngọc bội trong tay cũng cứ như vậy mà rơi xuống. Lần lượt hai đồ vật cùng nhau rơi trên mặt đất, sau đó, rơi trúng tảng đá vỡ tan. Cũng ngay lúc đó, trước mắt tôi tựa hồ hiện lên một đạo bạch quang, sau đó tôi lẫn ra hôn mê bất tỉnh.

Tựa hồ là đã hôn mê rất lâu, lại tựa hồ chỉ hôn mê trong phút chốc, lúc tôi khôi phục lại ý thức, sờ sờ cái trán, nhỏ giọng rên rỉ một tiếng, mới chậm rãi từ trên mặt đất bò dậy. Vừa mới quỳ được có một chân, trong lúc vô tình tôi ngẩng đầu lên nhìn một cái, sau đó, giống như bị sét đánh trúng, cứ ở tư thế nửa quỳ như thế mà bất động ngay tại chỗ, ngay cả rên cũng không rên được một tiếng nào.

Chỉ thấy, trước mặt tôi có người đang loạng choạng đứng lên. Một thân vì dễ tiện cho việc ngồi xe lửa mà mặc áo khoác quần bò, vì đã từng đi ngoài trời nắng một lúc, mà tóc bết mồ hôi dính ở bên tai, trên lưng còn đeo chiếc ba lô lữ hành mà tôi ngân vạ quen thuộc. Mà khuôn mặt đang hơi hơi cau mày kia, về mặt mà đã hàng vạn lần tôi nhìn thấy được ở trong gương kia, làm sao tôi có thể nhận lầm được.

Đúng vậy, đúng vậy, đó là tôi, đó chính là tôi a~, chính tôi như thế nào lại ở đối diện tôi thế này?

Đang khi hết sức khiếp sợ, đầu óc trống rỗng, "Tôi" đối diện đại khái cũng là theo bản năng nhìn sang, sau khi chống lại tầm mắt của tôi, sắc mặt cũng trắng bệch, về mặt như đang nhìn thấy quỷ.

Thấy bộ dáng này của "Tôi", làm cho tôi theo phản xạ cúi đầu nhìn thân thể của chính mình, trong nháy mắt, ánh vào tầm mắt chính là áo dài màu lam, trên tay đang cầm một thanh kiếm, làm cho trái tim tôi cơ hồ muốn nhảy ra ngoài.

"Cạch——" thanh kiếm trong tay rơi xuống mặt đất, tôi lại đưa hai tay lên nhìn, hai tay này cũng không phải trắng nõn, nhưng lại thon dài tuyệt đẹp, còn có mấy vết chai nhỏ. Nhưng các đốt ngón tay cũng không mảnh khảnh, vừa nhìn là đã biết đây là tay của nam nhân, tôi sống hai mươi mấy năm, tốt xấu gì cũng phải biết giới tính của mình sao có thể là nam giới được.

Đang lúc kinh ngạc chưa phục hồi lại tinh thần, thì quang kiếm chợt lóe lên, một thanh kiếm sắc bén đã trực tiếp kề ở cổ tôi "Nói, ngươi là ai? Tại sao lại phải giả dạng làm Triển mỗ?"

Bị kiếm khí lạnh như băng kề sát cổ, tôi cuối cùng cũng phục hồi lại được một chút tinh thần, chỉ thấy "Tôi" đang cầm trong tay một thanh kiếm sắc bén, đuôi lông mày, khóe mắt đều là tức giận nhìn tôi.

"Ai, ai giả dạng thành ngươi? Ngươi, ngươi mới giả dạng thành ta thì có?" vẫn còn chưa có phục hồi tinh thần, tôi hơi có chút nói năng lộn xộn "Ngươi... chính ngươi nhìn mình đi, ngươi... ngươi mới đúng là ta. ..."

"Tôi" khẽ nhú mày, ước chừng cũng là cảm thấy có điều gì đó không đúng, thuận theo tay cầm kiếm chậm rãi nhìn xuống, nháy mắt, chỉ thấy "Tôi" sắc mặt xanh trắng giống như quỷ, liên tiếp run rẩy. Tôi kinh hồn táng đảm, run sợ nhìn thanh kiếm đang đặt ở trên bả vai "Đại... đại hiệp.... ngài.... Ngài cầm kiếm chắc một chút, cổ của tôi không chịu được một đường rạch đâu a~."

Với chỉ một câu, thật giống như là đã kéo "Tôi" quay trở về với ý thức, "Tôi" mạnh mẽ ngẩng đầu lên, trong mắt chợt lóe lên tia nhìn sắc bén, kiếm lại tôi gần thêm vài phần "Ngươi rốt cuộc đã làm gì với Triển mỗ?"

"Tôi... tôi còn muốn biết rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì đây?" Bị người một dọa một bức, hốc mắt tôi cảm thấy cay cay, lại không muốn khóc trong tình huống như thế này, chỉ có thể cố nén nước mắt "Tôi... tôi không phải là đang đi du lịch sao? Mới mua được có một chiếc móc điện thoại, tôi như thế nào đột nhiên lại đi đến nơi này, còn... lại còn phát sinh chuyện quỷ dị như thế này nữa là sao? Tôi... tôi rõ ràng cái gì cũng chưa làm!"

"Ngươi thật sự không biết chuyện gì?" "Tôi" nhìn như cũng không tin tưởng vào lời của tôi lắm.

"Tôi nếu thật đã làm gì, sẽ bị thiên lôi đánh chết, chết không được từ tể." Tôi càng là những lúc tức giận thì sẽ càng ăn nói không kiêng dè gì, nước mắt ở trong hốc mắt chuyển a chuyển~. Tôi đây đâu có trêu chọc gì ai đâu cơ chứ, tôi không phải là chỉ mới mua được có một chiếc móc điện thoại thôi sao, như thế nào lại lưu lạc tới nông nổi bị người ta dùng kiếm kề sát cổ như thế này!

"Nếu vậy, Triển mỗ liền tạm thời tin tưởng ngươi. ...."

"Tôi" lời còn chưa dứt, đã bị tôi cướp lời "Ta quán vào ngươi tin hay không tin, ta còn đang muốn hỏi ngươi đây, có phải hay không ngươi đã làm gì đó, đem ta đến nơi này?"

"Triển mỗ cái gì cũng không có làm"

"Cái gì chúng ta với không chúng ta, ai với ngươi là chúng ta, nơi này rốt cuộc là nơi nào? Ngươi là ai?"

"Tại hạ Triển Chiêu, là ngự tiền tứ phẩm đới đao hộ vệ của Khai Phong Phủ." Vì thế, tôi liền nhìn thấy "Tôi" tạm thời thu kiếm lại, hướng tôi ôm quyền nói.

"Triển... Triển Chiêu? Khai.... Khai Phong Phủ?" Tôi kinh hô một hồi, sau đó chỉ thấy "Tôi" khẽ nhú mày, cũng không biết là đang suy nghĩ cái gì.

"Ngươi nói thật đi, ngươi đang nói giỡn phải không? Đây là đang đóng phim đúng không? Chắc ngươi là diễn viên?"

"Tại hạ đi không đới danh, ngồi không đới họ, như thế nào lại nói giỡn?" Tôi chưa từng biết mặt mình cũng có thể lộ ra biểu tình chính nghĩa đến như vậy.

Nghe hắn nói như vậy, hơn nữa cảnh tượng quỷ dị xung quanh, làm cho tôi không thể không tin, chân có chút mềm nhũn ngã khụy xuống mặt đất, may mắn là tôi vốn nửa quỷ, ngã cũng không đau lắm, sau đó ngẩng đầu nhìn chằm chằm "Tôi", có chút ngẩn người.

"Ngươi. .... có sao không?" thanh âm có chút chần chừ vang lên.

Tôi có chút muốn cười khò, hắn thật ra là có lòng tốt, nhưng bất quá đại khái là đối với tình cảnh hiện tại, hắn thật sự cũng không hiểu rõ lắm. Tôi nhìn "Tôi", đột nhiên linh quang chợt lóe "Gương, đúng rồi, trong ba lô của ta có gương."

"Người nói cái gì?"

"Mau... mau cởi ba lô trên vai người xuống, rồi đưa cho ta!" Tôi có chút khấn trương nói.

"Tôi" mặc dù có chút chần chừ, nhưng vẫn vụng về gỡ ba lô xuống, đưa cho tôi, tôi không quan tâm đến đồ đạc trong ba lô, cứ thế đồ hết tất cả các thứ có trong ba lô xuống đất, rốt cuộc cũng tìm được một chiếc gương nhỏ, khăn cấp mở ra nhìn.

Bóng người hiện lên rõ ràng trên mặt kính, mày kiếm mắt sáng như sao, cho dù hiện tại biểu tình quái dị cũng không làm tổn hại đến khuôn mặt tuấn lãng. Tôi khờ ngốc đưa tay kéo kéo hai má, rất tốt, chạm tay vào thấy ấm áp, tuyệt đối không phải hàng giả, nói cách khác, tôi thật sự đã trở về thời kì Bắc Tống, hoàn hảo là không có chết, ngược lại còn cùng ngự miều Triển Chiêu trong truyền thuyết trao đổi thân thể cho nhau?

Giờn sao? !

Bạn đang đọc truyện 1/2 Ngự Miều được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Tuy rằng tôi rất muốn trực tiếp hôn mê bất tỉnh để trốn tránh sự thật này, cũng muốn dùng sức đánh mình một cái thật mạnh, sau đó tỉnh dậy, liền phát hiện tất cả bất quá chỉ là một giấc mộng Nam Kha mà thôi.

Đáng tiếc, sự thật chính là sự thật, tôi cho dù có đánh cho mình mất này đom đóm cũng không giải quyết được vấn đề này. Huống hồ, hiện tại thân thể này cũng không phải là thân thể của tôi, tôi sao có thể tùy tiện ra tay đánh được.

Sau khi cùng "Tôi" mất to trừng đôi mắt nhỏ một lúc lâu, tôi mới bắt đầu xoa xoa cái trán, vấn đề này vẫn phải nghĩ ra biện pháp giải quyết mới được.

"Triển đại nhân, đúng không?"

Sau đó "Tôi" gật gật đầu. Khóe miệng tôi khẽ co rút một chút.

"Xem ra, chúng ta gặp phải phiền toái rồi."

Gặp "Tôi" một bộ dáng bình tĩnh, làm cho tôi thật sự là không quen a~

"Hơn nữa, phiền toái này rất lớn, cho nên chúng ta cần phải nói chuyện thẳng thắn với nhau một chút, Triển đại nhân không có vấn đề gì chứ." Tôi nói, dùng bộ dáng thành khẩn nhất nhìn về phía "Tôi".

<http://lnk.vn/mQA>

Sau một lúc lâu, "Tôi" mới gật gật đầu.

Tôi cảm lấy chiếc gương nhỏ: "Triển đại nhân, thứ nhất tôi cần phải nói rõ, tôi cũng không biết vì sao lại xảy ra chuyện như thế này, nhưng là, sự thật chính là, hai chúng ta hình như đã trao đổi thân thể cho nhau." Tôi nói, đem gương giơ lên trước mặt "Tôi".

"Đây là gương của tôi, Triển đại nhân nhìn một chút đi."

Mới liếc mắt một cái, sắc mặt tái nhợt của "Tôi" so mới vừa rồi, chỉ có hơn chứ không có kém.

Tôi thở dài, hít sâu một hơi, tôi cũng cần thời gian để tiêu hóa chuyện này.

Sau một lát, liền nhìn đến sắc mặt của "Tôi", tuy rằng vẫn đang khó coi, nhưng ánh mắt đã lấy lại được vẻ trấn định. Tôi không khỏi âm thầm tán thưởng một tiếng, lại tiếp tục nói:

"Triển đại nhân, tôi đã biết ngài là ai, bây giờ đến lượt tôi giới thiệu mình với ngài, sau đó chúng ta thử tìm hiểu xem, rốt cuộc vì sao lại xảy ra chuyện như thế này, liệu có biện pháp gì để giải quyết hay không."

<http://lnk.vn/mQA>

Thấy Triển Chiêu gật đầu đồng ý, tôi nghĩ nghĩ một lát mới mở miệng nói "Tôi họ Vu, tên An Chi, ký lai chi, tắc an chi (*). Đến từ...ừm...ước chừng là từ một ngàn năm sau."

(*ký lai chi, tắc an chi: Chuyện gì đến cũng đã đến, cứ bình tĩnh mà đương đầu với nó)

Tôi cũng không thèm để ý xem Triển Chiêu có kinh ngạc đến chết hay không, tiếp tục nói "Tôi vốn là đến thành phố Khai Phong để du lịch, ở ven đường mới mua được có một chiếc móc treo điện thoại" tôi chỉ chỉ vào móc điện thoại ở dưới đất "Sau đó liền phát hiện đột nhiên mình xuất hiện ở tại nơi này, tôi bị dọa đến mức đánh rơi cả móc điện thoại, sau đó cứ như vậy. Nói như vậy, Triển đại nhân có hiểu không?"

"Triển mỗ hiểu được, cô nương nói cô nương đến từ một ngàn năm sau thật sao?" Triển Chiêu nhú mày, làm như là cảm thấy thật là khó tin.

Khó tin...khó tin...tôi đây mới cảm thấy khó tin đây này. Tuy rằng tôi đã đọc qua rất nhiều truyện xuyên không, nhưng tôi thật sự không ngờ tới có một ngày chuyện này lại rơi xuống đầu mình.

Tôi thờ dãi "Tôi có thể chứng minh."

<http://lnk.vn/mQA>

Từ trong ba lô lấy ra điện thoại di động, ví tiền, đèn pin, những thứ mà người cổ đại tuyệt đối không thể tượng tưởng nổi, đưa về phía Triển Chiêu cho hắn nhìn. Trong mắt hắn khó nén nổi sự kinh ngạc, nhưng cũng không thể không tin tưởng tôi thật sự là vị khách từ một nơi xa xôi mà hắn không biết đến thăm.

"Thật sự là khó tin, rất khó tin." Triển Chiêu nhú mi, liên tục thờ dãi.

"Tôi cũng cảm thấy như vậy." Tôi ngay cả kinh ngạc đều lười biểu lộ "Có vẻ như Triển đại nhân đã không còn nghi ngờ gì nữa, như vậy, chúng ta cùng thử tìm hiểu xem, mới vừa rồi chúng ta đã làm gì, vì sao lại bị trao đổi thân thể."

Triển Chiêu suy nghĩ một lát "Triển mỗ không có làm cái gì, chỉ là đang lau ngọc bội dính chút bùn mà thôi. Sau đó, chỉ thấy cô nương đột nhiên xuất hiện trước mắt. Bị cô nương làm cho kinh hách, sảy tay đánh rơi ngọc bội."

Tôi xoa xoa cằm "Ừm, cùng đánh rơi đồ vật, xem ra đây chính là điểm mấu chốt."

Triển Chiêu cũng gật gật đầu, hai người chúng tôi tiến đến chỗ ngọc bội cùng móc điện thoại bị rơi, sau khi lật qua lật lại nghiên cứu một lúc lâu, vẫn không phát hiện ra cái gì. Móc treo điện thoại của tôi căn bản cũng không phải là đồ chân phẩm gì, ngọc bội của Triển Chiêu cũng không phải là hàng đáng giá.

<http://lnk.vn/mQA>

Tôi bất đắc dĩ gãi gãi đầu, nhìn về phía Triển Chiêu hiện đang ở tạm trong thân thể của mình "Làm sao bây giờ?"

Triển Chiêu lắc lắc đầu "Triển mỗ cũng không nghĩ ra được cách gì, xem ra bây giờ chỉ có thể quay trở về phủ hồi Công Tôn tiên sinh mà thôi, Công Tôn tiên sinh kiến thức rộng rãi, có lẽ sẽ có biện pháp."

Tôi hoài nghi nhìn về phía hắn, cho dù Công Tôn tiên sinh có lợi hại, chỉ sợ cũng chưa từng nghe nói qua loại chuyện này bao giờ.

Thấy bộ dáng hoài nghi của tôi, Triển Chiêu cười khổ lắc lắc đầu "Việc này mới nghe lần đầu, chỉ sợ ngay cả Công Tôn tiên sinh, haiz. . . . ." Xem đi, tôi chỉ biết, mặc kệ nói như thế nào, vị Ngự Miêu đại nhân này, tốt xấu gì cũng coi như là người thành thực, chí ít cũng không gạt tôi chuyện này.

Đúng là hết cách, tôi chỉ nghĩ trước tiên cần phải lấy khăn tay để bọc "Hài cốt" hai ngọc khí này lại, theo bản năng vừa lục tìm trên người, đột nhiên thân thể liền cứng đờ, này... mới vừa sờ sờ liền cảm thấy thân thể này thật sự rất khỏe, thân thể của tôi sao có thể cứng rắn được như thế a? Quả nhiên, một ánh mắt cực kỳ kinh ngạc nhìn chằm chằm qua đây, tôi lập tức giờ hai tay lên, làm trạng thái giờ tay xin hàng "Tôi cái gì cũng chưa có chạm đến, tôi chỉ là muốn tìm cái gì đó để bọc mảnh ngọc vỡ mà thôi."

<http://lnk.vn/mQA>

Ngay sau đó, chỉ thấy "Tôi" như là ngượng ngùng hơi hơi nghiêng đầu, trên mặt thoáng hiện lên một chút hồng hồng "Trong ngực Triển mỗ có khăn tay, có thể dùng được."

"Oh." Tôi theo phản xạ sờ soạng, mới vừa động, lập tức cảm thấy không đúng, tay sờ vào ngực. Đây...này... tuy tôi không để ý lắm đến mấy chuyện như thế này, tốt xấu gì thì tôi cũng là một người hiện đại sống còi mở phóng khoáng, chỉ là lần mò vào trong ngực mà thôi, cũng chẳng phải là chuyện to tát gì, chính là, Triển Chiêu lại là cổ nhân, với hành động này có vẻ là không được thích hợp cho lắm.

"Việc này, dù sao thì cũng nên do chính ngài làm đi." Tôi bất đắc dĩ hạ tay xuống.

Triển Chiêu sừng sốt, lập tức gật gật đầu, đang muốn vươn tay, đột nhiên khựng tay lại.

"Làm sao vậy?" Thấy hành động của hắn đột nhiên cứng ngắc, thần sắc trên mặt biến ảo khó hiểu, tôi chỉ còn cách hỏi hắn.

<http://lnk.vn/mQA>

"Đây...này...cũng chính là cô nương. . . ." Thấy hắn lắp ba lắp bắp một lúc lâu, tôi mới chợt bừng tỉnh, đúng vậy, nếu là hắn sờ, thì chính là tay tôi sờ ngực hắn a~, chuyện này càng làm cho vị cổ nhân trước mắt này không biết phải làm sao. Nhìn mặt hắn càng hồng hơn lúc trước, tôi không chút khách khí liếc mắt nhìn hắn xem thường "Chuyện gấp không thể nhất nhất giữ theo đạo thường được, tôi sờ a~." Nói xong cũng không đợi hắn phản ứng, trực

tiếp thò tay vào trong ngực lấy khăn tay ra. Lại nói, người cổ đại cùng người hiện đại thật sự là khác biệt. Người cổ đại lúc nào cũng mang theo khăn tay trên người, trên người tôi khó mà tìm được đến hai tờ giấy chứ đừng nói gì đến khăn tay.

Mặt không chút thẹn thùng, tôi gói mảnh ngọc vỡ cẩn thận, bỏ vào trong ba lô của mình "Được rồi, bây giờ nên làm gì?"

Thấy tôi nhìn hẩn, Triển Chiêu ho nhẹ một tiếng che dấu đi sự xấu hổ "Vu cô nương, Triển mỗ chuyến này đi vốn là xin chỉ hồi hương tế tổ, bắt quá, giờ gặp phải chuyện này, chỉ sợ giờ cũng chỉ có thể trở về phủ Khai Phong mà thôi."

"A" tôi gật gật đầu "Còn chưa có hồi ngại, nơi này là chỗ nào? Cách phủ Khai Phong có xa lắm không?"

<http://lnk.vn/mQA>

"Nơi này đã là địa giới Thường Châu, phía trước không xa chính là huyện Vũ Tiến."

Lời hẩn nói làm tôi cảm thấy mờ mịt, Thường Châu là nơi nào? Hoàn toàn không biết, chứ đừng nói là Vũ Tiến!

"A" tôi chỉ qua quýt gật đầu "Nhà ngài ở đâu?"

"Tại hạ là người thôn Kiệt, Thường Châu, Vũ Tiến."

Tôi gật nẩy mình "Không phải chứ, Triển đại nhân, ngài đều đã về đến nhà rồi a~, không đi nhìn một chút hay sao?"

Triển Chiêu nhìn phía xa xa, đáy mắt lộ vẻ hoài niệm hòa cùng bi thương nhàn nhạt "Triển mỗ quả thật đã lâu chưa về thăm quê nhà, nhưng là chuyện gấp không thể nhất nhất giữ theo đạo thường được, đành phải . . . .haiz."

"Chuyện này..." Tôi bắt đầu gãi gãi đầu "Tôi đoán nơi này chắc cách Khai Phong phủ rất xa."

"Đúng vậy, nếu là cưỡi ngựa thì mất nửa tháng đường đi."

Tôi nghe xong lại càng hoảng sợ, nhìn Triển Chiêu, lại cúi đầu suy tư một lát "Triển đại nhân, chúng ta vẫn là nên về nhà ngài trước đi."

<http://lnk.vn/mQA>

"Vu cô nương? !"

"Tuy rằng tôi cũng rất muốn giải quyết chuyện này, bắt quá như Triển đại nhân cũng vừa mới nói, trở về Khai Phong phủ, chỉ sợ Công Tôn tiên sinh cũng không có biện pháp gì, cho nên vội vàng chạy trở về cũng không nhất định giải quyết được mọi chuyện. Nếu không thể giải quyết được, chỉ bằng về muộn hơn một chút có lẽ sẽ tốt hơn."

Tôi mặc kệ có phải là mình đã phá hoại hình tượng ngự tiền tứ phẩm đối đao hộ vệ hay không, nhếch nhếch khóe miệng nói "Loại chuyện này, chỉ sợ là càng ít người biết càng tốt, chuyện này dù sao cũng quá kỳ quái, tôi thực sự không muốn người ta cho rằng tôi là yêu quái, mà bắt tôi lên giàn thiêu đâu~."

Triển Chiêu nhú mày suy tư một lát, mới than một tiếng "Quả thật như lời cô nương nói, việc này quá mức khó tin, quả thật càng ít người biết càng tốt."

Tôi thấy hẩn thờ dài, cũng thờ dài theo "Hơn nữa, Triển đại nhân chỉ sợ là khó có thể quay về thăm quê nhà một lần nữa" bằng không cũng sẽ không nói xin chỉ về quê tế tổ "Đều đã về đến quê nhà rồi, nếu quay trở về thì thật không hợp với đạo lý làm người a~."

"Triển mỗ đa tạ Vu cô nương, chỉ là. . . ."

<http://lnk.vn/mQA>

Tôi phát phát tay "Triển đại nhân, những chuyện khác chúng ta để sau hẵng nói, chính là có một chuyện hiện tại tôi phải nói, nhất định lập tức phải giải quyết."

"Chuyện gì?"

Nhìn thấy Triển Chiêu vẻ mặt khó hiểu nhìn tôi, tôi quả thực muốn đập đầu vào cây cổ thụ bên cạnh "Triển đại nhân, Triển đại gia, nếu hiện tại chúng ta không có cách nào lập tức đối trở về, thì chuyện này để về sau hãy nói, nhưng có một vấn đề nhất định phải giải quyết." tôi nghiêm túc dựng thẳng một ngón tay lên "Ngài hiện tại dùng cơ thể của tôi, tôi hiện tại dùng thân thể của ngài a~!"

Triển Chiêu ngẩn ra, lập tức như nghĩ đến cái gì đó, sắc mặt lúc xanh lúc hồng thay nhau ra trận.

Xem ra là hẩn cũng đã nghĩ tới, cái gì cũng có thể bỏ qua, hiện tại quan trọng nhất là....làm người đều phải ắm cơm, ngủ nghỉ, tắm rửa, đi WC! Còn có, là nữ nhân một tháng kì nguyệt san lại ghé thăm một lần. . . . .

Trời ạ, để cho tôi chết đi!

Chương 3

Hai chúng tôi nhìn nhau, sắc mặt của cả hai đều không được tốt cho lắm.

"Làm sao bây giờ?" Tôi bất đắc dĩ nhìn phía Triển Chiêu, tuy rằng chưa chắc hẳn đã nghĩ ra được biện pháp gì, nhưng hai người suy nghĩ sẽ tốt hơn là một người.

"Triển mỗ cũng không biết nên làm như thế nào cho phải." Ngự miêu thở dài.

"Tuy rằng tôi biết hiện tại không phải là thời điểm thích hợp để nói chuyện này, bất quá, Triển đại nhân, ngài có thể không cần tiếp tục xưng là Triển mỗ nữa được không, cảm giác. . . . . rất kỳ quái a~."

Nhìn thấy "Tôi" lộ ra khuôn mặt nghiêm túc, dùng thanh âm tuy rằng không được tính là êm tai, nhưng chính xác vẫn là giọng của con gái, lại tự xưng là Triển mỗ, làm cho tôi cảm thấy cả người sồn hết cả da gà.

"Triển mỗ... " người nào đó vừa mở miệng, liền dừng lại một chút, sau đó mạnh mẽ tiếp thu sửa chữa "Ta cũng muốn nói, cô nương gọi ta là Triển đại nhân, cũng thập phần. . . . ."

Nói thừa, có ai thích đối mặt với gương mặt của chính mình mà gọi là người khác hay không, bất quá... "Ngài đừng gọi tôi là cô nương nữa, ngài thử nghĩ xem, ở trên đường cái, nếu ngài cứ gọi tôi là cô nương, mà tôi đang đứng trên mình gương mặt của ngài, sẽ như thế nào?"

Triển Chiêu đại khái là đang tưởng tượng một chút, sau đó mặt đen lại.

Tôi buồn bực bắt đầu gãi gãi đầu "Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ? Mau nghĩ ra biện pháp a~!"

"Tại hạ cũng không biết phải làm sao bây giờ." Hắn lại bất đắc dĩ đáp.

Không được, phải tỉnh táo lại, tỉnh táo lại, nếu cứ tiếp tục như thế này, tuyệt đối sẽ không nghĩ ra được biện pháp gì.

Hít sâu hai cái, tôi bắt buộc chính mình phải tỉnh táo lại "Được rồi, nếu hiện tại đều không có biện pháp, như vậy, cũng chỉ có thể tạm thời thích ứng mà thôi. Ngài tạm thời thích ứng ngài là một nữ tử, tôi tạm thời thích ứng tôi là một. . . . .nam tử." Đột nhiên cảm thấy được, muốn khóc cũng không khóc được

"Hiện tại bắt đầu, tôi sẽ dùng tên của ngài, còn ngài dùng tên của tôi. Tôi gọi ngài là cô nương, ngài gọi tôi là đại nhân."

Triển Chiêu gương mặt xanh mét, miến cưỡng gật gật đầu. Tôi phỏng chừng, cả đời hắn đây là lần đầu tiên sắc mặt biến đổi đa dạng đến như vậy.

"Như vậy, chúng ta thử một chút xem sao." Tôi đối với khuôn mặt của mình, cố nén khóe miệng run rẩy, kêu một tiếng "Vu cô nương."

Nói thật ra, giọng của Triển Chiêu cực kỳ trong mà lại dễ nghe, chính là từ miệng tôi thốt ra, tôi nghe như thế nào cũng cảm thấy toàn thân co giật. Mà Triển Chiêu bên kia cũng không tốt hơn tôi là mấy, phỏng chừng từ khi sinh ra đến giờ, đây là lần đầu tiên hắn bị người ta gọi là cô nương, thần sắc trên mặt làm cho người ta không đành lòng nhìn. Thật lâu sau, hắn mới miến cưỡng mở miệng "Triển đại nhân."

Kỳ thật, chuyện khó khăn nhất cũng chính là mở miệng gọi mình là người kia, nếu đều đã mở miệng gọi được rồi, thì mọi chuyện cũng sẽ thuận lợi hơn nhiều.

"Được rồi, chúng ta trước cứ kêu như thế này đi, thật sự là không được tự nhiên cho lắm." Tôi xoa xoa trán kỳ thật cũng chẳng có đồ mồ hôi lạnh gì cả

"Triển đại nhân, ngài vừa mới nói là xin chỉ hồi hương tế tổ, hẳn là không phải chỉ có tế tổ không thôi chứ, có phải là thuận tiện đi tra án hay không?"

Triển Chiêu lắc đầu "Không có."

Tôi thở phào nhẹ nhõm "Thật là tốt, bằng không với cái dạng này của chúng ta, lúc cần phải ra tay cũng không biết là ngài hay là tôi đây"

"Nếu thời điểm cần phải ra tay, đương nhiên là tại hạ ra tay rồi." Triển Chiêu một bộ dáng đương nhiên.

Tôi đập trán "Triển đại nhân, không phải là tôi tự khinh bỉ mình, nhưng nói thật là cả đời tôi chưa từng chạm qua bất kỳ một môn võ công nào, lại càng không nói đến nội lực, kinh công gì đó, ngài cảm thấy bằng thân thể phế vật của tôi, ngài có thể sử dụng võ công thành thạo được hay không?"

Triển Chiêu trong tay cầm thanh kiếm của hắn, nghe tôi nói như vậy, tay hắn căng thẳng, trên mặt nhất thời nổi lên sự lúng túng.

"Về phần thân thể của ngài tuy rằng rất tốt, nhưng là linh hồn lại là phế vật, ngay cả một chiêu cũng không biết, cho nên cũng đừng trông cậy vào nữa. May mắn là ngài chỉ về tể tổ mà thôi." Tôi thờ dài.

"Cô nương cần gì phải tự hạ thấp mình như thế."

Tôi lắc lắc ngón tay "Không phải là tôi tự hạ thấp mình, lời tôi nói là thật, sở trường của tôi quả thật không phải là võ công, trên phương diện võ công, tôi đúng là phế vật. Chuyện này cũng chẳng có gì đáng xấu hổ phải che giấu gì cả."

Triển Chiêu nghe vậy, ngẩng đầu nhìn tôi, khóe miệng hơi hơi mỉm cười nói "Cô nương thật rộng lượng, tại hạ thán phục."

Tôi buông tay "Ưu điểm của tôi chính là có thể nhìn thẳng vào khuyết điểm của mình."

Triển Chiêu lại khẽ cười, nụ cười giống như gió xuân ấm áp, từ trên mặt tôi mà xuất hiện nụ cười như vậy, tôi nhìn như thế nào cũng cảm thấy không thích hợp. Nghiêng đầu nghĩ nghĩ, tôi đột nhiên giật mình, con mẹ nó, xác thực từ trước đến nay tôi chưa bao giờ cười đẹp như thế, trách không được tôi nhìn như thế nào cũng không cảm thấy vừa mắt!

Đang buồn bực, chợt nghe thấy Triển Chiêu mở miệng hỏi "Cô nương là người phương nào?"

"Tôi?" Tôi chỉ chỉ chính mình "Tôi là người Tứ Xuyên." Thấy hắn khó hiểu, lại phải sửa đổi cách nói "Chính là Ba Thục (*), biết không?"

(*Tên một nước thời Chu, nay thuộc phía Đông tỉnh Tứ Xuyên)

Triển Chiêu lúc này mới gật đầu "Xin hỏi cô nương năm nay bao nhiêu tuổi?"

"Hơn hai mươi hai." Tôi ậm ừ mà chống đỡ, chuyện này.... Cũng không cần phải so đo chính xác đến từng giờ a~.

Triển Chiêu sững sờ "Tại hạ thật thất lễ, không biết có phải hay không nên xưng là phu nhân?"

"Gi, tôi còn chưa kết hôn, không đúng, là chưa thành thân a~." Tôi giờ nắm ngón tay ra thủ thế "Nơi tôi ở có xu hướng kết hôn muộn, phải sau hai mươi lăm tuổi kết hôn mới tốt."

Triển Chiêu hoảng sợ "Như vậy đúng là cô nương chưa lập gia thất sao?"

Tôi gật đầu "Đúng vậy." tôi còn chưa có bạn trai nha, chứ đừng nói đến chuyện cưới xin.

"Nếu như thế." Triển Chiêu chấp kiếm, có lẽ đối với tôi nói "Triển Chiêu sẽ phụ trách với cô nương."

Tôi nghe được thiếu chút nữa thì thét chói tai, đại khái là Triển Chiêu chưa bao giờ nghĩ tới thanh âm của mình cũng có thể bén nhọn như thế "Phụ trách, phụ trách cái gì?"

Tuy rằng bị hoảng sợ, nhưng hắn vẫn là lập tức tỉnh táo lại "Hiện giờ, bộ dáng của tại hạ cùng cô nương như thế này, sự trong sạch của cô nương đã bị hủy." Hắn nói xong, trên mặt hiện ra một mảnh phiền hồng, giọng điệu cũng rất là kiên định "Tuy rằng cô nương có thân phận đặc biệt, Triển Chiêu không thể tới cửa cầu thân, nhưng sau khi quay về phủ, Triển Chiêu sẽ tìm bà mối mang sính lễ đến hỏi cưới cô nương."

Tôi có chút đại ra, nhìn gương mặt đỏ ửng của người trước mắt, chứng tỏ hắn cũng không biết nên lựa lời nói như thế nào cho phải, nhưng ánh mắt trong suốt mà kiên định vẫn nhìn vào tôi, không chút do dự cùng đáng khinh.

Chính là... chính là... nếu hắn dùng mặt hắn mà nói những lời này, nói không chừng tôi lại chấp nhận cũng nên. Chính là hiện tại nhìn thấy "Tôi" về mặt nghiêm túc hướng tới cầu hôn, tôi như thế nào cũng đều cảm thấy khóe miệng, khóe mắt lại có xu thế co giật a~.

"Không... không cần, tôi không cần ngài phụ trách." Tôi có chút vô lực phát phát tay, hoàn toàn không nghĩ tới vấn đề này a~.

"Nhưng là... ." Triển Chiêu nhú mày.

"Không cần chính là không cần." tôi lại gãi gãi đầu "Triển đại nhân, vấn đề này chúng ta để sau hẵng thảo luận, hiện tại tôi có một vấn đề cực kỳ quan trọng cần phải lập tức giải quyết !" Quên đi, tôi lười cùng cổ nhân tranh luận.

"Vấn đề gì?" thấy tôi nghiêm túc, Triển Chiêu cũng thu lại vẻ mặt.

Tôi mím môi, thiếu chút nữa là muốn khóc thành tiếng, đề thấp thanh âm, tôi thì thầm nói "Tôi, tôi muốn đi WC a~!"

Chương 4

"WC?" Ngự Miêu kinh ngạc "Là vật gì?"

Tôi khóc không ra nước mắt, mặt không thể không đỏ giải thích "Là nhà vệ sinh, cầu tiêu?"

Triển Chiêu nghe vậy, mặt cũng lập tức đỏ không thua kém gì tôi "Này, này. . . . ."

Này cái gì mà này, tôi đã nhìn nửa ngày rồi đấy, hiện tại thật sự là nhìn không nổi nữa mới phải nói ra. Tôi mà cứ tiếp tục cố nhìn nữa, về sau ngại bị ung thư bàng quang thì cũng đừng có tìm đến tôi. Không đúng, nếu cứ tiếp tục nhìn, tôi sẽ. . . . . tè ra quần mất, hành vi từ khi tôi được vài tuổi không xuất hiện, nay sẽ tái xuất a~!

"Làm sao bây giờ a?" Rốt cuộc là ngại coi hay là tôi coi đây, ngại nếu thật sự không ra tay, thì tôi sẽ chính mình động thủ a! Tuy rằng tôi cho tới bây giờ chưa làm qua, cũng chưa từng nghĩ đến có một ngày chính mình phải coi quần của một nam nhân xa lạ, nhưng là, nhưng là. . . . . do bất đắc dĩ a~!

"Tại hạ... Triển mỗ, tại hạ... vẫn là đề tại hạ đi."

Tôi thực hoài nghi nha, khuôn mặt kia của tôi có phải hay không đã bị thiêu cháy rồi, hơn nữa lại còn nói năng lộn xộn a~.

Chính là "Nhưng là... đó là... đó là tay của tôi mà!" tôi thật sự là muốn dùng tay của ngài còn tốt hơn là dùng tay của mình nha ~.

Vì thế, nam hiệp vang danh khắp thiên hạ, trọn tròn mắt.

"Vẫn là đề tôi đi." Tôi khẳng khái một mực muốn mình ra tay

"Vu cô nương. . . . ." vừa mới bước được một bước, chợt nghe thấy Triển Chiêu gọi, tôi quay đầu lại, thấy bộ dáng muốn nói lại thôi của hắn.

Tôi hung hăng cắn răng một cái, quay đầu đi không để ý tới hắn nữa, đi vào bên trong bụi cỏ, tìm được một chỗ hẻo lánh, cảm thấy vẫn chưa đủ an toàn, lại đi thêm vài bước nữa. Sau đó cúi đầu, kéo vạt áo lên, tay đặt lên trên thắt lưng, có chút run rẩy.

Đây... đây chính là quần của nam hiệp Triển Chiêu, ngự tiền tứ phẩm đới đao hộ vệ, là nam nhân hoàn mỹ trong lòng của vô số cô nương a~, tôi cứ như vậy mà coi ra sao? Có thể nào bởi vì loại lý do không cao thượng này, mà tôi sẽ bị ám sát hay không? !

Chính là, nếu không coi, kết quả sẽ lại càng bị kịch a~.

Lại một lần nữa cắn răng, tôi cúi đầu, coi bỏ đai lưng, sau khi kéo quần xuống, nhắm chặt mắt lại. . . . .

Giải quyết khá lâu, khiến cho tôi thiếu chút nữa thì bị hạ đường huyết do mất nước, chân nam đá chân xiêu quay về. Nghe thấy âm thanh, "Tôi" vốn đang đứng cúi đầu, vội ngẩng đầu lên, tầm mắt hai bên chạm phải nhau, cả hai người đều là sững sốt, lập tức tránh né. Tôi xấu hổ muốn đào ngay cho mình một cái lỗ để chui xuống. Đây là tôi muốn đi WC, còn chưa nói là "Tôi" muốn đi WC thì sẽ ra sao nữa. Tôi nhớ rõ, sau khi xuống tàu hỏa, để giảm bớt phải mang nặng, tôi đã uống sạch nửa chai nước khoáng còn lại.

Đã lâu như vậy, chẳng lẽ không có phản ứng gì sao?

Kỳ thật hắn cũng đã nhìn nửa ngày rồi, chẳng lẽ là do ngượng ngùng mà không nói ra?

Xong rồi, xong rồi, nếu cứ tiếp tục như vậy, tôi nhất định sẽ bị ung thư bàng quang a~!

Nghĩ như vậy, tôi trộm nhìn chính mình, loại chuyện này, phòng chừng Triển Chiêu cho dù có bị đánh chết cũng sẽ không chủ động mở miệng nói ra, chính là, chẳng lẽ cứ cố nhìn như vậy, vạn nhất nhìn không nổi thì phải làm sao bây giờ. Đương nhiên, tôi hoàn toàn không có hoài nghi lực nhẫn nại của nam hiệp Triển Chiêu. Chính là. . . . .

Đột nhiên cảm thấy được, tôi là người dễ thích ứng với hoàn cảnh, cứ như vậy biến thành một người khác mà không cảm thấy là bị kịch, lại còn thích nghi ngay được!

Phải một lúc sau, đại khái là do ánh mắt nhìn trộm của tôi quá mức quang minh chính đại "Tôi" khuôn mặt đỏ ửng quay đầu tránh né, mắt cũng không dám nhìn tôi "Vu cô nương. . . . ."

"Ừ." Thanh âm như tiếng muỗi kêu vo ve đáp lại hắn.

"Tại hạ.....tại hạ. . . . ."

Thấy hấn áp a áp ứng nửa ngày không nói được một câu, lòng tôi chợt nảy linh cảm "Ngài. . .ngài không phải là cũng muốn đi WC đó chứ?"

Tôi chỉ biết. . . tôi chỉ biết, công năng tiêu hóa của tôi không được tốt cho lắm, uống hết nửa chai nước khoáng, trong vòng nửa tiếng mà không đi WC là không có khả năng. Thế mà đã lâu như vậy, cũng là đã làm khó hấn vẫn phải chịu đựng rồi.

Tôi đối diện với chuyện này, đã hoàn toàn nói không ra lời nữa rồi.

Trời ạ, lần này chỉ là đi WC, về sau còn có tắm rửa, kì sinh lý vân vân và vân vân, đến lúc đó thì phải làm sao bây giờ? !

Tôi hung hăng nhắm mắt lại, sau đó mở mắt ra nói "Triển đại nhân, chúng ta cứ như thế này cũng không phải là biện pháp hay, về sau còn có chuyện càng xấu hổ nữa. Từ giờ trở đi, chúng ta tạm thời. . . . .tạm thời quên đi nam nữ khác biệt, có cái gì không đúng hoặc cảm thấy không thoải mái, cứ nói thẳng ra, ngài thấy như vậy được không?"

Triển Chiêu nghe vậy, có chút kinh ngạc nhìn tôi liếc mắt một cái, lập tức hơi hơi cười khỏ "Triển mỗ rộng rãi còn không bằng một nữ tử, hổ thẹn, thật hổ thẹn. Cứ theo lời cô nương đi!"

"OK." Tôi giơ tay làm động tác OK, lại làm cho Triển Chiêu kinh ngạc, tôi không thể không giải thích cho hấn hiểu "Đây là thay cho lời nói, ý tứ là tốt. Như vậy, chúng ta trước tiên giải quyết vấn đề nếu ngài cần đi WC." Tôi mắt nhìn trời tay chỉ vào quần bò của mình "Tôi đoán rằng ngài cũng không muốn chính tay ngài cởi quần bò của tôi." Cố nén xấu hổ, tôi dùng ánh mắt cố gắng diễn giải ý tứ nhìn về phía Triển Chiêu. Ngài vẫn nên là dùng tay của tôi cởi quần của tôi đi, còn hơn là dùng tay của ngài để cởi quần tôi.

Thời gian ước chừng dùng xong một ly trà nhỏ trôi qua, mặt của cả hai đồ bùng phồng chừng giống như người bị sốt đến 40 độ cũng nên, bắt quá tốt xấu gì cuối cùng tạm thời cũng giải quyết xong vấn đề WC.

Tôi nhẹ nhàng thở ra, tạm thời tìm một tảng đá lớn ngồi xuống.

Mãi cho đến lúc này, tôi mới có tâm tình đánh giá hoàn cảnh xung quanh. Nơi này có một dòng suối nhỏ chảy qua, khe suối chảy xuôi, nước trong vắt thấy đáy. Cách đó không xa có một người đứng bên cạnh một con ngựa uy vũ đang nhai nhả gặm cỏ, không sai, đích thực chính là Triển Chiêu. Hấn hiện tại đang đứng ở bên cạnh con ngựa, vồ vồ cỏ con ngựa, chau mày không biết là đang suy nghĩ cái gì.

Tôi thở dài, thò tay vào bên trong dòng suối, làn nước lạnh buốt khiến tôi giật mình, đột nhiên cảm thấy cảm giác thật là chân thực. Nơi này, ước chừng là Bắc Tống của một ngàn năm trước a~. Bầu trời thật xanh, nước suối thật trong, tất cả đều không bị khu công nghiệp làm ô nhiễm như ở thời hiện đại. Chính là, nơi này không phải là nơi tôi quen thuộc. Tôi tình nguyện muốn sống ở cổ hương bị ô nhiễm môi trường kia.

Haiz, đại đa số người xuyên không đều biết nguyên nhân, chính là tôi đường như chỉ là đang đi ở trên đường cái, đi tới đi tới liền đi đến nơi này, một chút cảm giác chân thật đều không có.

Hiện tại phải làm sao bây giờ? Vừa mới rồi tôi còn đang đi lại trên đường cái rộng lớn, một chút khác thường đều không có. Tôi rõ ràng là chỉ đến Thành phố Khai Phong để du lịch, vì cái gì mà gặp được loại chuyện này? ! Tay che kín ánh mắt chưa xót chừng muốn khóc, tôi muốn về nhà!

Chính là, trở về sợ rằng cũng không được, cảm giác bị thương tuyệt vọng từ tận sâu trong đáy lòng trỗi dậy, càng ngày càng dâng cao.

Sau một lúc lâu khóc không ra tiếng, tôi xoa xoa ánh mắt, nếu là trở về không được, tại triều đại cái gì cũng không biết, cái gì cũng không hiểu này, có một số chuyện tôi nhất định phải làm. Đầu tiên, nhất định phải lấy lại thân thể của mình. Mặc kệ là thân thể kia không được tốt cho lắm, nhưng dù sao vẫn là thân thể của mình. Tiếp theo, cố gắng sống sót ở cái thế giới xa lạ này, sau đó, hết sức làm cho chính mình sống thật tốt, sống thật vui vẻ.

Sau khi đã có mục tiêu, cảm giác trống rỗng trong ngực vừa rồi như được lấp đầy. Tôi dùng nước suối rửa mặt thật sạch, chính mình tự động viên mình bằng động tác cô lên, sau đó mới đứng lên, sửa sang lại y phục trên người. Đi về phía Triển Chiêu đang đứng bên cạnh con tuấn mã.

Bạn đang đọc truyện 1/2 Ngự Miêu được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

"Triển đại nhân." Tôi đứng phía sau Triển Chiêu gọi hấn một tiếng.

"Vu cô nương" Triển Chiêu quay đầu lại, tôi vẫn không có thói quen nhìn mặt mình ở phía đối diện, hơi hơi nghiêng đầu, chợt nghe thấy Triển Chiêu mở miệng "Trước tiên chúng ta về nhà tại hạ rồi tính sau, cô nương thấy sao ?"

Tôi gật đầu đồng ý "Triển đại nhân, nơi này còn cách nhà đại nhân xa không?"

"Phía trước không xa là đến, đi bộ ước chừng mất một canh giờ."

Đi...đi bộ mất một canh giờ?

Khóe miệng tôi co rút, chỉ vào con ngựa của Triển Chiêu "Đi bộ? Không cưỡi ngựa sao?" Vậy ngài dắt theo ngựa làm gì, làm dáng sao?

"Cô nương biết cưỡi ngựa sao?"

"Không biết " khi đi du lịch đến vài địa điểm, có ngồi trên lưng ngựa có người dắt vài lần mà thôi "Bất quá ngài hẳn là biết cưỡi chứ."

"Như vậy đi, để tại hạ mang theo cô nương." Nói xong, tôi chỉ thấy "Tôi" lấy một loại phương thức phi thường gọn gàng, khẽ chống tay lên yên ngựa, đại khái là muốn trực tiếp nhảy lên trên lưng ngựa. Nhưng là, thật đáng tiếc, tư thế đó tuy là tiêu sái, bất quá lại không chống lên tới nơi, thiếu chút nữa thì té nhào xuống đất.

"Cẩn thận." Tôi vội vàng chạy lại đỡ lấy hắn, trái tim bị dọa sợ tới mức đập thành thịch "Triển đại nhân, tuy rằng phần mềm phân phối của ngài cực kỳ tốt, nhưng mà ngài cũng nên nhìn lại thân thể này của tôi chứ~ 200 triệu vista bên trong cùng vận hành mạnh mẽ, động cơ sẽ chết ngay lập tức a~."

"Để tự tại hạ" sắc mặt ai đó đột nhiên đỏ bừng "Đa tạ cô nương, là do tại hạ gấp gáp, bất quá phần mềm phân phối theo lời của cô nương nói là vật gì vậy?"

"Không có gì." Tôi buông thân thể của mình ra "Tôi đi lấy ba lô, Triển đại nhân, ngài chờ một chút a~."

Chờ đến khi tôi cầm ba lô quay trở lại, Triển Chiêu đã ngồi vững vàng trên lưng ngựa, tay nắm chặt dây cương.

Tôi khoác ba lô lên lưng, cũng ngại phải suy nghĩ xem thân thể Triển Chiêu nguyên bản là một thân cổ trang, phối hợp với chiếc ba lô của tôi còn ra bộ dáng gì nữa, sau đó ngẩng đầu lên, chỉ thấy Triển Chiêu đang vươn tay về phía tôi.

"Cám ơn, không cần, tôi chính mình có thể lên." Đại gia, tôi thực sự không muốn nhắc nhở ngài lần nữa là nên nhìn vào sự thật, ngài hiện tại đang dùng cơ thể của tôi, mà lại muốn kéo một nam nhân lên ngựa, đừng nói là không kéo tôi lên được, có khi ngược lại còn bị tôi kéo xuống dưới ý chứ.

"Cô nương cẩn thận."

Tôi ứng lời, chân dẫm lên trên yên ngựa, cũng được coi như là lưu loát nhảy lên được trên lưng ngựa, ngồi ở phía sau Triển Chiêu. Khi đã yên vị trên lưng ngựa, vì để bảo trì cân bằng, tôi theo bản năng ôm lấy thắt lưng của "Tôi", dù sao cũng là thân thể của chính mình, ôm cảm thấy rất là tự nhiên. Ngay sau đó, liền cảm giác được thân thể mà tôi đang ôm cứng đờ, bất quá, lần này hẳn nhưng trái lại không có lên tiếng phản đối, mở miệng cũng được coi như là bình tĩnh "Ngồi cho chắc."

Ước chừng một giờ sau, trên đường bắt đầu dần dần có người đi lại, tôi ngẩng đầu nhìn lại, phía trước rất xa tựa hồ có một trấn nhỏ.

"Đã tới chưa?" Tôi hỏi.

"Còn chưa tới, phía trước có một trấn nhỏ, y phục của cô nương quả thật là quá mức.....quá mức. ...."

Triển Chiêu chưa tìm ra được lời thích hợp để hình dung về quần áo của tôi, tôi liền tiếp lời hắn "Ừm, quả thật là trong mắt người nơi này nhìn có chút quái dị, đổi quần áo cũng tốt. Bất quá, nơi này chắc không dùng nhân dân tệ hoặc quét thẻ đúng không?"

"Nhân dân tệ cùng quét thẻ là vật gì?"

"Ở nơi tôi sống gọi đó là tiền" tôi thờ dài "Triển đại nhân, bên trong trấn này có hiệu cầm đồ không?" Đột nhiên biến thành người vô sán, thật đúng là làm cho người ta không thích ứng ngay được.

Đang nói, đã đi đến phía trước trấn nhỏ. Triển Chiêu dừng ngựa, đã có kinh nghiệm lên ngựa, cho nên lúc tôi xuống ngựa cũng không tò nha~. Nhìn hắn cũng xuống ngựa, tôi có chút tò mò nhìn xung quanh, sau đó duỗi tay ra "Để tôi dắt ngựa cho."

"Không sao, tại hạ dắt cũng được."

Khóe miệng tôi giật giật hai cái "Triển đại nhân, phiền ngài xòe tay ra một chút được không."

Mặc dù có chút nghi hoặc, nhưng Triển Chiêu vẫn xòe một tay ra. Quả nhiên không ngoài dự tính của tôi, mới dùng sức túm dây cương gần một giờ, mười ngón tay của tôi tốt xấu gì cũng là trắng mịn nay đã bị mài đỏ ửng. Nhờ đâu khi vào trong trấn mà gặp phải sự cố nào đó, tay của tôi không biết sẽ bị biến thành cái dạng gì nữa đây.

"Không đau sao?" Tôi đưa tay chọc chọc vào tay của mình.

Triển Chiêu hơi hơi nhếch khóe miệng "Không sao, chính là đây lại là thân thể của cô nương, thật sự là xin lỗi cô nương."

"Không có gì phải xin lỗi cả, không ai muốn như thế này, bất quá, vẫn cứ là để tôi dắt ngựa thì tốt hơn." Tiếp nhận dây cương từ trong tay Triển Chiêu, tôi mới có tâm tình đánh giá trấn nhỏ ở thời kì Bắc Tống này.

Vừa mới nhìn, tôi cơ hồ liền thích ngay phong cách kiến trúc nơi đây, so với cổ trấn chân thực này, thì cổ trấn được xây dựng ở hiện đại vẫn còn mang theo dấu vết gọt giũa thái quá, làm cho người ta cảm thấy cực kỳ thê thảm.

Trách không được Lý Bạch đã nói : Thanh thủy xuất phù dung, thiên nhiên khứ điều súc (*). Quả nhiên thiên nhiên mới là đẹp nhất.

(*Thanh thủy xuất phù dung, thiên nhiên khứ điều súc')(Nước trong xuất phù dung, thiên nhiên là hoa văn trang sức . Ý chỉ :Cái gì để tự nhiên vẫn là đẹp nhất)

Cho tới bây giờ tôi cũng không biết được rằng vùng sông nước Giang Nam lại đẹp đến nhường này.

Chắc, nếu sau khi đã giải quyết xong chuyện thân thể, ở Giang Nam định cư có lẽ cũng không tồi nha ~

"Cô nương, đi bên này." thanh âm của Triển Chiêu vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi, tôi phục hồi lại tinh thần "Triển đại nhân, đến nơi đây rồi, chúng ta cũng nên đổi lại cách xưng hô thôi."

Có lẽ là do bộ dáng giả dạng của tôi quá kỳ quái, nên đã có quá nhiều người đang đánh giá hai chúng tôi, không cần phải gia tăng thêm vài cặp mắt soi mói làm gì.

"Quả thật là nên như thế." Hắc nói xong, lộ ra một chút thần sắc khó xử "Bất quá nơi này không tiện xưng hô theo cấp bậc chức quan, nếu cô nương không ngại, có thể gọi tại hạ một tiếng đại ca."

"Có thể a~." Tôi cười trộm, "Bất quá không phải là tôi gọi ngài, mà là ngài gọi tôi nha~." Hắc hắc, một tiếng đại ca nghe cũng thật êm tai.

Triển Chiêu sững sốt, thấy tôi cười trộm, liền lắc đầu cười khổ "Đại ca."

Tôi bĩu môi, có cần phải kêu thoải mái như vậy không, phỏng chừng hắc ở trên giang hồ cũng dùng cách xưng hô này với mọi người.

Thấy tôi bất mãn, trong mắt Triển Chiêu rõ ràng hiện nên ý cười "Đại ca xin nhớ kỹ, cũng không nên tiếp tục gọi ta là Triển đại nhân nữa."

"Vu cô nương, đại ca đã nhớ, yên tâm đi."

Triển Chiêu dẫn theo tôi, rất nhanh liền đã dừng lại trước một cửa hàng may mặc.

"Chờ một chút, chúng ta còn chưa đi đến hiệu cầm đồ."

"Đại ca hà tất gì cần phải để ý đến chuyện đó, trên người ta.... khụ....trên người đại ca có chút ngân lượng." Triển Chiêu mỉm cười nói.

"Vậy không được tốt cho lắm." Tôi lắc lắc đầu, tôi có thói quen tiêu xài tiền của mình kiếm ra, không quen tùy tiện dùng tiền của một người xa lạ.

"Tính tình của đại ca hào sảng như vậy, như thế nào lại ngại ngần chuyện nhỏ này, chỉ là một chút tiền bạc mà thôi." Triển Chiêu nói xong, người cũng đã đi vào bên trong cửa hàng.

"Đợi một chút." trên người tôi ngay đến một đồng tiền cũng không có nha, ngài cứ như vậy đi vào, phải làm sao bây giờ?

Chờ tôi buộc chắc ngựa xong, lúc đi vào cửa hàng, bà chủ cửa hàng đang cầm y phục ở trước mặt "Tôi" khoa tay múa chân giới thiệu.

Nhìn thấy tôi tiến vào, Triển Chiêu quay đầu lại "Đại ca cảm thấy bộ y phục này thế nào?"

Tôi nhìn một chút, còn chưa có nhìn kỹ, thanh âm giới thiệu đầy nhiệt tình của bà chủ đã vang lên "Bộ váy màu thạch lựu này mà mặc trên người tiểu nương tử nhà ngài là thích hợp nhất. Đại quan nhân, ngài nhìn xem, tiểu nương tử nhà ngài thích hợp với bộ y phục này biết bao. "Màu sắc này, hoa văn này. ...."

"Lấy bộ này đi." Tôi một tiếng cắt ngang lời bà chủ cửa hàng, làm cho bà ta chứng lại không biết là mình đang nói đến đoạn nào.

Triển Chiêu tiếp nhận y phục, quay đầu nhìn phía tôi "Đại ca. ...."

"Đi đi, dù sao cũng không thể cứ mặc bộ quần áo này của tôi được." Tôi ho nhẹ một tiếng, quay đầu đi, cảm giác mặt nóng lên. Bụng tôi quả thật là cũng hơi béo a~, tôi vì ngài mặc niệm ba giây.

Bạn đang đọc truyện *1/2 Ngự Miêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

Triển Chiêu đi vào thay quần áo, tôi ở bên ngoài không yên lòng nghe bà chủ lái nhai bên cạnh. Một lúc lâu sau, mảnh che được vén lên, tôi lập tức nhìn qua, không biết nói gì. Một nữ tử từ bên trong rèm bước ra, một thân áo váy đơn giản nhưng cũng không làm mất đi phần trang nhã, gương mặt phiếm hồng mang theo chút thẹn thùng. Chính là, tôi tưởng tượng đến bên trong thân xác kia là một nam tử hàng thật giá thật, liền nhìn không được toàn thân nõn da gà. Vị nhân huynh kia, không phải tôi nhiều chuyện a~, nhưng thật sự từ cử chỉ đến cách nói chuyện, thoát nhìn còn nhỏ nhắn hơn cả nữ tử chân chính là tôi đây.

Cũng chẳng thể trách được mẹ tôi luôn kêu tôi phải ra dáng thực nữ một chút.

Cùng Triển Chiêu nhìn nhau, tôi lại phát hiện ra phiếm hồng trên gương mặt của "Tôi" kia càng lúc càng có xu thế gia tăng. Tôi đảo mắt nhìn trời, biết chính mình đã bị người ta nhìn thấy hết rồi, tôi hân là phải nên cảm thấy xấu hổ mới đúng chứ nhỉ? !

Bà chủ cửa hàng cũng không biết là thiệt tình hay giả dối, khen không ngớt miệng, sau đó kéo Triển Chiêu ngồi trước bàn trang điểm chải đầu. Tóc của tôi cũng không quá dài, được bàn tay khéo léo của bà ta dùng chiếc lược chải, sau đó búi tóc lên. May mắn là bởi vì sợ nóng, trong ba lô của tôi luôn mang theo một cây trầm bằng gỗ, bằng không thật không biết nên làm thế nào mới tốt.

"Thế nào, đại quan nhân?" sau khi chải đầu xong, bà chủ đẩy cơ thể của tôi lên trước mặt tôi, hỏi tôi.

Khóe miệng tôi giật giật "Tốt lắm, tốt lắm."

"Đó là đương nhiên, bộ váy này chính là hàng thượng phẩm trong quán chúng tôi mà." bà chủ đặc ý nói "Đại quan nhân, tính cả áo lót, tổng cộng là hai lượng bạc."

Tôi vừa nghe liền choáng váng, tôi không biết là Triển Chiêu cất tiền ở chỗ nào ?

"Đại ca, tiền để ở trong ngực của huynh." thật may, tôi không biết nhưng có người biết.

Sờ soạng nửa ngày, lấy bạc ra trả cho bà chủ. Không nghĩ tới, vừa mới bước ra khỏi cửa, Triển Chiêu liền gỡ tóc xuống.

"Làm sao vậy?" kiểu tóc này nhìn cũng được mà.

"Cô nương chưa thành thân, không thể búi tóc."

Tôi giật mình "Dù sao cũng phải buộc sơ qua mái tóc đã, để tôi làm cho." Nhìn dáng vẻ của hắn, cũng biết là hắn không biết làm việc này, tôi tự mình xử lý là tốt nhất.

Ra khỏi thôn trấn, thôn nhà hắn cũng không xa lắm. Hai người chúng tôi quyết định đi bộ, tôi quét mắt một vòng đánh giá thân thể của mình, sau đó dừng lại trên đồi hải xinh xắn, hơi có cảm giác là đang đi chụp ảnh cổ trang, chỉ cần không lộ ra mình xuyên không là được.

Vào trong thôn, Triển Chiêu dẫn tôi quẹo trái quẹo phải bảy tám ngõ "Trong nhà tại hạ không còn cha mẹ, chỉ còn một lão bộc tên là Triển Trung, gọi ông ấy là Trung bá là được."

Tôi vội gật đầu "Còn có cái gì muốn nói nữa không."

"Cô nương nói với ông ấy, tại hạ đang làm việc ở Khai Phong phủ của Bao đại nhân."

"Còn gì nữa không?"

"Hết rồi, Trung bá nói cái gì, cô nương chỉ cần đáp ứng là được." Không biết là nhớ tới cái gì, khóe miệng của hắn hơi nhếch lên, lộ ra tươi cười ấm áp.

"Tới rồi." theo âm thanh của Triển Chiêu, tôi ngẩng đầu đánh giá nhà của nam hiệp.

Tôi không biết sân của thời cổ đại có hình dáng ra sao, bất quá như lúc này tôi nhìn thấy, kiến trúc trước mặt tuy rằng có hơi chút đồ nát, nhưng vẫn nhìn ra được sự huy hoàng của ngày xưa. Quả nhiên, nếu không phải là người học võ, thì Triển Chiêu cũng được xem là con nhà khá giả, cũng không đến mức nghèo khó. Chính là, lúc mới gia nhập vào Khai Phong phủ, phỏng chừng cũng phải trải qua rất nhiều khó khăn gian khổ, nên mới hình thành tác phong giản dị của hắn hiện nay.

Gõ cửa, chợt nghe thấy thanh âm già nua từ bên trong truyền ra "Ai đó?"

Triển Chiêu có chút xúc động muốn trả lời, tôi lập tức làm động tác cắt cổ ra hiệu với hắn, buộc hắn ngậm miệng, hắn ứng lời đã hiểu.

"Là ta, Trung bá." Tôi cất giọng nói.

"Thanh âm này, là thiếu gia đã trở về sao?" Thanh âm mang theo chút kích động vang lên, cửa mở ra, một lão nhân gia quần áo giản dị mà sạch sẽ xuất hiện ở trước mắt tôi.

Tôi lập tức tiến lên nghênh đón "Trung bá."

"Thiếu gia, thật là người!" Trung bá kích động lệ giàn giụa, cánh tay già nua cầm lấy tay tôi, cả người run rẩy.

Tôi không biết nên phản ứng như thế nào, đành phải quay đầu nhìn phía Triển Chiêu, chỉ thấy hắn cũng đỏ hốc mắt, vẫn không nhúc nhích cứ vậy đứng nhìn Trung bá. Xem ra, hắn đang xúc động như thế chắc cũng không thể cho tôi lời nhắc nhở nào rồi, tôi đành phải tự mình ứng phó vậy.

"Trung bá, ta hiện nay đang làm việc ở Khai Phong phủ của Bao đại nhân, lần này là đặc biệt xin chỉ về quê tế tổ." Tôi ghen nửa ngày, mới thốt ra được một câu như vậy.

Trung bá nghe xong lại có vẻ cao hứng. Tôi cười trộm, quả nhiên mặc kệ là cổ đại hay hiện đại, chức nghiệp nhân viên công vụ vẫn là nổi tiếng nhất.

"Trung bá, chúng ta vào nhà trước rồi hẵng nói sau." Sau một lúc lâu, tôi lại bật thốt ra một câu.

"Đứng, đứng, vào trong nhà nói, vào trong nhà nói." Trung bá xoa xoa ánh mắt, tầm mắt vừa chuyển, mới giống như là rốt cục cũng nhìn thấy bên cạnh tôi còn có một người, vội hỏi "Thiếu gia, vị này là?"

"Đây là. . . . . Vu cô nương." Tôi cũng rất là có trách nhiệm giới thiệu.

"Vu cô nương?" Trung bá nghi hoặc nhìn tôi.

Tôi lập tức giả bộ không nhìn thấy "Vu cô nương, đây là Trung bá."

"Trung bá." Một tiếng chào hỏi này của Triển Chiêu còn mang nhiều tình cảm hơn so với tôi.

Trung bá hơi hơi híp mắt, đột nhiên như là chợt bừng tỉnh đại ngộ, rất là nhiệt tình "Vào nhà, vào nhà, mau vào nhà rồi nói sau." Ông nói xong, vừa dẫn chúng tôi vào nhà, vừa nói "Thiếu gia, Vu cô nương liền an bài ở phòng khách phía Tây sương, người thấy thế nào?"

Tôi vừa nghe, vội lắc đầu "Để cho Vu cô nương ở phòng của ta đi, còn ta ngủ ở phòng khách cũng được." là phòng của người ta, tôi cũng không nên chiếm mất nha~.

Trung bá kinh ngạc mở to hai mắt nhìn tôi, mắt híp lại rất là cao hứng, sau đó lại là bộ dáng hơi hơi tức giận "Thiếu gia, không phải Trung bá muốn nói người, nhưng sao có thể để một đại cô nương như Vu cô nương đây ở trong phòng của người được."

Biết Trung bá khẳng định là đã hiểu lầm cái gì đó, nhưng tôi cũng không biết nên giải thích như thế nào, dù sao ông cũng không biết chuyện xảy ra giữa tôi và Triển Chiêu, vì thế tôi chỉ còn cách cắt ngang lời ông "Trung bá, phiền ông chuẩn bị đồ vật, ngày mai ta muốn đi tế tổ."

"Được, thiếu gia, vậy Vu cô nương thì tính sao?"

Câu hỏi của Trung bá có chút ý tứ, nhưng tôi căn bản là không nhận ra, trực tiếp đáp "Đương nhiên là muốn đi a~!" Chính chủ không đi, tôi đi có ích lợi gì?

Lời vừa ra khỏi miệng, tôi liền thấy Trung bá quay đầu lại tươi cười, xong rồi, không cần phải nói, chắc chắn là đã bị hiểu lầm.

Một đêm yên tĩnh, sáng sớm ngày hôm sau lúc tôi tỉnh lại, mở mắt ra, nhìn đỉnh màn có chút ngẩn người.

Từ từ, tôi mảnh liệt ngồi dậy, tôi nhớ rõ, đỉnh màn hôm qua tôi nhìn thấy không phải là kiểu này.

Vội cúi đầu, vươn tay ra, tuy rằng không được tính là trắng nõn mịn màng, nhưng là cũng đã theo tôi hai mươi mấy năm, chính xác đây là tay của tôi a~. Sờ sờ mặt, tiếp tục giặt giặt tóc.

Tôi cao hứng từ trên giường nhảy xuống, đã đổi trở lại rồi, đã đổi trở lại rồi. Tuy rằng thân thể này không được tốt lắm, bất quá là thân thể mà mình đã dùng quen, dù cho thân thể có hơi thua kém cũng không sao a~.

Chính lúc tôi đang hưng phấn, thì ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa.

"Đến đây." Tôi mở cửa phòng ra, ánh mặt trời chiếu rọi, làm cho tôi hơi híp mắt lại mới nhìn thấy người trước mắt. Người tôi một thân lam sam bằng vải thô bình thường, người đứng nghiêm trang, càng lộ ra dáng người cao ngất như trúc.

Tôi nở nụ cười sáng lạn, đứng theo tiêu chuẩn lộ ra sáu cái răng "Triển đại nhân, chúng ta đã đổi trở lại rồi."

Triển Chiêu mỉm cười "Đúng vậy, Triển mỗ dĩ nhiên biết được."

Tôi nhìn hắn sững sờ, nụ cười của hắn mới tao nhã mà nhu hòa làm sao, làm cho hắn vốn anh tuấn uy vũ, nay lại tăng thêm vài phần nho nhã. Đến giờ phút này, tôi mới có cơ hội đánh giá cẩn thận vị Ngự Miêu Triển Chiêu đại danh lừng lẫy này, chỉ thấy hắn tướng mạo tuấn tú, trên vàng trán lộ ra đều là chính khí thẳng thắn vô tư, mà hiện giờ hắn đang nhoen miệng cười, lại làm cho người ta có cảm giác như gió xuân thổi vào mặt.

Siêu... siêu cấp soái ca a~!

Bạn đang đọc truyện *1/2 Ngự Miêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

Triển Chiêu cúi đầu, ánh mắt nhìn thẳng vào tôi, con ngươi đen vì phản xạ ánh sáng mà trở lên lấp lánh. Tôi cúi đầu, vỗ vỗ ngực đang đập loạn xạ, khuôn mặt kia, hiện tại nhớ tới tôi đã từng dùng qua vô số biểu tình khó coi, thật sự là đã làm hỏng hình tượng của hần mà.

"Vu cô nương."

"Hả?" tôi khó hiểu ngẩng đầu nhìn hần, chỉ thấy Triển Chiêu hơi nghiêng đầu "Triển mỗ không biết cô nương còn chưa thay quần áo, thật thất lễ."

Tôi cúi đầu nhìn, trên người mặc một bộ quần áo trắng, rất là kín nha~ không có gì không đúng a~.

"Quần áo này có gì không đúng sao?" Tôi nghi hoặc hỏi.

Triển Chiêu ho nhẹ một tiếng, tai hơi hơi đỏ "Cô nương có lẽ không biết, đây là. . . . . Áo lót."

"Gi?" Tôi mới tìm ra được manh mối, đột nhiên tỉnh ngộ, hần nói chính là áo lót nha~, cũng chính là nội y ở cổ đại. Nhìn lướt qua đôi tai đã đỏ hồng của ngự miêu đại hiệp, tôi cười trộm, người này, nếu đến hiện đại mà nhìn thấy mấy cô em mặc Bikini lượn qua lượn lại trên bãi biển, khẳng định có thể hần sẽ bị sung huyết não cũng nên.

"Để tôi vào mặc quần áo đã, ngại chờ cho một chút." Tôi đóng cửa lại, một lần nữa sờ soạn mặc lên bộ quần áo phức tạp của cổ đại, tóc kết thành đuôi sam, sau đó mới mở cửa phòng ra "Triển đại nhân, xin hỏi ba lô của tôi đâu?"

"Cô nương nói cái này sao?" Triển Chiêu giọng ba lô của tôi lên "Triển mỗ đúng là vội tới để đưa cái này cho cô nương."

Vốn là một soái ca trong trang phục cổ xưa lại phải mang theo ba lô của tôi, đã làm mất hết cả hình tượng của hần rồi, tôi cười khẽ một tiếng "Cám ơn, tôi còn đang lo nên dùng gì để đánh răng đây." Nói xong, tôi đột nhiên nghĩ tới cái gì, từ trong ba lô lấy ra bàn chải đánh răng "Cho ngại, Triển đại nhân, tôi qua tôi dùng cái này để chải răng cho ngại đây."

"Đây là cái gì?" Triển Chiêu tò mò tiếp nhận bàn chải đánh răng từ tay tôi.

Tôi nhếch miệng, làm động tác đánh răng "Dùng để đánh răng." Nói xong, tôi từ trong ba lô lấy ra tuýp kem đánh răng "Dùng cái này, gọi là kem đánh răng. Bất quá, tôi cũng chỉ có một tuýp." Sớm biết rằng sẽ xảy ra chuyện như thế này, tôi không nên ngại mang theo nhiều hành lý sẽ nặng, mà mang theo nhiều tuýp thuốc đánh răng rồi "Triển đại nhân, chỗ các ngại dùng gì để súc miệng?" Tôi nghĩ nghĩ một chút lại nói "Có phải là dùng muối tinh khiết hòa cùng nước chiết xuất từ cành Dương Liễu hay không?"

Triển Chiêu gật đầu "Quả thật đúng như lời cô nương nói."

"Quả nhiên vẫn là thời hiện đại tiện bộ a~" Tôi bóp kem đánh răng lên bàn chải, xoay người vào nhà rót một chén nước, sau đó ra sân tìm một góc để đánh răng.

Triển Chiêu vẫn tò mò nhìn từng động tác của tôi, cho đến lúc tôi chải đến bọt kem đánh răng đầy miệng, hần nói lên tiếng "Kem đánh răng cùng bàn chải đánh răng này của cô nương thật là kỳ lạ."

"Cám ơn đã khích lệ." Bất quá đại gia a~ ngại đừng nhìn chằm chằm tôi đánh răng như thế có được hay không a~, tôi nhưng là da mặt rất mỏng, sẽ cảm thấy rất ngượng ngùng đó.

Sau khi rửa mặt xong, tôi liền đi theo Triển Chiêu dùng xong điểm tâm, Trung bá sớm đã chuẩn bị tốt hương nến các loại "Thiếu gia, thời gian không còn sớm nữa."

"Đa tạ Trung bá." Triển Chiêu liền tiếp lấy hương nến "Vu cô nương, cô. . . . ."

"Tôi sẽ không đi, hai người đi thông thả a~." đều đã đổi trở lại rồi, tôi cần gì phải cùng người ta đi viếng mộ a~.

Vừa mới chuẩn bị xoay người rồi đi, Trung bá liền xoay người một cái "Vu cô nương, đây là ý gì, ngày hôm qua không phải là cô nương cũng muốn cùng đi hay sao?"

"Này....này. . . . ." Tôi trong lúc nhất thời không tìm ra được một cái cớ nào, đành phải hướng Triển Chiêu nháy mắt ra hiệu, chỉ thấy hần mỉm cười "Vây cùng nhau đi đi."

Tôi đang chuẩn bị gạt đầu phụ họa, mới vừa gạt đầu một cái, liền cứng ngay tại chỗ.

Cái... cái gì, cùng đi?

*****

"Vu cô nương, không sao chứ?"

"Không sao, thân thể của tôi cũng không tệ lắm, năm trước lúc đi thăm Hoàng Sơn, nhưng chính là ngược gió xông mưa mà đi nha~. Chính là nay mặc váy nên không được tiện cho lắm." Tôi nói, thờ hồn hên hai hơi "Bất quá, Triền đại nhân, phần mộ tổ tiên nhà ngài cũng thật xa nha ~." đi cũng đã hai tiếng đồng hồ rồi chứ chẳng ít, trách không được Trung bá còn chuẩn bị cả com trưa mang theo.

"Ngay tại phía trước, cách cũng không xa lắm." Triền Chiêu cảm theo hương nến, cùng rở đồ cúng, hẳn đi cực kỳ thoải mái, thỉnh thoảng còn đỡ tôi một phen.

"Thật tốt quá." Tôi nhìn không được nhỏ giọng hoan hô.

Thấy tôi cao hứng, Triền Chiêu cũng là cười cười "Vu cô nương, Triền Chiêu giờ phút này cũng không phải là đang ở trên công đường, cô nương không cần phải xưng hô là đại nhân đâu."

"Oh." Tôi đáp ứng một tiếng, nghĩ nghĩ hẳn hình như cũng đã nói như thế với tôi một lần rồi "Triền đại ca." Tôi gọi, chính là cảm thấy có chút buồn cười "Vậy Triền đại ca cũng đừng gọi tôi là Vu cô nương nữa, nói thật, sống bằng này tuổi rồi, đây là lần đầu tiên tôi nghe thấy có người gọi mình là cô nương đó."

"Nơi cô ở không gọi như vậy sao?"

"Ừm, chỗ tôi gọi là tiểu thư, hoặc là mỹ nữ."

Nhìn thấy bộ dáng có chút kinh ngạc của hắn, tôi cúi đầu cười trộm "Cho nên đừng ngại, trực tiếp gọi tên tôi cũng được, Vu An Chi, An Chi, bằng hữu tôi cũng toàn gọi như thế cả."

Triền Chiêu gạt đầu.

Tiếp tục đi về phía trước không xa lắm, từ miệng Triền Chiêu thốt ra hai từ tới rồi, tôi nhìn thấy hai phần mộ được xây bằng đá xanh.

Đem hương nến từ trong rở đặt trước mộ phần, Triền Chiêu liền bắt đầu nhỏ cỏ hoang mọc ở trên mộ phần. Tôi biết theo phép lịch sự, mình cũng không nên đứng im ở một bên, liền bắt tay vào hỗ trợ "Tôi giúp huynh."

"Đa tạ."

"Có gì đâu mà phải cảm ơn."

Hai người cùng nhau bắt tay vào làm, rất nhanh cỏ hoang trên mộ phần đã được nhổ sạch sẽ. Sau khi lấy đồ cúng từ trong rở ra đặt ngay ngắn trên mộ phần, Triền Chiêu kéo vạt áo quý gối trước mộ phần "Cha, mẹ, đã lâu con chưa đến vấn an hai người rồi, con thật bất hiếu."

Tôi ở một bên, giúp hắn tách tiền giấy, nghe Triền Chiêu kính cẩn quỳ gối trước mộ phần, không khỏi âm thầm gạt đầu, kỳ thật tôi cũng hiểu được thời xưa coi trọng những gì, đương nhiên trong đó không thể thiếu đạo hiếu.

Đang nghĩ ngợi, chỉ thấy Triền Chiêu ngoác tay ra hiệu cho tôi tới gần, tôi đi qua "Có việc gì?"

"Đến, gặp mặt cha mẹ ta một chút." Triền Chiêu nhìn chằm chằm bìa mộ nói.

"Oh." Tôi quỳ bên cạnh Triền Chiêu "Con chào thúc thúc, cùng a di, con là Vu An Chi, con rất vui khi được gặp hai người."

Mới vừa nói xong, chỉ thấy Triền Chiêu lắc lắc đầu, bộ dáng hơi có chút dờ khóc dờ cười, hẳn là kéo tôi đập đầu một cái "Cha, mẹ, con hôm nay cố ý đến thăm hai người, một là vì muốn báo cho cha mẹ biết con hiện tại đang làm việc ở Khai Phong phủ, việc thứ hai là muốn cho hai người nhìn thấy nàng."

Tôi bắt đầu còn không có phản ứng, càng nghe hắn nói càng cảm thấy không đúng. Tôi nhếch nhếch khóe miệng, như vậy xem ra, nhận định vị này thật đúng là vô luận như thế nào cũng muốn chịu trách nhiệm đây mà, trách không được, hôm nay nhất định phải làm cho tôi cùng nhau đến đây. Phòng chừng ở trong cảm nhận của hắn, cái gì của tôi hẳn đều cũng đã nhìn thấy hết rồi, hẳn đương nhiên phải phụ trách, chính là, tôi không muốn có một cuộc hôn nhân vì phụ trách mà tồn tại a~!

Ừm, về chuyện này, tôi nhất định phải tìm Triền Chiêu nói chuyện một lần mới được, đầu đầu nhất là phải làm thế nào mới có thể thuyết phục được hắn đây?

Bất quá, nơi đây hiển nhiên không phải là nơi để nói chuyện này, sau khi tế tổ xong, hai chúng tôi theo đường cũ trở về. Tôi một đường cúi đầu tự hỏi,

cũng không còn chú ý đến thời gian.

Chính là khi đang đi, đột nhiên thấy hoa mắt, loại cảm giác này. . . . .

Còn chưa kịp hiểu rõ, tôi theo bản năng từng bước đứng vững, lập tức mở to mắt.

Không đúng, đây là? !

Tôi quay đầu lại, ánh vào trong tâm mắt là khuôn mặt "Tôi" quen thuộc đến mức không thể nào quen thuộc hơn được nữa, lúc này vẻ mặt cũng giống tôi tràn đầy kinh hoàng.

"Triển. . . Triển đại ca, lại đổi đã trở lại rồi." Câu này nói, tôi nói mà khóc không ra nước mắt a~.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: mọi người nói đúng, sự tình nào có đơn giản như vậy, ha ha ha ha. . . . .

Bạn đang đọc truyện *1/2 Ngự Miêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Khi xuất môn thi hoan hỉ vui mừng, khi quay về thì thê thê thảm thảm.

Tôi than thở đi vào cửa nhà Triển gia, có ai có thể nói cho tôi biết, rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra không?

Đương nhiên là sẽ không có người nào trả lời tôi được, cho nên ăn xong bữa cơm chiều, tôi bắc ghế ngồi ở trong viện nhìn chăm chăm ánh trăng đến gần người.

"Vẫn còn vì chuyện thân thể mà phiền não sao?" Trên vai bị người vỗ nhẹ một cái, tôi quay đầu lại, liền trông thấy gương mặt quen thuộc của mình, bất quá hiện tại linh hồn trong thân thể kia lại là Triển Chiêu.

"Haiz, sự đời chính là như vậy, vốn không có hy vọng thì không nói làm gì, đằng này có hy vọng lại phát hiện ra hy vọng này bất quá chỉ là hoa trong gương, trăng trong nước, cảm giác thật sự là khổ sở a~."

Triển Chiêu lại nhú mày, chắc là nghĩ muốn khuyên tôi vài câu gì đó, tôi cười lắc lắc đầu "Bất quá, cũng không cần phải khoa trương như vậy, mặc kệ là thế nào, người xui xẻo cũng không phải chỉ có một mình tôi."

"Ta như thế nào lại cảm thấy lời này không có ý tốt gì a~." Triển Chiêu dở khóc dở cười nhìn phía tôi.

Tôi cười "Tôi đã từng nghe qua có người nói như vậy, giống như ở thời điểm gay go mà thấy có người còn tệ hơn mình, thì trong lòng sẽ cảm thấy cân bằng nhiều hơn."

Triển Chiêu lắc đầu cười khổ.

Ở nhà Triển Chiêu mấy ngày, chúng tôi chủ yếu là thăm dò quy luật, nói đơn giản chính là, mỗi người một nửa, một nửa thời gian là ở trong thân thể của chính mình, nửa thời gian còn lại thì ở bên trong thân thể của người kia. Tôi từ nửa đêm đến buổi sáng có thể trở về thân thể của mình, từ buổi trưa đến nửa đêm lại là ở trong thân thể của Triển Chiêu.

Mặc dù đối với việc đổi trở lại một điểm đầu mỗi cũng không có, bất quá như vậy ít nhất cũng tốt hơn hoàn toàn không biết gì cả.

Hôm nay, tôi cùng Triển Chiêu đang ngồi trong sân. Bởi vì không biết rốt cuộc loại tình huống này sẽ kéo dài trong bao lâu, tôi cố ý làm cho hắn nói ra ngày thường ở trong Khai Phong phủ hắn làm những việc gì, nếu kỳ nghỉ của hắn kết thúc, tất nhiên hắn phải trở lại Khai Phong phủ, do đó công việc bắt đầu từ buổi trưa là tôi phải thay hắn gánh vác rồi.

Đang nói chuyện, đột nhiên có một vệt màu trắng xẹt qua, theo sau là một giọng nam trong sáng vang lên "Triển Chiêu, ta tới rồi."

"A!" Tôi theo bản năng kêu lên một tiếng sợ hãi, trốn ra phía sau Triển Chiêu. Mà Triển Chiêu cũng giống tôi theo bản năng đem tôi bảo hộ ở phía sau.

Chỉ chốc lát sau, dưới ánh trăng sáng trong, chỉ thấy xuất hiện một thanh trường kiếm đang chỉ thẳng ở trước ngực Triển Chiêu, mà nam tử đứng dưới ánh trăng kia càng lộ rõ vẻ cao quý, còn có một chút ngạc nhiên mở to hai mắt nhìn "Triển Tiểu Miêu, ngươi. . . . . ngươi như thế nào lại tránh ở phía sau nữ tử thể kia? Ngươi, ngươi. . . . ."

Tôi mở trừng mắt nhìn, giọng điệu này, hình dáng này, chẳng lẽ lại là hắn?!

Quả nhiên, lúc tôi còn đang suy nghĩ, thì chợt nghe thấy thanh âm của mình thoáng mang theo một chút bất đắc dĩ vang lên "Ngọc Đường."

Bạch Ngọc Đường thu lại thanh kiếm, khoe miệng khẽ nhếch, trong cười mang theo tiêu sái phong lưu "Cô nương đã từng gặp qua tại hạ sao? Tại hạ thật sự là thất lễ, nhưng lại đã quên mất quý tính của cô nương. Có thể lại một lần nữa cho tại hạ biết tên của cô nương được hay không, lần này, tại hạ tuyệt đối sẽ không quên."

Tôi đứng ở phía sau Triển Chiêu, trợn mắt há hốc mồm nhìn thấy hắn "Trở mặt nhanh như chớp", chỉ trong nháy mắt đang từ khiêu khích kiêu ngạo biến thành ôn nhu phong lưu, sau đó còn nhìn chằm chằm tôi ở phía sau Triển Chiêu, dưới ánh trăng sáng mắt lưu chuyển, mắt hoa đào trời sinh mang theo nụ cười hiền lành.

Tôi vô ý thức chọc chọc vào lưng Triển Chiêu ở phía trước "Hắn thật giống như là đang đùa giỡn huynh vậy."

Tôi nói rất nhỏ, bất quá Bạch Ngọc Đường là người luyện võ nên thính lực của hắn rất nhạy bén, nghe vậy hắn rút kiếm ra đâm tới "Triển Tiểu Miêu, người từ khi nào thì lại ở sau lưng người khác nói xấu sư đệ của mình như vậy!"

Tôi sợ tới mức rút đầu lại, bất quá Triển Chiêu phản ứng nhanh hơn, một chiêu thành đao bổ về phía Bạch Ngọc Đường, khiến cho Bạch Ngọc Đường không thể không xoay người chống đỡ.

Trong nháy mắt, hai người liền giao thủ vài chiêu.

Tôi nhìn mà sửng sốt, kịp thời có phản ứng, vội kêu to "Không cần đánh, không cần đánh a!" Triển đại gia, ngài lại quên rồi sao, đó là cơ thể của tôi nha~, cơ thể của tôi a~, ngài lại vận hành mệnh mẽ không đúng trình tự. Trời ạ, trong tay Bạch Ngọc Đường là kiếm nha, thật không dám nghĩ tới, hắn mà đâm thủng một lỗ trên người tôi thì phải làm bây giờ, kia chính là cơ thể của tôi a~!

Còn đang nghĩ ngợi, Triển Chiêu một cước đá về phía Bạch Ngọc Đường, bất quá thực hiện nhiên là hắn đã quên mất, đó chính là chân của tôi, căn bản là không phải là đôi chân dài gì cho cam, cho nên đánh giá sai khoảng cách, kết quả là Bạch Ngọc Đường nhũu mày cười khẽ một tiếng, thụt chân lại đã ngăn chặn được chân của Triển Chiêu. Bất quá nam hiệp cũng không phải chỉ là danh hão nha~, huých khuỷu tay về phía sau một cái, nhưng kết quả lại càng thảm hại hơn. Không có một chút nội lực, lực lại không bằng người, hậu quả chính là bị người bắt lấy cổ tay, cả người bị Bạch Ngọc Đường đè lên không thể động đậy được.

Ông trời a~!

Tôi có thể che mắt lại coi như không nhìn thấy được hay không? !

Thực hiện nhiên, không thể, bởi vì thân thể Bạch Ngọc Đường đang đè lên chính là thân thể của tôi nha~ !

"Người, người mau buông hắn ra cho ta!" tôi tiến lên vài bước, chỉ vào Bạch Ngọc Đường la lên.

Không nghĩ tới Bạch Ngọc Đường căn bản là không thèm ngó đến tôi, hắn dù đang bận kiếm chế Triển Chiêu nhưng vẫn ung dung cười, tiến đến bên tai Triển Chiêu khẽ thấp giọng nói "Cô nương, công phu của nàng cũng không tồi nha~, chính là nàng lại không có nội lực, công phu của nàng là do tên xu miêu kia dạy cho phải không? Hắn dạy thật không được tốt cho lắm, không bằng, đổi lại tại hạ sẽ dạy cô nương được không?" Nói xong, còn khiêu khích quay lại nhìn tôi tươi cười.

"Bạch Ngọc Đường." Bị người đè nặng như vậy, không thể động đậy được, lại có người ở bên tai nhẹ giọng nói lời nhỏ nhẹ, cho dù người có tính tình tốt như Triển Chiêu cũng phải tức giận đến đỏ mặt "Mau thả ta ra."

"Mới vừa rồi còn gọi tại hạ là Ngọc Đường, như thế nào chỉ mới trong chốc lát đã coi như người xa lạ vậy?"

Bạch Ngọc Đường, người muốn chết, cơ thể mà người đang đùa giỡn chính là cơ thể của ta nha!

Tôi tức giận nhìn hai bên, thấy cách đó không xa có chiếc ghế, lập tức chạy lại lấy, cầm lấy nệm xuống đầu Bạch Ngọc Đường "Đám đùa giỡn ta, ta cho người chết! !"

Dưới sự phẫn nộ, ghế nệm xuống, lại mang theo phần phật tiếng gió. Bạch Ngọc Đường ngẩng đầu vừa nhìn, sắc mặt lập tức biến, vội kéo Triển Chiêu lui lại vài bước.

"Còn dám chạy!" Tôi một đập không nệm trúng, lại lần nữa giờ ghế lên đuổi theo, tiếp tục muốn nện.

Vừa mới giờ lên, còn chưa kịp hoàn thành động tác, một thanh kiếm sáng loáng đã chĩa thẳng trước cổ tôi, chỉ cần tôi nhích về phía trước thêm một chút xíu nữa thôi, là ngay lập tức sẽ xảy ra thảm cảnh máu tươi lênh láng, sau đó, thanh âm vừa rồi vẫn còn mang theo khiêu khích cùng ả tình liền đã trở nên lạnh đến thấu xương "Người không phải là Triển Chiêu, người là ai? Người giả dạng thành bộ dáng của Triển Chiêu với mục đích gì?"

Tay tôi vẫn dừng ở động tác giờ ghế trên không trung, có chút khó khăn nuốt nước bọt, tôi thật sự là đã hơi nóng giận a~, một khi tôi mà đã tức giận, thì chẳng còn để ý đến chuyện gì nữa, lại còn dám cầm ghế muốn nện người ta nữa chứ. Thế là xong, hình tượng của nam hiệp coi như đã bị hủy hoại trong tay của tôi rồi.

"Ngọc Đường, còn không mau buông kiếm xuống." Triển Chiêu mới vừa được Ngọc Đường bỏ ra vội la lên.

"Người... người đừng kích động, ta quả thật không phải là Triển Chiêu, Triển Chiêu ở bên đó." Tôi không dám lộn xộn, chỉ sợ tôi vừa khê động một chút thôi, là Bạch Ngọc Đường liền một kiếm đâm đến, đành phải hướng về phía Triển Chiêu bên kia dùng sức nháy mắt ra dấu.

Bạch Ngọc Đường theo bản năng liếc mắt một cái, sau đó lập tức quay đầu lại, ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị "Người đang nói bậy bạ gì vậy?"

"Ngũ đệ, còn không dừng tay, mấy tháng không gặp, vì sao vẫn là lỗ mãng như thế! Kiếm tuệ của thanh Họa Ảnh nhờ ta kiếm, ta đang để ở trong bọc quần áo đó."

Chỉ một câu đã làm cho Bạch Ngọc Đường bỗng dưng ngẩn ra, kinh ngạc nhìn về phía Triển Chiêu "Người sao lại biết được việc này, chuyện này trừ bỏ ta cùng Xú Miêu kia ra, không ai biết được."

Triển Chiêu thở dài "Đệ trước buông kiếm xuống đã, ta sẽ từ từ giải thích cho đệ nghe."

Nghe Triển Chiêu nói như vậy, Bạch Ngọc Đường nửa tin nửa ngờ buông kiếm, thấy hán quả thật dời kiếm đi, tôi mới thả ghế xuống, đặt mông ngồi lên, vỗ vỗ ngực. Mới đến Bắc Tống này chưa đến hai ngày, thế mà đã vài lần bị người dùng kiếm chìa vào cổ, nói thật nếu còn tiếp tục như vậy nữa, chỉ sợ lá gan của tôi sẽ không còn.

"Thế nào? Có bị thương ở đâu hay không?" Triển Chiêu lo lắng hỏi.

Tôi lắc đầu "Không có bị thương, còn huynh, huynh có bị thương không?"

Triển Chiêu cảm lấy cổ tay của chính mình "Ta không sao."

"Này, các người đã nói đủ chưa, có còn để ta vào trong mắt nữa hay không, nhanh lên, mau giải thích cho Bạch gia gia ta biết rốt cuộc chuyện này là sao? !" "

Bạn đang đọc truyện 1/2 Ngự Miêu được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

"Người mới là Triển Chiêu?" Bạch Ngọc Đường há hốc mồm, chỉ vào thân thể của tôi hỏi, Triển Chiêu bắt đầu dĩ gật đầu.

"Mà người là cô nương kia?" Bạch Ngọc Đường lại chỉ vào thân thể của Triển Chiêu hỏi tôi, khóe miệng tôi giật giật "Đúng vậy."

"Này... này... này quả thực là... quả thực là . . . ." Bạch Ngọc Đường kinh ngạc hết nhìn tôi lại nhìn Triển Chiêu, một lúc lâu sau "Ha ha ha ha ha ha, chuyện này quả thực là buồn cười, Triển Tiểu Miêu, người rốt cuộc cũng có ngày hôm nay sao? !" "

Triển Chiêu bắt đầu dĩ lắc đầu, như là đã sớm biết sẽ có kết quả như thế này.

Tôi nhếch nhếch khóe miệng "Triển đại ca, huynh vẫn chưa giới thiệu vị này là ai?"

"Đây là huynh đệ kết nghĩa của ta, người giang hồ gọi là Cẩm Mao Thử Bạch Ngọc Đường." Triển Chiêu nghe tôi hỏi, liền lập tức giới thiệu.

Tôi đi vòng quanh Bạch Ngọc Đường vẫn còn đang cười ha hả nửa vòng, sau đó mới tám tấc lên tiếng "Người chính là Bạch thử (*) thiên hạ đệ nhất phong lưu sao?"

(*Bạch thử : chuột bạch)

"Người!" Bạch Ngọc Đường lập tức ngừng cười "Triển Tiểu Miêu, người!"

"Ngũ đệ nói sai rồi, Triển Chiêu ở bên này." Triển Chiêu hơi hơi nhếch khóe miệng nói.

Tôi lập tức nhảy về phía sau Triển Chiêu trốn, cũng không cần quan hán hiện tại là đang dùng thân thể của mình, so với tôi rõ ràng thấp hơn một cái đầu, tôi làm một cái mặt quỷ "Bạch thử, chuột bạch, quả nhiên là thiên hạ đệ nhất phong lưu, đùa giỡn người không nói làm gì, đằng này ngay cả huynh đệ của mình mà người cũng đùa giỡn!"

"Người!"

"Người cái gì? Chẳng lẽ người còn muốn đánh nữ nhân sao?" Tôi không chút sợ hãi mở miệng nói.

"Bạch gia gia ta không bao giờ đánh nữ nhân, hơn nữa, người hiện tại đang dùng thân thể của Triển Chiêu, Bạch gia gia ta đây đã muốn đánh nhau với hắn từ lâu rồi." Bạch Ngọc Đường nghe vậy cười, đi tới.

Tôi vội vàng trốn ra phía sau Triển Chiêu.

"Triển Chiêu hiện tại cũng không có nội lực, hẳn khó mà bảo vệ cho người được!" Bạch Ngọc Đường nói xong, bỏ nhào về phía hai chúng tôi.

Tôi vừa định trốn, đột nhiên đầu choáng váng, khi đã đứng vững lại nhìn lên mới thấy trực diện là Bạch Ngọc Đường, tôi hé miệng cười, thoáng cái lại chạy tới nấp ở phía sau Triển Chiêu. Ngay sau đó, Triển Chiêu duỗi tay ra, bắt lấy cổ tay Bạch Ngọc Đường "Ngũ đệ, hà cớ gì lại đi so đo với một cô nương như vậy."

"Người!" Bạch Ngọc Đường nghi hoặc "Triển Chiêu?"

"Ngũ đệ." Triển Chiêu mỉm cười, ôn nhuận như ngọc.

"Hắc hắc." Tôi từ phía sau lưng Triển Chiêu thò đầu ra, lại làm cái mặt quỷ, còn nhìn hắn đầy khiêu khích. Hừ, vì tôi đã sớm biết, đêm khuya buông xuống, mình sẽ trở lại thân thể của chính mình, nên tôi mới dám làm như vậy chứ, bằng không cho dù tôi có ăn gam hùm mật gấu cũng không dám trả thù hắn nha~. Tuy rằng lúc này thân thể hắn vừa gần kia bên trong không phải là tôi, bất quá tôi không thể không vì chuyện này mà tức giận được! Tuyệt đối không!

"Xú Miêu, người tránh ra, nha đầu chết tiệt kia mắng ta!" Đôi mắt hoa đào của Bạch Ngọc Đường hơi hơi nheo lại, cả giận nói.

"Ta nói thật mà ~." Tôi ý vào có người chống lưng, từ phía sau Triển Chiêu thò đầu ra cùng hắn mắng nhau "Người nói xem, người bảo lời ta nói không phải là lời nói thật, là người không trêu chọc người, hay là không trêu chọc huynh đệ của người, cũng đều là người không phải sao Bạch Thử?"

"Người!" Bạch Ngọc Đường tức giận đến cứng họng "Người... người đi ra cho ta."

"Có là đứa ngốc mới đi ra!" Tôi tròn mắt nhìn hắn.

"Có bản lĩnh thì đừng trốn ở phía sau người ta."

"Ta không có bản lĩnh, ta phải trốn sau lưng người ta, người muốn thế nào?"

"Hai vị, đều nói ít đi một câu đi." Triển Chiêu bắt đầu dĩ lắc đầu.

Nhìn bộ dạng này của hắn, tôi bĩu môi "Được thôi, tôi không nói nữa là được chứ gì."

Bạch Ngọc Đường còn muốn nói điều gì đó, lại thấy Triển Chiêu quét mắt cảnh cáo hắn, hắn đột nhiên như là nghĩ đến cái gì đó, liền nở nụ cười, nụ cười này còn rực rỡ hơn cả ánh mặt trời "Xú Miêu, ta muốn ở lại."

"Chuyện này để vì huynh sắp xếp, Ngũ đệ đi theo ta." Triển Chiêu lời Bạch Ngọc Đường đi, tôi nghĩ đến vẻ mặt đen xì của người nào đó, càng nghĩ càng thấy buồn cười, ở trên giường lăn qua lăn lại nửa ngày, mới tiến vào mộng đẹp.

Sáng sớm ngày hôm sau, mới mở cửa phòng ra, tôi liền cả kinh "Triển đại ca, sớm như vậy, có việc gì sao?"

"Sớm." Triển Chiêu chào một câu xong liền nói "Triển Chiêu quả thật có việc."

"Mời nói."

"Hôm qua Ngọc Đường đến, làm cho Triển Chiêu nhớ tới một chuyện." Triển Chiêu khẽ nhíu mày "May mắn hôm qua tới là Ngọc Đường, nếu là những người khác..."

Hắn còn chưa nói hết, tôi đã bừng tỉnh, may mắn là Bạch Ngọc Đường, nếu người tới là kẻ thù chẳng hạn, như vậy lúc tôi và Triển Chiêu bị trao đổi cơ thể cho nhau, tôi ở trong thân thể của hắn, có nội lực nhưng lại chẳng có võ công, hắn ở trong thân thể của tôi có võ công nhưng lại chẳng có nội lực, đến lúc đó thì phải làm sao?

"Tôi hiểu được, Triển đại ca" tôi âm thầm hạ quyết tâm "Huynh dạy võ công cho tôi đi."

Triển Chiêu ngẩn ra, lập tức nhoen miệng cười "Triển Chiêu đang có ý này!"

Đột nhiên cười sáng lạn như vậy, cơ hồ làm cho tôi hoa hết cả mắt, tôi vỗ vỗ ngực, âm thầm suy nghĩ, về sau có nên nhắc nhở Tiểu Miêu này không cần phải tươi cười loạn như thế này nữa hay không, nếu cứ tiếp tục cười như vậy, chỉ e sẽ xảy ra sự cố.

"Nói đến tập võ, căn bản nhất chính là. . . . ."

"Tôi biết." Tôi nhấc tay, cắt ngang lời Triển Chiêu "Ngồi tấn có phải không?"

"Không sai, bất quá từ bước căn bản đến khi bắt đầu học các chiêu thức, tốn rất nhiều thời gian công sức, thời gian cấp bách, cho nên chúng ta trước

học chiêu thức, tuy rằng không theo bài bản của việc học võ, nhưng chuyện gấp không cần nhất nhất phải giữ theo đạo thường" Triển Chiêu rút bội kiếm ra "Tôi làm mẫu trước một lần."

"Ừm." Tôi gật đầu, sau đó liền thấy Triển Chiêu một kiếm đâm ra, bảo kiếm múa may xuất ra từng đạo bạch quang, giống như một trận gió quét qua, từng đường kiếm sắc bén tạo thành vòng xoáy quang mang vô cùng đẹp mắt.

Tôi nhìn mà tròn mắt há hốc mồm, Triển Chiêu múa kiếm còn đẹp mắt hơn nhiều so với diễn viên trong phim.

"Thế nào?" Triển Chiêu tra kiếm vào vỏ, hỏi.

Tôi nhếch nhếch khóe miệng "Không hiểu lắm."

"Không sao, chúng ta học từng chiêu một." Triển Chiêu đưa cho tôi một thanh kiếm khác "Chuôi kiếm này vừa nhẹ lại mềm dẻo, nữ tử sử dụng rất thích hợp."

"Cám ơn." Tôi tiếp nhận thanh kiếm, nâng lên hạ xuống hai cái, quả thật là không nặng lắm, sử dụng cũng tương đối tiện. Bất quá, đây chính là lần đầu tiên trong đời tôi cầm kiếm, nên cảm thấy rất là mới lạ.

"Chiêu thứ nhất." Triển Chiêu vung kiếm vẽ thành một đường vòng cung đẹp mắt.

"Như thế này sao?" Tôi học bộ dáng của hắc khoa tay múa chân nói.

"Cổ tay không cần dùng sức quá, thắt lưng dùng sức."

Tôi khó hiểu chớp chớp mắt, lại lần nữa dựa theo sự lý giải của mình mà khoa tay múa chân một chút "Như vậy đúng không?"

"Lực đạo tập trung ở nửa người trên, nửa người dùng để đẩy lực đạo ra thì mới có hiệu quả, chân không cần dùng quá sức đậm mạnh."

Tôi ngượng ngùng nhếch nhếch khóe miệng, không thể trách tôi được a~, nhìn đến động tác này, là đã nghĩ ngay đến trận đấu kiếm, cho nên theo bản năng duỗi tay ra, chân dùng sức đậm thật mạnh, tuy rằng tôi cũng biết, người ta đấu kiếm cũng không phải là làm như vậy, nhưng là thoát nhìn rất giống a~.

Triển Chiêu uốn nắn cho tôi vài lần, tôi tốt xấu gì cũng xem như là đã học xong được một chiêu, một lần nữa khoa tay múa chân một lúc lâu. Triển Chiêu gật đầu, cứ như vậy cho đến buổi trưa, cũng học được mấy chiêu. Đáng tiếc, học cũng chỉ học được bộ dáng, còn lực sát thương ngay đến quỷ cũng biết là yếu đến như thế nào.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: chuột bạch có ý đồ xấu, rốt cuộc là hắc muốn làm gì đây~

Không thể tiết lộ a ~ các vị ~

Bạn đang đọc truyện *1/2 Ngự Miêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

Tôi cùng Triển Chiêu học võ đến trưa, mãi đến khi dùng xong cơm trưa, tôi lại đổi trở lại ở trong thân thể của Triển Chiêu.

"Bây giờ thử lại một lần chiêu thức buổi sáng đã học xem sao" Triển Chiêu ở trong thân thể của tôi tiếp tục đảm nhiệm chỉ đạo.

Tôi gật đầu, nắm chặt chuôi kiếm, một kiếm đâm ra, đem những gì buổi sáng đã học được biểu diễn lại.

Triển Chiêu gật đầu "Chiêu thức không có gì sai, chính là chưa được lưu loát cho lắm, còn cần phải tiếp tục luyện tập. Khi nào đã thông hiểu, thân thể tự nhiên sẽ nhớ kỹ chiêu thức, đến lúc đó sẽ không cần phải tận lực suy nghĩ chiêu thức nữa."

Tôi nghe vậy không khỏi ngẩn ra, không cần tận lực suy nghĩ chiêu thức sao.

"Triển đại ca."

"Chuyện gì?"

"Tôi trước kia có học qua đánh đàn, thường thường đàn chỉ đúng một khúc, đàn đến khi đã quen thuộc, trong đầu tôi không cần phải suy nghĩ âm kế tiếp là gì, ngón tay cứ như vậy mà gảy dây đàn, có đôi khi gảy xong một bản nhạc mới bừng tỉnh ra rằng đánh đàn chính là như vậy." tôi nói như đã thông suốt.

"Ý của An Chi là?"

"Triển đại ca, tôi nghĩ, thân thể của huynh cũng giống như vậy, kỳ thật đã thực quen thuộc với tất cả các chiêu thức rồi, tôi không cố gắng suy nghĩ chiêu thức, chỉ có về là không lưu loát mà thôi, nếu là dựa theo thói quen mà nói. . . . ." Tôi nói, nâng cao kiếm trong tay lên, nhắm mắt lại ngưng thần một lát, sau đó mở choàng mắt ra, một kiếm đâm ra, trong đầu trống rỗng, nhưng là trên tay, lại như có gì đó dẫn dắt, cứ như thế ra chiêu không cần phải suy nghĩ. Chiêu thức này, vốn dĩ đã khắc sâu ở trong trí nhớ của thân thể này rồi. Chỉ cần một khi đã ra tay, liền có thể kéo dài không dứt, cực kỳ thuần thực.

"Thế nào?" tôi thu hồi kiếm, hơi có chút tự đắc nhìn về phía Triển Chiêu.

"Quả thật là như thế, chính là. . . . ."

Hắn nói chỉ một nửa, kỳ thật tôi cũng sớm đã hiểu được, liền ừ ừ thờ dài "Đáng tiếc cũng chỉ để xem chứ không dùng được, đến lúc lâm trận thật sự, cho dù thân thể có phản ứng kịp đi chăng nữa, trong lòng nghĩ muốn làm cái gì cũng theo không kịp." Cũng vẫn là một phế vật a~.

"Ừm, chỉ còn cách dựa vào chậm rãi tích lũy kinh nghiệm mà thôi." Triển Chiêu gật đầu nói.

Tôi ném kiếm trong tay đi "Đáng tiếc là không có ai giúp tôi luyện tập, Triển đại ca, huynh cũng đang ở trong thân thể của tôi, nên huynh cũng biết đó, trong lòng huynh biết làm như thế nào, nhưng thân thể đó lại không thể theo kịp suy nghĩ của huynh."

"Chuyện này thì có gì khó khăn chứ?" Theo giọng nói truyền đến, chợt lóe lên một bóng trắng, chỉ thấy dưới ánh thái dương Bạch Thử kia càng thêm chói mắt, xuất hiện ở trước mặt chúng tôi, trong tay hắn cầm theo hai cây kiếm gỗ, trong mắt lóe lên tươi cười không có ý tốt gì "Bạch gia gia ta sẽ luyện võ với người. Nha đầu chết tiệt kia, còn không mau bái tạ Bạch gia gia người."

Tôi theo bản năng vụt một cái đã chạy đến trốn ở phía sau Triển Chiêu "Người. . . người cầm kiếm gỗ làm cái gì?"

"Này" hào quang trong mắt hắn càng sâu "Dao kiếm không có mắt, ban đầu tập kiếm, vẫn là nên sử dụng kiếm gỗ là tốt nhất, hai cây kiếm gỗ này là do ta cố ý làm cho người đó. Tiếp lấy." Hắn nói xong, ném một cây kiếm gỗ lại đây, Triển Chiêu nhanh tay bắt được "Ngọc Đường. . . . ."

"Triển đại ca." Tôi đột ngột cắt ngang lời Triển Chiêu.

Thấy hai người kinh ngạc nhìn tôi, tôi hít sâu một hơi, lập tức mỉm cười rạng rỡ như ánh thái dương "Đưa kiếm gỗ cho tôi đi, tôi muốn học." Nhiều nhất, cũng bắt quả bị đánh vài cái mà thôi, nhưng là có một số việc không làm không được. Tôi thật sự là không thể để cho Triển Chiêu trở thành nam hiệp nửa mùa được, nhớ lúc trước khi xem TV, tôi thích nhất Triển hậu vệ võ công cao cường, hồng y phiêu dật, lại vô cùng tao nhã.

Triển Chiêu nhìn tôi một lúc lâu, lập tức cũng nở nụ cười rạng rỡ với tôi, đưa kiếm gỗ cho tôi "Cẩn thận."

Tôi cười tiếp nhận kiếm gỗ "Triển đại ca nếu không bận việc gì, cũng nên rèn luyện thêm cho thân thể của tôi đi, tôi cũng không muốn lúc thật sự có chuyện xảy ra, mình sẽ trở thành gánh nặng cho người khác đâu." Thể lực, vũ lực đều quá kém, vẫn nên rèn luyện là tốt nhất.

"Ta hiểu được." Triển Chiêu gật đầu.

"Cái kia. . . . ." tôi thoáng chần chừ nói.

"Còn có chuyện gì sao?"

"Huynh vận động nhẹ một chút, thân thể này của tôi nhưng là phế vật, nếu mà bị trật chân, tụt lưng, huynh đau tôi cũng đau."

". . . . .Được."

Này, này, sao phải đáp ứng ngập ngừng như thế chứ ?

"Nha đầu chết tiệt kia, xem kiếm!" Bạch Ngọc Đường khẽ quát một tiếng, cây gậy gỗ trong tay đã đâm tới.

"Giờ mà nha đầu chết tiệt chứ, ta có danh có họ, đừng gọi bậy." Tôi vừa phân tâm, trên cánh tay đã bị hắn hung hăng đánh cho một cái, thật là đau a~.

"Gặp địch mà phân tâm, đáng đánh!"

Tôi hung hăng cắn răng một cái, thu lại tâm trạng, chuyên tâm mà chống đỡ.

Nửa ngày, tôi cũng không biết là trên người đã bị gõ bao nhiêu cái, chỉ cảm thấy từ trên xuống dưới đều đau nhức.

Không thèm để ý đến hình tượng, tôi ngồi phệt xuống đất, thờ hồng hộc. Bạch Ngọc Đường chấp tay sau đầu, từ trên cao nhìn xuống, nửa ngày, hắn ngay cả quần áo cũng vẫn chần chu, vẫn là áo trắng phiêu dật, bộ dáng hoa lệ cao thượng.

Tôi bủi môi, quay sang lườm hắn.

Bạch Ngọc Đường ngồi xổm xuống "Xú nha đầu, thế nào, đã biết sự lợi hại của Bạch gia gia ta chưa, còn dám chửi loạn Bạch gia gia người nữa không?"

Tôi quay đầu lại, nheo mắt lại nhìn hán "Hử, Bạch thủ nhà ngươi còn giả dạng người xấu làm cái gì? ! Vừa rồi ngươi cũng không có ý hạ thủ tàn nhẫn, giờ lại nói những lời này, ngươi đừng tỏ vẻ cứng ngắc nữa." Nếu hán thật sự hạ thủ tàn nhẫn, thì hiện tại toàn thân tôi không có đau nhức đơn giản như thế này thôi đâu.

"Ngươi nói cái gì? Ai nói với ngươi là Bạch gia hạ thủ lưu tình?" chuột bạch này xem ra là thẹn quá hoá giận rồi? !

"Ta cũng không nói ngươi hạ thủ lưu tình, chính là ngươi nói đó chứ." Tôi hát cầm.

"Xú nha đầu, miệng lưỡi bén nhọn lắm" Bạch Ngọc Đường hung hăng mắng, nhưng cũng không có ý tứ động thủ lần nữa "Nhìn bộ dạng này của ngươi, không biết về sau có ai dám thủ ngươi không đây."

Tôi nhú mày "Không gả đi được, vậy để ngươi xử lý."

"Ngươi!" Bạch Ngọc Đường đang lúc phát hỏa, đột nhiên lại nghĩ tới cái gì đó, đột nhiên cúi người xuống "Nha đầu, ngươi nói là thật sao?"

Tôi cười "Đương nhiên là thật."

"Ha ha." Bạch Ngọc Đường cúi đầu cười, lập tức duỗi tay ra nâng cằm tôi lên, chậm rãi cúi người xuống. Sóng mắt lưu chuyển mang theo vô hạn phong lưu phóng khoáng, mặt kẻ sát mặt tôi trong gang tấc thì hán dừng lại, ánh mắt nhìn thẳng vào tôi, như là muốn xem tôi có phản ứng xem trò vui như hán hay không.

Tôi vẫn ung dung cười, mặt bình tĩnh nhìn hán.

Bạch Ngọc Đường nhú mày, cười khẽ một tiếng, lại hơi hơi để sát vào một chút, đôi môi càng ngày càng tiến sát lại, biểu tình trên mặt của tôi vẫn là bất động thanh sắc. Cho đến lúc chỉ còn kém một chút nữa là môi chạm môi.

"Ngươi vì sao lại không né?" Bạch Ngọc Đường nhú mày, lập tức mặt giãn ra, nở nụ cười rục rờ "Chẳng lẽ thật sự có ý với ta sao?"

"Đầu ta vẫn chưa bị sét đánh đến mất trí như vậy đâu" thấy hán bất động, tôi cũng không động, mà là trực tiếp mở miệng nói "Về phần vì sao ta bất động, hắc hắc, đầu tiên, đây không phải cơ thể của ta, kể đến. ... " tôi khẽ nhếch khóe miệng "Đối với khuôn mặt này, ngươi mà có thể thân thiết được, thì ta sẽ mang họ của ngươi!"

Bạn đang đọc truyện 1/2 Ngự Miêu được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11

"Ngươi!" Bạch Ngọc Đường đang cười ngọt ngào, bỗng dưng lạnh xuống.

"Thế nào?" Tôi nghiêng đầu, rất chi là đáng yêu chỉ chỉ vào mặt của mình.

Bạch Ngọc Đường tay run lên, thả cằm tôi ra "Ngươi... ngươi dùng dùng bộ mặt của Xú Miêu kia làm ra vẻ mặt này nữa."

Nhìn thấy mặt Bạch Ngọc Đường đen thui, tôi nhin không được cười ha ha, kỳ thật chuột bạch này cũng thật là đáng yêu nha~.

*****

"Ồi mẹ ơi!" Tôi thử ngồi xổm xuống đi WC, mới cử động một chút, toàn bộ thân thể đến bộ vị đã lên tiếng kháng nghị, đến mức có thể cảm giác được ngay cả xương cốt đều kêu răng rắc.

Xú Miêu, đã nói là không cần phải rèn luyện quá sức như vậy rồi mà không chịu nghe. Hiện tại thân thể của tôi từ trên xuống dưới, từ trái sang phải không chỗ nào là không đau, đây rõ ràng là bệnh trạng do vận động quá độ mà. Ngày trước leo núi, đau nhức hai ngày, khó khăn lắm mới tốt lên được một chút, lần này nhưng là cực kỳ nghiêm trọng a~. Chính là, tôi cũng không thể oán giận hán được. Dù sao người ta cũng là đáp ứng theo yêu cầu của tôi, có ý tốt hỗ trợ. Haiz. .... lại nói tiếp, có trách thì cũng chỉ trách tôi bình thường quá lười vận động.

Cảm giác mình giống như lão bà tuổi cao sức yếu, tôi lẻ từng bước một đi đến phòng ăn.

"Xú nha đầu, bộ dạng của ngươi sao lại thế này, bị rút gân sao?" Bả vai bị người hung hăng vỗ, tôi thiếu chút nữa lão đảo.

Quay đầu lại, hung hăng trừng mắt lườm Bạch Thủ đang cười đến vô cùng vui vẻ, ngươi mới bị rút gân, cả nhà ngươi đều bị rút gân!

Không muốn bị hán xem thường, tôi đứng thẳng lưng, cắn răng nhịn đau đi đến nhà ăn. Chính là. ...chính là đau quá đi mất thôi! Ngay cả bàn tay cầm

đũa cũng cảm thấy được phi thường trầm trọng!

Sau khi ăn điểm tâm xong, lại cùng Triển Chiêu vẫn đang ở trong thân thể chính chủ, tiếp tục dạy tôi kiếm pháp.

Tôi giờ kiếm lên, cảm giác được tay run rẩy.

"Làm sao vậy?" Triển Chiêu khó hiểu hỏi "Trong người cảm thấy không thoải mái sao?"

Tôi hạ kiếm xuống, ngẩng đầu lên, Triển Chiêu đang cúi đầu, gương mặt tuấn tú hơi hơi lo lắng, bị ánh mắt ảm áp như vậy nhìn chằm chằm, trong lòng tôi cũng cảm thấy ảm áp "Không có việc gì, không có việc gì, chỉ là vận động quá độ mà thôi."

"Vận động . . . . . Quá độ?"

"Ừm, vận động quá độ, Axit lactic (*) tích tụ, cho nên mới bị như vậy."

(*Axit lactic hay là axit sữa là một hợp chất hóa học đóng vai trò quan trọng trong nhiều quá trình sinh hóa)

Triển Chiêu nhú mày "Triển Chiêu không hiểu."

Tôi cười gượng, huynh buổi chiều sẽ hiểu tôi rốt cuộc là bị làm sao

"Dù sao cũng không có gì đâu "

Axit lactic tích tụ quả thật là đau, bất quá chỉ cần giải tán Axit lactic là được

"Hoạt động thân thể ảm lên sẽ tốt hơn nhiều." Tuy rằng tôi đang cực kỳ đau, nhưng kỳ thật hoạt động thân thể mới là biện pháp tốt nhất. Đáng tiếc, nào có thời gian làm việc này.

"Thật vậy sao?"

"Đúng vậy." Tôi cười làm động tác OK "Chúng ta tiếp tục đi."

Quả nhiên, ban đầu quả thật là cương cứng khủng khiếp, bất quá sau khi hoạt động một lúc, cũng đã không còn cảm giác đau như ban đầu.

Sau khi ăn cơm trưa xong, tôi ngồi trên ghế, ra sức dấm chân đang đau nhức, đau đến mức nhe răng trợn mắt.

"Thật sự rất đau sao?" Triển Chiêu ngồi xổm xuống, hỏi.

"Không sao, tại bình thường ít hoạt động, chỉ qua mấy ngày là sẽ quen thôi." Hơn nữa, dù sao tôi cũng chỉ chịu khổ nửa ngày, nửa ngày còn lại là hần, tôi xem ra buồn bán có lời rồi.

Triển Chiêu vừa muốn nói thêm gì đó, thời gian đã đến, tôi liền biến thành đang ngồi chồm hổm. Bất quá, đột nhiên biến thành không còn đau nữa, đúng là không thể thích ứng ngay được.

Tôi ngẩng đầu lên, chỉ thấy Triển Chiêu đang nhú mày.

Tôi nhin không được cười "Bây giờ thì Triển đại ca đã biết cái gì là Axit lactic tích tụ rồi chứ."

Triển Chiêu nhú mày gật đầu.

"Kỳ thật cũng không đau lắm, chính là làm cho người ta cảm thấy cực không thoải mái mà thôi." Tôi cười trộm.

"Ta thì được, chính là An Chi. . . . ."

"Không sao, cũng không nghiêm trọng lắm, qua vài ngày là sẽ khá hơn thôi." Tôi cười đứng lên "Tôi tiếp tục cố gắng đi luyện võ, đại ca, huynh nhân tiện đi nghỉ ngơi đi."

"Thôi khỏi!" Triển Chiêu cười cười đứng lên "Ta chẳng lẽ lại không bằng một cô nương sao?"

Lời cũng không sai, bất quá vẫn là "Cám ơn."

Triển Chiêu gương gương khỏe môi, trên gương mặt của "Tôi " kia lộ ra tươi cười không nóng không lạnh.

Cẩn rằng, vì cái gì tôi lại cảm thấy được, ngay cả thân thể của chính mình, hần dùng lại tốt hơn cả mình thể này? !

Cứ như vậy thật nhiều ngày liên tiếp trôi qua, khi tôi bị đổi linh hồn cũng là lúc thân thể bị "Chà đập", toàn thân đau nhức. Bất quá càng về sau, lại càng cảm thấy tốt. Thân thể của chính mình, sau vài ngày hoạt động mạnh, cũng dần dần khá hơn. Thời điểm xuất kiếm, cũng càng thêm linh hoạt thuận tay.

Mà dùng thân thể của Triển Chiêu, cũng có thể tiếp được mấy chục chiêu, không bị gãy gãy của Bạch Ngọc Đường đánh trúng.

"Bốp——" một tiếng vang lên, Bạch Ngọc Đường đập vào tay tôi, tôi không thể giữ được thanh kiếm gỗ, liền đánh rơi xuống đất.

"Hừ." Bạch Ngọc Đường thu kiếm gỗ về.

"Vất vả rồi, Ngũ đệ." Vẫn đứng ở một bên, Triển Chiêu hiện đang ở trong thân thể của tôi tiến lên nói.

"Hừ, các cô nương ở Y Hồng Lâu còn đang chờ ta, Bạch gia gia người không có thời gian để phụng bồi nữa." Bạch Ngọc Đường vung tay lên, cũng không quay đầu lại, xoay người bước đi.

"Ngũ đệ đi thông thả." Triển Chiêu cũng không nhiều lời, chỉ hành lễ cáo biệt nói.

Tôi nhặt kiếm gỗ lên "Bạch Ngọc Đường, cảm ơn người nha."

Bạch Ngọc Đường đột nhiên ngừng cước bộ, sau đó lại lập tức phát phát tay rất là tiêu sái, nhưng cũng không có quay đầu lại.

"Kỳ thật hán cũng không tệ, chính là hơi kỳ quặc, có chút độc mồm độc miệng." tôi đứng ở phía sau Triển Chiêu, cười nói.

"Ngọc Đường hiệp nghĩa can đảm, tính tình thẳng thắn vô tư, nhân phẩm cao thượng. Chính là tuổi còn trẻ nên cương liệt, khó tránh khỏi làm việc theo cảm tính." Triển Chiêu nhìn hướng Bạch Ngọc Đường rồi, trong mắt đều là ý cười trong suốt.

Tôi tròn mắt, tôi chỉ biết hán độc mồm độc miệng thì đúng hơn, sau đó tìm đề tài để nói.

"Triển đại ca, kỳ nghỉ của huynh còn bao lâu nữa? Kế tiếp chúng ta phải làm gì?"

"Kỳ nghỉ của ta cũng chỉ còn vài ngày nữa thôi, ban đầu ta tính toán sau khi tế tổ xong, sẽ đi đến Hàng Châu du ngoạn một chuyến, chính là hiện tại. . . ."

"Hàng Châu?" tôi kinh ngạc mừng rỡ nhìn hán "Tôi cũng đã muốn đi đến đó lâu lắm rồi!"

Triển Chiêu ngẩn ra, lập tức chậm rãi lộ ra ý cười "Nếu vậy, ngày mai chúng ta liền lên đường tới đó một chuyến."

Kỳ thật từ nhà Triển Chiêu đến Tây Hồ ở Hàng Châu cũng không xa lắm, hai người chúng tôi đi thông thả không bao lâu cũng đến được vùng ven Tây Hồ.

Trước tiên tìm quán trọ để nghỉ qua đêm, sáng sớm ngày hôm sau liền đi vào Tây Hồ.

"Đẹp quá!" Lúc này đúng là lúc mặt trời mọc, sóng nước mênh mông phản chiếu ánh mặt trời nhu hòa lấp lánh. Mà dãy núi xa xa như ẩn như hiện, màu xanh của núi hòa quyện với sóng nước, mông lung đẹp vô cùng. Chân bước chậm chậm trên triển đề, cảnh dương liễu đưa theo chiều gió quét nhẹ vào mặt, gió thổi nhẹ, làm cho người ta có cảm giác vui vẻ, sáng khoái.

"Quả là cảnh đẹp."

"Trách không được Tây Hồ được ví tựa Tây Thi (*), trong lòng đậm lại có thanh khiết." tôi phe phẩy cảnh dương liễu trong tay "Triển đại ca, chúng ta đi tèo thuyền du ngoạn đi, nghe nói Tây Hồ có rất nhiều cảnh đẹp, ngồi thuyền thưởng thức là tốt nhất."

"Được."

Tìm kiếm dọc theo bên hồ, rất nhanh chúng tôi cũng tìm thấy được một chiếc thuyền nhỏ, Triển Chiêu đi lên nói vài câu, liền thỏa thuận xong việc thuê thuyền với nhà dò.

Triển Chiêu nhảy lên thuyền, vẫy tay về phía tôi.

"Cẩn thận." Triển Chiêu lời còn chưa dứt, tôi đã nhảy lên trên thuyền. Thấy hán tay đang vươn ra, bộ dáng như là muốn đỡ tôi lên thuyền.

"Ha ha ha ha." Tôi cười gượng, phản ứng này hoàn toàn là do thói quen tạo thành a~.

Triển Chiêu chỉ biết lắc đầu cười cười.

(* Tây Hồ: là một hồ nước ngọt nổi tiếng nằm về phía tây thành phố Hàng Châu, thuộc tỉnh Chiết Giang, thuộc miền đông Trung Quốc.

Tây Thi : một mỹ nhân nổi tiếng thời Xuân Thu. Tương truyền Tây Thi đẹp đến nỗi, ngay cả khi nàng nhắm mắt cũng khiến người ta mê hồn.

Sau khi Tây Thi qua đời hay biến mất. Người ta đã dùng Tây Hồ để tưởng nhớ nàng. Tây Hồ còn gọi là Tây Tử Hồ. Vì nhiều người cho rằng nơi đây là nơi vong hồn của nàng vẫn còn tồn tại. Nhà thơ Tô Đông Pha đã viết bài thơ về nơi đây và Tây Thi:

Thủy quang liễm diễm tình phương hảo.

Son sắc không mộng vũ diệc kỳ.

Dục bá Tây Hồ tì Tây Từ.

Đạm tran nồng mật tồn tương nghi

Dịch:

Nước dập dờn bùng khi nắng dọi.

Nước nhạt nhòa xanh buổi mưa về.

Tây Hồ ví tựa Tây Thi.

Điểm trang đậm nhạt về vì cũng xinh.

Bạn đang đọc truyện *1/2 Ngự Miêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Ngồi ở đầu thuyền, tôi hơi hơi nhắm mắt lại, cảm giác được gió khẽ mon man trên mặt, khoe miệng hơi hơi giương lên. Đúng là không khí không bị ô nhiễm có khác, làn gió trong lành mát lạnh vuốt ve khuôn mặt, giống như những cánh hoa từ trên trời rải xuống, trong lòng cảm thấy yên ổn, an bình.

"Hai vị khách quan, phía trước chính là Đoạn Kiều, địa danh nổi tiếng nhất của Tây Hồ." người lái đò đang chèo thuyền ở cuối đuôi thuyền cao giọng nói.

"Ồ đâu? Ở đâu?" tôi lập tức tò mò lớn tiếng hỏi.

"Cô nương hãy nhìn về phía tay trái." Tôi nghe lời nhìn qua, một đoạn cầu đá xây vượt trên mặt hồ, phản xạ bởi hoa sen dưới mặt hồ mà ánh hồng.

Triển Chiêu ngồi ở phía đối diện cũng là ngẩng đầu lên nhìn "Vị cái gì gọi là Đoạn Kiều, vì sao lại là đứt quãng?"

"Cái này thì tôi biết." Tôi nhắc tay "Tôi ban đầu cũng cứ nghĩ Đoạn Kiều chính là đứt quãng, sau nghe người khác nói mới biết được, sở dĩ gọi là Đoạn Kiều, vì mỗi khi thời tiết chớm lạnh tuyết vừa rơi, đứng trên Bảo Thạch sơn nhìn xa xa về phía nam Tây Hồ phủ màu trắng bạc, trông thấy Bạch đê nằm vắt ngang, từng hàng liễu, đào phủ tuyết trắng xóa. chiếc cầu đá Đoạn Kiều nhô ra không gì che chắn, thành cầu lộ ra những vết loang lổ do băng tuyết tan ra dưới ánh nắng mặt trời, mà hai đầu cầu vẫn còn phủ tuyết trắng xóa, có thể lơ mơ thấy được chiếc cầu đá thoát ẩn thoát hiện, mà dưới dốc cầu tuyết trắng ánh hồng phát ra ánh sáng tương phản với mặt cầu nâu xám, nhìn xa xa ngỡ như đứt quãng"

"Cô nương kiến thức thật là rộng rãi." Người lái đò cao giọng nói cười.

"Ha ha, đa tạ lão trượng đã khích lệ." sau khi cao giọng đáp tạ, tôi lại thấp giọng nói với Triển Chiêu "Tôi cũng bởi vì xem《 tân bạch nương tử truyền kỳ 》mới đặc biệt đi tìm hiểu." được người khích lệ, tôi có chút ngưng ngừng.

"《 Tân bạch nương tử truyền kỳ 》là cái gì?" Triển Chiêu khó hiểu hỏi.

"Chính là 《 bạch xà truyền 》，hậu nhân lại một lần nữa cải biên để dựng thành phim lấy tên là 《 tân bạch nương tử truyền kỳ 》."

"《 Bạch xà truyền 》?"

Tôi sừng sốt, lập tức giật mình nhớ ra, lúc này câu chuyện xưa đó còn chưa được truyền lưu.

"Là nói về một Tiểu Bạch Xà. . . . ." Tôi đem cả câu chuyện xưa nói một lần.

"Thật là thê lương." Nghe xong, Triển Chiêu thở dài "Bạch Xà kia tuy là yêu, nhưng lại gặp phải cảnh ngộ thật đáng thương."

"Đúng vậy." Tôi rung đùi đắc ý "Cho nên mới nói, yêu có nhân tâm, cũng sẽ thành người, mà người có yêu tâm, cũng sẽ thành yêu."

"Lời này rất là có lý."

"Tôi cũng thấy như vậy " tôi đắc ý hất cằm "Đáng tiếc câu này không phải là do tôi nói, là tôi nghe người ta nói. Cho nên, đời sau, Đoạn Kiều này là một thắng cảnh cực kỳ nổi tiếng."

Tôi quay đầu lại nhìn liếc mắt một cái đã thấy thuyền đi qua Đoạn Kiều được một đoạn cũng khá xa

"Cũng bởi vì vậy, khi còn nhỏ, tôi vẫn ao ước được một lần đến Tây Hồ, một lần được ngồi thuyền du ngoạn khắp Tây Hồ." thời thơ ấu mỗi người đều có rất nhiều giấc mơ, sau khi lớn lên có lẽ cũng sẽ quên đi, cũng có lẽ sẽ lấy hình thức khác để đạt được ước mơ thuở nhỏ, đối với tôi, lần này coi như đã đạt được nguyện vọng ấp ủ từ bé, nở nụ cười mãn nguyện, tôi chuyển hướng nhìn về phía Triền Chiêu "Mặc dù có chút tiếc nuối vì hôm nay trời không mưa, bất quá Tây Hồ vẫn rất là đẹp."

Tôi hưng phấn đến nỗi gõ gõ mạn thuyền, cất giọng hát "Tây hồ cảnh đẹp, tháng ba. Mưa xuân lất phất, liễu rủ mặt hồ. Có duyên ngàn dặm cũng sẽ gặp, không duyên đôi diên vẫn cách lòng. Phải tu mười năm mới được ngồi chung thuyền, phải tu trăm năm mới được làm kiếp phu thê. Nếu là ngàn năm sẽ có tạo hóa, cùng nhau sống đến đầu bạc răng long, nếu là ngàn năm sẽ có tạo hóa, cùng nhau sống đến đầu bạc răng long."

Hát xong, liền cảm thấy có chút ngượng ngùng, đành cúi đầu, mặt nóng bừng, chợt nghe cách đó không xa có người lên tiếng hỏi "Người nào vừa cất tiếng hát vậy?"

Tôi kinh ngạc ngẩng đầu lên, liếc mắt nhìn Triền Chiêu, hần cũng có chút kinh ngạc.

Nhìn theo hướng thanh âm truyền đến, cách đó không xa chỉ có một con thuyền đánh cá, câu hỏi đó chính xác là của người đánh cá.

"Huynh có quen không?" Tôi hỏi Triền Chiêu, hần lắc đầu

Tôi gật gật đầu, cao giọng đáp "Là tôi hát, xin hỏi có chuyện gì không?"

Chiếc thuyền đánh cá kia đi tới gần, chỉ thấy người đánh cá vừa ngẩng đầu lên, từ chiếc nón rộng vành hé ra dung nhan người tới. Tôi nhìn mà ngẩn người, người tới mày kiếm mắt sáng như sao, tuấn tú bất phàm, cho dù đang mặc trang phục của ngư dân, nhưng cũng không làm tổn hại đến dung mạo và khí phách của hần.

Lại là một soái ca nữa, tôi không thực nỡ sờ sờ cằm, chẳng có lẽ Bắc Tống này là nơi sơn thủy dung hòa, sản sinh ra toàn người có dung mạo khí độ được xếp vào hạng nhất hay sao? !

"Thì ra là cô nương, mạo phạm rồi." người đánh cá chấp tay "Tại hạ vừa mới ở bên kia, bỗng nhiên nghe được một khúc ca tuyệt vời, nhất thời mặt dày mới lên tiếng hỏi, mong cô nương không trách."

Được người ta thối phòng, mặt tôi càng thêm đỏ "Vị tiểu ca này quá khách khí rồi, huynh khen tôi trắng thán như thế, tôi cao hứng còn chưa kịp nữa là, thật sự là cảm ơn huynh."

Người đánh cá sừng sốt, không nghĩ tới tôi nói chuyện trắng thán như vậy. Lập tức cười sáng khoái "Cô nương nói chuyện thật là trắng thán, trái lại tại hạ lại thành ra câu nệ mất rồi."

Đang nói, trên bờ hồ bỗng nhiên có người cao giọng hô "Cứu mạng a~, cứu mạng a~, có người rơi xuống nước."

Người đánh cá kia vừa nghe, sắc mặt đột nhiên biến, nhẹ giậm chân, thuyền đánh cá tựa như tên rời cung, lao về hướng phát ra tiếng kêu cứu.

"Tuyệt đỉnh công phu." Tôi mở to hai mắt nhìn, Triền Chiêu thấp giọng khen.

"Triền đại ca, chúng ta cũng qua bên đó xem thử đi." Tôi giật giật ống tay áo của Triền Chiêu.

"Triền Chiêu cũng đang có ý này." Hần nói xong, liền phân phó người lái đò lái về phía đó.

Chỉ trong chốc lát, người đánh cá kia đã điều khiển chiếc thuyền đến chỗ người gặp nạn, cứu được người liền bơi luôn lên bờ.

"Nhà dò, chúng ta lên bờ thôi." Triền Chiêu nói với người lái đò.

"Được"

Khi chúng tôi tiến gần vào bờ, thì người đánh cá kia cũng đã cứu được người tỉnh lại, tôi nhìn kỹ, thì ra là một ông lão tuổi cũng đã khá cao. Bước lên bờ, chỉ thấy một vòng tròn người đang vây lại xem náo nhiệt, mà ông lão kia lại dầm ngực giậm chân nói "Người tốt thường hay thích làm chuyện thừa a~, vì sao lại cứu ta? Ta không muốn sống nữa a~."

Tôi nhú mày "Không biết cụ già này đã xảy ra chuyện gì, đến nỗi không muốn sống nữa thế này."

"Đúng vậy, không biết có phải là có oan khuất gì không."

Tôi lườm hần một cái, thấp giọng nói "Bệnh nghề nghiệp."

Chúng tôi bên này nhỏ giọng nói chuyện, mặt khác quần chúng vây xem cũng đều lên tiếng trách cứ ông lão không nên vô lễ với người đánh cá đã cứu mình như thế. Tôi quay đầu nhìn người đánh cá kia, bị người nói như vậy, hần không buồn bực, trái lại còn cười hi hi "Cụ không cần phải như thế. Con kiến còn ham sống, nói chi là con người. Có gì khúc mắc có thể nói cho kẻ hèn này biết được không. Nếu thật sự không thể sống được nữa, tôi sẽ đem người tiễn xuống nước."

Tròng mắt của tôi thiếu chút nữa thì rớt ra ngoài, người này.... người này... thật đúng là. . . . . Làm cho tôi không còn lời nào để mà nói.

Lúc này, ông cụ bắt đầu kể chuyện, mỗi chữ mỗi câu đều là máu và nước mắt. Thì ra, ông ta có một đứa con dâu, sau khi con trai của ông mất, cô con dâu này muốn đi bước nữa, liền nói dối đem quán trà của ông cụ sửa lại tên chủ, lấy làm của riêng, còn đuổi ông cụ ra khỏi nhà.

"Thật là vô tình vô nghĩa, đồ vô liêm sỉ." Tôi nghe mà cắn răng chửi.

"An Chi không nên kích động, hãy nghe ông cụ nói xong đã." Triển Chiêu nói.

Tôi gật đầu, nghe ông lão nói muốn tới âm tào địa phủ cáo trạng, tôi âm thầm lắc đầu, chết là hết còn cáo trạng cái gì. Mà thực hiển nhiên, người đánh cá kia cũng có suy nghĩ giống tôi, khuyên ông cụ không cần cáo trạng, còn nói sẽ cho ông cụ bạc để ông mở một quán trà khác.

"Nếu thật sự là như vậy, người đánh cá này thật sự là một người trọng nghĩa khinh tài." Triển Chiêu nói nhỏ một câu, lập tức từ trong đám người bước ra, hướng người đánh cá cùng ông lão kia chấp tay một cái "Nếu vị ngư ca này đã nói như thế, không bằng để cho Triển mỗ làm chứng, hai vị thấy thế nào?"

Bạn đang đọc truyện 1/2 Ngự Miêu được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13

Người đánh cá kia nghe Triển Chiêu nói vậy, đưa mắt đánh giá hắn từ trên xuống dưới một lúc lâu, sau đó mới vừa cười vừa nói "Lão trượng cũng đã nghe thấy rồi đấy, nhìn vị công tử này chắc cũng không phải là loại người ăn nói bậy bạ, buổi trưa ngày mai, cụ cứ ở cái đình bên cạnh Đoạn Kiều này chờ ta là được."

Nói xong liền chấp tay cáo từ.

Thấy không còn náo nhiệt nữa, đám người cũng dần dần tản ra.

Triển Chiêu nâng ông lão dậy "Lão nhân gia, buổi trưa ngày mai cụ cứ đến đây, nếu vị ngư ca kia không đến, tại hạ sẽ giúp người nghĩ biện pháp."

"Đa tạ công tử, đa tạ công tử."

Thấy ông cụ cảm động đến rơi nước mắt, tôi tiến lên hỏi "Triển đại ca, huynh thử nói xem, người đánh cá kia ngày mai có đến hay không?"

"Chuyện này cũng khó nói, cứ đợi đến trưa mai thì sẽ biết thôi."

Tôi cười khẽ, nếu là ở hiện đại, tôi sẽ không tin, bất quá đây lại là thời Bắc Tống, cho nên cũng khó nói trước được chuyện gì "Người này thật sự là không tồi, rõ ràng không phải là dân đánh cá, lại ăn mặc thành người đánh cá, hơn nữa cách nói chuyện của hắn rất thú vị."

"Ừ." Triển Chiêu gật đầu "Mặc kệ hắn ngày mai có đến hay không, buổi tối hôm nay, chúng ta có chuyện để làm."

Tôi tròng mắt vừa chuyển "Ý huynh muốn nói là, buổi tối hôm nay chúng ta đến quán trà của ông cụ xem xét sao?"

"Chúng ta bây giờ đi đến đó."

Quán trà kia ở bên cạnh Tây Hồ cũng cực kỳ nổi danh, cho nên rất nhanh chúng tôi đã hỏi được tới nơi. Bất quá bây giờ cũng đã là giữa trưa, dùng xong cơm trưa, hai chúng tôi lại tráo đổi thân thể cho nhau, nhưng cũng không ảnh hưởng gì đến chuyện chúng tôi đi đến quán trà.

Hiện giờ tôi đang ở trong thân thể của Triển Chiêu, chỉ có tôi mở miệng hỏi thăm tình hình từ người hầu trà. Triển Chiêu ngồi ở một bên, thỉnh thoảng tôi có hỏi để lộ ra sơ hở, hắn liền nhẹ giọng chen vào một câu, rất nhanh liền nắm rõ được tình hình của quán trà, ngay cả chỗ ở của người ta cũng đề ra nghi vấn một cách cẩn thận, lúc này mới chuyên tâm dùng trà.

Thấy người hầu trà đi xuống lầu, tôi nhỏ giọng nói "Tôi cho tới bây giờ còn chưa có vượt tường lên vào nhà người khác, có cái gì cần phải chú ý không?"

"An Chi. . . ." Triển Chiêu khẽ nhún vai.

"Huynh sẽ không phải là bảo chỉ cần một mình huynh đi thôi đấy chứ?" Tôi trợn trừng mắt "Chuyện đó là không thể, nếu bị người phát hiện, tôi kéo huynh chạy còn nhanh hơn huynh hiện tại chạy một mình a~. Hơn nữa " tôi nhún vai "Ai biết chuyện tráo đổi thân thể này sẽ kéo dài đến khi nào, vạn nhất về sau có chuyện, cứ coi như lần này đi thực tập trước cho quen, tóm lại là lần này tôi phải đi, nhất quyết phải đi, dù sao lần này cũng chỉ là nhà bình thường, chắc không có gì nguy hiểm đâu, coi như là làm lần đầu tiên vậy."

Triển Chiêu thờ dãi "An Chi nói cũng có lý, đêm nay nghe theo ta phân phó, không thể lỗ mẫm."

Tôi âm thầm bĩu môi, tôi cũng không phải tên chuột bạch kia, nhìn cái gì cũng đều kích động, bất quá ở mặt ngoài vẫn làm ra vẻ đáp ứng "Đã biết."

Đang nói chuyện, có người bước lên trên lầu, ngồi ở bàn cách chúng tôi không xa.

Ban đầu tôi còn không để ý, sau lại nghe hần hỏi chuyện người hầu trà y hệt mấy câu mà chúng tôi vừa nãy đã hỏi, tôi nghe mà cảm thấy kinh ngạc, quay đầu lại nhìn, lập tức lại quay đầu về, kinh ngạc thấp giọng nói "Là hần? !"

Thì ra là soái ca đánh cá kia, bất quá hiện tại hần đã thay đổi cách ăn mặc, một thân y phục cẩm hoa, càng làm vẻ anh tuấn của hần tăng thêm phần hoa lệ.

"Ừ." Triển Chiêu gật đầu, hiển nhiên cũng nhận ra hần "Hần đang đi tới đây."

Nghe hần nói như vậy, tôi lập tức ngồi nghiêm chỉnh, quả nhiên liền thấy người nọ đang đi về phía bàn chúng tôi, đầu tiên là hướng tôi ôm quyền "Huynh đài mời."

Tôi lập tức thi lễ với hần "Thì ra là huynh đài, nếu lúc này tình cờ gặp nhau ở đây, không bằng chúng ta ngồi chung một bàn đi, huynh đài không ngại chứ."

Hần gật đầu, ngồi xuống, lập tức chuyển hướng nhìn phía Triển Chiêu, nhẹ răng cười "Cô nương, chúng ta lại gặp nhau rồi." Triển Chiêu đáp lễ hần bằng một nụ cười yếu ớt.

"Dám hỏi huynh đài họ gì, là người phương nào?" Hần lại nhìn về phía tôi hỏi.

Tôi nhìn lướt qua Triển Chiêu, thấy hần khẽ gật đầu, liền nói "Tại hạ họ Triển, tên chỉ có một chữ Chiêu. Là người Thường Châu, Vũ Tiến." Tôi ra vẻ nho nhã nói chuyện, thiếu chút nữa là đã cắn phải đầu lưỡi.

Người nọ cả kinh "Huynh đài chính là Triển Chiêu được người người trên giang hồ tụng xưng là Nam hiệp, hiện giờ đang đảm nhận chức vụ Ngự Miêu trong phủ của Bao Đại Nhân sao?"

"Không dám, không dám" tôi lùi vừa ra khỏi miệng, chỉ thấy người nọ lại kinh ngạc, lập tức giật mình sửa miệng "Đúng vậy, đúng vậy. Tại hạ là Triển Chiêu, xin hỏi đại danh của huynh đài?" Người ta tựa hồ cũng coi như là khen ngợi Triển Chiêu, cho nên tôi cũng không dám thất kính, đây chẳng phải là những tình tiết thường thấy trên TV hay sao ?

"Tiểu đệ người Tùng Giang phủ, ở Mạt Hoa thôn, họ Đinh tên Triệu Huệ."

Đinh Triệu Huệ, Đinh Triệu Huệ? Mạt Hoa thôn?

Như thế nào lại cảm thấy quen thuộc thế này? Hình như đã từng nghe qua ở đâu đó?

"Chẳng hay lệnh huynh tên là Triệu Lan, hai vị chính là song hiệp mà người người tôn xưng có phải không?" Tôi còn đang vắt óc nghĩ, Triển Chiêu đã lên tiếng tiếp lời.

Đinh Triệu Huệ quay đầu lại, cười sáng lạn "Cô nương khen nhầm rồi, tại hạ hồ thẹn không dám nhận."

Khóe miệng tôi giật giật hai cái, không ngờ được rằng hần còn có thể cười sáng lạn đến như vậy?

"Ngưỡng mộ đại danh đã lâu." Triển Chiêu chấp tay đáp.

"Đâu có." Đinh Triệu Huệ đáp lễ "Còn chưa có thỉnh giáo quý danh của cô nương?"

Triển Chiêu cười "Ồ. . . . ."

Tôi dùng sức khụ, Triển Chiêu lập tức kịp phản ứng "An Chi, Vu An Chi."

"Thì ra là Vu cô nương. Hai vị tới đây là để đi du hồ sao?"

"Đúng như lời của Đinh Nhị hiệp nói, chúng tôi quả thật đến đây là để du hồ." Triển Chiêu đáp "Chính là Đinh Nhị hiệp vì sao lại cải trang thành người đánh cá?"

"Tại hạ phụng mệnh đưa mẫu thân đến Linh Ẩn Tự dâng hương, khi đến Tây Hồ, nhìn cảnh non sông tươi đẹp nhất thời muốn trở tài, cho nên mới ăn mặc như người đánh cá. Hai vị chớ chê cười." Đinh Triệu Huệ cười nói.

"Thì ra là thế." Tôi gật đầu.

Đang nói chuyện, đột nhiên có một tiểu đồng đi lên tìm Đinh Triệu Huệ, nói là đại ca hần gửi thư đến, có việc tìm hần.

Thấy hần quả thật có việc, hai người chúng tôi vội khách khí cung tiễn vị Đinh Nhị hiệp, sau khi hần đi rồi, tôi vẫn còn đang suy nghĩ, càng nghe càng thấy quen thuộc, đã nghe qua ở đâu rồi thì phải? Đinh gia song hiệp, Mạt Hoa thôn. . . .

Tôi nhớ ra rồi!

Giật mình từ trên ghế đứng bật dậy, thê tử của Triển Chiêu không phải họ Đinh thì còn họ gì vào đây, chẳng phải là biểu muội của Đinh gia song hiệp hay sao?

"Sao vậy?" thấy tôi đột nhiên đứng lên, Triển Chiêu tay cầm ly trà dừng lại một lúc "Xảy ra chuyện gì?"

"Không, không có việc gì." Tôi một lần nữa ngồi xuống, cảm thấy được khoe mắt co giật, bị kích, đúng là bị kích, tôi cùng Triển Chiêu rơi vào tình huống này, cho dù người ta có hướng Triển Chiêu cầu hôn, hẳn cũng sẽ không đáp ứng cho mà xem. Tuy rằng, cảm thấy có chút không phải với Triển Chiêu, nhưng nói thật ra, tôi cũng không muốn hẳn đáp ứng, tôi không muốn một nửa thời gian phải gọi một nữ nhân là nương tử a ~!

Tinh thần suy sụp. =+= chính là, không ngờ tôi lại trở thành kẻ phá vỡ nhân duyên của người khác.

"Tôi chỉ là nhớ ra vị Đinh nhị hiệp này là ai thôi." Nếu tôi hiện tại không phải là đang ở trong bộ dáng của Triển Chiêu, tôi thật sự muốn trực tiếp nằm úp sấp trên bàn.

"An Chi sao biết được chuyện trong chốn giang hồ? Lúc Ngũ đệ tiến đến, An Chi cũng giống như đã biết Ngũ đệ vậy." Triển Chiêu khó hiểu, vì tôi từng có nói qua với hắn, chuyện giang hồ tôi hoàn toàn mờ mịt.

"Tôi là người từ ngàn năm sau đến mà, tuy rằng trí nhớ về đoạn lịch sử này không được tốt lắm, nhưng tôi vẫn biết được vài người." Tỷ như vị này, chính là bởi vì có quan hệ với hắn, cho nên tôi mới biết được "Bất quá, tôi không thể nói rõ cụ thể cho huynh biết được. Chính là cảm giác có chút kỳ quái, nhân vật này rõ ràng là chỉ được nhắc tới ở trong sách mà thôi."

Triển Chiêu có chút dăm chiêu gạt gẫm đầu.

Bạn đang đọc truyện *1/2 Ngự Miêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Hai người chúng tôi ngồi ở quán trà một lúc lâu, sau đó mới đứng dậy trở về quán trọ.

Triển Chiêu ngồi ở bên cạnh bàn uống trà, tôi ra sức lục lọi hành lý.

"Đang tìm cái gì vậy?" Triển Chiêu buông ly trà xuống, cảm thấy tôi kỳ lạ liền lên tiếng hỏi

Tôi rút ra một bộ y phục màu trắng, lại rút ra một bộ y phục màu lam, nhìn nhìn bộ y phục mình đang vận trên người cũng là màu lam "Triển đại ca, trước kia không phải huynh là đại hiệp sao? Như thế nào lại không có lấy một bộ y phục màu đen vậy?"

"Y phục màu đen?"

"Đúng vậy, là y phục dạ hành đó, tôi có đọc trong tiểu thuyết kiếm hiệp đều viết như vậy, còn có phối hợp với một chiếc khăn màu đen để che mặt. Buổi tối hôm nay chúng ta muốn lên vào nhà người khác, làm sao lại không chuẩn bị được đây?" chưa từng trải qua tình huống như thế này, trong lòng tôi ần ần có chút hưng phấn a~!

"Chỉ là một nhà bình thường, không cần đến mấy thứ đó." Có lẽ bây giờ trên đỉnh đầu Triển Chiêu xuất hiện đầy hắc tuyến cũng lên.

"Oh, thế thì quên đi." Dù sao cũng chỉ là người bình thường, hẳn là không có vấn đề gì đâu, đến lúc cần thiết, sẽ tìm tạm cái gì để che mặt cũng được.

Ban đêm, hai người chúng tôi mò đến nhà người ta. Triển Chiêu rất quen thuộc muốn mang theo tôi nhảy lên góc tường.

Tôi đánh giá một chút, tôi hiện tại nhưng thật ra có thể tự mình đi được, chính là thân thể kia của tôi là phế vật. Tôi quay đầu, chỉ chỉ góc tường, Triển Chiêu gật đầu.

"Huynh lên trước đi." Vẫn là cảm thấy làm theo lời hắn có chút mạo hiểm, tôi ở phía sau, ít nhất vào thời khắc mấu chốt còn có thể tiếp được.

Không nghĩ tới, thân thể của tôi lại rất linh hoạt, thế nhưng cũng không có xảy ra vấn đề gì. Xem ra trao đổi CPU (*) quả nhiên là khác biệt với khi xưa.

(*CPU: viết tắt của chữ Central Processing Unit (tiếng Anh) tạm dịch là đơn vị xử lý trung tâm. CPU có thể được xem như não bộ, một trong những phần tử cốt lõi nhất của máy vi tính. Nhiệm vụ chính của CPU là xử lý các chương trình vi tính và dữ kiện.)

Chúng tôi áp sát người xuống nóc nhà người ta, ngưng thần lắng nghe.

Quả thật là gặp phải vận khí tốt, hai vợ chồng kia cũng đang nói đến vấn đề này. Đem ông cụ đuổi đi chưa tính, giờ còn tiếp tục muốn gây khó dễ cho ông lão. Tôi nghe thấy mà lửa giận bùng bùng, chợt nghe thấy có nha đầu chạy lên báo ở dưới lầu có hỏa hoạn, hai vợ chồng kẻ đó lập tức chạy xuống lầu.

"An Chi, lấy hết ngân lượng của hai người bọn họ đưa cho ông lão mở quán trà mới." Triền Chiêu ở bên tai tôi nhẹ giọng nói.

Tôi gật đầu, đang muốn động, bỗng nhiên chỉ thấy có bóng người chợt lóe lên, Triền Chiêu kéo tôi lại "Xem trước một chút đã."

Khi nhìn thấy người tới, hai chúng tôi nhìn nhau cười, không phải Đinh Triệu Huệ thì còn ai vào đây. Chỉ thấy hần trộm hết bạc của hai vợ chồng nhà kia, sau đó đánh đổ đèn dầu xuống đất, thừa dịp chuẩn mất.

"Chúng ta cũng đi thôi" Triền Chiêu cười cười "Đinh Nhị hiệp này thật thú vị."

Một đêm yên tĩnh qua đi, tới giữa trưa ngày hôm sau, còn chưa đến buổi trưa, chúng tôi đã đi đến đình bên cạnh Đoạn Kiều, đã nhìn thấy ông lão kia đã chờ ở đó từ đời nào rồi. Thấy chúng tôi, ông lão lập tức tiến lên đón "Công tử, người đã tới."

"Lão trượng không cần phải đa lễ như vậy" Triền Chiêu đỡ ông cụ "Vị ngư ca kia còn chưa tới sao?"

"Còn chưa có tới."

Đang nói, liền nhìn thấy Đinh Triệu Huệ nhanh nhẹn đi tới, đem toàn bộ bạc trộm được đưa hết cho ông cụ, còn cẩn thận dặn dò, nếu có người hỏi, thì nói là được tổng binh trấn thủ hùng quan Đinh Triệu Huệ hiện đang sống ở Tùng Giang phủ, Mạt Hoa thôn cấp cho. Triền Chiêu cười cười, cũng mở miệng nói là mình sẽ làm nhân chứng.

Xong việc, còn chưa tới buổi trưa, Đinh Triệu Huệ liền cười cười mời hai chúng tôi đến Mạt Hoa thôn du ngoạn. Triền Chiêu có chút do dự nhìn tôi, tôi nhếch khóe miệng "Cứ theo ý đại ca là được." Nếu thực sự là nhân duyên, thì đây chính là thiên ý, bất quá, thật có lỗi, xin hãy đợi đến khi hai chúng tôi hoàn toàn đổi trở về thì hăng thú lão bà.

"Nếu vậy, hai chúng tôi xin quấy rầy huynh đài."

Đinh Triệu Huệ nghe vậy mừng rỡ nói "Nào có quấy rầy, khách quý đến thăm, ca ca của tôi cao hứng còn không kịp nữa là."

Đinh Triệu Huệ tiến lên thuyền, bắt đầu là hai người bọn họ nói chuyện, tôi chỉ ngồi nghe, thỉnh thoảng gật đầu lấy lệ, sau đó tuy rằng cũng là hai người bọn họ nói chuyện, tôi cũng chỉ là ngồi nghe gật đầu phụ họa, bất quá lần sau cùng Đinh Triệu Huệ nói chuyện từ Triền Chiêu biến thành Vu cô nương mà thôi.

"Vu cô nương đối với chuyện giang hồ biết thật tường tận, xin hỏi hai vị có phải . . . ." Đinh Triệu Huệ nhìn Triền Chiêu, lại nhìn tôi.

Tôi chảy mồ hôi lạnh, chẳng có lẽ hần thật sự rất vừa lòng với Triền Chiêu, cho nên bắt đầu thăm dò sao?

"Vu cô nương là bằng hữu của tại hạ." Tôi ho nhẹ một tiếng, dẫn đầu mở miệng nói.

Đinh Triệu Huệ chấp tay nói "Tại hạ thật là may mắn mới có thể quen biết được hai vị."

"Đâu có, đâu có, Đinh Nhị hiệp khách khí rồi." Tôi cũng liền ôm quyền đáp lại hần.

"Nếu chúng ta đã hợp ý nhau như thế, gọi tôi là Đinh nhị hiệp không phải là đã quá khách khí rồi hay sao." Đinh Triệu Huệ cười nói, sau đó chuyển hướng nhìn tôi "Không biết huynh đài năm nay bao nhiêu tuổi?"

Tôi vừa nghe liền tròn tròn mắt, không thể không quay đầu lại hỏi Triền Chiêu "Vu cô nương, ta năm nay bao nhiêu tuổi?"

May mắn là Triền Chiêu phản ứng rất nhanh, không nóng không lạnh cười "Đại ca lớn hơn Nhị đại hiệp hai tuổi." Tôi lập tức ở trong lòng vỗ ngực.

Đinh Triệu Huệ cũng không có hoài nghi "Nếu vậy tôi đây liền mạo muội gọi huynh là Triền đại ca." Tôi mới vừa gật đầu, chỉ thấy hần cười chuyển hướng nhìn về phía Triền Chiêu "Vu cô nương cũng không cần gọi tại hạ là Nhị hiệp gì đó, gọi như vậy quá xa lạ."

Triền Chiêu hào phóng cười "Đinh Nhị ca."

Đang nói chuyện, thuyền chuyển qua một chỗ ngoặt, tôi ngẩng đầu nhìn lại, không khỏi thán khen một tiếng. Cái gọi là tám trăm dặm bến nước mênh mông chắc chỉ cũng như thế này mà thôi. Ánh vào tầm mắt là từng hàng bông lau đang đung đưa theo gió, mênh mông bát ngát.

Qua hàng bông lau, thuyền liền tiến gần vào bờ. Đinh Triệu Huệ dẫn hai chúng tôi đi không bao xa liền đi tới trước một đại viện rộng lớn.

"Chúng ta tới rồi, hai vị mời." Đinh Triệu Huệ cười làm động tác mời.

"Mời." tôi vội đáp lễ, lễ nghi cổ đại tuy rằng quả thật là thanh lịch, nhưng đối với một người hiện đại như tôi mà nói lại quá mức rườm rà. Kỳ thật bình thường thì không sao, vấn đề là ở chỗ tôi hiện tại đang ở trong thân thể của Triển Chiêu, cho nên không thể tùy tiện, tránh làm cho người ta bị mất mặt.

Đi tới cửa, lập tức có gã sai vặt đứng ở trước cửa, hai tay giơ lên cao.

Tôi sững sốt, này... này... là có ý gì?

Tôi lập tức nhìn trộm Triển Chiêu, chỉ thấy hắn tháo thanh kiếm mà hắn cho tôi đang đeo ở bên hông xuống, đưa cho gã sai vặt, gã sai vặt lập tức tiếp nhận. Thì ra là muốn chúng tôi bỏ kiếm lại, bất quá, tôi có nên đem kiếm giao ra hay không? Tôi nhớ rõ, tôi nhớ rõ... một khi đã giao ra, đổi trở về lại là một nhân duyên, tuy rằng cụ thể là như thế nào thì tôi quả thật là không biết, nhưng một khi đã giao ra. . . . .

Vốn nhìn thấy Triển Chiêu tháo kiếm, tôi cũng tháo kiếm, nhưng tay cũng không duỗi ra đưa kiếm cho gã sai vặt, vạn nhất, tôi nói vạn nhất Triển Chiêu không hài lòng hôn sự này, có thể hay không sẽ trách tôi đã giao kiếm cho người ta?

Thấy tôi chần chờ, Triển Chiêu khó hiểu nhìn tôi "Đại ca?"

Được rồi, là huynh nói đó nha, đến lúc không vừa lòng, thì cũng không thể trách tôi được. Nghe được hắn mở miệng, tôi không chút nghĩ ngợi, lập tức đặt thanh kiếm vào trong tay gã sai vặt.

Vào cửa, Đinh Triệu Huệ dẫn chúng tôi đến gặp Đinh Triệu Lan, tôi nhìn kỹ, hai người bọn họ là anh em sinh đôi, bộ dạng như được đúc ra từ một khuôn mẫu vậy, ngay cả từng động tác nhỏ cũng giống hệt nhau. Điểm khác nhau lớn nhất giữa hai người bọn họ là: ca ca là người ôn trọng, còn Đinh Triệu Huệ lại có vẻ là một người hoạt bát.

Sau khi ngồi xuống, quả nhiên là hai huynh đệ nhà họ liên bắt đầu nói bóng nói gió tìm hiểu chuyện về Triển Chiêu. Tôi cảm giác được lưng đồ mồ hôi lạnh, thượng đế phù hộ, các người hỏi ta chuyện về Triển Chiêu, ta quả thật là không biết a~. Chính là nếu không đáp, hoặc là nói cho có lệ, khẳng định sẽ làm cho người ta có cảm giác là mình không thành khẩn, rồi cuộc phải làm thế nào mới tốt đây?

Bạn đang đọc truyện 1/2 Ngự Miêu được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15

Cũng may là hai người đó hỏi những câu hỏi chung chung, tôi cũng chỉ cần phải khiêm tốn lại khiêm tốn mà trả lời, hơn nữa có Triển Chiêu ở một bên, cho nên tốt xấu gì cũng coi như là toàn vẹn.

Sau một lúc lâu, chỉ thấy Đinh gia huynh đệ trao đổi ánh mắt vừa lòng với nhau, tôi thiếu chút nữa nhìn không được đưa tay lên lau lau trán kỳ thật cũng chả có đồ mồ hôi lạnh gì. Quay đầu lại nhìn lướt qua Triển Chiêu vẫn bình tĩnh, hoàn toàn không biết sắp phát sinh chuyện gì. Không biết sau khi biết được chuyện sắp xảy ra, hắn có tức giận hay không, có sợ tôi nói năng lung tung làm bại hoại thanh danh của hắn không đây. Bất quá, tôi cũng không quan tâm đến việc hắn vì cái gì mà thành thân. Tráo đổi thân thể, lại đúng lúc không phải là hắn quả thật là xui xẻo a~.

Được rồi, nói trắng ra là tôi tự mình làm khó mình!

Có chút buồn bực tôi nâng ly trà lên uống một ngụm, lại chợt nghe thấy Đinh Triệu Huệ cười mở miệng nói "Triển đại ca, nghe nói kiếm thuật của huynh thuộc hạng nhất, có thể cho tiểu đệ được mở rộng tầm mắt không."

Tôi thiếu chút nữa là phun cả ngụm trà ra ngoài, vội thờ dốc một hơi "Hiền đệ khen làm rồi, không dám nhận, không dám nhận."

"Nam hiệp ở trên giang hồ thành danh đã lâu, chính là không có duyên được nhìn thấy mà thôi, vừa hay có cơ hội này, đại ca cũng không cần phải khiêm tốn." Hắn nói xong, liền gọi gã sai vặt mang kiếm của tôi và Triển Chiêu tới.

Không phải chứ, hắn là muốn tôi múa kiếm, hay là so kiếm đây?

Tôi vội vàng quay đầu nhìn Triển Chiêu, đại khái là không nghĩ tới Đinh Triệu Huệ sẽ đưa ra lời đề nghị như vậy, Triển Chiêu cũng hơi hơi nhú mày. Lòng tôi khóc thét, đại ca, ngài đừng có nhú mày nữa mà, mau nghĩ ra biện pháp a~. Vạn nhất hắn nghĩ muốn tự mình kiểm tra thân thủ của Triển Chiêu thì sao, đao kiếm không có mắt là chuyện nhỏ, làm hỏng đại thanh danh của ngài mới là chuyện lớn nha!

Đang trong lúc không biết phải làm sao mới tốt, gã sai vặt đã mang hai thanh kiếm của chúng tôi đến, Đinh Triệu Huệ rút thanh kiếm ra, lập tức lên tiếng khen ngợi, sau đó sai gã sai vặt mang thanh kiếm đó đến trước mặt tôi "Triển đại ca, thanh kiếm này của huynh quả thật là một thanh bảo kiếm, nhà đệ cũng có một thanh bảo kiếm, không bằng chúng ta thử so sánh hai thanh kiếm này với nhau, huynh thấy thế nào?"

Lần này thì trán tôi toát mồ hôi lạnh thật sự, quả nhiên là muốn so kiếm, đúng là bị kịch mà, phải làm sao bây giờ?

"Đao kiếm không có mắt, hôm nay chỉ là đến thăm nhà, nếu bị thương sẽ làm mất đi hòa khí." Nghe nửa ngày, tôi rốt cục nghe được một câu.

"Không sao, không sao, người trên giang hồ không câu nệ tiểu tiết." Đinh Triệu Huệ nói xong, một tay cầm lấy thanh kiếm, một tay kéo tôi đi về phía sân lớn.

Tôi quay đầu lại, nháy mắt ra hiệu cho Triển Chiêu, chỉ thấy Triển Chiêu đuổi kịp chúng tôi, trong mắt ần ần có chút tức giận.

Tiểu Miêu tức giận rồi, tình huống thật nghiêm trọng!

Vào đến sân lớn, Đinh Triệu Huệ đem thanh kiếm nhét vào trong tay tôi, nhiệt tình nói "Đại ca chờ cho một chút, đệ đi mời chủ nhân của thanh bảo kiếm khác đến đây."

"Chờ một chút." Ngay sau đó, chỉ thấy Triển Chiêu vươn tay ra cản lại hấn "Đinh Nhị ca, Triển đại ca nói không sai, đao kiếm không có mắt, không so sánh có vẻ thỏa đáng hơn."

"Vu cô nương, hôm nay chúng ta chỉ so sánh một chút thôi, không sao đâu." Đinh Triệu Huệ lơ đãng cười.

Rốt cuộc, có nên cự tuyệt hay không, nếu là cự tuyệt, liền tương đương với việc cự tuyệt hôn nhân của Triển Chiêu, hấn là không biết chuyện này, cho nên mới có thể nói như vậy, nhưng mà tôi thì biết a~. Chính là nếu không cự tuyệt, bản lĩnh của tôi sao có thể cùng người so kiếm đây? Đinh gia huynh đệ có thể hay không cảm thấy người này chỉ có danh hào mà thôi?

Đang trong lúc khó cả đôi đường, đột nhiên nghe được tiếng cười réo rắt "Ta mới chỉ thấy qua ép mua ép bán, chứ chưa từng thấy qua có người bắt người khác luận võ. Tốt, tốt, tốt, mau mau so chiêu để cho Bạch gia được mở rộng tầm mắt."

Tôi ngẩn ra, theo tiếng nói nhìn lại, khi bóng dáng màu trắng quen thuộc kia ánh vào mí mắt, lập tức nhin không được nhếch nhếch khóe miệng "Bạch. . . . Ngũ đệ."

"Xú Miêu, người nhưng thật ra lại tiêu dao quá nha. Làm khó ta bị mấy vị ca ca khi nghe được tin người đến vùng này, liền bắt ta đi mời người đến chỗ họ, không nghĩ tới người nhưng lại thành khách quý của Đinh gia trang." bóng người màu trắng chợt lóe, thiếu niên tuần tú hoa lệ, đã đứng nghiêm trang ở trước mặt tôi, cười như không cười nói.

Tôi theo bản năng muốn trả lời lại một cách mỉa mai, lại đột nhiên nghĩ đến tình huống hiện tại "Ngũ đệ nói đùa."

Thực hiện nhiên, Đinh gia huynh đệ cũng biết Bạch Ngọc Đường, chỉ thấy Đinh Triệu Huệ tiến lên chấp tay có lễ "Bạch Ngũ gia quả thật là hay nói đùa, tại hạ với Triển đại ca bất quá là mới quen mà đã cảm thấy như đã thân thiết từ lâu, bởi vậy. . . . ."

"Bởi vậy muốn nhìn một chút Xú Miêu này có xứng với danh hào Nam hiệp, hay chỉ là hữu danh vô thực thôi phải không?" Bạch Ngọc Đường ôm kiếm trước ngực, giống như tùy ý tiếp một câu.

"Bạch Ngũ gia sao có thể nói như vậy được, tại hạ sao lại có thể có ý tưởng này chứ. Triển đại ca thành danh đã lâu, hiện giờ lại đảm nhiệm chức vụ ở Phủ Khai Phong, đương nhiên không phải là hữu danh vô thực rồi." Đinh Triệu Huệ hơi hơi đỏ mặt lên tiếng giải thích, Đinh Triệu Lan cũng tiến lên để giải thích.

"Vậy các người lôi kéo hấn luận võ làm gì?" Bạch Ngọc Đường khẽ nhíu mày.

"Không phải, chính là. . . . ." Đinh Triệu Huệ nhìn tôi đang đứng cạnh tượng đá, lại nhìn Bạch Ngọc Đường, lập tức thờ dài, lại chấp tay nói "Nếu Triển đại ca không muốn, tại hạ cũng không cưỡng cầu nữa. Người tới là khách, Bạch Ngũ gia, Triển đại ca, Vu cô nương, mời mọi người quay về đại sảnh, tại hạ mở tiệc rượu thiết đón các vị."

"Không cần." Bạch Ngọc Đường thả tay xuống "Ta phải đi, các ca ca còn đang chờ ta." Hấn nói xong, quay đầu nhìn về phía tôi "Triển Chiêu" lúc hấn gọi như vậy, tôi thề là tôi thật sự đã nhìn thấy khóe miệng hấn khẽ nhếch lên, chuột bạch chết tiệt, rõ ràng biết hiện tại trong thân xác Tiểu Miêu là tôi, hấn còn có ý "Các ca ca bảo ta đến mời người tới chỗ họ, người có đi cùng ta hay không?"

"Bạch Ngũ gia, Triển đại ca chính là khách quý mà tại hạ mời đến." Đinh Triệu Huệ tuy khách khí nói, nhưng lại mang theo ý ngăn cản.

Xong rồi, Bạch Ngọc Đường tám phần là đã tức giận!

Chuẩn bị có chuyện náo nhiệt xảy ra!

Tôi cố nén xúc động muốn mở trừng mắt, sau đó lại kinh ngạc nhìn chuột bạch bên cạnh, hấn thề nhưng lại không có tức giận, chỉ thấy hấn bủi môi, sau đó nhìn về phía Triển Chiêu "Nha đâu, ta biết người cũng chưa đến vùng này bao giờ, lần này là ta mời người, coi như lần này cho người chiếm tiện nghi."

Không đợi Triển Chiêu mở miệng, Đinh Triệu Huệ đã vội la lên "Vu cô nương, nơi này mặc dù đơn sơ, nhưng hai huynh đệ tôi tốt xấu gì cũng được coi là hiếu khách, cô nương mời tới nơi này, huynh đệ tôi tất nhiên sẽ tận lực thiết đãi cô nương."

Giữa Đinh Triệu Huệ và Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu tất nhiên sẽ nghiêng về phía Bạch Ngọc Đường, dù sao quan hệ cũng là khác biệt. Hơn nữa, phỏng chừng với ý tưởng so kiếm vừa rồi, đã làm cho ấn tượng của Triển Chiêu đối với Đinh gia huynh đệ xuống dốc không phanh.

Ngay sau đó, hấn lộ ra chút áy náy "Đinh Nhị ca, Triển đại ca cùng Ngọc Đường là bạn tri kỉ, đã nhiều ngày không gặp. Hơn nữa, tôi cũng. . . . ."

Không đợi hắn nói xong, Đinh Triệu Huệ đã chấp tay thi lễ nói "Tại hạ có chỗ nào thất lễ mà cô nương phải vội vã rời đi như thế?"

Thấy hắn như thế, Triển Chiêu giống như là thật sự khó xử, đưa mắt nhìn về phía tôi "Đại ca, huynh xem?"

Tôi vốn là bị động tác của Đinh Triệu Huệ và Bạch Ngọc Đường làm cho ngây ra, hiện tại lại thấy Triển Chiêu dùng gương mặt của tôi thể hiện bộ dáng khó xử để nhìn tôi, lại càng không biết phải làm sao. Mà lúc này, Bạch Ngọc Đường cùng Đinh Triệu Huệ cũng theo tầm mắt Triển Chiêu nhìn về phía tôi.

"Triển đại ca, nếu như vừa rồi có chỗ thất lễ, mong huynh hãy bỏ qua cho." Đinh Triệu Huệ lại chấp tay nói.

"Triển Chiêu, người rốt cuộc có đi cùng ta hay không?" hiển nhiên tính nhẫn nại của Bạch Ngọc Đường không được tốt cho lắm.

Tôi nhìn bên trái là vẻ mặt lo lắng em rể tới tay mà còn để chạy mất của Đinh Triệu Huệ. Bên phải là Bạch Ngọc Đường đang ôm kiếm đứng, mặc dù vẻ mặt bình tĩnh, nhưng vẫn cứ là phi thường tuấn đạt. . . . .

Sau đó, Tiểu Miêu đáng thương bị linh hồn phé vật của tôi chiếm giữ, đứng ngây như khúc gỗ!

Bạn đang đọc truyện 1/2 Ngự Miêu được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Lại nói, hai người này tranh giành Tiểu Miêu, đâu có chuyện gì liên quan tới tôi? Vì cái gì tôi lại phải đứng ở giữa để chịu trận thế này?

Quả thực là muốn khóc mà khóc không được.

Tôi khó xử nhíu mày, nhìn trái lại nhìn phải, loại sự tình này, muốn tôi thay Triển Chiêu quyết định như thế nào đây?

Thấy bộ dáng do dự của tôi, Bạch Ngọc Đường hiển nhiên là đã mất hết kiên nhẫn, hắn oán hận trừng mắt lườm tôi một cái, trực tiếp chuyển hướng về phía Đinh Triệu Huệ "Đinh nhị, người hôm nay thật sự là muốn giành người với ta sao ? !"

Đinh Triệu Huệ nhếch nhếch khóe miệng "Bạch Ngũ gia nói sai rồi, rõ ràng là Bạch Ngũ gia đến chỗ của tại hạ giành người."

Bạch Ngọc Đường cười lạnh "Bạch gia gia người hôm nay đến đây chính là để giành người đấy, người xử như thế nào đây? ! Người cường bức Triển Chiêu luận võ, người có can đảm nói rằng mình không có ý đồ gì không?"

Đinh Triệu Huệ vốn có mưu đồ, nghe thấy thế liền nhất thời cứng họng.

Quả là mạnh mẽ!

Tôi ở dưới đáy lòng âm thầm gõ ngón tay cái lên tán thưởng chuột bạch, có thể đem những lời này nói tự nhiên như vậy, trên đời này trừ bỏ Chuột bạch này ra, chỉ sợ không còn có người thứ hai.

Bất quá về sau hắn không nên nói ra thì tốt hơn, tầm mắt của Triển Chiêu hướng về phía Đinh Triệu Huệ "Đinh Nhị hiệp, sự thật đúng như những gì Bạch Ngọc Đường đã nói hay sao?"

"Vu cô nương, không phải, tại hạ, tại hạ chỉ là . . . ." Đinh Triệu Huệ cũng không phải là loại người mặt dày, bị người hỏi như vậy, nhất thời không biết nên trả lời như thế nào.

"Còn hỏi cái gì nữa, đi theo ta." Bạch Ngọc Đường một phen túm lấy Triển Chiêu, không đợi những người khác lên tiếng, liền tung mình nhảy lên, thi triển khinh công thượng thừa, treo tường mà đi, còn không quên ở đầu tường dừng lại, quay đầu hướng tôi gọi một tiếng "Còn không theo."

"Bạch Ngọc Đường!" Tôi vội vàng đuổi theo hai bước, đã không còn thấy bóng người.

Đó là cơ thể của tôi, cơ thể của tôi a~!

Chuột bạch chết bầm, chuột bạch thối tha, cũng không phải là hắn không biết tôi đang ở trong thân thể của Triển Chiêu, khinh công luôn luôn không được tốt lắm.

Tôi gấp đến độ giậm chân, đành phải vội vàng xoay người nói "Đinh Nhị hiệp, Triển mỗ có chuyện quan trọng, thất lễ."

Nói xong, cũng không quản Đinh Triệu Huệ sẽ phản ứng ra sao, vài bước chạy đến bên cạnh tường, nhún người nhảy lên, thế nhưng phát huy vượt xa hơn bình thường, một phát liền nhảy lên đầu tường.

"Triển đại ca ——"

Chính lúc đang nhảy xuống, Đinh Triệu Huệ kinh hô lên một tiếng, làm cho tôi lão đảo, may mắn phản ứng nhanh, tay tại ngoài tường chống đỡ lên thăm cỏ xanh dưới đất, mới không bị ngã chổng vó.

Ôi hình tượng nam hiệp !

Tôi ở dưới lòng cảm thán, vội vàng đuổi theo phương hướng bóng trắng biến mất.

"Bạch Ngọc Đường, ngươi rút cuộc là muốn chạy tới khi nào đây?" Tôi đuổi theo hơn nửa ngày, cũng không thấy bóng trắng dừng lại, nhin không được cao giọng ca giận nói.

Bóng trắng phía trước dừng lại cước bộ, tôi vội bước nhanh đuổi theo, chỉ thấy Bạch Ngọc Đường đã buông Triển Chiêu ra, mà Triển Chiêu vẻ mặt giận tái đi "Ngũ đệ, vì sao phải mang ta ra bằng cách này?"

"Xú Miêu, đừng không biết phân biệt phải trái, Đinh gia huynh đệ nếu không có mưu đồ, thì sao lại có thể cố chấp giữ hai người các ngươi lại như thế?" Bạch Ngọc Đường vừa nghe liền dậm lông.

Tôi vô lực vỗ vỗ trán, lại nữa rồi, thù miêu đại chiến!

"Cho dù hai người kia có ý đồ gì, cũng nên hỏi người ta cho rõ ràng mới đúng. Như vậy rồi đi, thật là qua mức thất lễ." Triển Chiêu bình thường tính tình rất tốt, bất quá hần lại quá cố chấp, cho nên, ngàn vạn lần đừng giẫm phải điểm mấu chốt này của hắn, mà chuột bạch kia tựa hồ lại thích lấy khiêu chiến tính tình của Triển Chiêu làm thú vui.

"Thất lễ cái gì?" Bạch Ngọc Đường giận quá rồi "Đối với loại người này, cần phải giữ lễ sao? Chẳng lẽ Bạch gia gia ngươi đã làm sai, bọn họ mới là đúng?"

Mất thấy chuột bạch sẽ nổi bão, Triển Chiêu lắc đầu "Ngũ đệ, không thể nói như vậy. Đinh gia huynh đệ ở trên giang hồ cũng có tiếng tăm, không đến mức làm ra những chuyện không hợp đạo lý như vậy đâu"

"Biết người biết mặt không biết lòng!" Bạch Ngọc Đường tròn mắt đảo qua, sau đó chợt lóe khi nhìn tôi, túm lấy tôi "Xú Miêu, cho dù ngươi không suy nghĩ cho mình, nhưng còn nàng thì sao? Xú nha đầu này cái gì cũng không hiểu, nếu thật sự có chuyện xảy ra, nàng phải làm sao bây giờ? Bộ dạng ngươi hiện tại thành như thế, ngươi có thể bảo vệ nàng chu toàn được không?"

Tôi ngáp dài một cái, đang từ xem Thù Miêu đại chiến, lại đột nhiên bị Bạch Ngọc Đường liên đới đến. Thấy ánh mắt của hai đối thủ đang gây sự với nhau cùng đồng thời nhìn mình, tôi thật sự rất muốn rút cổ lại, tìm một cái lỗ để chui xuống.

Triển Chiêu nghe vậy, ánh mắt nhất thời buồn bã.

Tôi vừa thấy liền đã biết hần chắc lại đang đem tất cả trách nhiệm đổ lên đầu mình rồi đây, chuột bạch luôn thích chạm đúng điểm yếu của hắn, tôi vội mở miệng "Triển đại ca, kỳ thật tôi cảm thấy được huynh nói rất có lý, Đinh gia huynh đệ kia cũng không giống người xấu. Hơn nữa, tôi tuy cái gì cũng không hiểu, nhưng tốt xấu gì tôi cũng có thể tự bảo vệ mình được."

Bạch Ngọc Đường vừa nghe, lập tức quay lại, bởi vì tôi hiện tại đang ở trong thân thể của Triển Chiêu, chiều cao so với hắn cũng tương đương, cho nên hần thẳng tắp trừng mắt nhìn tôi "Xú nha đầu, ngươi rút cuộc là đang giúp ai? Là Đinh gia huynh đệ, hay là Bạch gia gia ta?"

Này, nói thật ra tôi cùng Bạch Ngọc Đường cũng tương đối là thân quen, đương nhiên sẽ nghiêng về phía Bạch Ngọc Đường rồi, chính là Đinh gia huynh đệ cũng không có ý xấu a~, bất quá họ chỉ muốn cùng Triển Chiêu kết thông gia mà thôi.

Tôi trái nhìn phải nhìn, lập tức nhảy về phía Triển Chiêu "Ta đứng về phía Triển đại ca."

"Tốt, xú nha đầu, ba ngày không đánh, phòng tốt cũng tóc mái (*) rồi có phải không?" Bạch Ngọc Đường bắt đầu xấn ổng tay áo.

(*Nguyên văn: tam thiên bất đả thượng phòng yết ngõa : ý là trẻ nhỏ phải dạy nghiêm khắc, không sau này sẽ hư thân, giống như thương cho roi cho vọt của mình)

"Đã bảo ngươi không được gọi ta là xú nha đầu nữa rồi mà, ta tuy rằng không thom nhưng cũng không thối!" Thấy hần mắt lộ ra hung quang, ta cũng có chút run sợ, bất quá miệng lại không muốn thua.

"Không thối, ta thấy ngươi rất thối, linh hồn xú nha đầu trong thân thể của Xú Miêu, Bạch gia gia ngươi hôm nay sẽ bắt ngươi ném xuống đầm lau này tắm rửa thật sạch một phen mới được." Bạch Ngọc Đường nhe răng cười đi tới.

"Ngươi. ... ngươi dám!"

"Người thử xem Bạch gia gia có dám không nhé!"

"Được rồi, đừng gây náo loạn nữa!" Triển Chiêu bắt đầu xoa xoa trán, quát, "Chúng ta từ Đình gia trang đi ra cũng không còn sớm nữa, nhìn xem bây giờ nên làm như thế nào cho phải."

"Ta đây cũng không biết, ta chỉ phụ trách đem hai người cứu ra, về phần sau đó phải như thế nào, thì đừng hỏi ta." Bạch Ngọc Đường trông mắt vừa chuyển, không biết là hắn lại đã nghĩ ra được trò hay ho gì nữa đây, một câu của hắn đã phủi mông rũ bỏ trách nhiệm.

"Chính người đem chúng ta ra ngoài a~." Tồi không phục nói tiếp.

"Thế thì đã sao? Sớm đã nói, ta chỉ phụ trách cứu người, về phần hiện tại, các người tự lo đi." Bạch Ngọc Đường nói xong, bóng trắng chợt lóe, người đã cách xa chục bước.

"Bạch Ngọc Đường, người dám chạy!" Tồi lập tức đuổi theo vài bước.

"Sai rồi, Bạch gia gia người không phải là bỏ chạy, mà là bỏ lại các người, ha ha ha ha. . . . ." tiếng cười kiêu ngạo của Bạch Ngọc Đường, phiêu tán trong bụi bông lau.

"Hắn... hắn rốt cuộc tới đây là để làm gì? !" Tồi giận đến sôi gan.

Triển Chiêu lắc đầu "Tình tình của Ngũ đệ chính là như vậy." trong giọng nói bắt đầu mang theo dung túng, xem ra hắn cũng thật sự là sủng ái nghĩa đệ của mình.

"Chúng ta phải làm sao bây giờ?" Tồi quay đầu nhìn Triển Chiêu.

"Trước tìm một quán trọ để nghỉ tạm đã."

Nghĩ cái rắm, tôi bạo phát thiếu chút nữa là nói tục, nhin, phải cố gắng nhẫn nhịn "Triển đại ca, tôi cảm thấy được huynh nói rất có đạo lý, bắt quá, huynh tựa hồ quên mất một chuyện."

"Chuyện gì?"

"Hành lý của huynh cùng ba lô của tôi vẫn còn đang ở tại Đình gia trang!"

". . . . ." Phi thường, phi thường khó có được nam hiệp cũng có lúc xấu hổ không thốt được lên lời như thế này.

Bạn đang đọc truyện *1/2 Ngự Miêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

"Làm sao bây giờ? Hay chúng ta quay trở lại Đình gia trang?" Tồi thờ dãi, nếu thật sự phải quay trở về, thì việc gây sức ép vừa rồi không phải là đã mất công toi sao?

Triển Chiêu ngẫm nghĩ một lát, cuối cùng vẫn là lắc lắc đầu "Nếu việc đã đến nước này, Ngũ đệ nói cũng không phải không có lý, chúng ta không quay lại đó là tốt hơn, hành lý để đến nửa đêm, ta sẽ đến đó lấy về là được."

"Được rồi." Tồi gật đầu.

Vừa nãy ở Đình gia trang trình diễn màn thoát ra khỏi đó hoành tráng như thế, làm cho chúng tôi không còn hứng thú để du ngoạn nữa, thấy Triển Chiêu ngẫu nhiên nghe được tin tức về Bao đại nhân, liền có chút lo lắng, tôi liền đưa ra đề nghị không bằng quay về sớm hơn là tốt nhất.

Triển Chiêu cũng là đồng ý, chúng tôi liền quyết định trước về Thường Châu lấy thêm vài món đồ, sau đó cùng nhau trở về Khai Phong phủ.

Đáng tiếc, nghĩ thì thường là tốt, bắt quá lại thường không được như ý muốn, mới đến nhà Triển Chiêu, tôi liền cảm thấy bụng đau dữ dội. Tính tính ngày, tôi tròn tròn mắt, xong rồi, xong rồi, lúc đó đã tính toán thời gian tốt nhất để đi du lịch, trong lúc vô tình, tôi đã đến Bắc Tống cũng gần được một tháng rồi, điều này cũng đồng nghĩa với việc bạn tốt của tôi đã ghé thăm a~.

Này... này.... Đau sinh lý tuy rằng cũng không được tính là bệnh, nhưng chân chính mà nói thì đúng là đau đến muốn đòi mạng người a~. Huống hồ, tôi đã đau mười mấy năm rồi, nên không thấy có vấn đề gì, chính là Triển Chiêu. . . . .

Để cho tôi chết đi, tôi không muốn sống trên thế giới này nữa.

Không được, cho dù tôi hiện tại chết đi, cũng nhất định phải sống lại, tôi còn chưa tìm được thứ quan trọng nhất trong cuộc đời mình.

"Kỳ quái, mình rõ ràng nhớ là có mang theo khá nhiều đồ dự phòng mà, tại sao lại chỉ có băng này." Tôi mặt ừm ừm nhìn một đồng gói băng vệ sinh ở trên giường, bụng càng ngày càng đau, khẳng định là bạn tốt lập tức sẽ tới ngay, chính là băng vệ sinh không nhiều lắm "Haiz, cũng đúng, là do mình tính toán thời gian an toàn mới đi du lịch, cho nên chỉ mang theo một ít đồ dự phòng. Chính là, từng này cũng đủ dùng cho lúc này rồi. Việc quan trọng bây giờ chính là tiếp theo phải làm gì bây giờ?"

Nghe nói, nữ tử thời cổ đại chỉ dùng vải bó để đóng.

Tôi toàn thân rét lạnh, nhìn mình một cái, mẹ của tôi chẳng lẽ cũng đóng băng vải bó sao?

Coi như là tôi có thể dùng vải bó để đóng đi, chính là bọc vải bó đó sẽ có hình dạng như thế nào? Phải buộc như thế nào?

Đừng nghĩ, đừng nghĩ nữa, cứ qua lần này trước đã rồi tính sau.

Chính là tôi phải nói như thế nào với Triển Chiêu đây, hần hần là cũng hiểu được chuyện này chứ?

Che mặt đang nóng bừng, tôi quả thực nghĩ muốn trực tiếp đập đầu vào thành giường cho xong việc.

Đang ôm đầu buồn bã, theo tiếng đập cửa thanh thúy vang lên, Triển Chiêu đẩy cửa mà vào.

"Triển đại ca. . . . ." Tôi nghĩ thu hồi vật dụng ở trên giường, lại cảm thấy không thu hồi có vẻ tốt hơn, dù sao cũng phải cho hắn biết, vì thế liền cứ để một đồng ở trên giường như thế, trên mặt lúc hồng lúc trắng thay nhau ra trận.

"Làm sao vậy, trong người có chỗ nào không thoải mái sao? Nhìn sắc mặt sáng nay của An Chi không được tốt cho lắm."

"Không có gì không thoải mái, chính là, chính là. . . . ." Tôi nhìn lướt qua mấy gói nhỏ ở trên giường, thật muốn đào ngay một cái lỗ để chui xuống.

"Chuyện gì?"

Tôi dùng sức khẽ cắn môi, lại gần ghé vào lỗ tai hắn nhẹ giọng nói nhỏ vài câu. Sau đó quay lại ngồi nguyên ở vị trí cũ, chỉ thấy trên mặt Triển Chiêu xuất hiện một rặng mây đỏ, lông mày nhíu lại như ngay cả chân tay cũng không biết nên để vào đâu. Bất quá, thấy trên gương mặt tuấn tú của hắn bỗng dưng nhem hồng, thật sự là. . . . .

Nếu không phải là thời gian và địa điểm không thích hợp, tôi cũng có loại tâm tình đó, nói không chừng tôi sẽ chảy nước miếng rùng rùng cũng nên.

"Nếu vậy An Chi cứ nghỉ ngơi đi, Triển mỗ, ta trước hết. . . . ." Triển Chiêu nói năng lộn xộn, mấy lần đã muốn chạy ra bên ngoài.

"Không được, huynh không thể đi, tôi còn chưa giới thiệu cho huynh vật này nha." Thấy hắn muốn chạy, tôi cũng bất chấp xấu hổ, vội vàng túm chặt lấy tay hắn.

"Giới thiệu cái gì?" Triển Chiêu kinh ngạc.

Tôi thu lại cảm xúc, chỉ về phía gói băng vệ sinh ở trên giường "Chính là cái này, chính là thứ mà toàn bộ nữ tử ở chỗ tôi phải dùng khi đến kì sinh lý, nó có tên là ____ băng vệ sinh."

*****

"Uống bát canh gừng đường đỏ này đi." Tôi bung bát, cảm thấy mặt của mình đã đỏ như tôm luộc, nếu cứ tiếp tục như thế này nữa không chừng sẽ bị sung huyết não mà chết cũng nên.

"Đa tạ." Được rồi, vị đang nằm trên giường kia sắc mặt cũng đỏ như tôm luộc chẳng khác gì tôi.

"Không cần cảm tạ." Lại nói tiếp, thân thể của tôi đúng là có một chút phiền toái hơn những cô gái bình thường khác.

Yên lặng không nói gì chờ hắn uống xong bát canh gừng đường đỏ, tôi tiếp nhận bát "Có thấy ấm hơn một chút nào không?" Nếu ngủ không được ấm áp, sẽ tuyệt đối là đau đến kinh thiên động địa, quỷ thần khiếp sợ.

"Vẫn. . . . . tốt."

"Vậy là tốt rồi, huynh cứ nằm ở trong chăn cho ấm, uống nhiều nước ấm là được, nếu nước không đủ ấm thì nhớ gọi tôi." Tôi ảo não nói xong, lòng bàn chân như được bôi thêm dầu, nhanh chóng chuồn mất.

May mắn, lực thích ứng của con người đúng là cao nhất, hai ba ngày thích ứng, cũng không còn cảm thấy xấu hổ nữa.

Chờ đến lúc tôi tiến bước bạn tốt, cả hai chúng tôi lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, lúc này có thể khởi hành quay trở về Khai Phong phủ.

"Nơi này chính là thành Khai Phong a~." Đi vào cổng thành, tôi cơ hồ là bị choáng váng. Cảnh tượng trước mặt thật tráng lệ phồn hoa.

Không hổ là thủ phủ của triều đại giàu có nhất thời cổ đại, thật là quá náo nhiệt, muôn hình muôn vẻ, dòng người đi tới đi lui, tựa hồ ngay cả trong không khí cũng tràn đầy bầu nhiệt huyết.

"Đúng vậy, nơi này chính là thành Khai Phong." Triển Chiêu dắt ngựa, đi ở trên đường cái, thỉnh thoảng có người nhận ra hắn, đều hướng hắn cười hành lễ, hắn thì khẽ gật đầu đáp lại.

"Wow.....huynh đều quen biết bọn họ sao?"

"Không biết." Triển Chiêu quay đầu lại "Bất quá Triển mỗ quanh năm đều đi tuần tra ở thành Khai Phong, cho nên đại bộ phận dân cư nơi đây đều biết Triển mỗ."

Tôi cũng quay đầu lại quét mắt nhìn hắn một cái, ánh nắng mặt trời nhảy nhót trên lam sam của hắn, giống như vật trang trí đẹp nhất, tự nhiên nhất, làm cả người hắn toát lên vẻ ôn nhuận như ngọc. Nam hiệp Triển Chiêu, cũng chỉ có ở thời điểm rút kiếm ra khỏi vỏ, mới có thể hiện ra quang mang sắc bén.

Hơi hơi quay đầu đi, tôi cười trộm, đẹp trai như vậy mà đi tuần khắp lượt thành Khai Phong, không ai để ý mới là lạ. Huống chi chỉ cần liếc mắt nhìn Tiểu Miêu này một cái, cũng đủ làm cho người xem nhớ mãi không quên được hắn, có rất nhiều người nhận ra hắn là lẽ đương nhiên. Cho nên mới nói, đã là người đều thích cái đẹp, mặc kệ là ở Bắc Tống này hay là ở hiện đại, cũng không quản là nam hay nữ, đều giống nhau.

"Tối rồi, nơi này chính là Khai Phong phủ." Tôi theo âm thanh của Triển Chiêu ngẩng đầu lên, cửa lớn nguy nga tráng lệ hiện ra ở trước mặt tôi, có hai hàng thị vệ đứng sừng sững hai bên, càng làm cho nơi này tăng thêm vẻ thần thánh trang nghiêm.

Tôi hít sâu hai hơi, sắp được gặp mặt Bao đại nhân thanh danh lừng lẫy lưu truyền thiên cổ, khiến cho tôi cảm thấy có chút khẩn trương.

"An Chi, trước tiên phải đi thay quần áo đã, sau đó ta sẽ cùng muội đến gặp mặt Bao đại nhân báo cáo việc này." Triển Chiêu vừa nói vừa dẫn tôi đi vào Khai Phong phủ.

"Được." tôi tò mò hết nhìn trái lại nhìn phải, xuyên qua tiền sảnh, nơi này chắc hẳn là hậu đường. Dọc theo đường đi, không ngừng có sai dịch hướng Triển Chiêu hành lễ, bộ dáng thập phần cao hứng chào hỏi hắn "Triển đại nhân, ngài đã trở lại." Đương nhiên, thuận tiện lại liếc ánh mắt tò mò sang đánh giá tôi ở bên cạnh. Thậm chí còn có người dùng ánh mắt đồng tình để nhìn tôi, làm hại tôi phải đánh giá lại mình từ trên xuống dưới, sau khi đã xác định mình không có sơ xuất gì, mới gạt mình nghĩ đến, những người này, tám phần mười chắc chắn là đã đem tôi biến thành người tới đây để kêu oan, được nam hiệp thuận tay cứu về đây.

Bạn đang đọc truyện *1/2 Ngự Miêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

"Sao vậy?" Triển Chiêu khó hiểu khi thấy tôi nhìn chằm chằm vào hắn.

"Lần đầu tiên tôi được nhìn thấy Triển đại ca mặc quan phục nha, cảm giác thật khác lạ."

Quan phục của Ngự tiền tứ phẩm đối đao hộ vệ chính là màu đỏ, kết hợp với đai ngọc màu đen và mũ quan cùng màu, làm cho cả người Triển Chiêu toát lên vẻ oai hùng phi phàm. Tôi thích nhất chính là hai sợi dây mũ quan được thắt thành hình cánh bướm ở phía trên, đoạn còn lại rủ xuống ở hai bên cạnh mang tai, thật sự là, thật sự là. . . . . thật đáng yêu.

Triển Chiêu đối với bộ dáng của tôi có chút dở khóc dở cười "Hành trang mà thôi, lại có chút khác trước sao."

Tôi lắc đầu "Đương nhiên là khác nhau."

Khác nhau ở chỗ Triển Chiêu là nam hiệp, mà đây là Triển hộ vệ, Triển đại nhân nha!

Nam hiệp có thể mang theo tôi nhảy lên tường nhà người ta, trộm bạc nhà người ta, mà Triển đại nhân thì sẽ không.

Khi đã mặc bộ quần áo này vào, hắn chính là ngự tiền tứ phẩm đối đao hộ vệ, không còn là Nam hiệp Triển Chiêu nữa.

"Được rồi, chúng ta đi gặp Bao đại nhân thôi."

"Dạ" tôi lên tiếng đáp ứng

Triển Chiêu mang theo tôi tới thư phòng của Khai Phong phủ.

"Đại nhân, Triển Chiêu đã trở lại." Nắm lấy kiếm chấp tay, Triển Chiêu mặt vẫn ôn hòa, giấu đi vẻ kích động trong mắt. Hắn dừng một chút, lại là thi lễ "Công Tôn tiên sinh."

"Triển hộ vệ, trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi." Bao đại nhân vui mừng sờ sờ râu, trong ánh mắt hẹp dài toát ra vẻ ôn nhu khó có được.

"Triển hộ vệ." trong thanh âm của Công Tôn tiên sinh không rời Bao đại nhân nửa bước, cũng tràn đầy kính hi.

Tôi đứng ở phía sau Triển Chiêu, tò mò nhìn về phía Bao Thanh Thiên, nhân vật nổi tiếng thiên cổ.

Chỉ thấy ông có khuôn mặt cương nghị, giữa trán có hình vầng trăng lưỡi liềm, như gương sáng treo cao. Ánh mắt toát lên vẻ chính trực ngay thẳng. Giơ tay nhắc chân đều mang theo vẻ uy nghiêm trang trọng.

Ngàn năm thời gian, ngàn dặm không gian, chỉ có một Thanh Thiên mà thôi.

Quả nhiên không hổ danh là Bao Thanh Thiên!

Tầm mắt di chuyển nhìn về phía tiên sinh nho nhã đang đứng cạnh Bao đại nhân, đây hẳn là Công Tôn tiên sinh rồi.

"Triển hộ vệ, vị cô nương này là?" Bao đại nhân nhìn tôi ở phía sau Triển Chiêu.

"An Chi, ra mắt Bao đại nhân, Công Tôn tiên sinh đi." Triển Chiêu hơi hơi nghiêng người nói.

Tôi tiến lên, học bộ dáng của nữ tử nơi này, nhún người vái chào "Vu An Chi gặp qua Bao đại nhân, gặp qua Công Tôn tiên sinh."

"Vu cô nương không cần đa lễ, mau mau đứng lên đi." Bao đại nhân có chút nghi hoặc nhìn về phía Triển Chiêu "Triển hộ vệ, người mang vị Vu cô nương này đến đây là có chuyện quan trọng gì sao?"

"Đại nhân, việc này nói ra thật là khó mà tưởng tượng nổi, nhưng những gì Triển Chiêu sắp nói ra đây đều là những câu nói thật."

Bao đại nhân ngần ra, lập tức gạt đầu "Triển hộ vệ, người đi theo bản phủ cũng đã khá lâu rồi, bản phủ tất nhiên là tin người."

"Triển Chiêu tạ ơn đại nhân." Triển Chiêu vén vạt áo quỳ xuống kính cẩn khấu tạ Bao đại nhân một vái.

"Triển hộ vệ, mau mau đứng lên để nói."

"Dạ"

Triển Chiêu mang chuyện không hay ho của chúng tôi từ đầu đến cuối bẩm báo cho Bao đại nhân. Vì thế, tôi liền thấy Bao đại nhân cùng Công Tôn tiên sinh, có lẽ đây là lần đầu tiên họ lộ ra biểu tình quái dị như vậy. Tôi chỉ cần nhìn thoáng qua, lại không nấn tâm nhìn tiếp, chỉ có thể đưa mắt lơ đãng nhìn trời, nhìn đất, nhìn đến khi mặt xấu hổ sắp đỏ như ớt khi.

Khó khăn kể xong câu chuyện, Bao đại nhân đại khái đã kinh ngạc đến mức không còn kinh ngạc hơn được nữa, ông vuốt vuốt chòm râu, cau mày "Chuyện này quả thật là mới nghe lần đầu. Công Tôn tiên sinh, người đã từng nghe qua chuyện kỳ lạ như thế này chưa?"

"Này... này.... đệ tử bắt tài học ít hiểu nông, chưa từng nghe nói qua loại chuyện kỳ lạ như thế này." Công Tôn tiên sinh cũng là lắc đầu.

Bao đại nhân đang ở trong thư phòng thông thả đi đi lại lại, đột nhiên quay đầu về phía tôi hỏi "Vu cô nương, cô nương quả thực là từ ngàn năm sau đến sao?"

"A?" Tôi cả kinh, sau đó khước mắt giật giật, tôi còn đang nghĩ chuyện làm cho Bao đại nhân kinh ngạc chính là chuyện tôi cùng Triển Chiêu trao đổi thân thể cho nhau, ai ngờ ông lại hỏi đến chuyện này "Đúng vậy, Bao đại nhân, quả thật là như thế."

"Có gì để chứng minh không?"

"Có, xin Bao đại nhân chờ một lát." Tôi trở về phòng của Triển Chiêu cầm ba lô của mình trở lại thư phòng "Bao đại nhân mời xem, đây là di động." Tôi đem di động vẫn tắt nguồn bật lên "Bên trong tôi có tài liệu thuyết về máy để đọc, còn có mp3, đúng rồi, lúc mua di động, ông chủ còn khuyến mại thêm mấy Mv mp4 nữa."

Sau khi triển lãm một chút công năng của điện thoại di động, Bao đại nhân cùng Công Tôn tiên sinh tròn mắt há hốc mồm.

"Đại nhân, đệ tử lần đầu mới nghe thấy có vật kỳ lạ như thế này." Công Tôn tiên sinh nhìn không chớp mắt điện thoại di động trong tay tôi, giống như muốn đem nó ra giải phẫu cũng nên.

Tôi vội tắt máy, cất vào trong ba lô, lại đem mấy vật dụng khác ra triển lãm.

"Xem ra, cô nương quả nhiên là đến từ ngàn năm sau, cho nên mới có những vật kỳ lạ này." Bao đại nhân thở dài.

"Đúng vậy, Bao đại nhân, bắt quả còn phải nhờ Bao đại nhân cùng Công Tôn tiên sinh giữ bí mật này hộ tôi. Máy thứ này, không thể truyền ra bên ngoài được." Tôi đem tất cả cất vào ba lô nói.

"Bản phủ hiểu được, cô nương xin cứ yên tâm."

"Đa tạ Bao đại nhân."

"Triển hộ vệ, nếu đã biết thân phận của Vu cô nương, chuyện của hai người Triển hậu vệ định tính sao đây?" Bao đại nhân quay đầu lại, hỏi Triển Chiêu một thân hồng y từ nãy đến giờ vẫn đứng ở một bên không lên tiếng.

"Quay về phủ, tự nhiên là phải cố hết sức điều tra nghe ngóng việc này. Còn có..." Triển Chiêu ngập ngừng, mặt hơi hơi đỏ lên, cúi đầu chấp tay nói "Đại nhân, nếu danh dự của An Chi đã bị hủy, Triển Chiêu tự nhiên sẽ tìm bà mối mang sính lễ đến hỏi cưới nàng."

"Như thế rất tốt." Bao đại nhân vuốt vuốt chòm râu dài "Vu cô nương, cô hiện tại ở nơi này cũng không có thân nhân, bản phủ liền chỉ biết hỏi người, lời đề nghị của Triển hậu vệ, người có bằng lòng hay không?"

"Này. . . . ." nghe Bao đại nhân hỏi, tôi quay đầu lại nhìn về phía ngự tiền tứ phẩm đối đao hộ vệ cao ngất như trúc kia. Tuấn nhan của hắn đỏ ửng, ánh mắt lại vẫn là trong suốt kiên định nhìn tôi. Nếu gả cho hắn, hắn nhất định sẽ đem toàn lực đối tốt với thể tử của mình. Yêu nàng, bảo hộ nàng, coi nàng là trách nhiệm cả đời này của mình.

Chính là, từ ánh mắt trong suốt kiên định kia, tôi lại không nhìn ra được một chút tình ý nào, như thế tôi sao có thể xuất giá được đây?

"Bao đại nhân. . . . ." Tôi muốn nói lại thôi.

"Có chuyện gì cứ nói ra, đừng ngại." Bao đại nhân mỉm cười, lại mở miệng nói.

"Bao đại nhân" tôi cắn cắn môi dưới, hướng Bao đại nhân thận trọng hành lễ nói "Xin cho tôi cùng Triển đại ca nói chuyện riêng một lát."

Bao đại nhân cùng Công Tôn tiên sinh hai mặt nhìn nhau, sau một lúc lâu, Bao đại nhân gật đầu "Nếu như thế, Vu cô nương cùng Triển hậu vệ lui xuống trước đi."

"Đa tạ Bao đại nhân."

Phía sau hoa viên ở Phủ Khai Phong, tràn ngập hương hoa thơm ngát. Nhưng cảnh đẹp trước mắt mà tôi không có tâm trạng để mà thưởng thức, tôi cắn môi, suy tư xem nên nói với Triển Chiêu như thế nào mới tốt.

Thấy tôi không nói gì, Triển Chiêu cũng trầm mặc.

Nhìn dáng vẻ của hắn, tôi thở dài "Triển đại ca, tôi luôn nghĩ phải cùng huynh nói chuyện này một lần, nhưng vẫn chưa tìm ra cơ hội." Tôi hít sâu một hơi "Triển đại ca, tôi không thể gả cho huynh."

Triển Chiêu ước chừng như cũng đã đoán ra được kết quả như vậy, nhưng vẫn là chấn động, hắn hơi hơi nghiêng đầu "Vì sao? An Chi, sự trong sạch của muội đã bị hủy, muội có gì khó nói sao? Hay là do Triển Chiêu. . . . ."

Tôi lập tức lắc đầu cắt ngang lời hắn, ngược mắt lên, nhìn lướt qua Triển Chiêu, hắn đứng ở đối diện tôi, không có nhìn tôi, trên mặt nhìn không ra biểu tình gì. Tuy rằng bộ dáng cũng không thấy có tức giận, nhưng tôi lại cảm thấy hắn tựa hồ có chút tức giận. Nhìn không được hơi hơi nhếch khóe miệng. Ngự miêu đại nhân cũng có lúc đối a~

"Triển đại ca, tôi không phải là có chuyện gì khó nói. Triển đại ca cũng không phải là không tốt. Triển đại ca tốt lắm, tướng mạo nhân phẩm đều là số một, kỳ thật chính là tôi không xứng với huynh."

Triển Chiêu nghe vậy, bỗng dưng ngẩng đầu lên.

Tôi lại lắc đầu với hắn, tiếp tục nói "Chính là như vậy, cho nên tôi mới không thể gả cho huynh."

Bạn đang đọc truyện 1/2 Ngự Miêu được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

"Vì sao?" Triển Chiêu hoàn toàn nghi hoặc .

Tôi cười cười "Triển đại ca, tuy rằng tôi không phải là người sinh ra ở nơi này, nhưng dựa theo cách nói của người nơi đây, tôi sáu tuổi học vỡ lòng, đọc sách mười mấy năm, tuy rằng thành tích học tập không được tốt bằng những người khác, nhưng tốt xấu gì cũng được coi như là hiểu chuyện. Tôi tất nhiên là biết người nơi này rất chú trọng về vấn đề trinh tiết của nữ tử, thế cho nên Triển đại ca mới nói là sẽ phụ trách. Nhưng là tôi không cần huynh phải phụ trách, trong mắt tôi coi chuyện này như là duyên phận mà thôi, tuy nói rằng sau khi thành thân, tự nhiên sẽ có trách nhiệm. Nhưng cái tôi muốn chính là không phải vì trách nhiệm mà thành thân."

"Không phải vì trách nhiệm mà thành thân?" Triển Chiêu khó hiểu hỏi lại.

"Đúng vậy, tôi lập gia đình, không phải vì người đó tướng mạo như thế nào, nhân phẩm ra sao, quan trọng nhất là ... tôi thành thân bất quá chỉ là bởi vì tôi thích người đó mà thôi."

Mặt tôi giãn ra "Tôi không biết người khác thích nhân duyên của mình phải như thế nào, có lẽ đối với những người khác họ cũng chỉ mong được tôn trọng lẫn nhau đã là hạnh phúc rồi. Nhưng đối với riêng tôi, thì tôi hy vọng nhân duyên của mình là bởi vì tin tưởng lẫn nhau, hôn nhân phải có tình yêu, nguyện một lòng một dạ vì đối phương, sống đến đầu bạc răng long không xa rời nhau. Đây là điều thứ nhất. Điều thứ hai là, nếu tôi thật sự gả cho Triển đại ca, như vậy thật là không công bằng đối với Triển đại ca, nếu có một ngày huynh tìm được một người mà huynh thật lòng yêu thương, thì sẽ ra sao? Dựa theo tính cách của Triển đại ca mà nói, khẳng định là nguyện từ bỏ tình yêu của mình, chính là như vậy liệu có công bằng đối với người mà huynh thương yêu không? Tôi không muốn Triển đại ca phụ trách bồi thường tôi cả đời, và lại chuyện này cũng không cần huynh phải phụ trách."

Nghe vậy, Triển Chiêu trầm mặc thật lâu, sau đó mới nhú nhú mày "Chính là, danh dự của An Chi thì sao?"

"Quân tử trong lòng luôn ngay thẳng há lại lại sợ miệng lưỡi thế gian sao, huống hồ, tôi còn thật sự cho rằng ở nơi này mình không thể gả đi được." Tôi ngưng ngưng sờ sờ mũi, đi nơi nào mới tìm được nam nhân chấp nhận được những ý nghĩ về hôn nhân của tôi đây?

"Vì sao?" Triển Chiêu kinh ngạc nhìn tôi.

"Bởi vì, giá trị nhìn nhận khác nhau." Tôi nghĩ nghĩ một lát rồi nói "Nói theo cách khác, hôn nhân ở nơi tôi sống chỉ chấp nhận một vợ một chồng, nếu cưới nhiều vợ, chính là phạm pháp. Cho nên, tôi nghĩ, tôi sẽ không đồng ý người mà tôi gả lại nạp thêm nhiều thiếp, nhưng là nếu nói theo cách ở nơi này, tôi thành ra đã trở thành đồ phụ mất rồi. Tôi không đủ trình độ để đạt tới tiêu chuẩn hiền thê lương mẫu (*), cho nên tôi nghĩ sẽ không có người nào thật lòng muốn kết hôn với tôi."

(*Hiền thê lương mẫu : vợ ngoan mẹ hiền)

Triển Chiêu thần sắc cổ quái nhìn tôi.

Tôi ngưng ngưng cúi đầu "Thật có lỗi a~, Triển đại ca, ý nghĩ của tôi quả thật là kinh thế hãi tục, nhưng là tôi biết, nếu đã đi vào nơi này thì tôi phải thích ứng với nó. Cho nên tôi về sau tuyệt đối sẽ không nói những lời này, cũng sẽ không cố gắng thay đổi cái gì." tôi cũng chỉ là một nữ tử bình thường, có thể thay đổi được cái gì đây? Haiz, cũng chỉ có thể kiên trì, quyết không lấy người mà mình không thích, không lấy người muốn nạp thêm thiếp thất.

Tôi cúi đầu, cũng không dám nhìn biểu tình của Triển Chiêu, chỉ cảm thấy bầu không khí giữa hai người có chút cổ quái, thật lâu sau, mới nghe được tiếng Triển Chiêu thở dài "An Chi. ...."

Nghe tiếng, tôi ngẩng đầu cười "Không cần phải nói thêm gì nữa, Triển đại ca, lại phải làm phiền huynh bẩm báo lại cho Bao đại nhân chuyện này rồi, tôi về phòng trước để sắp xếp đồ đạc."

Nói xong, cũng không đợi hẳn đáp ứng, tôi xoay người trở về phòng. Có chút tiếc nuối thở dài, nam nhân tốt như vậy, lại ngổ lời nguyện ý phụ trách mình cả đời, tôi lại chỉ có thể từ chối, thật sự là làm cho người ta ....

Haiz, quên đi. Nếu là của mình thì chạy cũng chạy không thoát, nếu không phải là của mình, muốn cướp cũng không được. Cho dù có là nam nhân, chưa có cảm tình, cũng là toi công a~.

Cũng không biết là Triển Chiêu rốt cuộc nói như thế nào với Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh, dù sao hai người bọn họ cũng không nhắc tới chuyện phụ trách này nữa. Dựa theo ý tứ của Bao đại nhân, tôi tạm thời sống ở Khai Phong phủ, đối với người ngoài thì nói là cố nhân của ông, bởi vì không còn người thân, lại không có chỗ nương tựa, nên đến Khai Phong phủ nương tựa vào ông.

Mấy ngày đầu, hai người biết chuyện này là Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh tựa hồ không được tự nhiên cho lắm, buổi chiều khi đã dần trở thành "Triển Chiêu", họ vẫn đối xử với tôi rất khách khí. Bất quá cũng may hai người này đều là người phi thường, vài ngày đã tập thành thói quen, cũng liền tự nhiên hơn. Mặt khác, phỏng chừng có thể là do sau vài ngày ở chung cảm thấy hợp ý nhau.

Tính tính ngày, lại đến thời điểm nguyệt san ghé thăm, tôi nằm ở trên giường, cuộn tròn thân mình thành hình trái bóng. Gần buổi trưa, Triển Chiêu gõ cửa bước vào, theo thường lệ hẳn đề cập đến chuyện buổi sáng phát sinh cho tôi nghe, để cho tôi có thời gian để chuẩn bị.

"An Chi, có khá hơn chút nào không?" Hắn ho nhẹ một tiếng, giấu đi sự xấu hổ.

". . . . .Khá tốt" Không cần hỏi tôi, lát nữa thôi huynh có thể tự mình kiểm nghiệm.

Triển Chiêu gật đầu, kéo ghế ngồi bên cạnh giường, bắt đầu đề cập đến chuyện buổi sáng.

"Triển đại ca, huynh là nói Bao đại nhân gần đây nhận được rất nhiều cáo trạng có liên quan đến Quốc Cữu gia sao?" Tôi nhú nhú mày, Quốc Cữu gia này nghe cũng có chút ít ẩn tượng, nhưng cũng không phải quá khác sâu. Haiz, ai bảo tôi khi xem TV, phim truyện nói về Bao Thanh Thiên cũng đã lâu lắm rồi cơ, trừ bỏ mấy án tử trọng yếu ra, những thứ khác đều là mơ hồ không nhớ rõ.

"Không sai, người này ngang nhiên cường thương (*) dân nữ, làm tổn thương tính mạng của người dân, thật là đáng giận." Triển Chiêu nhú mày nói.

(*cường thương: dùng biện pháp mạnh để cướp đoạt)

"Đúng vậy, đúng vậy!" tôi ghét nhất chính là loại người có hành vi ngang nhiên bắt ép, cướp đoạt này, có bản lĩnh, thì làm cho người ta tự nguyện đi a~.

"Được rồi, tạm thời không nói chuyện này, buổi chiều hôm nay, Bao đại nhân ủy thác cho ta. . . . ." Hắn kể lại chuyện buổi chiều phải làm, tôi nghiêm túc nghĩ nhớ, kỳ thật cũng không có khó khăn gì, cũng chỉ là đi đến mấy thôn lân cận kiểm chứng một chút mà thôi.

Nghe xong, tôi gật đầu ghi nhớ, đến buổi trưa đổi thành Triển Chiêu, liền đi ra khỏi thành Khai Phong.

Một đường thuận lợi, sự tình rất nhanh liền xong xuôi.

Trên đường quay về, tôi thành thói thường thức phong cảnh trong lành không bị ô nhiễm ven đường, phía trước có vài người đang đi tới, làm cho tôi ngần ra, lập tức theo bản năng nắm chặt lấy chuỗi kiếm.

Đưa mắt nhìn, chỉ thấy mấy người đó đang xô đẩy một nữ tử đang bị trói chặt tay, nàng kia hai mắt rung rung, đang không ngừng giãy dụa. Ngay sau đó, nàng nhìn thấy tôi, trong nháy mắt, trong mắt hiện lên biểu tình bi thống cùng xin giúp đỡ, làm cho lòng người ta không khỏi chua xót.

"Các ngươi là người phương nào, dám ở giữa ban ngày ban mặt cường thương dân nữ?" Tôi xúc động, chạy tới giờ kiểm cản đường bọn họ.

"Ngươi là người phương nào, dám quản chuyện của Quốc Cữu gia sao?" Một người giống gia nô chạy vọt ra, cũng chỉ vào một lão nhân gia đang vênh váo tự đắc ở phía sau.

Ồ, thì ra đây là Quốc Cữu gia mà Triển đại ca đã nhắc tới, tôi không biết có nên khen mình có vận khí tốt không nữa, thật đúng là còn cho tôi gặp được loại cường thương dân nữ nhanh đến vậy!

Ừm, bọn gia nô này chắc cũng chả phải võ lâm cao thủ gì, tốt xấu gì thì mỗi ngày tôi đều chịu khó luyện kiếm, coi như kiếm pháp cũng tạm được, đứng rồi, cũng không nhất định phải đấu võ a~.

"Ngự tiền tứ phẩm đối đao hộ vệ, Triển Chiêu." Tôi giờ kim bài ngự ban ra trước mặt bọn chúng, tôi có hậu thuẫn nha~.

"Hiểu lầm, là hiểu lầm" tên tự xưng là Quốc Cữu gia kia, lập tức cười làm lành nói, sau đó quay sang quát gia nô "Còn không mau đi."

Nháy mắt, mấy người đó bỏ đi sạch.

Tôi xem thường nhìn theo phương hướng bọn chúng rời đi, sớm muộn gì Bao đại nhân cũng tóm gáy người, chỉ biết gây hại cho dân, hừ!

Quay đầu lại, thấy cô nương vẫn bị trói chặt, tôi lập tức tiến lên "Cô nương, để ta mở trói cho cô."

Rút miếng khăn nhét ở miệng ra, hai mắt tôi sáng ngời nhìn vị cô nương thanh tú xinh đẹp động lòng người trước mắt. Tên Quốc Cữu gia kia tuy rằng nhân phẩm tệ, nhưng mắt nhìn của hắn quả là không tệ.

"Cô nương, không sao chứ?" sau khi cởi trói cho tiểu cô nương xong, tôi mới lên tiếng hỏi.

"Đa tạ tráng sĩ đã cứu giúp." Nàng nhẹ nhàng cúi người bái tạ.

Khỏe mắt tôi giật giật, tráng sĩ, danh xưng không tồi nha, tôi về sau cũng muốn thử gọi Tiểu Miêu một tiếng như vậy xem sao. Duỗi tay đỡ lấy cô nương kia "Cô nương không cần đa lễ."

Bạn đang đọc truyện *1/2 Ngự Miêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20

Đang nói, sau lưng bỗng cảm thấy có kinh phong đánh tới, tôi theo bản năng vung kiếm lên chặn, đánh bật phi tiêu ra hướng khác. Ngay sau đó, chợt nghe thấy cô nương kia kinh hô lên một tiếng "A ——"

"Cô nương, cô không sao chứ?" Tôi sợ tới mức vội vàng kéo lấy ống tay áo của cô nương kia, vừa nhìn lại thấy khiếp sợ, máu từ khóe miệng nàng chảy ra không phải là máu đỏ tươi, xem ra trên phi tiêu kia có độc. Thật sự là ngoan độc, thế nhưng lại phóng một lúc hai phi tiêu, tôi đánh bay một chiếc, nhưng vẫn còn một chiếc. Xem ra, không có thời gian để mang vị cô nương này đi tìm đại phu rồi.

"Cô nương, trên phi tiêu này có độc, tại hạ đắc tội rồi!" Tôi vừa chấp tay, đã nắm lấy tay của vị cô nương đó, hút độc từ cánh tay cho nàng, còn chưa kịp buông ống tay nàng ta xuống, đã thấy một thanh bảo kiếm sáng long lanh đang chỉ ngay trước mặt, tôi kinh hãi, vội vàng lùi lại vài bước, vừa thấy người tới, tôi lại là cả kinh, không ngờ lại là Bạch Ngọc Đường.

"Người làm cái gì vậy?" Tôi quát to hỏi hần, tôi cũng không trêu chọc gì hần nha, nào lại có người dùng kiếm thay cho lời chào hỏi thế này không cơ chứ ?

"Khá khen cho Tiểu Miêu nhà ngươi, dám ở giữa ban ngày ban mặt làm ra loại chuyện này với một cô nương!" Bạch Ngọc Đường khóe miệng khẽ nhếch tạo thành đường cong đẹp mắt.

Tôi nghe vậy, kinh sợ nói "Bạch Thử, người nhìn cho rõ đi, là ta a~, ta sao có thể đối với một cô nương làm ra cái gì?"

"Xú. . . . ." Bạch Ngọc Đường khụ hai tiếng, nuốt vào bụng hai chữ nha đầu.

Tôi tròn trắng mắt, hần gọi tôi như vậy, chẳng lẽ còn muốn tôi ứng lời sao.

"Vị tráng sĩ này, là hần cứu ta, người hiểu lầm rồi." tiểu cô nương nghe nói vậy, vội vàng túm lấy ống tay áo của Bạch Ngọc Đường giải thích.

Bạch Ngọc Đường gật đầu, thu kiếm vào vỏ, tôi cố nén xúc động muốn cười thành tiếng, vị tráng sĩ này, cô nương a~ ai người cũng cho là tráng sĩ sao.

Chính là Bạch Ngọc Đường hiểu lầm tôi, nhưng cũng chẳng thấy hần tỏ ra xấu hổ gì cả, hần đánh giá tôi từ trên xuống dưới một lượt, rồi mới phát biểu "Thì ra là người a, như thế nào lại không thấy Vu cô nương?" Bạch Ngọc Đường diễn kịch mà mắt không chớp, mặt không đỏ.

"Nàng, khụ, không thoải mái." Đau sinh lý a~, muốn tôi nói với hần thế nào đây.

"Không thoải mái?" Bạch Ngọc Đường nhướn mày, đáy mắt hiện lên ý cười.

Dù sao tôi cũng đã xấu hổ đến cực điểm rồi, cho nên cũng đã tạo thành thói quen, ngược mắt lên, nhìn thẳng vào hần, tôi mặt dày nói "Đúng vậy, nàng trong người không được thoải mái, có vấn đề gì không?"

"Không có, đương nhiên không có." Bạch Ngọc Đường lắc đầu cười cười.

"Vậy thì đừng có đứng đó mà nói nhảm nữa, trước đem cô nương này trở về nhà, rồi hăng nói sau." Nhịn xuống xúc động muốn tròn trắng mắt, tôi nhìn lướt qua Bạch Ngọc Đường lên tiếng bảo hần.

"Đa tạ hai vị tráng sĩ." Cô nương kia cúi người hành lễ nói.

Được rồi, hiện tại tôi không chỉ có xúc động muốn tròn trĩnh mắt, mà còn có xúc động ôm bụng cười ngặt nghẽo, cô nương, cô thật sự là rất cố chấp.

Đưa cô nương kia về nhà xong, tôi cùng Bạch Ngọc Đường sánh bước trở về.

"Bạch Thử, người như thế nào lại rảnh rồi chạy đến thành Khai Phong vậy?" Hơi hơi quay đầu lại, tôi có chút tò mò hỏi.

"Xú nha đầu, người không thể nói chuyện nghiêm túc được sao, không thể không gọi người ta như thế sao?" Bạch Ngọc Đường hừ lạnh một tiếng trả lời.

"Ta câu nào nói năng không nghiêm túc?" Tôi xấu xa liếc hần một cái "Về phần gọi người, không gọi người là Bạch Thử chẳng lẽ lại gọi là Chuột Bạch sao? Hay là. . . ." Trông mặt tôi loạn chuyển, mạnh quay đầu nũng nịu kêu một tiếng "Bạch đại ca ~~~~~"

Trong nháy mắt, Bạch Ngọc Đường giật mình mắt trợn lớn, sau đó, xoay người sang chỗ khác, nôn khan. . . . .

Tôi đảo cặp mắt trắng dã, đáng đời, ai kêu người vừa thấy mặt là đã dùng kiếm để chào hỏi ta như thế, còn nói cái gì ta đối với cô nương làm ra những chuyện như thế. Còn có a~, lần trước đem ta cùng Triền Chiêu vứt bỏ một cách vô trách nhiệm ở tại vùng toàn lau là lau, làm hại chúng ta phải hứng chịu gió lạnh ban đêm. Hừ hừ, nữ nhân có thù tất báo.

Cái gọi là đắc tội quân tử, chứ không nên đắc tội nữ nhân chính là đây

Sau một lúc lâu, khó khăn lắm Bạch Ngọc Đường mới khôi phục lại vẻ bình thường, một lần nữa cùng tôi trở về. Thấy sắc mặt hần xanh mét, tôi nghiêng đầu cười với hần. Vì thế, đường đường là Cẩm Mao Thử thế nhưng lại sợ tới mức lùi về phía sau từng bước "Đừng, đừng gọi ta nữa."

"Ha ha ha ha." Nhìn bộ dạng này của hần, tôi ôm bụng cười ngặt nghẽo.

"Xú nha đầu. . . . ." Sau một lát, chợt nghe thấy giọng nói âm trầm của mõ chuột bạch vang lên, sau đó, chính là động tác xấn tay áo "Người tựa hồ đã quên, tuy rằng người dùng thân thể của Xú Miêu để bắt nạt ta, nhưng là, chính là bởi vì là thân thể của hần, ta mới có thể tha hồ đánh."

Vì thế, người biến sắc lại biến thành tôi, tôi vừa thối lui vừa xua tay nói "Quân tử không nên động thủ, quân tử động khẩu không động thủ."

"Hừ hừ, Bạch gia gia ngươi khi nào thì nói qua mình là quân tử chưa?" Bạch Ngọc Đường càng nở nụ cười không mang theo ý tốt gì, hướng tôi đi tới.

"A a, cứu mạng a ——" đánh tôi đánh không lại, chạy trốn chết thì tôi còn có khả năng.

Chính là, hình tượng của nam hiệp

Ừm, hư danh, tất cả chỉ là hư danh!

Bất quá Bạch Ngọc Đường cũng chỉ là mạnh mẽ thể thôi, người nghĩ xem hắn có thể ra tay mạnh với một người bề ngoài là nam nhân, nhưng bên trong lại là nữ nhân được không.

Chẳng qua thật sự là hắn đánh rất đau a~.

Vào thành Khai Phong, con chuột bạch kia không biết là đã chạy lui đi đâu mất tiêu, hắn đi ngược chiều với Khai Phong phủ, đúng là mất hứng. Tôi xoa xoa bả vai trở về Khai Phong phủ, hướng Bao đại nhân bẩm báo tiến triển tra án buổi chiều.

Sau đó, bưng bát canh gừng đường đỏ. . . . . Đi an ủi "Thân thể" của tôi.

"Canh gừng đường đỏ." Gõ cửa vào phòng, tôi đem bát canh còn nóng hổi, đưa cho vị nhân sĩ xui xẻo phải sử dụng thân thể của tôi đang nằm trên giường.

"Đa tạ." Không thể tránh khỏi, người nào đó mặt lại đỏ

Khóe miệng co giật, tôi ngồi xuống chiếc ghế cạnh giường, không hiểu vì sao tôi lại cảm thấy da mặt mình tương đối dày?

"Án từ tiến triển đến đâu rồi?" Cho dù đang ở trong tình huống này, Triển Chiêu vẫn không quên công việc của mình.

"Rất thuận lợi, yên tâm đi. Chính là tôi đã gặp cái tên Quốc Cữu gia không hay ho kia. . . . ." Tôi đem chuyện buổi chiều phát sinh kể lại cho Triển Chiêu nghe.

"Sớm muộn gì, Bao đại nhân nhất định sẽ đưa hắn ra công lý." Tôi nhìn thấy vẻ mặt chính nghĩa trên gương mặt của mình, ừm, ừm, cho dù đã lâu như vậy, nhưng vẫn thực là chưa được quen cho lắm.

"Đúng vậy, bất quá không hay ho hơn chính là gặp được tên Bạch Thử kia." Ôi, nói tới đây, bả vai lại bắt đầu đau, lại nấn bóp hai cái.

Thấy bộ dáng đó của tôi, Triển Chiêu đã biết hai chúng tôi gặp nhau là lại gây gổ với nhau, hắn dờ khóc dờ cười nhìn tôi hỏi "An Chi, sao muội lại thích trêu chọc Ngủ đệ vậy?"

"Tôi nào có?" Tôi nghĩ muốn bấu môi, lại nhịn trở về, dùng gương mặt của Triển Chiêu để làm vẻ mặt này, thật sự có điểm. . . . .

"Bạch Thử kia không phải tự xưng là phong lưu đệ nhất thiên hạ hay sao? Tôi như thế nào lại thấy hắn chả có một chút phong lưu gì cả, luôn kiêu ngạo với một tiểu cô nương, đúng là không có phong độ!"

Triển Chiêu lắc đầu "Hai người đúng là. . . . ."

Tôi suy nghĩ một chút, sau đó bật cười thành tiếng "Dù sao, cho dù gặp được hắn, tôi cũng sẽ không bị mất đi một miếng thịt nào, ngược lại công phu chạy trốn chết lại tăng cao."

"Vậy sao muội vẫn còn xoa bả vai?" Cho dù là người ôn hòa, nhưng rốt cuộc Triển Chiêu cũng là người quan sát khá tỉ mỉ, một lời đã vạch trần thiên cơ.

"Hắc hắc " tôi cười gượng, sau đó giơ một ngón tay lên quơ qua quơ lại "Bất quá, ít nhất. . . . ."

Triển Chiêu nhíu mi.

"Tôi vẫn còn nhớ được mình phải che kín khuôn mặt này, mới dám chạy khắp thành Khai Phong."

". . . . . An Chi! !"

"Ha ha ha ha. . . . ."

Bạn đang đọc truyện *1/2 Ngự Miêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21

Đau sinh lý kỳ thật cũng mất có một đến hai ngày, sau đó liền bình thường.

Ngày hôm sau, tuy rằng vẫn còn đau, nhưng ít nhất giường để hoạt động cũng không thành vấn đề.

Tự mình ở trong phòng bếp đun nước sôi, tôi mới vừa cầm chén đi ra, chỉ thấy Bao đại nhân đang đi về hướng này, còn dẫn theo một bé gái tầm bốn đến năm tuổi.

"Bao đại nhân, Công Tôn tiên sinh." Tôi vội hạ thấp người hành lễ.

"An Chi không cần đa lễ." Bao đại nhân vội vươn tay nâng tôi dậy "Triển hộ vệ đâu?"

"Huynh ấy. . . . ." Tôi nhìn lướt qua Công Tôn tiên sinh đang dắt tay đứa bé gái, thấy Bao đại nhân gật đầu, mới tiếp tục nói "Ngày hôm qua Triển đại ca không phải là đã gặp được Quốc Cửu gia cường thường dân nữ hay sao? Huynh ấy sợ tên Quốc Cửu gia chưa từ bỏ ý định, sợ cô nương kia tiếp tục lại xảy ra chuyện gì, cho nên sáng sớm hôm nay đã đi đến nhà cô nương đó rồi."

"Lại là Triệu Quốc Đồng!" Bao đại nhân nghe vậy gương mặt vốn đã đen nay càng đen hơn, ông hung hăng phẩy ống tay áo một cái, xoay người rời đi.

"Đây là làm sao vậy?" Tôi tròn tròn mắt nhìn về phía Công Tôn tiên sinh.

"Haiz, còn không phải bởi vì cô bé này sao." Công Tôn tiên sinh thở dài một tiếng, nói cho tôi biết bởi vì nương của đứa bé này bị Quốc Cửu gia cường thường, mà làm hại cô bé nhà tan cửa nát. Mà đứa nhỏ này hiện tại một người thân cũng không có, không thể không ở giữa đường chặn kiểu kêu oan. Tôi nghe được mà đau lòng cực kỳ, vội kéo bé gái kia lại gần mình "Tiểu muội muội, tỷ tỷ mang muội đi ăn cơm nha?"

"Vâng, cảm ơn tỷ tỷ." đứa nhỏ lúc lắc hai bím tóc, thanh âm thật ngọt, nhưng trên mặt lại không có chút tươi cười nào, thấy tôi nói vậy, còn nhin không được nuốt nước miếng. Tôi nhìn mà bạo hòa, cái tên Quốc Cửu gia Triệu Quốc Đồng gì đó đúng là đồ chết tiệt, đi khắp nơi tạo ác nghiệt!

Cả một buổi sáng phụng bồi tiểu cô nương, thời gian trôi qua rất nhanh, lại sắp đến giờ hoán đổi thân xác, sau khi đem tiểu cô nương giao cho Vương Triều, Mã Hán, tôi liền trở về phía sau phủ Khai Phong, nếu không có chuyện gì đặc biệt, Triển Chiêu chắc cũng đã trở về, cùng tôi nói chuyện buổi sáng trải qua.

Ai biết lúc này đây, chờ mãi mà không thấy Triển Chiêu đâu, ngẩng đầu nhìn trời, lập tức chính là giữa trưa, xem ra, Triển Chiêu đã gặp chuyện rồi.

Hít sâu vài hơi, đột nhiên cảnh tượng xung quanh thay đổi, khi tôi lần nữa mở to mắt, bốn phía tối thui.

Đây là. . . . . nơi nào? !

Tôi hơi có chút xúc động hắc tuyến xuất hiện đầy trên đỉnh đầu, sau đó giật giật tay, theo động tác của tôi, tiếng xích sắt nhanh như chớp vang lên.

Trong nháy mắt, tôi thật sự rất muốn khóc, Tiểu Miêu này sao lại xui xẻo như thế chứ, như thế nào mới một lát không thấy, liền đã ở trong nhà tù tối tăm thế này? Chân tay lại còn bị trói chặt nữa chứ.

Bất quá, dựa vào võ công của hần mà nói, sao lại có thể khinh địch để người ta bắt được như thế? Tôi nhủ mảy suy nghĩ, sau đó thử cử động tay chân một chút, ừm, tay chân vẫn cử động tự nhiên, không giống như là bị trướng độc, cũng không phải bị thương, vậy thì càng không có lý do gì a~.

Trừ phi. . . . . là do Tiểu Miêu này cố ý!

Dùng kế gây ông đập lưng ông!

Nghĩ như vậy, tôi có chút xúc động muốn vỗ bóp trán một cái, cũng không nói trước với tôi một tiếng, cứ như vậy đột ngột đem tôi đến nhà tù tối tăm này, tay chân thì bị trói chặt, vạn nhất xảy ra chuyện gì thì phải làm sao? Hần chẳng lẽ không sợ tôi sẽ bị dọa sao. Hay nói theo cách khác, hần đã có thói quen đặt bản thân vào nơi nguy hiểm, mà quên mất chúng tôi hiện tại là bị tráo đổi thân thể cho nhau.

Quên đi, tình huống như vậy, cũng khó mà nói với tôi chuyện này được. Hơn nữa hần hần là cũng đã nghĩ đến điểm lúc thân thể bị trao đổi, cho nên mới dám dùng biện pháp này, chỉ cần khi đã tráo đổi cơ thể cho nhau, là hần có thể nói rõ ràng mọi tình huống cho Bao đại nhân biết. Mà thân thể là của hần, còn linh hồn lại là của tôi, chắc cũng không có gì nguy hiểm đâu.

Nói như vậy, nơi này hẳn chính là địa lao của tên Quốc Cửu gia kia.

Ừm, ừm, chỉ hy vọng tên Quốc Cửu gia kia mãi đi tìm hoan mua vui, đừng đột ngột nhớ tới tôi, nghĩ muốn dùng hình hay đại loại gì đó với tôi

Chính là, chuyện trên đời này, thường không được như ta mong muốn, tôi ngàn cầu nguyện vạn cầu nguyện tên Quốc Cửu gia kia đừng nghĩ tới mình, thì hẳn lại cố tình nghĩ tới tôi. Hơn nữa, còn không phải là nhớ nhung bình thường.

Sai người đem tôi ra, a, nhầm rồi, hiện tại là bạn học Triển Chiêu. Sau khi sai người đem "Triển Chiêu" từ nhà lao tới thăm ra, hần cười âm hiểm, đem tôi trôi lên trên cây cột, "Kính mời" tôi xem trò hay.

Triệu Quốc Đống vừa nói, một bên ý bảo tôi nhìn người đang bị trói chặt ở trên giường.

Tôi nhìn về hướng đó, cùng người nọ bốn mắt nhìn nhau, hai người đều là cả kinh, đây không phải là cô nương ngày hôm qua bị tên Triệu Quốc Đống này cưỡng thường sao? Quả nhiên như Triển Chiêu đã dự đoán, hần thật đúng là tên gian xảo a!

Cô nương kia nhìn thấy tôi, nước mắt thi nhau chảy xuống "Triển đại ca, mau cứu muội ——"

". . . . ." Cô nương, tôi cũng muốn cứu cô lắm, nhưng mà hiện tại tôi bị trói như bánh chưng thế này, mời cô nhìn tình huống lúc này một chút rồi hăng kêu cứu a~.

"Triển đại ca ——"

". . . . ." Triển đại gia cũng bó tay a~.

"Ha ha, nàng tiếp tục kêu nữa cũng vô dụng, Triển đại ca của nàng đã bị ta trói chặt rồi, nàng liền ngoan ngoãn theo ta đi, sau đó, cho Triển đại ca của nàng được xem trò hay." Triệu Quốc Đống vừa nói, vừa cởi áo khoác ra, đề lên.

"Người, người, người thả ta ra, thả ta ra. . . . ." cô nương kia thấy thế, lập tức liều mình gãy giữa.

Không được, nhất định phải nghĩ biện pháp kéo dài thời gian, bọn Triển Chiêu hần là cũng sắp tới rồi, vừa nghĩ, tôi nhìn lướt qua cô nương kia không có bị trói chân, đột nhiên linh quang chợt lóe "Cô nương, dùng sức đá hần!"

Có lẽ là do trong lúc bối rối đột nhiên bắt được một cây cỏ cứu mạng, cô nương kia nghe tôi nói thế, theo phản xạ nhắc chân đá một phát——

Ngay sau đó, Triệu Quốc Đống ôm hạ thân, lao đảo lùi về phía sau vài bước, đến khi sắc mặt xanh mét mới đứng vững.

Tôi không khỏi ở trong lòng gờ ngón tay cái lên tán dương, cô nương, rất có thiên phú, quả thật là không tồi!

Hơn nửa ngày, Triệu Quốc Đống mới hơi khôi phục lại được một chút, hần tiến lên cho vị cô nương kia một bạt tai "Đồ tiện nhân, rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt!"

Cô nương kia bị hần túm tóc lôi kéo, nước mắt chảy càng nhiều "Thả ta ra, thả ta ra, Triển đại ca cứu muội. . . . ."

". . . . ." Cô nương, cô vẫn còn khí lực kêu cứu như vậy, không bằng đá cho hần một phát nữa có phải hay không, cô xem tư thế kia của hần, hần chả thèm để ý đến cú đá giáo huấn vừa rồi, không có chút phòng bị nào, cô cứ tùy tiện mà đá a~. Cái gọi là cầu người không bằng cầu mình, chính là hãy tiếp tục đá hần là tốt nhất.

Tôi đang muốn kêu lên, đột nhiên cửa phòng bị bên ngoài đẩy mạnh một cái, tôi quay đầu lại, chỉ thấy bóng dáng quen thuộc của Bao đại nhân xuất hiện ở trước mặt tôi, đi theo phía sau ông là một vị nam tử thoát nhìn rất nho nhã cao quý, mà tôi chưa từng gặp qua.

"Bao đại nhân!" Đột nhiên cảm giác được tâm tình kích động khi nhìn thấy đồng chí cách mạng của mình là như thế nào.

Bao đại nhân ra lệnh một tiếng, Trương Long, Triệu Hồ lập tức tiến lên, kẻ cứu người, kẻ bắt người.

Chính là, bọn họ có phải đã quên mất một người hay không, chính là người bị trói ở trên cột là tôi đây? Hần.

Chính lúc khoe miệng co giật, liền thấy một bóng người từ phía sau Bao đại nhân tiến lên, sau đó, chỉ thấy xuất hiện trước mặt là khuôn mặt tràn đầy vẻ lo lắng của tôi "Không sao chứ?"

"A, người? !" Đây, đây không phải là đồng chí Triển Chiêu đang ở trong thân thể của tôi hay sao? Còn thay đổi một thân nam trang?

Bạn đang đọc truyện *1/2 Ngự Miêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22

"Ừm, không có việc gì chứ ?" thấy tôi không có trả lời, Triển Chiêu lại hỏi một tiếng, bắt đầu cời trói cho tôi.

"Khụ, không sao, tay cũng không tê dại, chân cũng không bị chuột rút." Thân thể luyện võ quả thật là tốt, bị trói như bánh chưng lâu như vậy, mà chân tay không có bị tê dại co rút.

"Vây là tốt rồi." Nghe vậy, Triển Chiêu nhoen miệng cười. Mới vừa cười xong, hần lại như nghĩ đến cái gì đó, sắc mặt trầm xuống, trong mắt có chút áy náy chột lóe "Chính là, An. . . . . Đại ca, nếu, trong khoảng thời gian này người xảy ra chuyện gì. . . . ."

"Này, này" tôi lên tiếng cắt ngang lời hần "Người cũng không phải là thầy toán tử, mà có thể biết được năm trăm năm, hiểu được một ngàn năm, hần là lúc người quyết định đã suy nghĩ kỹ rồi. Hơn nữa, muốn lấy thân dính vào nguy hiểm là người, người muốn đến đây cũng chính là người, không phải ta, đúng không?"

". . . . . Không." Mặc dù có chút gian nan, nhưng đúng là hần không có ý tứ giấu diếm, hơi hơi nghiêng đầu "Ta quả thật là có ý tứ lấy chính mình làm mồi nhử, hơn nữa, ta cũng lo lắng đến lúc giữa trưa, chỉ cần. . . . . ta có thể mang theo Bao đại nhân tới đây, giải quyết chuyện này."

"Ừm" tôi gật đầu "Đúng là một công đôi việc."

"Nhưng là, An. . . . . Triển đại ca, thực xin lỗi" hần nói xong, một lần nữa ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào tôi, ánh mắt trong suốt kiên định "Người duy nhất mà ta xin lỗi, cũng chỉ có người."

Bị hần nhìn chăm chú như vậy, tuy rằng là gương mặt mà tôi đã nhìn hai mươi mấy năm, thật sự vẫn là. . . . .

"Không nghiêm trọng như vậy đâu." Tôi cười gượng "Dù sao cũng không xảy ra chuyện gì không phải sao?"

"Nhưng là. . . . ." Hần vẫn muốn nói.

Tôi khoát tay áo, ngăn hần nói tiếp "Đừng nói gì nữa, đừng quên hiện tại ta là ai?"

Triển Chiêu khó hiểu nhìn tôi.

Tôi thấp giọng nói "Hiện tại tôi mới là Triển Chiêu, hiểu chưa? Từ khi bước vào thành Khai Phong, tôi đã có giác ngộ này."

"Người. . . . ."

"Ha ha, đừng ngại người người ta ta nữa, hiện tại không phải là lúc nói chuyện, có gì đợi đến buổi tối chúng ta nói sau." Tôi khoát tay áo, ngăn trở hần tiếp tục muốn nói. Sau đó quay đầu nhìn về phía bên kia, Trương Long, Triệu Hổ động tác bắt người và cứu người cũng thật là lưu loát.

Chỉ thấy tiểu cô nương kia đang ôm chặt lấy quần áo, ngồi phịch ở trên giường, khóc ràn rụa. Tôi tiến lên từng bước, vừa định nói gì đó, đột nhiên lại dừng cước bộ, hiện tại tôi sử dụng chính là thân thể của Triển Chiêu, nếu cứ tùy tiện xông lên như thế, quả là không được tốt cho lắm.

Nắm chặt tay lại, tôi xoay mình lại vài bước, sau đó vỗ vỗ vai Triển Chiêu "An Chi, đi xem vị cô nương kia đi." Gặp phải loại chuyện này, tùy rằng cuối cùng vẫn chưa bị gì, nhưng rốt cuộc cũng không dễ chịu chút nào.

Nghe vậy, Triển Chiêu còn chưa kịp trả lời, cô nương kia đã ngẩng đầu lên, khuôn mặt nhỏ nhắn khóc như hoa lê dưới trời mưa, đối diện tầm mắt của tôi "Triển đại ca ——"

". . . . ." Nàng kêu một tiếng như vậy, tôi cũng chỉ còn cách tiến lên mà thôi.

Không còn cách nào khác, tôi bước lên phía trước vài bước, lên tiếng an ủi "Cô nương, ủy khuất người rồi."

Vừa dứt lời, không nghĩ tới, cô nương kia thế nhưng đột nhiên bỏ nhào tới ôm chặt lấy tôi "Triển đại ca, cảm ơn huynh đã cứu muội!"

Không, không phải đâu, này, này, cô nương, cứu cô quả thật không phải là tôi, là Bao đại nhân cùng Trương Long, Triệu Hổ a~. Cô không thể bởi vì bộ dáng đen thui của Bao đại nhân mà coi người ta là nền, không thể bởi vì Trương Long, Triệu Hổ bộ dạng không đẹp trai bằng Triển Chiêu mà coi người ta không tồn tại như vậy a~.

Lần đầu tiên bị người ôm lấy như vậy, cũng không phải là thân thể của mình, tôi cả người cứng đờ, chân tay luống cuống không biết phải làm sao.

Cả phòng bỗng nhiên yên tĩnh lạ thường, sau đó "Phi ——" một tiếng cười nhạo cũng không biết là từ miệng của Trương Long hay Triệu Hổ phát ra.

Tôi quay đầu lại, chỉ thấy cả hai người đó đang đứng nghiêm túc giữ chặt lấy Triệu Quốc Đống, sau đó nhìn trời, lại nhìn đất, cũng không có nhìn về phía này. Khóe miệng tôi run rẩy hai cái, cầu người không bằng cầu mình, quay lại đầu lại, tôi vỗ nhẹ bả vai cô nương kia "Cô nương, có thể. . . . . trước buông tại hạ ra có được không?"

"A!" cô nương kia kinh hô một tiếng, mạnh buông tôi ra, sau đó lùi dần về phía giường, hoảng sợ nhìn tôi, vẫn không quên nắm chặt lấy quần áo.

Cái này, khóe mắt cùng khóe miệng tôi co giật, tôi nói cô nương a~, cô không nên đến mức đó chứ, rõ ràng là cô "Phi lễ" tôi, như thế nào lại làm cho giống như là tôi phi lễ cô thế này.

Ôi, hình tượng nam hiệp a~!

"Cô nương, bảo trọng." hết cách, trong khi mọi người đang cố nén cười, tôi hướng nàng ôm quyền, xoay người đứng ở phía sau Bao đại nhân.

Bao đại nhân ho nhẹ một tiếng, mới mở miệng hỏi tên nam tử nho nhã cao quý kia "Bát Vương gia, ngài đã thấy rồi chứ?"

Thì ra, vị này chính là Bát Vương gia.

Đúng là nghe danh không bằng gặp mặt.

Ngay sau đó, Triệu Quốc Đống ở trong tay Trương Long gãy giữa, hướng về Bát Vương gia khóc lóc kêu cứu "Hiền tể, cứu ta a~, cứu ta a. . . . ."

"Hừ" Bát Vương gia vung tay áo "Người đâu, đem Quốc Cửu gia đến Khai Phong phủ, đưa vị cô nương này về nhà."

"Dạ" lập tức có hộ vệ của vương phủ đáp lời.

Rốt cục bình an đem Triệu Quốc Đống mang về Khai Phong phủ, tôi quay đầu, chỉ thấy Triển Chiêu sắc mặt trắng bệch đứng ở phía sau tôi.

Tôi cả kinh, đột nhiên nhớ tới, tuy rằng buổi sáng hôm nay đã không còn đau lắm, nhưng là sau đó trong lúc khấn trương lại vận động mạnh, hiện tại khẳng định là đau đến mức cực kỳ khó chịu, trên khuôn mặt kia của tôi lúc này đã là đau đến trắng bệch rồi.

"Huynh còn đứng ở trong này làm cái gì a, mau, mau, mau quay về phòng đi." Tôi duỗi tay đỡ lấy thân thể của chính mình.

"Ta không sao." Triển Chiêu cho tôi một nụ cười trấn an.

"Cái gì mà không sao, huynh có sao hay không tôi lại còn không biết hay sao?" Nếu không phải đau dữ dội như vậy, mặt của tôi cũng không trắng bệch đến thảm hại như vậy đâu? Không được, nếu cứ tiếp tục như vậy, từ nửa đêm đến sáng người chịu khổ sẽ là tôi.

Nhìn trái nhìn phải không thấy có người để ý bên này, tôi xắn ống tay áo lên, trực tiếp bế người bước đi, ừm, lần này coi như là thử nghiệm đi, chính mình ôm mình.

"An. . . . . Đại ca." Triển Chiêu hô nhỏ một tiếng, vì thế, trên gương mặt trắng bệch của tôi lại hiện lên một chút huyết sắc, dần dần hai má ửng hồng.

"Đừng gọi là An đại ca, đại ca là đại ca, Triển đại ca liền là Triển đại ca, tôi nói đồng chí a~, đã lâu như vậy mà huynh vẫn chưa tập thành thói quen hay sao?" Tuy rằng tôi cũng có chút ngượng ngùng, bất quá nhìn bộ dạng này của hắn, tôi cũng chỉ có thể mặt dày mà thôi, bằng không hai người cùng nhau xấu hổ, đến lúc đó không phả là cả hai sẽ lăn ra hôn mê bất tỉnh hay sao? Dù sao cũng đã lâu như vậy, có cái gì mà chưa thấy, có cái gì mà chưa sờ qua đây?

Được rồi, những lời này nói ra quả thật là. . . . .

Bất quá, nam hiệp đại gia phóng chùng từ khi đã trưởng thành, chưa bị người ôm như vậy, nhìn hắn xấu hổ đến nổi tay chân không biết phải để ở chỗ nào, không cần nghĩ cũng biết, một đại nam nhân, như thế nào lại có thể bị người ôm như vậy?

"Đại ca, người thả ta xuống đi, ta chính mình có thể đi được"

"Đừng nói là chính mình có thể đi được, ngay cả đứng đều đã cảm thấy không thoải mái rồi, tôi còn không biết điều này sao? Được rồi, được rồi, lập tức tới ngay, mời huynh ngoan ngoãn nằm ở trên giường cho tôi, đừng chạy loạn nữa." Được rồi, trong hai người dù sao vẫn phải có một người mặt dày. Có trời mới biết, tôi cũng muốn làm về mặt thẹn thùng nằm trong lòng người khác nha, hơn nữa, đây cũng là lần đầu tiên được bế của tôi, ai có thể nghĩ đến, không phải người khác ôm tôi, mà là tôi ôm người khác a.

Lệ tuôn như mưa. . . . .

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: An Chi đáng thương, Triển Chiêu đáng thương, hắn, rốt cuộc ai đáng thương hơn ai đây?

Bạn đang đọc truyện 1/2 Ngự Miêu được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Hiển nhiên chuyện của Triệu Quốc Đống cũng không cứ như vậy mà kết thúc. Dù sao, hắn chính là cậu của Bát Vương gia, Bát Vương gia dù sao cũng là hiền tể của hắn, cậu mình, sao có thể không cứu đây.

Chính mình đến cầu tình không tính, lại còn cầu khẩn vị công công ở trong cung có quan hệ tốt với Bao đại nhân đến nói giúp. Bất quá, Bao đại nhân không hồ là Bao đại nhân, cho dù có là ai đến cầu tình đi chăng nữa cũng không đồng ý, ông kiên quyết phán Triệu Quốc Đống từ tội.

Chính là, lúc tôi nghe Triển Chiêu nói về mấy chuyện này, có chút buồn bực.

Trần Lâm công công trong cung đến cầu tình, người ủng hộ quyết định của Bao đại nhân lại là Quách Hòe công công, hai cái tên này sao mà lại nghe quen đến vậy?

Bên này còn chưa nhớ ra, bên kia sáng sớm lại đã xảy ra chuyện khác.

Sáng sớm hôm nay, mới vừa ăn xong điểm tâm, chợt nghe thấy nha dịch báo lại, bên ngoài có một vị cô nương tự xưng là Mai Nương muốn tìm Triền Chiêu đại nhân.

Tôi cùng Triền Chiêu đưa mắt nhìn nhau, Mai Nương là ai ?

"Ta đi ra trước xem một chút." Triền Chiêu đứng lên nói.

"Ừ, ừ." Tôi gật đầu đáp ứng.

Một lát sau, Triền Chiêu quay lại, mặt trầm như nước.

"Đại ca? Đã xảy ra chuyện gì sao?" Thấy bộ dáng đó của hắn, tôi rót một ly trà đưa đến trước mặt hắn.

"Là cô nương ngày ấy được chúng ta cứu từ trong tay Triệu Quốc Đống." Triền Chiêu tiếp nhận trà, nói lời cảm ơn "Nàng nói, nương của nàng bị mất tích."

"Nương của nàng. . . . . Mất tích?" Tôi tròn tròn mắt " Khai Phong phủ cũng quản việc dân cư lạc đường sao?"

Triền Chiêu gật đầu "Thật ra có thể nhờ sai dịch tìm kiếm thay, nhưng ta cảm thấy trong chuyện này có gì đó không bình thường. Nương của nàng ấy đã sống ở đó vài chục năm, hai mắt lại bị mù, không có khả năng đột nhiên mất tích được."

Tôi nghe vậy, có chút đâm chiêu gật đầu "Nhưng là, Triệu Quốc Đống đã bị Bao đại nhân xử trảm, cho dù có muốn trả thù Mai Nương cô nương cũng không được nữa rồi. Hơn nữa, hai mẹ con họ không tranh sự đời, sao có thể có kẻ thù đây?"

"Ừ, cho nên, ta mới cảm thấy kỳ quái." Triền Chiêu đề cái chén xuống "An Chi, ta không yên lòng, ta đi xem một chút. Nếu buổi trưa ta còn chưa trở về, một mình muội phải cẩn thận."

"Yên tâm đi, tôi sẽ ở nguyên trong phủ, cho dù có chuyện gì xảy ra, huynh ở trong phủ ứng biến là tốt nhất."

"Được." Triền Chiêu nói xong, thay đổi thường phục cầm theo kiếm đi ra ngoài.

Tôi ngồi ở bên cạnh bàn, ngón tay gõ gõ lên mặt bàn, rất quen thuộc, cảm giác này, mẫu thân mất mùi mất tích, Quách Hòe, Trần Lâm, còn có cô nương tên Mai Nương. . . . .

Ngay sau đó, tôi vụt đứng dậy, tôi nhớ ra rồi, vụ án Ly miêu tráo thái tử (1), trách không được, tên của những người này lại quen đến vậy, vụ án mất tích ngày hôm nay sẽ xâu chuỗi lại toàn bộ nội dung vở kịch.

Nếu mẫu thân mất tích của Mai Nương cô nương kia chính là Lý phi nương nương năm đó bị tráo đổi thái tử, như vậy Mai Nương đã không còn được an toàn nữa rồi, vậy Triền Chiêu. . . . .

Ừm, bình tĩnh, Triền Chiêu chắc sẽ không có chuyện gì đâu, vô công của nam hiệp chính là thiên hạ vô song, hiện tại hắn lại ở trong thân thể của chính mình, không phải là loại phế vật như tôi, hắn là sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.

Quả nhiên, rất nhanh đã đến buổi trưa, Triền Chiêu liền yên bình hồi phủ, chính là, phía sau còn đi theo một cô nương hai má ửng hồng.

"Đại ca, huynh vẫn tốt chứ?" tôi tiến lên đón.

"An Chi yên tâm, đại ca không có chuyện gì." Triền Chiêu mỉm cười.

"Vậy là tốt rồi, vị cô nương này. . . . ." Tuy rằng đã gặp qua, cũng phải làm bộ không biết, Hân.

"Vị này chính là Mai Nương cô nương, nàng vừa mới bị người ta theo dõi. Nương của nàng lại mất tích, ta liền đem nàng mang về Khai Phong phủ." Triền Chiêu nghiêng người, nhường đường cho Mai Nương.

Mai Nương thấy thế, vội cúi người hành lễ "Mai Nương gặp qua An Chi cô nương."

"Cô quen tôi sao?" Tôi tò mò nghiêng đầu nhìn nàng.

"Vừa rồi, vừa rồi tôi thấy Triền đại ca gọi như vậy, tôi gọi sai rồi sao?" Mai Nương có chút sợ hãi hỏi.

"Ha ha, đúng vậy, cứ gọi tôi là An Chi, những người khác đều gọi như vậy." Tôi cười nói.

"Vâng, cảm ơn An Chi tỷ tỷ."

Mai Nương cứ như vậy ở lại Khai Phong phủ, tuy rằng mỗi ngày nha dịch ở Khai Phong phủ đều hỗ trợ tìm kiếm, nhưng là vẫn không có một chút tin tức nào về mẫu thân của nàng. Hẳn là, đã bị Quách Hòe mang vào cung rồi, chính là, niên đại đã lâu, tôi đã quên mất bà ấy ra khỏi cung như thế nào rồi.

Mà Mai Nương cô nương mỗi khi nhìn thấy Triền Chiêu, khu, mặc kệ là người nào đang ở trong thân thể đó, về mặt của nàng nhất định là thẹn thùng, ai cũng phát giác ra nàng có tình ý với Triền Chiêu. Chính là thái độ của Triền Chiêu. . . . . Phải nói là đối với nàng không khác những người khác là mấy, cũng không biết là có ý hay là vô tình. ==+

Đáng tiếc, không đợi tôi nghĩ ra nội dung vở kịch tốt cuộc là phát triển như thế nào, thì sét từ trên trời giáng xuống, bởi vì Bao đại nhân xử trăm Triệu Quốc Đống mà đắc tội với Bát Vương gia, Bát Vương gia thế nhưng lại xin thánh chỉ bãi quan Bao đại nhân. Vì thế, tôi vốn đang tiếp đón bạn tốt mỗi tháng ghé thăm một lần, sau khi nghe được tin tức này, bụng lại càng đau đớn! --+ cho nên, giữa trưa khi đã đổi thành Triền Chiêu, tôi cũng không biết có nên thờ phào nhẹ nhõm một hơi hay không nữa, ít nhất, tạm thời là không đau.

Ban đêm, tôi còn đang nghĩ ngợi có cần đi đun canh gừng đường dò mang đến an ủi người nào đó không, lúc đi ngang qua hậu hoa viên, chỉ thấy Mai Nương đang quỳ gối trên mặt đất lạnh như băng, vái lạy ánh trăng, bộ dáng đáng thương, tôi nhìn mà lòng mềm nhũn cả ra, mười tám tuổi, ở thời hiện đại vẫn còn là một đứa nhỏ nha.

"Mai Nương cô nương, đêm đã khuya sao vẫn chưa về phòng nghỉ ngơi?"

Mai Nương quay đầu lại, nước mắt thuận theo khuôn mặt nhỏ nhắn trượt xuống.

"Thì ra là Triền đại ca." Nàng xoa xoa mặt, sau đó thì lễ một cái.

"Cô nương là đang nhớ mẫu thân." Nội dung vở kịch, vẫn là nghĩ không ra.

"Tôi là đang nghĩ về Bao đại nhân, ngài ấy là một vị quan thanh liêm, thế nhưng lại bị bãi quan." Nàng thở dài nói.

Ai bảo Bao đại nhân đắc tội với Bát vương gia cơ, bắt quá những lời mà Bao đại nhân nói lúc đó, quả thật là làm cho người ta rung động.

Tôi cũng theo nàng thở dài "Đúng vậy."

Trầm mặc một lát, Mai Nương đột nhiên mở miệng "Triền đại ca về sau có tính toán gì không?"

"Ta? Có thể về với ông bà." tôi gãi gãi đầu, bất quá, tôi tin tưởng lão Bao, ông tuyệt đối sẽ không ngã xuống như vậy. Trong lịch sử, trên kịch truyền hình, trên sách, đều khó có khả năng như vậy.

"Triền đại ca" Mai Nương gọi một tiếng, lập tức giống như là đã quyết tâm, ngẩng đầu lên, đôi mắt xinh đẹp kia ở dưới ánh trăng có vẻ pha lệ kiều diễm "Mai Nương, Mai Nương. . . . ."

Tôi nhìn mà sững sờ, hồng bét, bộ dáng của cô gái nhỏ này không phải là muốn tỏ lộ với Triền Chiêu đó chứ? Tôi phải làm sao bây giờ? Là cự tuyệt hay là đáp ứng đây? Nếu cự tuyệt, vạn nhất Triền Chiêu cũng thích người ta thì sao, nếu đáp ứng, vạn nhất Triền Chiêu không thích người ta thì sao? Vì cái gì tôi lại gặp phải loại chuyện như thế này a? tiểu Miêu này đúng là không hay ho, thật đúng là vận đào hoa khắp nơi.

Chính lúc đang sốt ruột, đột nhiên nghe được phía sau truyền đến giọng nói quen thuộc "Đại ca."

Tôi quay đầu lại, sau đó khản trương "Người, người như thế nào đi ra, giờ cũng đã nửa đêm rồi, bên ngoài lạnh như thế, để cho đông lạnh thì phải làm sao?" Đại gia, ngài lạnh bỏ chạy, để cho tôi tiếp nhận, người đau đến chết đi sống lại chính là tôi a!

"Đại ca, ta chỉ là lo lắng cho Bao đại nhân cho nên không ngủ được." Triền Chiêu ngẩng đầu lên, nương theo ánh trăng, tôi rõ ràng nhìn thấy trên mặt "Tôi" vốn không được tính là hồng hào, giờ này lại trở nên trắng bệch một mảnh.

Tôi nhìn mà hoảng hốt, vươn tay ra sờ sờ, quả nhiên là lạnh toát.

"Trước chiếu cố tốt chính mình đi!" tôi duỗi tay ra ôm lấy hắn "Trở về phòng!"

Mới đi được một bước, tôi đột nhiên nghĩ đến bên cạnh vẫn còn một người, vội quay đầu lại, chỉ thấy Mai Nương đang cắn môi, vẫn đứng không nhúc nhích nhìn hai chúng tôi, thấy tôi quay đầu lại, nàng lập tức cúi người thì lễ "Triền đại ca, Mai Nương cáo lui."

Ồ? Ồ? !

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Miêu đại nhân, có đúng là ngài không phải là có ý không?

Bạn đang đọc truyện 1/2 Ngự Miêu được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24

Sau khi đem thân thể của chính mình đuổi về trong phòng, tôi mới bước ra khỏi phòng, đang chuẩn bị đi đun chút nước sôi, nấu canh gừng đường đỏ, chỉ thấy Công Tôn tiên sinh đang đi về phía bên này "Triển hộ vệ. . . . . An Chi."

"Công Tôn tiên sinh." Tôi xoay người lại, ôm quyền nói "Đã trễ thế này, có chuyện gì không?"

"Haiz " Công Tôn tiên sinh thở dài một tiếng "Hiện tại Bao đại nhân là bởi vì đắc tội với Bát Vương gia cùng Trần Lâm mà bị bãi quan. Tình thế gấp gáp, ta nghĩ tới nghĩ lui, tình hình hiện giờ chỉ có một người mới có thể vận hồi sự việc."

"Ai vậy?" Tôi khó hiểu hỏi.

"Quách Hòe." Công Tôn tiên sinh thận trọng nói "Chính là, hần đang ở trong thâm cung, người ngoài không thể tiếp cận được, cho nên hiện tại, chỉ có phiên toái Triển hộ vệ đi một chuyến mà thôi."

Tôi gật đầu "Công Tôn tiên sinh, tôi cũng nguyên ý đi, bất quá ngài cũng biết đó, với trình tự vận hành của tôi mà hành động thì có vẻ không được thuận tiện cho lắm, nếu không, đợi sau nửa đêm có được không?"

"Khụ" nói đến vậy, Công Tôn tiên sinh cũng không thể không cười trừ "Tuy rằng không biết trình tự vận hành trong miệng cô nương là ý gì, bất quá, ta đúng là có ý tứ này, chính là hiện tại Triển hộ vệ..." hần nói xong, nhìn lướt qua cửa phòng "Ta cũng không tiện đi vào"

"Được, không thành vấn đề, để tôi nói lại với huynh ấy hộ ngài." Sau khi cáo từ Công Tôn tiên sinh, đi được vài bước, tôi mới kịp phản ứng, mới vừa rồi, biểu tình, giọng điệu, còn có tươi cười kia của Công Tôn tiên sinh, như thế nào lại có cảm giác. . . . .

Ha ha, ảo giác, chỉ là ảo giác!

Sau khi đun nước canh gừng đường đỏ xong, tôi thông thạo mang tới trước mặt Triển Chiêu đang thay tôi "Chịu tội"

"Cẩn thận nóng."

"Đa tạ." Triển Chiêu tiếp nhận bát canh gừng đường đỏ, nhẹ giọng nói lời cảm tạ.

"Không cần phải khách khí như vậy" tôi vén vạt áo ngồi xuống bên giường, quả nhiên, thói quen đúng là thật đáng sợ, còn nhớ rõ lần đầu tiên, hai chúng tôi đều xấu hổ chết đi được "Dù sao cũng là thay thế tôi chịu đau."

Triển Chiêu ngẩn ra, lập tức lắc đầu bật cười "An Chi, muội đôi khi thật đúng là làm cho người ta kinh ngạc."

"Thẳng thắn làm cho người ta kinh ngạc sao." Tôi nhún vai "Có đôi khi khéo léo đúng là tốt, nhưng cũng có đôi khi thẳng thắn cũng không phải là không tốt. Đúng rồi, lúc tôi đi ra ngoài có gặp Công Tôn tiên sinh, ông ấy nói muốn huynh hỗ trợ đi tìm Quách Hòe."

Triển Chiêu nghe vậy, lập tức hiểu rõ liền gật đầu "Chắc là và vì việc Bao đại nhân bãi quan."

"Ừ." Quả nhiên là hần phản ứng tương đối nhanh, lúc tôi nghe Công Tôn tiên sinh nói đúng là vẫn còn đang mù mờ.

"Nếu như thế, ta tất nhiên không thể chối từ." Hần nói xong, theo bản năng đã muốn hành động, tôi vội ngăn hần lại "Bình tĩnh, bình tĩnh, đây chính là cơ thể của tôi, huynh không phải là muốn kéo thân thể của tôi lên vào hoàng cung đó chứ?"

". . . . ." Triển Chiêu sững sốt, lập tức có chút xấu hổ quay mặt đi.

Khó mà nhìn thấy được bộ dáng lúc này của hần, tôi nhìn không được bật cười thành tiếng, nghe thấy tiếng cười, mặt hần lại càng đỏ đến mang tai.

"Được rồi, được rồi, không nói đùa nữa, huynh đưa bát cho tôi, thời gian cũng sắp tới rồi." tôi cố nén cười, tiếp nhận bát Triển Chiêu đưa qua, đặt xuống mặt bàn "Lúc huynh đi nhớ mang theo bát trả lại phòng bếp hộ tôi."

"Được."

"oh, oh, huynh mau nằm xuống để khỏi bị lạnh." Tôi vội vàng kéo chăn lên cho hần.

"An Chi, muội. . . . ." Tôi nghe hần nói quay đầu lại, còn chưa nghe được nửa câu sau của hần, ngay lúc đó tầm mắt liền chuyển, trong chốc lát đã biến thành đang ngẩn nhìn.

Ngay sau đó, đập vào mi mắt chính là khuôn mặt tuấn tú mang theo chút mờ mịt, thấy tôi nhìn hần, tầm mắt hần vừa chuyển, đối diện nhìn thẳng vào mắt tôi.

Vốn là bởi vì chiếu cố thân thể của chính mình, cũng không cảm thấy có cái gì ngượng ngùng, cho nên tôi cách hần cũng không xa. Nhưng gần như vậy,

lại cảm thấy được, tựa hồ khoảng cách quá gần, quá thân mật đến mức. . . . . tiếng hít thở cũng nghe thấy.

Vốn phải vội vàng thối lui mới đúng, nhưng một khắc này, cũng không biết là vì cái gì, cả hai chúng tôi đều không cử động. Cho đến lúc ngọn nến ở trên bàn bị gió thổi bùng bùng lay động.

Giống như là có cái gì đó bị phá vỡ, Triển Chiêu bỗng dừng lại về phía sau vài bước "Ta... Triển mỗ đi ra ngoài trước."

"A, đại ca trên đường cẩn thận." tôi cũng vội đáp một câu.

"Ừ." Triển Chiêu xoay người, tư thế kia thấy như thế nào cũng làm cho người ta phải thay hấn lo lắng, hấn có thể trực tiếp đụng đầu vào tường hay không đây.

Bất quá. . . . .

"Triển đại ca, chờ một chút." Tôi đột nhiên nghĩ đến một chuyện

Triển Chiêu dừng cước bộ, thân thể không khỏi có chút cứng ngắc.

"Triển đại ca, huynh quên mang theo bát." Tôi rất là vô tội nói.

Vì thế, người nào đó bị gọi lại, quay đầu lại liếc mắt nhìn tôi một cái, sau đó cầm cái bát ở trên bàn lên, bước nhanh rời đi.

Tôi chui vào trong chăn, tôi không phải đã nói lời gì khủng khiếp đó chứ?

Triển Chiêu lên vào trong cung tìm Quách Hòe, lại ngoài ý muốn cứu được Lý phi nương nương đang bị người đuổi giết. Mà mẫu thân mất mùa của Mai Nương cô nương, bất luận như thế nào cũng không nói ra kẻ nào muốn đuổi giết bà, chỉ hỏi vụ án Triệu Quốc Đống xử như thế nào.

Ngay sau khi biết được Bao đại nhân cố chấp xử trăm Triệu Quốc Đống, lại bởi vì đắc tội Bát vương gia mà bị giáng chức, trên mặt bà toát ra vẻ vô cùng tuyệt vọng.

Tôi cùng Triển Chiêu đưa mắt nhìn nhau, tuy rằng tôi biết chuyện của bà ấy, nhưng là cũng không thể nói ra, mà sau khi Triển Chiêu hỏi cũng không có kết quả gì, Lý phi nương nương ở phủ Khai Phong nghỉ ngơi một đêm, sáng sớm ngày hôm sau, liền chuẩn bị rời khỏi Khai Phong phủ, mang theo Mai Nương quay về quê cũ.

"Đại thẩm, người thật sự cứ như vậy mà rời đi sao?" Triển Chiêu đã từng nhìn thấy tình cảnh bà cùng Mai Nương bị người đuổi giết, vẫn không yên lòng mà lên tiếng hỏi.

Lý phi nương nương lưu lạc nhân gian đã mấy chục năm, đã không còn sự tao nhã như trước kia, chống quai trượng nói "Ta chỉ là một người bán rau, ta chấp nhận, chấp nhận."

"Chính là, đại thẩm, hôm qua trên đường để tôi đưa người về Khai Phong phủ, người không phải vẫn luôn nhắc tới muốn gặp Bao đại nhân hay sao?" Triển Chiêu hỏi.

"Bao đại nhân đã bị bãi quan, ta còn có thể trông cậy được sao?"

Một câu nói ra làm cho Triển Chiêu buồn bã, một lúc lâu sau, hấn thở dài một tiếng "Vậy để Triển mỗ tiễn hai người ra khỏi thành."

Lý phi nương nương gật đầu cảm ơn.

Thuê một chiếc xe ngựa, cũng không cần người đánh xe, Triển Chiêu tự mình đánh xe, mới vừa đi cách Khai Phong phủ không xa, chỉ thấy phía trước có một cỗ kiệu đang nghênh diện đi tới.

Không thể không nhường đường, Triển Chiêu không thể không dừng xe ngựa lại. Mà đồng thời, cỗ kiệu phía trước cũng dừng lại, chỉ thấy một người coi như cũng quen từ cỗ kiệu bước ra. Thấy thế, Triển Chiêu không thể không xuống xe hành lễ "Quách công công"

"Triển hộ vệ." Quách Hòe đáp lại lễ.

"Công công mới sáng sớm đã đến thăm Bao đại nhân, chẳng lẽ là có tin tốt gì sao?"

Quách Hòe cười cười không rõ hàm ý "Tin tốt thì dễ có, giai nhân mới là khó cầu a ~. Có phải trên xe của Triển hộ vệ có giai nhân hay không?" Quách Hòe nói xong, vượt qua Triển Chiêu đến gần xe ngựa "Nói vậy, vị giai nhân này, ắt hẳn phải là quốc sắc thiên hương, Triển hộ vệ sao không dẫn chúng ta đến diện kiến mỹ nhân? Coi như để cho chúng ta được một lần chiêm ngưỡng vẻ đẹp của mỹ nhân." Quách Hòe nói xong, vươn tay muốn vén rèm che lên

Bạn đang đọc truyện *1/2 Ngự Miêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25

"Công công khoan đã." Triển Chiêu giờ kiểm ra ngăn cản cánh tay của Quách Hòe đang muốn vén rèm che lên "Bên trong xe rất bụi, chỉ sợ sẽ làm bẩn tay công công." Lời này chính là cự tuyệt, không cần nói thẳng ra cũng biết.

Quách Hòe thấy thế, giống như là đã khẳng định được điều gì đó, cười đến vô lại "Triển hộ vệ làm gì keo kiệt như thế, chúng ta cũng chỉ là nội quan, sao có thể đoạt mỹ nhân đây? Chúng ta chỉ là tò mò một chút mà thôi, Triển hộ vệ sao không vén rèm lên để cho chúng ta chiêm ngưỡng một lát?"

"Công công nói đùa, bên trong xe làm gì có giai nhân" Triển Chiêu tay vẫn không thu lại "Bên trong xe, chính là một vị nữ tử bình thường mà thôi."

"A?" Quách hòe nhíu mi "Nữ tử bình thường? Nữ tử bình thường sao có thể được Triển hộ vệ che trở như thế, chỉ sợ, nữ tử bên trong xe đích thực là quốc sắc thiên hương, có thân phận "Cao quý không thể tiết lộ"." Giống như vô tình, Quách Hòe nói "cao quý không thể tiết lộ" đầy ý vị thâm trường, tựa hồ hắn đã hoàn toàn khẳng định suy đoán của mình là đúng.

Xem ra, ngày hôm qua chuyện Triển Chiêu cứu Lý phi nương nương ra khỏi thâm cung, đã bị Quách Hòe biết được rành mạch. Nghĩ đến cũng đúng, cho dù là người trong thâm cung, chỉ sợ cũng có người sẽ nhận ra Triển Chiêu. Huống chi, thấy được bảo kiếm cùng thân thủ của hắn, đại khái chỉ cần là người trên giang hồ, liền đã nắm bắt được vài phần. Mà bọn sát thủ Quách Hòe thuê đi giết Lý phi nương nương, chỉ sợ cũng là người trong giang hồ. Như vậy, người ở trong xe có thể được Triển Chiêu bảo vệ như thế, thân phận cũng liền đã rõ ràng.

"Công công hà tất gì phải chê cười Triển Chiêu như vậy." Triển Chiêu một bước cũng không nhường "Với thân phận của tại hạ, sao có thể quen được với nữ tử có thân phận cao quý không thể tiết lộ được?"

"Vây là quốc sắc thiên hương." Quách Hòe cũng không buông tha "Cũng chẳng thể trách Triển hộ vệ lại giấu kín như thế. Chính là đã bị chúng ta công khai ra mất rồi, chúng ta cũng chỉ là nội quan, Triển hộ vệ cần gì phải cảnh giác như thế? Để chúng ta thấy một lần, coi như là để cho chúng ta được mở mang tầm mắt, rốt cuộc giai nhân là như thế nào."

"Ý tứ của công công là hôm nay nhất định phải nhìn?" Triển Chiêu nhíu mày hỏi.

"Không sai, chúng ta hôm nay nhất định phải vén rèm lên thưởng thức mỹ nhân." Quách Hòe tiến lên từng bước, kiên định nói.

Hai người chính là giằng co người một lời, ta một lời, không ai chịu lùi bước . . . . .

"Chờ một chút, Triển đại ca, nếu Quách công công có ý muốn xem, cứ để cho ngài ấy đánh giá đi." Tội nói, vén rèm lên, lộ ra toàn cảnh bên trong xe, sau đó ngừng đầu, đón nhận tầm mắt tìm tòi nghiên cứu của Quách Hòe, lập tức nhoen miệng cười.

Trong nháy mắt, Quách Hòe mở to hai mắt nhìn, một bộ dáng không dám tin vào mắt mình, còn kém là chưa có kéo da mặt tôi xem có phải là thật hay giả mà thôi.

Tôi cười càng sáng lạn, lại hơi hơi cúi đầu, mím môi cười cười làm ra một bộ dáng thẹn thùng. Sau đó, bước ra khỏi xe ngựa, cố hết sức thể hiện dáng đi yếu điệu phong tình.

Sau đó. . . . .

"Bịch ——"

Bởi vì không quen tư thế xuống xe, một vị nào đó đang giả làm tiên nữ chân bị vấp vào càng xe. Tiếp theo, dùng một loại tư thế anh dũng không sòn, ngã thành hình chữ đại trên mặt đất. Tốc độ cực nhanh, ngay cả người có khinh công thượng thừa được xưng là Nam hiệp Ngự Miêu, đều không kịp có phản ứng.

"Ồi! ! Đau. . . .đau. . .đau chết mất! !" sau một lát, tôi cố nén toàn thân đau nhức, giãy giụa từ trên mặt đất đứng lên. Thật đúng là, người luôn gặp xui xẻ, thì ngay cả uống nước cũng bị mắc nghẹn. Người ta khó khăn lắm mới thể hiện được tư thế khoe khoang đẹp đến vậy, kết quả lại ngã trong tư thế như thế, quả thật là rất "Đẹp" ! hai người trước mắt đại khái đều nhìn đến ngây người mất rồi.

Thật sự là quá mất mặt mà!

"An Chi, muội có sao không?" Ngay sau đó, Triển Chiêu rốt cục cũng có phản ứng, vài bước tiến về chỗ tôi, vươn tay giúp tôi đứng lên.

"Cám ơn, tôi vẫn tốt." Chính là có chút đau a~, là từ trên cao ngã xuống nha, không đau mới lạ. Chính là, vẻ mặt của Triển Chiêu sao lại nhăn nhó hơn cả tôi thế kia.

Được rồi, Miêu đại nhân đáng thương, An Chi càng đáng thương hơn.

Sau khi giúp đỡ tôi đứng lên, Triển Chiêu làm vẻ xấu hổ nhìn về phía Quách Hòe đã hóa đá "Công công, thất lễ rồi, đây là An Chi."

"A, a, ừ , ừ." Quách Hòe không biết phải nói cái gì nữa, chỉ có thể đáp ứng hai tiếng, sau đó, mang theo vẻ mặt suy sụp, tiến vào trong kiệu của mình chuẩn gấp. Trên căn bản hắn đã quên mất việc hắn tới đây để làm gì, hoặc là lúc hắn nhìn thấy Triển Chiêu hắn muốn làm cái gì.

Nhìn thấy bộ dáng hoảng loạn bỏ chạy của hắn, tôi cố nhịn đau, nhẹ nhàng trợn mắt nhìn Triển Chiêu, mắt chớp chớp vài cái với hắn "Triển đại ca, tôi thế này có được tính là chi binh không chiến cũng làm người khuất phục không? Lợi hại chứ ?"

Biểu tình trên mặt của Triển Chiêu thực phức tạp, có buồn cười lẫn đau lòng "An Chi, ngã đau không? Như thế nào lại không cẩn thận như vậy?"

"A, để tôi xem lại xem, cú ngã này cũng không ảnh hưởng tới xương cốt, nhưng là khẳng định có chảy máu." Tôi nói, buông tay hắn ra, trực tiếp ngồi xổm xuống đất, xốc váy lên, sau đó vén quần dài lên.

"Muội làm gì thế? !" Triển Chiêu vội vàng ngăn động tác của tôi lại.

"Nhìn xem ngã có bị sao không a~." Tôi đáp như là chuyện thực đương nhiên, không vén ống quần nên, tôi sao thấy được có bị thương ở đâu không, mắt tôi cũng không phải máy chụp X-Quang.

Triển Chiêu không đồng ý lắc đầu thờ dài "An Chi, sao có thể ở giữa đường cái làm việc này, phải biết rằng da thịt của nữ tử, chỉ có thể lộ cho, lộ cho. . . ." Nói tới đây, hắn có chút xấu hổ ngừng lại.

"A, tôi biết rồi" tôi gạt mình, nơi này chính là Đại Tổng, không phải là thời hiện đại, ở bên đường mà để lộ cẳng chân, tuyệt đối là không thể được "Chỉ có thể lộ cho vị hôn phu của mình xem phải không?"

Triển Chiêu quay đầu đi, lại vẫn là gạt đầu.

"Chúng ta mau vào phủ thôi." Vừa mới xốc váy lên cũng đã nhìn thấy quần bị nhiễm đỏ, nếu không mau mau cầm máu thì toi, tôi nhưng không muốn mình bị bệnh bạch cầu đầu nha ~.

"Đề ta đỡ muội đi." Triển Chiêu hiển nhiên cũng thấy được vết máu trên đầu gối tôi, hắn nhăn mày, vờn tay muốn đỡ lấy tôi.

"Không sao, tôi có thể tự mình đi được." Đã tạo thành thói quen chính mình tự chiều cổ bản thân, như thế nào cũng học không được phải yếu điệu dựa dẫm vào người khác

"Chỉ là cú ngã nhẹ, cũng không có vấn đề gì, khẳng định là không thương đến xương cốt, dù sao cũng chỉ có vài bước đường thôi mà."

"An Chi!" Triển Chiêu ngăn cản tôi.

"Ha ha, thật sự là không cần mà Triển đại ca." Dù sao lúc ngã xuống cũng hơi đau, nhưng sau một lúc cũng không còn nghiêm trọng như vậy nữa

"Tôi cũng không phải. . . . . A ——" tôi còn chưa dứt lời, đột nhiên quay đầu lại nhìn, làm cho tôi nhìn không được kinh hô ra tiếng.

"Triển. . . Triển đại ca, huynh. . . . ." Tôi kinh ngạc nói không lên lời, kia chính là Triển Chiêu chân chính nha, hắn thế nhưng. . . thế nhưng thừa dịp tôi không chú ý đã bế tôi từ dưới đất lên.

Triển Chiêu xoay đầu lại, con ngươi ngày thường vẫn ôn hòa, giờ đây lại ần ần mang theo ý cười "An Chi, muội hiện tại đã biết, ngày trước khi đột nhiên bị muội ôm, tâm tình của Triển đại ca ra sao rồi chứ?"

". . . . ." hắc, cực hắc, vì sao chưa từng có kẻ nào nói cho tôi biết, kỳ thật Tiểu Miêu vận đào hoa khắp nơi này chính là một Hắc miêu a? !

Bạn đang đọc truyện 1/2 Ngự Miêu được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26

Thấy tôi trợn mắt há hốc mồm nhìn hắn, ý cười trong mắt Triển Chiêu càng sâu, ngay cả trên mặt đều lộ ra tươi cười.

"Hừ ——" nhìn bộ dạng cười đến cao hứng của hắn như vậy, tôi hừ nhẹ hai tiếng, có chút bất mãn quay đầu đi.

Tuy rằng cười, nhưng động tác của Triển Chiêu lại không chậm một chút nào, chỉ một lát sau, đã đem tôi ôm vào trong phòng, thả tôi ngồi xuống ghế. Sau đó ngồi xổm xuống, hòa nhã nói "Được rồi, An Chi để cho Triển đại ca xem xem muội bị thương có nặng hay không?"

Rất muốn lắc đầu bảo chân của nữ tử không được tùy tiện cho người xem, chỉ cho vị hôn phu xem. Nhưng lời nói quanh quẩn trong miệng một vòng, lại cảm thấy được thật sự có chút tùy hứng, liền bĩu môi, tự mình cúi lưng xuống, vén ống quần lên.

"A ——" tuy nói thời gian cũng không dài, nhưng hiển nhiên máu của tôi có tốc độ ngưng kết quá là không tồi, quần đã dính chặt vào vết thương, kéo lên trên một chút là đau đến trợn mắt.

Triển Chiêu thấy thế, vội đứng dậy "An Chi chờ một chút, ta đi lấy nước."

Hắn còn chưa dứt lời, tôi đã cắn răng xé mạnh ống quần đang dính chặt vào vết thương, đau đến mức làm tôi khẽ run rẩy, cảm giác máu bắn tung tóe. Chờ đến lúc thích ứng, tôi mới ngẩng đầu lên nhìn về phía Triển Chiêu "Huynh muốn dùng nước rửa sạch miệng vết thương sao?"

Triển Chiêu nhú chặt mày, một lần nữa ngồi xổm xuống, nhìn về phía miệng vết thương trên đầu gối của tôi "Dùng nước ẩm thấm ướt là có thể kéo lên, muội sao có thể lỗ mãng như thế?"

"Này, ha ha " tôi ngưng ngưng nâng mu bàn tay lau lau mồ hôi lạnh trên trán.

"Không phải là do tôi nghĩ đau ngắn còn hơn đau dài hay sao?" Nghĩ nghĩ, lại cảm thấy được giống như không đúng lắm khi từ chối hảo ý của hắn "Bất quá, Triển đại ca, không sao đâu, trừ bỏ vết thương trên đầu gối ra, khuỷu tay tôi cũng có vết thương, cho nên, không phải là vẫn còn thừa một ống tay áo chưa xé sao?"

". . . ." biểu tình kia của Triển Chiêu có nên tính là vô lực không nhỉ?

Sau một lúc lâu, hắn mới bắt đầu đi thờ dài, bắt tay vào kiểm tra miệng vết thương của tôi, sau đó nhẹ nhàng thờ ra "Quả đúng như An Chi đã nói, không có thương tổn đến xương cốt, chính là miệng vết thương khá sâu, ước chừng phải đau mất vài ngày."

"Không sao, không sao, dù sao tôi cũng không cần phải làm việc gì cần vận động mạnh, hơn nữa năng lực khôi phục của tôi cũng không tồi, dường như vài ngày sẽ lại tốt thôi." tố chất thân thể tôi rất tốt, trừ bỏ không thể chịu được lạnh ra, còn lại tôi đều phi thường có lòng tin.

"Ừm, trên tay bị thương, không nên lộn xộn." trong lúc vô tình, giọng điệu của Triển Chiêu ôn hòa nhưng cũng mang theo cứng rắn "Ta đi bưng nước, lấy thuốc."

"Được, tôi cam đoan không hề lộn xộn." Tôi còn kém không đưa tay lên sờ, Triển Chiêu lúc này mới vừa lòng gật đầu rời đi.

Người học võ, đối với việc xử lý miệng vết thương có vẻ rất thành thạo, cầm thuốc, Triển Chiêu động tác rất nhanh đã xử lý xong miệng vết thương trên tay và đầu gối tôi.

Hiệu quả của thuốc cũng thật là tốt, bôi trên miệng vết thương có cảm giác mát lạnh.

Ừm, ừm, thuốc này hẳn là có tác dụng tiêu độc.

Tôi rất lạc quan nghĩ thế.

Sau khi đã xử lý xong miệng vết thương, tôi đưa mắt thăm dò nhìn về phía sương phòng bên kia "Không biết Bao đại nhân gặp vị đại thẩm kia kết quả như thế nào rồi."

"Ừ" Triển Chiêu một bên thu thập vật dụng xử lý vết thương, một bên đáp "Xem bộ dáng của vị đại thẩm đó, tất có oan khuất, hơn nữa vụ án này rất có thể có liên quan tới bí mật trong cung."

Tôi gật gù đầu "Xem bộ dáng của Quách Hộc chỉ sợ chuyện tình liên quan rất lớn."

Triển Chiêu thu xong vật dụng, đã ngồi xuống bên cạnh bàn "Ta chỉ là lo lắng, Bao đại nhân hiện tại cũng không có chức vị gì, vụ án này chỉ sợ. . . . ."

"Luôn luôn có biện pháp giải quyết mà." Tôi lại lạc quan nghĩ, cho dù tôi không còn nhớ rõ cụ thể biện pháp giải quyết, nhưng bất luận là xem trên sách, hay là trên phim cũng vậy, vụ án Ly Miêu tráo thái tử đều được giải quyết tốt. Ừm, phải nói là, mặc kệ là vụ án của ai, Bao đại nhân đều giải quyết tốt, cho nên, tôi rất tin tưởng vào Bao đại nhân, vô cùng tin tưởng.

"Đúng là An Chi!" Triển Chiêu lắc đầu bật cười.

"Ha ha." Tôi cũng cười theo.

Vụ án Ly Miêu tráo thái tử, ngay tại trong tiếng cười như vậy mà thông thả phát triển. Dùng ngọc bội chứng minh thân phận của Lý phi nương nương, viếng thăm Bát vương gia, vân vân và vân vân, một chuỗi chuyện cứ thế được tiến hành, tuy rằng trên người không có quan vị, nhưng Bao đại nhân vẫn làm việc rất nghiêm túc.

Vì sợ bị Quách Hộc đuổi giết, Bao đại nhân sai người đem Lý phi nương nương cùng Mai Nương an bài ổn thỏa. Sau khi tôi cùng Triển Chiêu thương lượng, liền đem hai người bọn họ an bài tại Đại Quốc Tự. Bao đại nhân lại lợi dụng điểm này, khéo léo thu xếp cho cho Lý phi nương nương được gặp Hoàng Thượng đến đó dâng hương một lần. Có lẽ là do tình mẫu tử, hoàng đế cũng đã có chút hoài nghi, chứng thực từ Bát Vương gia, thậm chí là từ thái hậu đương triều. Sau đó, tự mình hạ lệnh, phục chức cho Bao đại nhân, lệnh cho ông phải thăm tra lại vụ án Ly Miêu tráo thái tử này.

"Cuối cùng sau cơn mưa trời lại sáng." Tôi vận thất lưng, cười nói.

"Chỉ sợ còn chưa tới lúc kết thúc." Đối với cách nói của tôi, Triển Chiêu khẽ mỉm cười phản bác lại.

Tôi quay đầu lại, khó hiểu hỏi "Đã bắt được Quách Hòe, chỉ cần chờ hắn nhận tội là được, như thế nào lại chưa chấm dứt ? Chỉ cần hắn bị đưa vào Khai Phong phủ, lại quả thật là có tội, còn có thể cho hắn đi ra được sao?"

Triển Chiêu lắc đầu "Lấy tính cách của Quách Hòe mà nói, chỉ sợ hắn không dễ dàng nhận tội như vậy đâu. Huống hồ vụ án này đã lâu lắm rồi, nhân chứng vật chứng cũng không đầy đủ, muốn cho hắn tâm phục khẩu phục, chỉ sợ không được dễ dàng như vậy."

Tôi nghiêng đầu nghĩ nghĩ "Quả thật Triển đại ca nói rất có lý, xem bộ dáng của Quách Hòe, chính là loại cứng đầu cứng cổ, cãi chày cãi cối." Tôi nói, sờ cằm, "Bất quá cũng có thể lý giải được, dù sao cũng là án tử, cần chết cũng không thừa nhận, ít nhất còn có một đường hy vọng, nếu nhận tội, nhất định là phải chết, nếu là tôi, tôi cũng không nhận a."

Thấy tôi cau mày tự hỏi, Triển Chiêu mỉm cười "An Chi không cần phải lo lắng, cứ theo như lời mọi người nói, vào Khai Phong phủ, chỉ cần hắn có tội, nào có đạo lý để hắn đi ra, Bao đại nhân cùng Công Tôn tiên sinh chắc chắn sẽ có biện pháp giải quyết."

Tôi quay đầu lại, nhúm mũi "Triển đại ca, huynh nói tôi đối với Bao đại nhân siêu cấp lạc quan cùng tin tưởng, chính huynh còn không phải như vậy hay sao."

Triển Chiêu ngăn ra, lập tức dở khóc dở cười.

Tôi hắc hắc cười không ngừng "Kỳ thật đại ca cũng đang rất cao hứng, Bao đại nhân có thể phục chức, phải vậy không?"

"An Chi thật cao hứng sao?"

"Đúng vậy" tôi gật đầu, chống nạnh, hếch mũi lên nhìn trời "Cho nên, tôi cười rất lớn nha, ha ha ha ha. . . . ."

"Triển hộ vệ, An Chi." Ngay sau đó, Công Tôn tiên sinh từ hành lang gấp khúc bên kia đi về phía này, vừa mới hô lên một tiếng, liền sững sờ ngay tại trận.

Tôi giống như bị ai bóp chặt cổ vậy, tiếng cười kết dừng lại, xong rồi, xong rồi, hiện tại cảnh tượng hiện ra trong mắt Công Tôn tiên sinh chính là Ngự Miêu đại nhân vẫn luôn tao nhã, chùng mực, giờ phút này lại chính là đang chống nạnh, ngửa mặt lên trời đắc ý cười to.

Ôi mẹ ơi, hình tượng Ngự Miêu của Khai Phong phủ a!

Bạn đang đọc truyện *1/2 Ngự Miêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Thật lâu sau, Công Tôn tiên sinh vì nhịn cười mà đỏ cả mặt, mới cực lực khắc chế khụ một tiếng "Triển hộ vệ, ta đến là để báo cho người biết, Bao đại nhân quyết định đêm nay sẽ thẩm vấn Quách Hòe."

Tôi vội vàng đi theo giả khụ một tiếng, khôi phục lại bộ dáng đứng đắn nói "Vì sao lại đợi đến đêm mới thẩm vấn Quách Hòe?"

"Bởi vì Trần Lâm công công tình cờ gặp được Mai Nương, nhưng lại giật mình nhận ra diện mạo của Mai Nương giống y hệt cung nữ Khấu Châu có liên quan đến vụ Ly Miêu tráo thái tử. Cho nên, Bao đại nhân quyết định nhờ Mai Nương đóng giả là cung nữ đó, làm cho Quách Hòe tự nhận tội." Công Tôn tiên sinh giải thích "Sau đó, còn phải nhờ Triển hộ vệ lên công đường kể lại việc Lý Phi nương nương bị Quách Hòe đuổi giết ở trong thâm cung ngày ấy."

Tôi gật đầu "Có cần phải đợi đến sau đêm khuya không?" có cần phải để cho Tiểu Miêu chân chính ra mặt không?

"Ha ha " Công Tôn tiên sinh rốt cục nhân cơ hội này mà cười lớn hai tiếng "Không cần thiết, Triển hộ vệ chỉ cần nói rõ ngày ấy thấy được những gì là đủ."

"Tôi hiểu rồi." Tôi gật đầu nói, như thế không khó, tôi cũng đã nghe Triển Chiêu nói qua, chỉ cần hắn nói lại cho tôi những gì ngày hôm đó hắn được chứng kiến là được, đúng là cũng không cần phải Tiểu Miêu chính chủ ra mặt nói.

"Được rồi, ta phải đi bẩm báo lại cho Bao đại nhân biết." Công Tôn tiên sinh chấp tay, cáo từ rồi đi.

Nhìn theo hắn đi xa, tôi mới phi thường phi thường ngại ngần quay đầu lại, nhìn Triển Chiêu ở một bên vẫn đang duy trì trầm mặc "Thật ngại a, Triển đại

ca, tôi không phải là cố ý muốn phá hoại hình tượng của huynh đâu."

Mới vừa nói xong, liền chạm phải ánh mắt nghiêm túc của Triển Chiêu, con người có chút thâm trầm

Tôi hoảng sợ, lại ngượng ngùng nói "Thật xin lỗi a~, Triển đại ca."

Triển Chiêu khẽ thở dài một tiếng "An Chi, muội bảo ta phải nói sao cho phải đây."

Chưa bao giờ gặp qua hán có thái độ như vậy, tôi cực kỳ áy náy, thì thào tự nói, trừ bỏ giải thích ra, còn lại những lời khác thật sự là rất khó nói.

"Thật sự là đã biết mình sai sao?" Sau một lúc lâu, Triển Chiêu mới nói.

Tôi cúi đầu "Ừm, đã biết sai."

"Nếu đã biết mình sai, như vậy, An Chi phải phụ trách."

Tôi theo bản năng gật đầu "Tôi phụ trách, tôi nhất định sẽ phụ trách."

"Đây chính là do An Chi đáp ứng đó."

"Vâng, là do tôi đáp ứng" tôi lại vội vàng gật đầu như giả tôi "Tôi chính mình đáp ứng, tôi phụ trách, tôi nhất định phụ trách."

Nhưng mà phải phụ trách cái gì, sau một lúc lâu, tôi đột nhiên cảm thấy được có chút nghi hoặc, tôi rốt cuộc phải phụ trách cái gì a ?

Khó hiểu ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy Triển Chiêu đang bụng lý trà lên miệng uống một ngụm "Giờ cũng không còn sớm nữa, ta kể lại một lần nữa tình huống ngày ấy ta lên vào thăm cung cho muội nghe, An Chi phải nhớ cho kỹ. Khi ở trên công đường, không được vui đùa."

"A?Vâng." tôi đáp ứng, lập tức hết sức chăm chú lắng nghe.

Cho nên, đến cuối cùng tôi lại quên mất tôi phải phụ trách cái gì. Hân.

Ban đêm, ở trên công đường, Quách Hòe quả nhiên là mạnh miệng, ngay cả đối với cử ngũ chí tôn phía sau bức rèm, hân đều luôn mồm nói năm đó Lý phi nương nương chính xác là đã sinh ra một con mèo.

Có lẽ là do đã được Triển Chiêu nhắc tới kết quả sẽ như vậy, nên tôi cũng chẳng ngạc nhiên cho lắm, chính là rất là tò mò đương kim thiên tử rốt cuộc có bộ dáng như thế nào. Đáng tiếc, buổi sáng mới làm ra bộ dáng mất mặt, như thế nào lúc này đây có thể làm mất mặt hình tượng Triển đại nhân của Phủ Khai Phong một lần nữa được, vì thế không được lộn xộn. Đánh phải mất nhìn lỗ mũi, đứng thẳng tắp không nhúc nhích.

Cho đến khi nghe thấy Công Tôn tiên sinh nhắc nhở Bao đại nhân hồi đến hành vi phạm tội mới đây của Quách Hòe.

"Triển hộ vệ." thanh âm của Bao đại nhân vang lên.

Tôi đứng ở phía trên công đường, chấp tay hành lễ "Triển Chiêu tham kiến Bao đại nhân."

"Triển hộ vệ, người hãy đem những việc người đã được chứng kiến ở trong cung ngày ấy, từng chuyện nói ra rõ ràng."

"Ngày ấy Triển Chiêu phụng mệnh tiến cung. . . . ." Tôi đáp ứng, kể lại chuyện ngày ấy Triển Chiêu vô tình cứu được Lý phi nương nương từ trong cung ra như thế nào.

Mà Quách Hòe nhưng lại một mực khẳng định nói rằng Lý phi nương nương chỉ là một dân phụ, một mình tiến cung, đáng chết. Mà người đuổi giết Lý phi nương nương, chẳng những không có tội, mà ngược lại còn có công. Nghe đến đó, ngay cả tôi cũng không khỏi liếc mắt nhìn hân một cái, dưới đáy lòng âm thầm giờ ngón tay cái lên tán dương Quách Hòe, đến tận bây giờ vẫn còn đôi trắng thay đen, người đứng là một kỳ tài có một không hai.

Bao đại nhân hừ lạnh một tiếng "Quả nhiên nhanh mồm nhanh miệng, bắt quả Quách Hòe, bản phủ còn có nhân chứng."

"A, có nhân chứng? Hừ, dù có là Bát vương gia hay Trần Lâm cũng thế mà thôi, bắt quả đều là nhẹ dạ cả tin chỉ nghe phiến diện từ ả Khấu Châu mà thôi, mà cung nhân Khấu Châu đó đã chết, cũng không nói được nữa." Quách Hòe tuy rằng đang quý trên mặt đất, nhưng mặt vẫn lộ vẻ kiêu ngạo không cần che dấu.

"Quách Hòe, người là chưa đến Hoàng Hà thì chưa cam lòng sao." Bao đại nhân vỗ mạnh kinh đường mộc xuống mặt bàn "Truyền nguyên cáo."

Ông vừa dứt lời, cũng là lúc bên trong công đường đột nhiên tối sầm lại, không biết gió từ góc nào thổi tới, thổi phát phơ một bóng trắng.

Tôi không khỏi rung mình một cái, sau đó dùng sức an ủi chính mình, không có việc gì, không có việc gì, chỉ là Mai Nương giả dạng mà thôi, cũng không phải là quý thật, bất quá, dàn dựng được cảnh này, người của Khai Phong phủ cũng thật là quá chuyên nghiệp rồi, cảm giác giống như thật vậy.

"Gặp qua bao đại nhân." Mai Nương đi lên công đường, cúi người hành lễ nói.

Bao đại nhân lại đập kinh đường mộc xuống mặt bàn "Người tên gì họ gì, muốn cáo trạng người nào?"

"Tiểu nữ là Khấu Châu, muốn cáo trạng Quách Hòe." Mai Nương nói xong, cúi xuống nhìn Quách Hòe "Quách công công, người có nhận ra ta không?"

Quách Hòe tập trung nhìn vào người trước mắt, lập tức sợ hãi bỏ lùi về phía sau "Khấu. ...Khấu Châu! !"

Wow, không tệ lắm, xem bộ dáng thường ngày yếu đuối của Mai Nương cô nương, không nghĩ tới diễn lại diễn tuyệt vời như thế, làm cho Quách Hòe sợ mất mật.

Tôi ở một bên thú vị xem diễn, nhưng càng về sau lại càng thấy không đúng, tuy rằng tôi không có nghe kể Bao đại nhân dẫn dò Mai Nương cô nương ra sao. Nhưng là, chuyện năm đó, chỉ có Quách Hòe cùng Khấu Châu nói chuyện riêng với nhau, Mai Nương sao có thể biết được tường tận như thế. Hơn nữa, không biết vì sao, bao quanh Mai Nương là một làn khói giống sương mù dày đặc, làm cho người ta nhìn không rõ.

Khi Mai Nương hoặc có thể nói là Khấu Châu lại một lần nữa bức lui Quách Hòe. Liên làm cho người ta có một ý tưởng lạnh sống lưng, sẽ không phải thật sự là Khấu Châu đến báo thù đó chứ ?

Hắn là không thể. . . . .

Nhưng là thói đời chính là những lúc bạn cực lực không muốn nghĩ đến nữa, thì nó lại càng xuất hiện rõ ràng ở trong đầu bạn.

Hơn nữa, chỉ cần sau khi tiềm thức cho là như vậy, thì càng xem càng cảm thấy là có chuyện như vậy.

Tỷ như, thường ngày Mai Nương bước đi chậm rãi, thong thả, mà hiện tại Khấu Châu này, giống như đang được gió thổi vậy. Hơn nữa, sao có thể như vậy được, dưới ánh sáng nồng mạnh của ngọn nến cũng không thấy bóng người nha.

Nghĩ như vậy, tôi gần không được tay chân bắt đầu không ngừng run rẩy, trên trán, trên lưng mồ hôi lạnh túa ra như mưa.

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

Nếu tôi trực tiếp lăn ra hôn mê bất tỉnh, ngày mai thôi, Triền Chiêu đại hiệp sẽ không dám gặp người. Hơn nữa, tôi còn chưa rõ mình phải phụ trách cái gì ? Tôi không muốn nợ ai nha.

Chính là nếu không hôn mê bất tỉnh, tôi thật sự là sẽ sợ tới mức chết cứng a!

Bất quá, bây giờ vẫn còn có thể đứng ở chỗ này suy nghĩ xem có nên lăn ra hôn mê bất tỉnh hay không, nói trắng ra thần kinh của tôi đúng thật là không bình thường, nói cách khác, muốn lăn ra hôn mê bất tỉnh cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Không dám tiếp tục nhìn về phía Khấu Châu nữa, trong đầu cố gắng nghĩ theo chiều hướng tốt, bên này Vương Triều, Mã Hán đứng nghiêm trang nhìn Khấu Châu cùng Quách Hòe.

Hắn, không sợ hãi một chút nào sao?

Tĩnh bơ như không, tôi nhích lại gần Vương Triều một chút, sau đó nhìn thấy không có ai phát hiện ra, lại dịch gần vào thêm chút nữa.

Tiếp theo, Vương Triều quay đầu lại, chỉ thấy tôi dùng bộ mặt của Triền Chiêu đáng thương hề hề nhìn hắn. Vương Triều vốn đang rất trấn định, lúc này thế nhưng lại run run, giọng nói run rẩy hỏi "Triền... Triền đại nhân....ngài....ngài có chuyện gì sao?"

Tôi cố nén xúc động muốn làm ra bộ dáng cắt cổ, đè thấp thanh âm nói "Quý, quý a. . . . ."

Khóe mắt tuyệt đẹp của Vương Triều khẽ co giật một chút "Triền đại nhân, xin trấn định một chút, vị Khấu Châu cô nương này hẳn là sẽ không làm hại những người khác. Huống chi" hắn ngập ngừng, tựa hồ là có chút hoài nghi liếc mắt nhìn tôi một cái, sau đó vẫn là nói tiếp "Triền đại nhân một thân chính khí, cho dù có trăm quỷ cũng không xâm phạm được."

"A." nghe hắn nói như vậy, tôi cuối cùng cũng có chút an tâm, cúi đầu nghĩ nghĩ, lại ngẩng đầu lên nhìn hắn, đem thanh âm phát ra một cách thấp nhất "Thân thể chính khí, cho dù không phải là chính chủ, thì đối với tôi cũng có hữu dụng như vậy chứ?"

Vì thế, vụ án Ly Miêu tráo thái tử này, ở ngay tại lúc khóe miệng Vương Triều đại nhân của Khai Phong phủ không ngừng run rẩy mà hạ màn.

Mặc kệ nói như thế nào, có thể kết thúc viên mãn, đúng là thật đáng mừng, thật đáng mừng a

Bạn đang đọc truyện *1/2 Ngự Miêu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

"Thời tiết chuyển lạnh rồi." Tôi đóng cửa sổ lại, thở dài một câu, trong lúc vô tình, tôi đi vào Bắc Tổng cũng đã được mấy tháng rồi.

Tôi nên phải cảm thấy mình cực kỳ may mắn vì người mình gặp được chính là Triển Chiêu. Bằng không, tôi còn thật không biết hiện tại tôi đang ở nơi nào nữa.

Nghĩ như vậy, tôi mỉm cười lắc lắc đầu, quả nhiên là trời mưa dễ làm cho người ta sinh ra cảm thán sao? Ừm, hay nói cách khác là khi đói bụng thì luôn nhớ đến những lúc được ăn no đến phát ngán.

Cho nên, vẫn là nên đến phòng bếp kiểm chút điểm tâm là tốt nhất.

Quyết định xong, tôi bước ra khỏi phòng, chuyển qua hành lang gấp khúc, liền nhìn thấy Triển Chiêu một thân hồng y đang che ô đi về phía cửa phủ.

"Triển đại ca ——" tôi đuổi theo vài bước đã bắt kịp hắn "Huynh cùng Bao đại nhân đi tuần phố sao?"

Triển Chiêu nghe tiếng quay đầu lại "Ừ."

Hắn quay đầu lại nhìn thấy tôi, liền nhú nhú mày "An Chi, vì sao không đem theo ô?" Nói xong, đã đưa chiếc ô đang cầm trong tay tới trước mặt tôi.

"Không cần, mưa cũng không lớn lắm, tôi lại không ra khỏi phủ, cũng chỉ đi đến phòng bếp mà thôi." Tôi đẩy ô trở về "Huynh đi tuần phố vẫn nên mang theo ô là tốt nhất, trời mà mưa lớn thì sẽ không tốt lắm đâu."

Huống hồ, Triển hộ vệ một thân hồng y che ô đi trong mưa phùn lất phất, cũng là một cảnh tuyệt đẹp nha~.

"Nhưng . . . . ."

"Không có nhưng gì cả" tôi đẩy hắn đi vài bước "Nhanh đi nhanh đi, đừng để cho Bao đại nhân phải chờ."

". . . . . Được. Bất quá An Chi . . . . ."

"Yên tâm đi, yên tâm đi, tôi sẽ lập tức trở về phòng, sẽ không tự làm cho mình bị cảm lạnh đâu."

"Ừ." Triển Chiêu đáp ứng, có chút không yên lòng, bước đi ngập ngừng. Biết tính tình hắn chính là như vậy, nên tôi cũng không nhìn theo hắn rồi đi, trực tiếp đi về phía phòng bếp, bước đi như chạy.

Chính là, ngoài dự liệu, đoàn người của Khai Phong Phủ đi tuần phố, lúc quay lại còn mang theo một người.

"An Chi, phiền toái cô chiếu cố cho vị cô nương này." Công Tôn tiên sinh sau khi bắt mạch cho vị cô nương kia xong, nhẹ giọng nói "Nàng không có gì đáng lo ngại, chính là do mệt nhọc quá độ, chờ nàng tỉnh lại, giúp nàng uống một chén canh gừng là được."

"Dạ, không thành vấn đề. Chính là, vị cô nương này mặc đồ tang, chẳng lẽ lại có oan khuất gì sao?" Tôi nhìn lướt qua nữ tử đang nằm trên giường, chỉ thấy nàng dung mạo thanh lệ, sắc mặt hơi gầy lúc này đây chính là tái nhợt, đầu lông mày nhú chặt, mang theo vô hạn sầu bi.

"Bây giờ còn chưa biết." Công Tôn tiên sinh lắc đầu "Vị cô nương này vừa thấy Bao đại nhân liền ngất đi, tình huống cụ thể, còn phải chờ sau khi nàng tỉnh lại mới hỏi sau."

"Được, tôi biết rồi."

Vị cô nương kia cũng không có hôn mê lâu, thấy nàng yếu ớt tỉnh lại, tôi vội bước lên phía trước "Cô nương, cô tỉnh rồi?"

Nàng ngạc nhiên nghi ngờ ngồi dậy "Nơi này là chỗ nào? Cô là ai?"

"Cô nương không cần kinh hoảng, nơi này chính là Khai Phong phủ, là phủ đệ của Bao đại nhân. Được rồi, trước cô uống bát canh gừng này đi đã, cẩn thận kéo lại bị cảm lạnh." Tôi nói, bưng chén canh gừng trên bàn đưa tới trước mặt nàng.

"Khai Phong phủ? !" Nàng kia cả kinh, vội vàng vén chăn lên muốn bước xuống giường "Bao đại nhân đang ở đâu? Tôi muốn gặp Bao đại nhân!"

"Đừng hoảng hốt!" Tôi vội vươn tay ngăn nàng lại "Cho dù muốn gặp Bao đại nhân, cũng phải đợi đến khi cô nương uống xong bát canh gừng này đã, bằng không, để cho đến khi nhìn thấy Bao đại nhân, cô nương lại ngất xỉu thì không tốt lắm đâu."

"A, a, được, cảm ơn." Nàng kia tiếp nhận bát canh gừng từ trong tay tôi, uống mấy ngụm cạn bát "Cô nương, làm phiền cô dẫn tôi đến gặp Bao đại nhân."

"Tốt, cô đi theo tôi."

Tôi dẫn nàng đi đến tiền sảnh, Bao đại nhân, Công Tôn tiên sinh, Triển Chiêu đều đang ở chỗ này, tôi dẫn nàng vào nhà "Bao đại nhân, vị cô nương này

tình, muốn gặp ngài."

Bao đại nhân gật đầu "Vất vả cho ngươi rồi, An Chi."

"Đầu có, đây là việc mà An Chi phải làm." Tôi thi lễ xong liền thối lui sang một bên. Xem bộ dáng của nàng kia, trăm phần trăm là có oan khuất, tôi trực tiếp nghe là tốt nhất, miễn cho Triển Chiêu phải thuật lại một lần nữa cho mình nghe.

Nàng kia tự xưng là Hoắc Thu Nương, chuyện của Thu Nương kể ra thật dài, cho đến tận giữa trưa, khi tôi và Triển Chiêu đã hoán đổi thân thể cho nhau, vẫn còn phải tiếp tục nghe nàng tường thuật.

Phu quân của Thu Nương vốn làm nghề giết mổ lợn. Mà mẹ chồng nàng tựa hồ vẫn có thành kiến với nàng, không đối xử tử tế với nàng, cũng không cho nàng nói chuyện với nam nhân khác dù chỉ nửa lời, kể cả cô là Trương Tụng Đức công tử hàng xóm sát vách cũng vậy. Mà lại bởi vì Thu Nương tuổi còn trẻ, lại xinh đẹp, tình cờ trên đường gặp phải tên du côn Trương Tam, hăn liền bố trí một cái bẫy lửa nàng lên núi, sau đó, nàng liền khóc thành tiếng, nghẹn ngào không nói được nữa.

"Lẽ nào lại như vậy!" Bao đại nhân vỗ bàn một cái "Nếu lời ngươi nói là sự thật, thì tên Trương Tam kia đúng là không bằng cảm thú. Được, bản phủ tuyệt đối sẽ không để loại người không bằng cảm thú này nhón nhơ ngoài vòng pháp luật. Triển hộ vệ!"

Tôi bước lên phía trước, chấp tay hành lễ "Có thuộc hạ."

"Ngươi dẫn theo người lập tức đi bắt tên Trương Tam kia đến đây."

"Dạ, đại nhân" tôi lưu loát đáp, đẩy lòng nhưng lại có chút há hốc mồm, Bao đại nhân, ngài bảo tôi phải đi đến nơi nào bắt người đây, Thu Nương nói nửa ngày, lại cũng chẳng nói nàng rốt cuộc là người nơi nào?

Cũng may, chuyện của Thu Nương vẫn chưa kể hết, nàng gọi lại Bao đại nhân, tiếp tục kể câu chuyện của nàng, ngày đó, cũng may là nàng nghĩ ra cách để thoát khỏi ma chướng của tên Tam Trương. Chính là thân thể của Trương phu nhân vốn không được khỏe, cứ như vậy, bệnh lại thêm bệnh, may mắn nàng cầu đến Trương Tụng Đức công tử hàng xóm cách vách cứu trợ phu của mình một mạng.

Nói tới đây, Thu Nương vốn chỉ có uống một bát canh gừng rồi cuộc cũng không chống đỡ nổi nữa, nửa quỳ rạp trên mặt đất thở dốc.

Bao đại nhân thấy thế, khẽ cau mày "Hoắc Thu Nương, hôm nay nói tới đây thôi, ngươi lui xuống nghỉ ngơi trước đi, ngày mai lại nói tiếp."

"Bao đại nhân, Thu Nương không thể trở mặt nhìn Trương công tử đã cứu mạng trợ phu mình bị tổng vào nhà lao. . . . ." Nàng nước nỡ, thoát nhìn giống như đã lâm vào hoảng loạn.

Thấy nàng thật sự nói không được nữa, Bao đại nhân vẫn là sai người dìu nàng đi xuống nghỉ ngơi.

Sau khi Thu Nương rời khỏi, Bao đại nhân suy nghĩ một lát, mở miệng hỏi "Công Tôn tiên sinh, ngươi cảm thấy được Thu Nương là người như thế nào?"

"Hỏi đại nhân, đệ tử không dám kết luận bừa, bất quá bằng trực giác, đệ tử cho rằng Thu Nương bản tính thuần lương, nàng nói chuyện, tuyệt đối không có chút giả dối." Công Tôn tiên sinh đáp.

Bao đại nhân có chút dăm chiêu gật đầu, sau đó chuyển hướng nhìn tôi "Triển hộ vệ, ngươi cảm thấy thế nào?"

Tôi ngần ra, sau đó nghĩ nghĩ "Hỏi đại nhân, thuộc hạ cũng không rõ lắm, bởi vì đôi khi kết luận không phải là vì tin vào lời nói của một bên." hết cách a~, tôi đã xem đủ các thể loại phim truyện nói về điệp viên, kết luận lại luôn luôn trái ngược với vẻ bề ngoài mà chúng ta được chứng kiến.

"Chính là cảm giác của thuộc hạ cũng giống như Công Tôn tiên sinh, nhưng là, tại hạ cũng không biết có nên tin hay không."

Bao đại nhân lại gật đầu "Các ngươi nói rất có lý, chỉ cần nhìn vào mắt của Thu Nương là có thể nhìn ra được tâm tính của nàng. Nhưng sự thật rốt cuộc là như thế nào, thì hiện tại chúng ta đều có chút mờ mịt, cho nên, Triển hộ vệ."

"Vâng, đại nhân."

"Bởi vì Trương Tụng Đức đã bị phán quyết ngày hành quyết, thời gian cấp bách, liền làm phiền ngươi cùng. . . . . An Chi, thêm Trương Long, Triệu Hồ trước đến quê nhà của Thu Hương để điều tra, ngươi thấy thế nào?"

"Dạ, đại nhân." Nghe vậy, tôi không chút do dự lên tiếng đáp ứng, tra án, vốn chính là công việc ở Khai Phong Phủ của Ngự Miêu đại nhân, cho dù hiện tại chỉ có một phần hai, cũng không thể khác đi được.

Bao đại nhân mỉm cười, sau đó nhìn về phía cơ thể của tôi "Ý của An Chi như thế nào?"

"Chỉ cần đại nhân ra lệnh một tiếng, tôi cho dù có phải nhảy vào nơi dầu sôi lửa bỏng, cũng không chối từ." bạn học Triển Chiêu đáp còn kiên định hơn cả tôi.

"Được. Nhưng là..." Bao đại nhân ánh mắt đảo qua tôi rồi lại đến Triển Chiêu "Lúc này đây, tình huống của Triển hộ vệ rất đặc biệt, phải đặc biệt chú ý an toàn. Hơn nữa, vụ án lần này phải điều tra ngầm, lúc tất yếu, Triển hộ vệ có thể sẽ phải chịu chút ủy khuất."

Triển Chiêu cũng là cười "Ý tứ của đại nhân, thuộc hạ đã hiểu."

Tôi trừng mắt nhìn, lại chớp chớp mắt, Miêu đại nhân, ngài có thể nói cho tôi biết ngài hiểu cái gì được không ? Bất quá nhìn dáng vẻ của hần, hần là không có chuyện gì nguy hiểm.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: tra án, tra án, khụ, lúc tắt yếu, chính sự cũng rất trọng yếu a~, ha ha ha ha ~

Bạn đang đọc truyện *1/2 Ngự Miêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29

"Triển đại nhân, phía trước chính là tên được mệnh danh là ác bá." Trương Long chỉ vào một tên mặt mũi dữ tợn, đang vênh vác tự đắc đi ở phía trước cách chúng tôi không xa.

"Triển nỗ đã biết, mọi người tạm thời cách Triển Chiêu xa một chút, tất cả phải cẩn thận một chút." Triển Chiêu gật đầu với chúng tôi, sau đó lòng bàn chân như được bôi thêm dầu, lướt nhẹ đuổi theo tên kia vào quán trọ.

"Triển đại ca theo dõi tên ác bá này làm gì?" Tôi tò mò hỏi.

Trương Long, Triệu Hồ cùng nhau lắc đầu "An Chi, cô không biết sao?"

Tôi lắc đầu "Chúng ta đi qua nhìn thử xem." Tôi vừa đưa ra đề nghị này, lập tức nhận lấy hai cái đầu gật như gà mổ thóc.

Vì thế, một, hai, ba con miêu . . . . . ba con miêu của Khai Phong phủ liền ghé vào góc tường, dùng sức vươn cổ ra nhìn, may mắn, góc này rất hẻo lánh, mà cũng không có người nhận ra Trương Long, Triệu Hồ.

Triển Chiêu đi theo người nọ vào tửu quán, hần thu ô lại, cũng không biết là cố ý hay là vô tình chọc phải người nọ một chút.

Quả nhiên, người nọ không hổ danh là ác bá, lập tức nhảy dựng lên "Ngươi làm gì?"

"A " Triển Chiêu nghi hoặc quay đầu lại, sau đó lập tức tỏ vẻ áy náy "Vị huynh đài này, là do tại hạ không phải."

Thấy thế, khoe mắt tôi co giật không ngừng, tôi có nên khen Miêu đại nhân của chúng ta giả ngu cũng không tồi hay không đây? Tôi cũng không tin, đường đường là nam hiệp, đụng vào người lại không biết.

"Nói xin lỗi là xong sao?" Người nọ một cước đạp lên trên ghế "Ồ của ngươi chọc phải đại gia, nói xin lỗi là xong sao?"

"Vậy ngươi muốn như thế nào?" Triển Chiêu giống như là không hồn không giận hỏi.

"Ngươi quỳ xuống, dập đầu vái ông nội đây ba cái, bằng không, chuyện này ta không để yên đâu."

Tôi nghe thấy vậy, quay đầu lại nhếch miệng nói với Trương Long, Triệu Hồ "Tên này cũng thật là dũng cảm."

Trương Long, Triệu Hồ cùng nhau gật đầu.

Nếu là lúc mới quen Tiểu Miêu kia, với khuôn mặt ôn hòa cùng thuần lương kia, tôi cũng cảm thấy được hần rất dễ bị bắt nạt. Nhưng hiện tại. . . . ừm, tôi thật sự rất muốn vỗ tay khen cho lòng dũng cảm của người nọ.

Quả nhiên, chỉ thấy Triển Chiêu nhường mảy, nhưng lại ngoài dự đoán của mọi người, hần một cước đá rạp tên kia xuống mặt đất, tiếp sau đó dẫm đạp lên hần mà nói "Ác nhân như ngươi, nên đánh." Tiếp theo, hần dùng ô trong tay, dùng sức vụt tới tấp lên lưng của người nọ.

Không tự chủ được, tôi cùng Trương Long, Triệu Hồ đồng thời đưa tay sờ sờ lưng mình, không biết ai lại còn cảm thán một câu "Đau quá." Hai người còn lại lập tức gật đầu phụ họa.

Bởi vì lúc này đúng là thời gian nha dịch các phủ đi tuần phố, chỉ một chốc lát sau, nha dịch địa phương đã nghe được tin tức chạy tới, lập tức trói Triển Chiêu lại áp tải về nha môn.

Bị người trói hai tay, nhưng Triển Chiêu vẫn rất bình tĩnh, lúc đi ngang qua ba người chúng tôi đang nép sát ở góc tường chỉ thò đầu ra nhìn, còn hơi hơi cười dịu dàng.

"Trà trộn vào đại lao, thì ra đây chính là chủ ý của Bao đại nhân cùng Triển hậu vệ a~." Trương Long tán thưởng nói.

Tôi lộ ra gương mặt như đưa đám.

"An Chi, làm sao vậy? Không cần lo lắng cho Triền đại nhân, ẩu đả trên đường phố, chỉ cần không xảy ra chuyện lớn, cũng bắt quá là bị tạm giam hai ngày, bồi thường ít tiền cho qua chuyện là sẽ được thả ra." Triệu Hồ thấy thế an ủi tôi.

"Không phải" tôi lập tức lắc đầu "Chính là, tôi giống như có nhìn thấy qua Bao đại nhân sai người đề phạm nhân ẩu đả trên đường phố lên trên tấm ván để đánh, hai người nói thử xem, tôi sẽ không hay ho đến mức bị người ta đánh bằng gậy chứ."

Khỏe miệng Triệu Hồ gật gật hai cái, mới nói "Yên tâm đi, trừ bỏ Bao đại nhân nhà chúng ta ra, trên cơ bản là không có vị đại nhân nào lại thâm án phạm nhân gây ẩu đả trên đường phố như vậy cả."

"Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi." Nghe hắn nói như vậy, tôi liền vỗ vỗ ngực, yên lòng.

Bắt quá, Triền Chiêu cứ như vậy mà đi vào nhà lao, đem ba chúng tôi vứt ở chỗ này. Trương Long, Triệu Hồ lại cực kỳ tin tưởng vào Triền Chiêu, họ nói qua hai ngày nữa sẽ nghĩ biện pháp "Chuộc" Triền Chiêu ra. Mà tôi cũng không có khả năng chờ, bằng không đợi lát nữa người ngồi trong đại lao sẽ là tôi, hỏi gì cũng không biết sẽ làm cô phụ lòng kỳ vọng của Bao đại nhân.

Không còn biện pháp nào khác, tôi mang theo chiếc giỏ đựng thức ăn, đút lót chút tiền cho tên coi lao, giả bộ là đến đại lao để thăm tù.

"Đại ca, huynh không sao chứ?" thấy Triền Chiêu đáng vẻ bình tĩnh, hắn là không có chuyện gì.

"An Chi yên tâm" Triền Chiêu đi đến cửa lao, vén vạt áo ngồi xuống, cũng không câu nệ "Đại ca không sao, chính là, nơi này không có lấy một người để nói chuyện, có chút nhàm chán mà thôi."

Hắn nói xong, ý vị thâm trường quét mắt một cái nhìn tôi "Ngay cả vị huynh đệ ở gian nhà tù bên cạnh, ta đã thử đến gần vài lần, hắn cũng không để ý tới ta."

Tôi đã hiểu rõ, phạm nhân ở gian nhà tù bên cạnh chính là Trương Tụng Đức, chính là, tựa hồ tạm thời vụ án này chưa có tiến triển gì.

"Ừm, chỉ cần đại ca bình an là tốt rồi, ăn chút gì đi." Tôi đem thức ăn trong giỏ nhét qua cửa lao "Trương đại ca, Triệu đại ca đang ở quán trọ, huynh có cần chuyển lời gì đến bọn họ không?"

"Yên tâm, đại ca không có việc gì đâu."

"Được." Tôi gật đầu, sau đó cùng Triền Chiêu nói chuyện trong chốc lát, khi đến giữa trưa, tôi đã đổi trở lại thân thể của Triền Chiêu, hắn cầm theo chiếc giỏ, hướng tôi gật gật đầu, đầy mắt ả ả có chút quan tâm "Đại ca phải cẩn thận nha."

"Yên tâm đi." Tôi cười gật đầu nói.

Sau khi Triền Chiêu đi rồi, tôi lại thử bắt chuyện với Trương Tụng Đức, vẫn là không có kết quả. Trương Tụng Đức vẫn là một bộ dáng sống dở chết dở, nằm tựa lưng vào trên vách tường, không có bất kỳ động tĩnh nào, người còn sống lại giống như đã chết vậy.

Không thể tiếp tục như vậy được, tôi vắt óc suy nghĩ chủ đề có thể làm cho hắn chú ý, ước chừng là đã đến giờ dùng cơm, lao đầu đưa tới một bát. . . ừm, tôi nhìn nhìn, đây là thức ăn dành cho heo sao?

"Đây là cái gì?" Tôi bung bát lên, nhìn trái nhìn phải "Này... này... này... có thể ăn sao?"

"Cái gì mà ăn được mới lại không ăn được, nguoi cho nguoi là ai, còn muốn được ăn ngon sao? !" Lao đầu nghe thấy tôi hỏi vậy, cũng không nghĩ được rằng hắn lại xoay người lại mắng tôi xối xả.

"Đại ca, ta cũng không phải là súc vật, phi, ý của ta là, ta là người, đây là thứ con người có thể ăn sao?" Tôi chỉ vào bát nói.

"Không ăn vậy thì đồ đi." Lao đầu đoạt cái bát trong tay tôi "Ta cho lợn ăn."

"Nguoi!" tôi nghĩ muốn mắng hắn, lại không thể không cố kìm nén tức giận, không nên, không nên, cũng không thể ở trong này gây ra chuyện rắc rối, nhin. Chính là, hắn chính là cái tên mà tôi đã đút lót tiền để vào thăm tù a~.

"Nguoi cần gì phải tức giận với bọn họ, có chuyện gì mà bọn họ chưa làm sao?" ngoài dự đoán, Trương Tụng Đức ở gian nhà lao bên cạnh, thể nhưng lại uể oải nói một câu như thế.

"Ồi chào, huynh đệ, nguoi thể nhưng để ý tới ta." Tôi nghe hắn lên tiếng, cực kỳ vui vẻ, tuy rằng bị người mắng hai câu, bắt quá kết quả cũng không tệ lắm, ít nhất Trương Tụng Đức cuối cùng cũng không giả bộ làm người chết nữa rồi.

Trương Tụng Đức không có quay đầu lại, vẫn là thì thào như sắp đứt hơi hỏi "Nguoi là lần đầu tiên ngồi tù sao? Phạm vào tội gì mà bị tống giam?"

Tôi suy nghĩ một chút rồi mới nói "Không có tội a, chẳng qua là giáo huấn một tên ác bá, cho nên bị bắt vào đây, còn nguoi? Vì sao lại bị bắt vào đây?"

"Bọn họ nói ta đã giết người" Trương Tụng Đức nói xong, cuối cùng là quay đầu lại đây "Phán ta chết tội."

"Người giết người? !" Tôi rất là kinh ngạc mở to hai mắt nhìn, ừm, giống như dùng quá sức để trừng cho nên mắt có chút nhức, cố nhìn!

Trương Tụng Đức liếc mắt nhìn tôi một cái "Ta ngay cả con gà cũng chưa giết qua, huống chi là giết người."

Bạn đang đọc truyện *1/2 Ngự Miêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

"A? !" Tôi thể hiện bộ dáng cực kỳ kinh ngạc, khó hiểu nhìn về phía hắn "Vậy tại sao bọn họ lại nói người giết người? Loại chuyện này, cũng không thể nói lung tung."

"Ta không biết." Trương Tụng Đức lắc lắc đầu "Ta bình sinh chưa bao giờ cùng bất luận kẻ nào kết thù chuốc oán, cũng không tranh chấp với người nào, không biết vì sao, đã bị phán vào tử tội."

Tôi âm thầm gật đầu, nhìn dáng vẻ của hắn, xem ra xác thực là không có giết người. Ở tại nhà giam, đối với một người sắp bị xử tử mà nói, thật sự không cần phải trả lời tường tận phạm nhân cũng cùng bị giam như mình. Hơn nữa, bộ dáng chết tâm này của hắn, muốn giả trang cũng không được.

"Bọn họ nói người người giết là ai?" Tôi làm bộ như tò mò hỏi, tựa hồ muốn tới trọng điểm.

"Là hàng xóm của ta, bọn họ nói ta hạ độc hại chết hắn." Trương Tụng Đức hơi hơi ngẩng đầu lên "Có trời mới biết, ta chỉ là muốn cứu hắn, kê đơn thuốc cho hắn, cũng chỉ là thuốc bổ bình thường, ta cũng không biết, vì sao hắn uống xong lại bị độc chết. Nhưng là, thật sự không có liên can gì đến ta."

"A? Nói thế là sao?" Tôi tiếp tục hỏi.

Trương Tụng Đức lắc lắc đầu, không nói gì nữa.

Thấy hắn không nói nữa, tôi cũng không tiếp tục miễn cưỡng hắn, dù sao cũng đã biết được không ít tin tức, có đôi khi, có một số việc, nóng vội sẽ không thành công. Chính là, mấy chuyện mà tôi biết được, phải truyền đạt lại cho Triển Chiêu bằng cách nào bây giờ? Nơi này lại không có giấy bút, tựa hồ cũng không có biện pháp khác.

Sau một lúc lâu suy nghĩ, tôi trộm lưu lại vài chữ trên mặt đất, cũng không quản khi hắn xem có bị thiếu mất chữ nào không, chỉ cần có thể xem hiểu là được rồi.

Vừa tỉnh dậy, đã thấy mình đang ở trong quán trọ. Nhìn trời đoán thời gian cũng đã không còn sớm, sau khi rửa mặt xong, lúc tôi từ trên lầu đi xuống, chỉ thấy Trương Long, Triệu Hồ cầm theo bao lớn bao nhỏ, đang từ bên ngoài đi vào trong quán trọ.

"Hai người đang làm gì vậy?" Tôi tò mò nhìn vật ở trong tay bọn họ, ơ, đủ các loại, thật đúng là không ít, chẳng lẽ là thừa dịp đi công tác, thuận tiện mang đặc sản nơi đây về sao? Nhưng thế này không phải là quá nhiều hay sao.

"Đây là Triển đại nhân phân phó, muốn đưa đến cho mẹ chồng của Thu Nương." Trương Long đáp "Nói đây là một chút tâm ý của Thu Nương."

Tôi gật đầu "Hy vọng có thể làm dịu đi quan hệ của bọn họ."

"Chỉ sợ rất khó." Triệu Hồ lắc lắc đầu.

"Tóm lại, cứ cố gắng là được." Tôi cười cười "Mọi người ăn sáng chưa?"

"Chúng tôi ăn rồi, An Chi, cô cứ từ từ ăn, chúng tôi nghỉ ngơi một lát lại đi ra bên ngoài."

"Được, ngày mai gặp lại."

"Chờ một chút" Trương Long vội gọi tôi lại "An Chi, tình huống bên kia thế nào rồi? Triển đại nhân nói chưa có tiến triển gì."

Tôi lắc lắc đầu "Còn phải tốn nhiều thời gian."

"Ồ" Trương Long gật đầu "Vậy cô phải cẩn thận một chút."

"Ừm, cảm ơn."

Ở quán trọ chẳng có việc gì để làm, khó có được đi ra bên ngoài một chuyến, coi như là "Chi phí du lịch do nhà nước đài thọ" vậy. Tôi một mình dạo phố, chính là, tuy rằng thăm quan một nơi mới mẻ cũng rất thú vị, nhưng mà có một mình đi dạo phố, thỉnh thoảng cũng có chút buồn chán.

Nhìn thời gian cũng sắp tới thời điểm tráo đổi thân thể, tôi lại cầm theo chiếc giỏ đi——thăm tù.

"Đại ca, hôm nay tốt không?" lại đưa đồ ở trong giỏ nhét vào bên trong cửa lao, tôi cười hỏi.

"Khá tốt, chính là ngồi tù vẫn là rất nhàn chán." Triển Chiêu một câu mang hai nghĩa

"Tôi biết rồi." Tôi gật đầu tỏ vẻ hiểu biết.

Triển Chiêu nháy mắt ra hiệu với tôi, sau đó đi đến gần gian nhà lao bên cạnh, tư thế Trương Tụng Đức tựa hồ vẫn bất động như cũ "Huynh đệ, muội muội của ta đến thăm ta, có mang cho ta vài thứ, ngươi cũng vẫn chưa ăn cái gì, đến ăn một chút gì đi? Bằng không nếu cứ tiếp tục như vậy, thân thể của ngươi sao chịu nổi.

Trương Tụng Đức nghe vậy, hơi hơi quay đầu lại "Đa tạ, bất quá ngươi không cần lo lắng cho ta làm gì. Rất nhanh thôi ta sẽ thành người chết, không đáng để cho ngươi lo lắng như vậy."

Tôi cùng Triển Chiêu liếc mắt nhìn nhau, đáy mắt của hai người đều là ngạc nhiên vui mừng, hẳn hơi hơi gật đầu với tôi, tôi hiểu ý, đi đến gian nhà lao giam Trương Tụng Đức "Vị đại ca này, chết từ từ vẫn không bằng sống sót. Nhân sinh trên đời, khổ cũng vậy mà vui cũng thế, có ai lại không muốn sống lâu thêm vài ngày đây. Bằng không, từ ngàn xưa đến nay, sao lại có nhiều người theo đuổi trường sinh bất lão đến như vậy?"

"Trường sinh bất lão?" Trương Tụng Đức hừ một tiếng "Ta chỉ còn lại năm ngày để sống, còn nói nhiều như vậy để làm gì? Cho dù muốn sống thì sao chứ?"

Tôi quay đầu lại, nhìn thoáng qua Triển Chiêu, hẳn cũng đi đến bên này ngồi xuống "Huynh đệ, ngươi cũng không muốn chết, ngươi còn nói ngươi không có giết người, vì cái gì không vì chính mình mà kêu oan?"

"Vô dụng thôi" Trương Tụng Đức vẫn là không nhúc nhích "Bọn họ không cấp giấy bút cho ta, cũng không để cho ta liên lạc với người bên ngoài, ta đi nơi nào kêu oan đây?"

Triển Chiêu nghe vậy, hơi hơi chau mày, tôi cũng đi theo bĩu môi, xem ra, quả nhiên là có uẩn khúc. Bằng không, sao có thể phòng bị như thế?

Nói đến đây, Trương Tụng Đức liền không cần phải nhiều lời nữa, tôi cùng Triển Chiêu lại đến thời điểm tráo đổi thân thể cho nhau, sau khi hắn dặn dò tôi vài câu, liền rời khỏi đại lao.

Bị nhốt ở trong đại lao, tôi mới cảm thấy được chút tự do ban sáng mới đáng quý làm sao, tôi không nên kêu buồn chán khi chỉ có một mình dạo phố. Đến lúc đêm tối dần dần buông xuống, tôi mới chậm rãi thở phào nhẹ nhõm, càng ở lâu trong này, tôi càng cảm thấy được, ngồi tù quả thật là sự tra tấn khủng khiếp nhất, đặc biệt là đối tượng mà mình có thể nói chuyện lại không để ý đến mình.

Chính trong lúc nhàn chán, ngồi bện rom giết thời gian, đột nhiên từ cửa lao bên kia vang lên tiếng động, tôi lập tức ném rom rạ trong tay đi, tò mò nhìn qua.

Dựa theo ánh sáng yếu ớt, chỉ thấy một người mặc quan phục đang đi về phía cửa lao, còn có tên lao đầu đi theo phía sau "Bẩm đại nhân, phạm nhân chính là không chịu ăn cơm"

Thật sự là rất nhàn chán, tôi lập tức tiến đến trước cửa lao, muốn nhìn xem quan huyện nơi này rốt cuộc có bộ dáng ra sao.

Ừm, đại lao vốn tối tăm, giờ lại vào ban đêm, cho nên nhìn không được rõ lắm, tựa hồ cũng là bộ dáng nho nhã của người đọc sách.

Không nghĩ tới, lúc hắn đi tới cửa lao giam tôi, thế nhưng lại ngừng lại, hỏi lao đầu "Ai vậy?"

"Hỏi đại nhân, người này là ở trên đường đánh nhau, nên bị bắt vào đây." Lao đầu đáp.

Tên huyện lệnh đại nhân kia thế nhưng lại vung tay áo lên, chỉ vào người tôi quát "Thấy bản quan, vì sao không quỳ xuống?"

Bị người chỉ vào mũi quát, hơn nữa lại bất lịch sự như thế, là người hẳn đều sẽ phẫn tức giận. Lòng bàn tay tôi ngứa ngáy, ngay cả Bao đại nhân cũng chưa từng uy phong quát lớn như vậy, bất quá, đây đang là lúc tra án, nhện, phải nhện.

Nắm tay thành quả đấm nhắm nhện, tôi miễn cưỡng chấp tay "Tham kiến Huyện lệnh đại nhân."

"Bản quan bảo ngươi quỳ!" Không nghĩ tới, hắn căn bản là không hài lòng với hành lễ của tôi, lại lớn tiếng nói.

"Ngươi ——" tôi mới thốt được một tiếng, lại nhắc nhở chính mình phải nhện xuống, phải nhện xuống, trên đầu chữ nhện có một cây đao, phải nhện xuống.

"Người cái gì mà người, loại người không có giáo đường như vậy, bản quan hôm nay sẽ dạy người cái gì gọi là giáo đường, hắc hắc, thân là quan phụ mẫu, hôm nay bản quan coi như cho phụ thân người chiêm tiện nghi." Huyện lệnh đại nhân kia nói, trong tiếng cười vang của bọn cai ngục, đem chân dẫm nát một bên cửa lao "Bất hắc cho ta, lỗi ra ngoài để cho hắc bò qua háng bản quan."

Bạn đang đọc truyện *1/2 Ngự Miêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

"Người!" Tôi nhìn cửa lao bị đập nát, hai tay nắm chặt thành quyền, móng tay đâm vào thịt có chút đau.

"Người cái gì mà người, thật sự là một chút giáo đường cũng đều không hiểu, quả nhiên là cần phải được bản quan dạy bảo cho người mới được, còn không mau bắt hắc lỗi ra đây cho ta." Tên huyện lệnh kia lớn tiếng ra lệnh.

Lập tức, có hai tên cai ngục xông lên.

Tôi cúi đầu, cố nén không để tức giận bùng nổ, chỉ sợ vừa ngẩng đầu lên nhìn thấy ánh mắt khinh miệt của tên quan huyện kia, tôi không kim lòng được mà dẫm vỡ mũi hắc mắt, do đó tôi để mặc bọn chúng kéo mình ra khỏi gian nhà lao.

"Nhanh quỳ xuống." Tên lính coi ngục đẩy tôi đến trước mặt tên huyện lệnh, quát tháo ra lệnh.

"Quỳ xuống!" Hai bên cánh tay bị lính coi ngục ghim chặt, ép tôi quỳ xuống.

Tôi nắm chặt tay đến mức nổi gân xanh, tôi biết, tuy rằng tôi xem ra vẫn kém nguyên trạng của thân thể này, nhưng tốt xấu gì tôi cũng đã được xú chuột bạch kia thừa nhận, muốn vận ngược lại mấy tên cai ngục này cũng không có gì khó khăn, cho dù có xông ra bên ngoài cũng không phải là chuyện lớn gì. Nhưng là, tôi có thể làm như vậy sao?

Nếu tôi quả thật làm như vậy, tất cả công sức bố trí của Triển Chiêu sẽ bị phá hủy, còn có Bao đại nhân, còn có Thu Nương đang chờ được giải oan, còn có Trương Tụng Đức tuy rằng chẳng thêm nói chuyện với tôi, nhưng tốt xấu gì cũng coi như là có quen biết.

Đột nhiên trong lúc này, lời mà Bao đại nhân nói với Triển Chiêu ngày đó, lại vang lên rõ ràng ở trong đầu tôi đến vậy.

"Triển hộ vệ, chuyến này người đi, chẳng những phải cải trang vi hành, mà đến lúc cần thiết, chỉ sợ còn phải chịu một chút ủy khuất."

Lúc đó, Triển Chiêu trả lời như thế nào nhỉ. À hắc trả lời "Chỉ cần đại nhân ra lệnh một tiếng, tôi cho dù có phẫn hỷ vào nơi dầu sôi lửa bỏng, cũng không chối từ."

Ha ha, mới chỉ có vài ngày, mà đã xảy ra tình huống đến lúc cần thiết, phải chịu một chút ủy khuất như lời Bao đại nhân nói rồi. Nếu như là vào thời điểm này, tôi lại đang ở trong thân thể này, chuyện duy nhất có thể làm, cũng chỉ có. . . . .

Hung hăng hít sâu một hơi, tôi mạnh quỳ trên mặt đất, khi đầu gối chạm phải mặt đất lạnh như băng, không dùng biện pháp phòng hộ, đau đến mức như bị kim châm muối xát.

Nhưng là, thân thể đau đớn vẫn không là gì, kế tiếp mới thật sự là khuất nhục.

Từ từ cúi mình xuống, chỉ cảm thấy mỗi một khắc, đều là sự dày vò thống khổ đến cực điểm. Đầu nói nam nhi dưới gối có hoàng kim (*), nhưng cho dù là nữ tử, cho dù là nữ tử. . . .

(*nguyên văn : Nam nhi tất hạ hữu hoàng kim, trích từ câu : Nam nhi tất hạ hữu hoàng kim, chích quy thương thiên hòa nương thân. (Nam nhi dưới gối có hoàng kim, chỉ quỳ trước trời cao cùng thân mẫu.)

Loại cảm giác này chính là bị người ta dẫm đạp lên tôn nghiêm, giống như là bị người ta cầm đao dóc từng miếng thịt trên người, một đao lại một đao, lưỡi đao sắc bén, sự thống khổ không ngừng tăng theo từng nhát đao hạ xuống.

"Bò qua đi!" tên huyện lệnh kia xốc vạt áo lên, ra mệnh lệnh.

Tôi cố nhẫn nhịn, dịch chuyển về phía trước hai bước, ngay lúc đó, Trương Tụng Đức lại đột ngột kêu lên "Đại nhân! Đại nhân! Ta bị oan, ta bị oan, ta không có giết người, đại nhân, ta bị oan, ta không có giết người, ta thật sự không có giết người!" Cơ hồ tất cả mọi người đều nhìn về phía phát ra thanh âm, chỉ thấy Trương Tụng Đức tựa hồ thấy kêu thảm là chưa đủ, trực tiếp lết mình đến gần cửa nhà lao, dùng sức bám vào cửa "Đại nhân, ta là bị người vu oan, ta không có giết người, ta bị oan, đại nhân, đại nhân!"

"Câm miệng!" tên huyện lệnh buông chân, bước nhanh đi đến trước cửa nhà lao giam Trương Tụng Đức "Nếu không phải thấy ngươi là kẻ sắp chết, bản Huyện lệnh nhất định phải phân ngươi cái... cái... ." Hắn không nói hết câu, hung hăng vung tay áo "Lười so đo với ngươi." Nói xong, liền vội vàng đi ra khỏi nhà giam, giống như ở phía sau có cái gì đang truy đuổi hắn vậy.

"Đại nhân, đại nhân, ta là bị oan... ." Trương Tụng Đức như là chưa từ bỏ ý định, vươn tay đuổi theo quan huyện hô, vì thế, tên quan huyện kia đi càng vội hơn.

Thấy huyện lệnh đại nhân đã phẩy tay áo bỏ đi, hai tên cai ngục đưa mắt nhìn nhau một cái, sau đó ném tôi trở lại phòng giam.

Chờ những người đó đã đi hết, tôi mới quay sang nhìn Trương Tụng Đức, khoe miệng cong cong "Huynh đệ, đa tạ ngươi, bằng không hôm nay ta liền... "

Trương Tụng Đức lại khôi phục thành bộ dáng sống dở chết dở "Ta chỉ là không quen nhìn bộ dáng tiểu nhân đắc chí của bọn chúng mà thôi."

"Mặc kệ nói như thế nào, huynh đệ, tiểu đệ cảm ơn ngươi." Tôi hướng hắn chấp tay "Ngươi thật sự là người tốt."

"Người tốt thì có ích lợi gì" hắn hừ lạnh một tiếng "Ta chính là bởi vì quá vội vàng muốn giúp ngươi, mới có thể bị bọn họ hãm hại."

"Là sao?" Tôi khó hiểu hỏi

"Haiz ——" hắn hít sâu một hơi, rốt cục cũng lên tiếng kể lại chuyện của hắn "Ta họ Trương, kêu Trương Tụng Đức... "

Theo lời hắn tự thuật, tôi đã nghe xong câu chuyện mà Thu Nương chưa kịp kể hết. Lúc ấy, khi Thu Nương đi cầu Trương Tụng Đức cứu tước công mình, Trương Tụng Đức trị bệnh cho trượng phu của Thu Nương, nhưng không nghĩ tới chuyện này biến đổi bất ngờ, trượng phu của Thu Nương thể nhưng sau khi uống xong bát thuốc bổ đột nhiên thất khiếu (*) đổ máu mà chết. Mà theo tất cả căn cứ xác thực, đều chỉ hướng hai người —— Thu Nương, hoặc là Trương Tụng Đức.

(* thất khiếu gồm: hai tai, hai mắt, hai lỗ mũi và miệng)

Mà Trương Tụng Đức, bị người của quan phủ từ trong nhà của hắn tìm ra được thạch tín kịch độc, bị vu oan giá họa.

"Là tên huyện lệnh kia bắt ngươi ta cầm tay ngươi điểm chỉ nhận tội phải không?" Tôi nhìn không được cầm giận hỏi.

"Không, là ta chính mình nhận tội" Trương Tụng Đức nói.

"A? Vì sao?"

"Ngày đó, ở trên công đường chỉ có ta và Thu Nương, hai người chúng ta thay phiên nhau bị dụng hình, nếu ta không nhận tội, Thu Nương sẽ bị... ." Hắn hít một hơi thật sâu, rốt cuộc lại không nói nữa.

Nghe vậy, trong đầu tôi chợt lóe linh quang, đột nhiên nghĩ ra điều gì. Vì thế bất lấy ý tưởng này, tôi thử thăm dò hỏi "Vạn nhất, ta là nói là vạn nhất, vạn nhất Thu Nương thật sự là hung thủ giết người thì sao?"

"Hung thủ giết người?" Trương Tụng Đức thể nhưng lại nhếch nhếch khoe miệng "Giết người, là phải đền mạng. Nếu Thu Nương thật sự là hung thủ, ít nhất, ta cũng biết được ta vì ai mà chết."

"Thì ra ngươi đối với Thu Nương... "

Tôi chỉ nói có một nửa, Trương Tụng Đức liền liên tục lắc đầu "Chỉ là ta hy vọng hảo huyền mà thôi, Thu Nương thật sự rất yêu trượng phu của nàng."

"Trượng phu của nàng không phải đã chết rồi sao?" Tôi hơi hơi híp mắt, lại thử thăm dò nói "Triều đại này tuy rằng không cổ vũ quả phụ tái giá, nhưng cũng không phải là tuyệt đối không cho phép, trượng phu của nàng đã mất, các ngươi có thể có cơ hội bên nhau."

"Không, không, không, Thu Nương không phải là loại người như vậy, ta cũng... ." Trương Tụng Đức lắc đầu như trống bỏi "Tuyệt đối không được."

Tôi âm thầm gật đầu, nhìn thái độ của hắn, nếu phải nói hắn có liên quan đến vụ án này, chỉ sợ hắn thuộc vào loại bị vu oan.

Bất quá, thật sự là không nghĩ tới, chuyện này, dĩ nhiên một lần nữa lại có chuyển biến lớn như thế.

Suy nghĩ một lát, tôi tiếp tục hỏi "Vậy rốt cuộc là ai hạ độc hại chết trượng phu của Thu Nương đây?"

Trương Tụng Đức khôi phục lại bộ dáng bình thường "Ta cũng không biết."

Thuận theo đề tài này, tôi hỏi hắn thêm mấy vấn đề nữa, mà hiển nhiên, hắn đối với chuyện này, tựa hồ thật sự cũng chẳng biết được gì nhiều.

Xem ra, từ đầu đến giờ, cuộc điều tra đành phải giậm chân tại đây, Bao đại nhân cũng sắp đến rồi, vụ án này Bao đại nhân khẳng định là muốn phúc thẩm (*), rốt cuộc Trương Tụng Đức có tội hay không có tội, còn phải chờ ông ấy tra đến cuối mới định đoạt được.

(*Phúc thăm : xét xử lại ở cấp cao hơn)

Ừm, chờ ngày mai tôi ra ngoài, là có thể báo cho Trương Long, Triệu Hồ chuộc Triền Chiêu ra, chính là cái tên huyện lệnh kia, tôi lặng lẽ nắm tay lại, nếu hắn thật sự là loại quan như Trương Tụng Đức đã nói, tôi sẽ lên lên báo thù hắn, để cho hắn biết đắc tội với nữ nhân sẽ có kết quả như thế nào

Bạn đang đọc truyện *1/2 Ngự Miêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

Sáng sớm ngày hôm sau, tôi liền nói cho Trương Long, Triệu Hồ khẩu cung đã được hỏi xong, có thể dựa theo ước định "Chuộc" đồng chí Triền Chiêu ra. Trương Long, Triệu Hồ lập tức mừng rỡ, vội vàng mang theo tiền đi dứt lốt. Sau khi dứt lốt một số tiền khá lớn cho tên quan huyện kia, liền thuận lợi đem Triền Chiêu "chuộc" ra khỏi nhà lao.

Một mình tôi ở lại quán trọ chờ, đang có chút nóng lòng thì đồng thời nhìn thấy ba người đẩy cửa bước vào, tuy rằng đã dự đoán được kết quả như vậy, nhưng vẫn là không nhận được vui mừng tiến lên đón "Triền đại ca, huynh không có việc gì thật sự là quá tốt rồi."

"An Chi yên tâm, ta không sao." Triền Chiêu gật gật đầu, vào thẳng vấn đề "Ta đã xem chữ muội để lại, tình huống cụ thể rốt cuộc là như thế nào?"

"Là như thế này." Tôi đem những lời Trương Tụng Đức kể ngày hôm qua nói cho bọn họ nghe.

"Triền đại nhân, theo như những lời An Chi kể, Trương Tụng Đức kia chắc chắn là đã bị oan." Nghe xong tôi kể, Trương Long mở miệng nói "Hơn nữa, chúng tôi cũng tra được một chút manh mối, vụ án này, khẳng định là có gì đó khác thường."

Triền Chiêu gật đầu "Bao đại nhân sáng mai sẽ đến đây, giữa trưa ngày mai, là lúc Trương Tụng Đức bị hành quyết, hắn là sẽ vẫn còn kịp phúc thăm vụ án này."

Mấy người chúng tôi gật đầu theo, nếu bên này có được lời khai của Trương Tụng Đức, Trương Long, Triệu Hồ bên kia lại điều tra được chút manh mối từ tiệm thuốc cùng chuyện thạch tín, mặc dù đã sáng tỏ được một chút, nhưng bằng chứng vẫn chưa được đầy đủ.

Sau khi "Chuộc" Triền Chiêu ra khỏi nhà lao, hai người bọn họ liền lại vội vàng đi tra án. Mà tôi cùng Triền Chiêu còn cần đối chiếu lại lời khai của Trương Tụng Đức, xem có thể tìm ra được chút chứng cứ nào không.

"An Chi." Trương Long, Triệu Hồ đi rồi, Triền Chiêu mở miệng gọi tôi một tiếng.

"Hả?" tôi đang mài mực, muốn viết lời khai của Trương Tụng Đức ra giấy cho Triền Chiêu tiếp tục nghiên cứu, nghe vậy ngẩng đầu lên, khó hiểu nhìn hắn.

"Hôm qua, rốt cuộc đã phát sinh ra chuyện gì, vì sao Trương Tụng Đức lại dễ dàng kể mọi chuyện mà hắn trải qua cho muội nghe như vậy?" Triền Chiêu hỏi.

Biết hắn sẽ hỏi câu này, tôi cũng không hoảng, chỉ cười một tiếng "Có lẽ là do mấy ngày nay gần người đã lâu, rốt cuộc có chút cảm tình với người cùng cảnh ngộ bị giam tù như mình, mà ngày mai lại là ngày hắn bị hành hình, cho nên hắn mới nhận không được nói ra thôi."

Triền Chiêu gật đầu "Thì ra là thế."

"Đúng vậy, đúng vậy." tôi đáp ứng hai tiếng, lại lần nữa cúi đầu mài mực, đem bút đưa cho Triền Chiêu. Triền Chiêu tiếp nhận, cũng không nhiều lời, liền đề bút bắt đầu viết.

Tôi thấy hắn giống như không có hoài nghi, liền cũng thờ phào nhẹ nhõm một hơi, mặc kệ nói như thế nào, tôi thật sự là không muốn cho hắn biết chuyện xảy ra ngày hôm qua.

Sau một lúc lâu, hắn đã viết xong, đem giấy đưa cho tôi "An Chi muội xem xem, có phải là như thế này không?"

"Được." Tôi tiếp nhận tờ giấy, cẩn thận xem xét.

"An Chi." Thanh âm của Triền Chiêu lại nhẹ nhàng vang lên.

"Sao?" Tôi còn đang chăm chú đọc bản ghi chép của Triền Chiêu, phân tâm đáp.

"Trương Tụng Đức kia xem ra thật là nhiệt tình, ngay cả người chỉ giống như bèo nước gặp nhau là ta, mà hắn cũng giúp." Triền Chiêu mang theo một chút cảm thán nói.

"Đúng vậy" tôi theo bản năng gật đầu "Chính là không nghĩ tới cái tên quan huyện không hay ho kia . . . . ."

Mới nói được một nửa, tôi bỗng đứng tỉnh ngộ, vội vàng ngẩng đầu lên, tôi hoảng sợ nhìn Triển Chiêu "Huynh. . . huynh làm sao mà biết được?"

Triển Chiêu mỉm cười, vẫn là vẻ tao nhã "Sáng sớm hôm nay, lúc ta nói lời từ biệt với hần, cũng chỉ là nghe thấy Trương Tụng Đức nói một câu đầy ẩn ý, chính là không nghĩ tới, thì ra, đêm qua thật sự đã xảy ra chuyện."

Khóe miệng tôi co giật, tôi như thế nào lại đã quên mất, hần chính là Triển Chiêu a, quan sát tỉ mỉ, Miêu đại nhân của chúng ta nhưng thật ra là Hắc Miêu a~.

Thấy tôi không nói gì, Triển Chiêu không biết là mình đã nói sai cái gì, hần thu lại tươi cười, tiến lên từng bước, trong mắt tất cả đều là vẻ quan tâm "An Chi, nói cho đại ca biết, tối hôm qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Tôi ngẩng đầu lên, cùng hần bốn mắt nhìn nhau, hiểu được hần phải biết được chân tướng sự tình cũng chỉ là vì xuất phát từ sự quan tâm mà thôi, tôi lắc đầu "Đại ca, chỉ là chuyện nhỏ mà thôi, không có gì lớn."

"An Chi ——" Triển Chiêu nhún mày "Như thế nào lại nói là chuyện nhỏ, cả muội và ta đều biết Trương Tụng Đức kia, từ lúc tiến vào nhà lao, số câu hần nói ra cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay, nếu không phải có việc phát sinh, hần sao có thể sảng khoái nói ra chân tướng như vậy được."

Tôi lại lắc đầu "Thật sự chỉ là việc nhỏ mà thôi."

Với thân phận của Triển Chiêu, mặc kệ là hiện tại hay là tương lai nếu tra ra tên Huyện lệnh kia có tội, thì cho dù Triển Chiêu biết được chuyện xảy ra tối hôm qua, hần có thể đi đánh tên Huyện lệnh kia một trận được không? Hơn nữa, tôi không muốn cho hần biết, khuất nhục như thế, khuất nhục như thế. . . . .

Còn có, thù của mình phải do chính mình báo!

"An Chi!" Đáng tiếc, Triển Chiêu cố chấp không thua gì tôi, thấy tôi không đáp, hần vẫn cố chấp hỏi đến cùng.

Tôi quay đầu về hướng khác, cắn chặt môi, một chữ cũng không đáp, tôi không nói, huynh cũng không thể cậy miệng của tôi được.

Trong phòng, hai người cứ đứng đối mặt nhau như thế, không ai nói một lời nào, trong lúc nhất thời, bầu không khí xung quanh cứng ngắc gay gắt.

Thật lâu sau, tôi rốt cuộc không thể so được với người luyện võ như hần, lùi về phía sau vài bước, chân cũng đã tê rần. Bất đắc dĩ thờ dài, tôi quay đầu lại "Đại ca, huynh đừng hỏi nữa. Dù sao cũng chính là thân thể của huynh, huynh chỉ cần biết không có gì thương tổn gì là được rồi, còn về những mặt khác, huynh cứ coi như chưa phát sinh ra chuyện gì không phải là sẽ tốt hơn hay sao."

"Chính là An Chi, muội. . . ." Triển Chiêu vẫn nói.

"Đại ca ——" tôi khẩn thiết nhìn vào mắt hần.

Thấy tôi mềm giọng khẩn cầu, Triển Chiêu bất đắc dĩ thờ dài một hơi, nhưng đáy mắt lại ánh lên sự đau lòng "Thật có lỗi, nếu không phải. . . . ."

Vốn lúc này hần đang muốn nói gì đó, nhưng ai biết, buổi trưa đã tới, hai người chúng tôi trong nháy mắt lại hoán đổi thân thể cho nhau, kết quả là, nửa câu sau lại trở thành giọng nói của tôi, quanh quẩn ở trong không khí "Bởi vì ta. . . . ."

Mới nói ra ba chữ, hần cũng nhận thấy được không đúng, lập tức ngậm miệng lại.

Vì thế, bầu không khí vốn cũng được xem như là có chút phiền tình, lập tức biến thành bốn chữ —— vô cùng lúng túng!

Nhưng người ta đã không nói tiếp nữa, tôi cũng không nên hỏi làm gì. Cho nên tôi chỉ giật giật khóe miệng, rất là gian nan tiếp một câu "Không liên quan đến chuyện của huynh." Sau đó ở dưới đáy lòng rất có xúc động muốn chửi, mẹ nó chứ, vì sao hai chúng tôi lại gặp phải tình huống này, khi nào thì mới có thể đổi trở về a~, tôi sắp không chịu được nữa rồi. . . . . a . . . . .aaa!

Bao đại nhân vừa đến, thuận lợi cứu Trương Tụng Đức khỏi pháp trường, đương nhiên, phúc thảm cũng rất thuận lợi, rất nhanh, Trương Tụng Đức được phán là vô tội, được phóng khỏi nhà lao. Mà tên huyện lệnh kia lại là hung thủ giết người, tất nhiên sẽ bị áp tải về kinh.

"Ăn com thôi." Không có những người khác ở đây, vì thế tôi tạm thời đảm đương trách nhiệm đầu bếp, đưa com cho tù nhân.

Tên huyện lệnh, a, hiện tại phải gọi là phạm nhân, từ trong xe trở từ dưới tay ra, tiếp nhận bát, cũng không nói lời cảm ơn liền dùng sức ăn.

Tôi xoay người, che nụ cười thắng lợi khi đã trả được thù, một cân ba đậu rang thay com, lão nương không bức chết người, lão nương không phải họ Vu! Ai kêu người, vận khí không tốt rơi đúng vào trong tay lão nương cơ chứ?

Bạn đang đọc truyện 1/2 Ngự Miêu được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33

Chuyện của Thu Nương cuối cùng cũng được giải quyết thuận lợi, mà Khai Phong phủ mới được nhân rồi có hai ngày, lại nghe thấy tin tức Trần Châu mất mùa.

Lúc nghe được mọi người truyền tai nhau tin tức này, tôi lại cảm thấy đã nghe qua ở đâu đó. Trở về phòng và đầu bút tai suy nghĩ đến nửa ngày, rốt cục mới mơ hồ nhớ lại được một chút. Áp tải lương thực đến Trần Châu cứu tế chẳng phải là Hầu gia Bàng gì gì đó, nhi tử yêu của Bàng Thái sư sao? Kết quả là sau đó lại gặp phải chuyện không may, bị Bao đại nhân xử tử. Xem ra, Khai Phong phủ lại sắp được một phen bận rộn rồi đây.

Quả nhiên, sau tin tức Trần Châu mất mùa không lâu, lúc Bao đại nhân đi tuần phủ, liền đưa về phủ một đôi vợ chồng già. Vị lão trượng kia, thậm chí còn bị người ta đánh gãy chân, nhưng vẫn không quản ngại dặm xa xôi chạy tới đây kêu oan.

Sau khi mang đôi vợ chồng già kia mang về phủ, ở bên trong thư phòng của Bao đại nhân, mấy người chúng tôi ngồi nghe câu chuyện thấm đẫm máu và nước mắt của họ.

Theo như những gì bọn họ kể, An Lạc Hầu Bàng Dục ở Trần Châu chẳng những không trợ cứu nạn dân, ngược lại còn xây Nhuyễn Hồng Đường, làm cho dân chúng lâm than, cường thường dân nữ, không chuyện ác nào mà hắn không làm. Mà thiếu gia cùng Thiếu phu nhân nhà bọn họ chính là bị bắt đi như vậy.

Sau khi tiễn hai vị lão nhân gia lui xuống nghỉ ngơi xong, Bao đại nhân vỗ mạnh một cái vào tay vịn ghế "Hừ, lẽ nào lại như vậy, Bàng Dục kia phụng chỉ đi cứu giúp nạn thiên tai, chẳng những không trợ cứu nạn dân, ngược lại còn xây Nhuyễn Hồng Đường, làm cho dân chúng lâm than, nếu ta không đưa hắn ra trị tội, thì thật là có lỗi với dân chúng Trần Châu."

"Chính là đại nhân, Bàng Dục kia chẳng những là An Lạc Hầu, hơn nữa lại là con trai duy nhất của Bàng thái sư, em ruột của Bàng phi nương nương, không lâu trước đây đại nhân đã xử tử Phò mã, nếu bây giờ lại đem Bàng Dục ra trị tội, chỉ e....." Công Tôn tiên sinh còn chưa dứt lời, chính là ý tứ cũng đã đủ hiểu.

"Công Tôn tiên sinh" Bao đại nhân cắn răng nói ra từng chữ một "Ta không xứng là phủ doãn của Khai Phong phủ, nhưng chỉ cần một ngày còn ở tại vị, ta chỉ cần không thẹn với lương tâm, về phần cá nhân nếu có bị lưu đày, bản phủ cũng không để ở trong lòng."

"Ý tứ của đại nhân, đệ tử hoàn toàn hiểu được." Công Tôn tiên sinh vuốt râu mà cười "Chính là, Bàng Dục kia đang ở Trần Châu xa xôi, chúng ta hoàn toàn không có chứng cứ, cũng như nhân chứng lại ngoài tầm tay với, chỉ sợ không làm gì được hắn."

"Ta đây lập tức ở trên điện tấu với thánh thượng, khẳng định Thánh Thượng sẽ cho phép ta đến Trần Châu một chuyến." Bao đại nhân quyết đoán nói.

"Đây chỉ là một phương diện, về phương diện khác" ánh mắt của Công Tôn tiên sinh lóe lóe "Chúng ta tốt nhất trước phải người trà trộn vào Nhuyễn Hồng Đường, nếu có thể nắm được chứng cứ là tốt nhất."

Bao đại nhân nghe vậy gật gù đầu "Quả thật là như thế, chính là nếu Bàng Dục kia ở Trần Châu làm xằng làm bậy, Nhuyễn Hồng Đường này, chỉ sợ cũng không dễ gì trà trộn được vào đó."

Công Tôn tiên sinh cười càng sáng lạn "Đối với người khác thì đúng là như vậy, nhưng đối với chúng ta thì lại khác. Ở chỗ chúng ta, không phải là đã có sẵn một người thích hợp hay sao?"

Bao đại nhân khó hiểu nhìn về phía Công Tôn tiên sinh, Công Tôn tiên sinh lại nhìn tôi, tôi đưa mắt nhìn Triển Chiêu. Nếu là nguyên bản thì hẳn đúng là thật sự có thể trà trộn vào chỗ đó, chính là nửa ngày còn lại lại chính là phế phẩm tôi đây. Bất quá nửa ngày chắc cũng đủ để kiểm chứng.

Thấy chúng tôi đồng loạt đưa mắt nhìn hắn, cho dù có là người trấn định như Triển Chiêu cũng không thể đứng yên một chỗ được.

Chỉ thấy hắn tiến lên vài bước, chấp tay nói "Đại nhân, việc này xin cứ giao cho thuộc hạ, thuộc hạ trước chạy đến Trần Châu, đợi cho đến đêm khuya, thuộc hạ liền lên vào Nhuyễn Hồng Đường, điều tra rõ chân tướng."

Tuy rằng Triển Chiêu nói rất khẳng khái, nhưng Công Tôn tiên sinh lại lắc đầu "Triển hộ vệ, tại hạ không phải là nói người, người tại hạ nói là. . . ." Hắn nói xong, đưa mắt nhìn tôi.

"Tôi?" Tôi chỉ chỉ vào mình, rất là kinh ngạc "Tôi sao có thể trà trộn vào đó được?"

Công Tôn tiên sinh khẽ mỉm cười "An Lạc Hầu không phải là cường thường dân nữ sao? Đó là dân nữ bị cường thường, đương nhiên là sẽ vào được Nhuyễn Hồng Đường."

"Cường thường tôi?" Tôi lại chỉ chỉ vào mình, cảm thấy được mặt mình có chút讪讪 "Công Tôn tiên sinh, không phải là tôi không muốn làm a~. Ngài nói An Lạc Hầu cường thường dân nữ, làm cho tôi nhân cơ hội đó mà trà trộn vào Nhuyễn Hồng Đường. Tôi cũng biết chủ ý này của ngài cũng không

tôi, chính là" tôi lấy tay chỉ chỉ vào mặt mình "Ngài có thấy được rằng với bộ mặt này của tôi, cho dù có được đưa đến tận mặt An Lạc Hầu, hẳn sẽ cường thường tôi sao?"

Nụ cười trên mặt Công Tôn tiên sinh lập tức cứng đờ "Cái này. . . . ."

"Công Tôn tiên sinh, không nên mơ hồ như thế nha ~." Tôi bĩu môi.

"Có lẽ. . . . ." về mặt luôn luôn bình tĩnh của Công Tôn tiên sinh đờ ra một chút, làm như không biết nên trả lời như thế nào.

"Có lẽ khiếu thẩm mỹ của An Lạc Hầu không giống với người thường thì sao?" Tôi cười trộm "Hoặc có thể nói, hẳn đói bụng ăn quăng thì sao?"

"An Chi, không thể vô lễ." Triển Chiêu ngăn tôi lại, lắc đầu tỏ vẻ không đồng ý.

"Oh." tôi bĩu môi, thối lui qua một bên.

"Vậy phải làm sao bây giờ?" Bao đại nhân nhú mày, ở đại sảnh đi tới đi lui.

Công Tôn tiên sinh cùng Triển Chiêu đều là mặt mày cau có.

Tôi cấn cấn môi dưới, xem ra, vẫn chỉ có biện pháp kia của Công Tôn tiên sinh là thích hợp nhất. Về phần khuôn mặt này, ừm, cũng không phải là không có biện pháp giải quyết!

"Kỳ thật, cũng không phải là không có biện pháp." Sau một lúc lâu, tôi đột nhiên lên tiếng.

"An Chi?" ánh mắt của mọi người lập tức đổ dồn về phía tôi.

Tôi khẽ mỉm cười, khoát tay "Trên thế giới này, không phải còn có loại nghệ thuật hóa trang hay sao?"

"Hoá trang, là vật gì?" Ba vị cổ nhân hai mặt nhìn nhau.

"Hắc hắc, đây là loại kỹ thuật thần kỳ, hoàn toàn có thể so sánh được với thuật dịch dung hiện đang thịnh hành ở trên giang hồ a~. Xin mọi người chờ cho một chút." Tôi nói xong, vội vã chạy về phòng, lấy điện thoại di động giấu kỹ ở tận đáy ba lô ra "Các vị, đến xem này."

Tôi mở di động, đến thư mục chứa ảnh chụp, Bao đại nhân, Công Tôn tiên sinh cùng Triển Chiêu bu lại xem.

"Đây là " Công Tôn tiên sinh cả kinh nói "Bức tranh quả là sống động như thật."

"Đây không phải là bức tranh, đây là ảnh chụp, trên cơ bản lúc đầu là dạng gì, ảnh chụp chính là dạng đó, bất quá đây không phải là trọng điểm." Tôi chuyển qua một tấm hình khác, lại hiện ra một gương mặt khác "Trọng điểm là, mọi người có nhìn ra được đây là cùng một người không?"

"Này, này. . . . ." Ba người có chút giật mình nhìn điện thoại di động trong tay tôi.

"Đây chính là hiệu quả sau hóa trang." Tôi cười "Hoá trang là một loại nghệ thuật gia công, đòi sau nó có tên là – Nghệ thuật trang điểm."

Ba người lại hai mặt nhìn nhau, cuối cùng Công Tôn tiên sinh tổng kết "Hoá trang này quả thật là thần kỳ, An Chi cô có biết loại... khu, nghệ thuật gia công này không."

Tôi gật đầu "Lúc tôi còn học đại học, ngày nghỉ tôi làm thêm tại ảnh viện, cũng học được một ít, chẳng qua là tôi chưa từng hóa trang cho chính mình, cho nên cũng không biết được hiệu quả sẽ ra sao."

Công Tôn tiên sinh gật đầu "Nhưng thật ra có thể thử một phen."

"Bất quá, còn cần một ít công cụ." Tôi nhú mày "Cây cọ và mấy thứ có thể tự tạo được, nhưng là. . . . . Ừm, xem ra còn cần tìm nhân sĩ chuyên ngành của thời này cố vấn cho một chút mới được."

"Nhân sĩ chuyên ngành?" Công Tôn tiên sinh khó hiểu hỏi.

"Chính là. . . . ." Tôi nở nụ cười thần bí.

Bên này, chúng tôi nhiệt tình thảo luận, ngay sau đó, Triển Chiêu có chút đột ngột chen vào " Công Tôn tiên sinh, kẻ này đúng là không tôi, nhưng nếu Bàng Dục kia thật sự đúng như lời đồn đại, vậy an toàn của An Chi. . . . ."

Công Tôn tiên sinh nghe vậy, quay đầu lại, cười cực kỳ sáng lạn "Tại hạ chưa từng có nói qua, muốn cho An Chi đi a~."

Tôi nhin không được cười phi một tiếng, Công Tôn tiên sinh không phải là muốn để cho Miêu đại nhân ở trong thân xác của tôi đi "Câu dẫn" Bàng Dục đó chứ?

Bạn đang đọc truyện 1/2 Ngự Miêu được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 34

Sau khi cười phì ra tiếng, tôi lập tức lấy tay che miệng lại, sau đó bày ra biểu tình hết sức là vô tội, giống như người mới vừa rồi cười không phải là mình vậy. Cũng may, không có ai chú ý đến tôi ở bên này.

Bất quá, tuy rằng tôi cười, nhưng là Triển Chiêu lại không cười, hắn vẫn nhủ chặt mày "Công Tôn tiên sinh, nếu là nửa ngày kia của tôi cũng được, nhưng là nửa ngày còn lại chính là An Chi thật sự. Dựa vào tính tình của An Lạc Hầu Bàng Dục mà nói, vào Nhuyễn Hồng Đường có thể liên. . . . ."

Công Tôn tiên sinh vuốt râu mà cười "Vậy lại càng không cần phải lo lắng, chỉ cần Triển hộ vệ ở bên cạnh, sẽ càng không để cho An Chi xảy ra chuyện gì, đúng không?"

Tôi lập tức gạt đầu phụ họa "Tôi tin tưởng Triển đại ca." Được rồi, kỳ thật là do tôi muốn xem bộ dạng của đồng chí Triển Chiêu khi ở trong thân xác của tôi, sau đó đi quyền rũ tên An Lạc Hầu sẽ ra sao, kỳ thật, nói trắng ra, tôi cũng không phải là một người tốt. = += quên đi, dù sao tôi vốn không phải là người tốt.

Thấy hai người chúng tôi kiên trì như vậy, Triển Chiêu chần chờ một lát, mới miễn cưỡng gạt đầu "Vậy. . . . Được rồi."

Tôi cùng Công Tôn tiên sinh đưa mắt nhìn nhau, đồng thời cùng lộ ra nụ cười quỷ dị.

"An Chi, chúng ta lại nghiên cứu một chút về nghệ thuật "Hóa trang" mà cô đã nói đi." Công Tôn tiên sinh cười nói.

"Dạ, lại nói tiếp, Công Tôn tiên sinh tinh thông về dược lý, tôi có chút chuyện muốn hỏi Công Tôn tiên sinh." Tôi cũng cười nói.

Hai người, thực đúng là đang câu kết với nhau làm chuyện xấu, khụ, không đúng, là ngu tâm ngu, mã tâm mã, khụ khụ, vẫn là không đúng, phải là bằng hữu giao lưu chân thành.

Hai ngày sau.

"Được rồi, toàn bộ đã làm xong." Tôi đặt cây cọ lông "giả" xuống bàn "Hiện tại có thể mở mắt ra được rồi."

Theo lời tôi nói, Triển Chiêu hiện đang ở trong thân thể của tôi chậm rãi mở mắt ra. Ước chừng không thể nào thích ứng được với hình ảnh mà mình đang nhìn thấy, hắn còn rất là vô tội mở trừng hai mắt ra mà nhìn.

Tôi ngăn ra, này, này cũng quá sức tưởng tượng đi, tôi từ bao giờ lại xuất hiện về mặt mộng ảo như vậy a!

Hắn cũng quá là. . . . .

Triển Chiêu thấy tôi sững sờ, có chút nghi hoặc muốn đưa tay lên sờ mặt "Sao vậy, có cái gì không đúng sao?"

"Không, không, không, không có gì không đúng, huynh ngàn vạn lần đừng có sờ, tuy rằng Công Tôn tiên sinh nói mấy thứ này không dễ roi, bất quá đây chính là tác phẩm tôi mất một canh giờ mới làm ra, như thế nào cũng phải chờ cho Bao đại nhân cùng Công Tôn tiên sinh ngắm nghía mới được a~, bọn họ hẳn là đang chờ ở bên ngoài." Tôi vội vàng đuổi tay ra ngăn cản hắn.

". . . . ." Triển Chiêu dùng tay lại một chút, sau đó thả tay xuống "Vậy muội đi mời Bao đại nhân cùng Công Tôn tiên sinh vào đi, đừng để cho bọn họ đợi lâu."

"Được."

Mặc dù biết khuôn mặt kia chính là mình, nhưng trong lòng tôi vẫn ôm theo tâm tình phức tạp, mở cửa phòng ra, quả nhiên liền thấy có hai người đang chờ ở bên ngoài "Bao đại nhân, Công Tôn tiên sinh, đã để hai người chờ lâu, hiện tại có thể vào được rồi."

Hai người ước chừng đã chờ ở bên ngoài cũng khá lâu rồi, lập tức cất bước vào phòng, sau đó, khi nhìn thấy Triển Chiêu ở trong thân xác của tôi đang ngồi ngay ngắn trước bàn, lập tức sững sờ.

Triển Chiêu thấy hai người, lập tức đứng dậy, ước chừng là muốn ôm quyền hành lễ, nhưng lại cảm thấy không được đúng cho lắm, do dự một chút, vẫn là nhún người cúi chào "Gặp qua Bao đại nhân, Công Tôn tiên sinh."

"Không cần đa lễ, mau đứng lên." Bao đại nhân vươn tay đỡ hắn một phen.

"Hóa trang này quả nhiên là thần kỳ." Công Tôn tiên sinh phục hồi lại tinh thần, lập tức vui lòng khen "Nếu không phải biết đây là An Chi, chỉ sợ trong lúc nhất thời thật đúng là không dám nhận là có quen biết."

". . . . . Cám ơn." Công Tôn tiên sinh, ngài đây là đang khen tôi hay là đang làm tổn thương tôi vậy ?

"Với bộ dạng này hẳn là không có vấn đề." Bao đại nhân vui mừng gật gật đầu "Công Tôn tiên sinh nghĩ sao?"

"Đệ tử cũng cho là như vậy." Công Tôn tiên sinh phụ họa nói.

"Chờ một chút" tôi quơ quơ ngón tay "Còn có một vấn đề nhỏ."

"Vấn đề gì?" Ba người đồng thời nhìn lại đây.

"Cảm giác của nữ nhân." Tôi ra vẻ thần bí nói.

"Cảm giác của nữ nhân?" Ba người hai mắt nhìn nhau "Là như thế nào?"

"Rất đơn giản a~" tôi cười "Tỷ như, Triển. . . . . Không đúng, An Chi, người đi hai bước thử xem."

Triển Chiêu theo lời bước đi hai bước.

Thấy thế, Bao đại nhân bộ dáng vẫn là chưa hiểu ra, còn Công Tôn tiên sinh lại là đã hiểu gật gật đầu "Thì ra là thế."

" Công Tôn tiên sinh đã hiểu rồi sao?" Tôi cười ha ha.

"Tại hạ đã hiểu."

" Công Tôn tiên sinh, Triển hộ vệ, ý của các người là sao?" Bao đại nhân càng thêm khó hiểu hỏi.

"Chuyện này hỏi Triển hộ vệ có lẽ sẽ rõ ràng hơn." Công Tôn tiên sinh nói xong, đáy mắt tràn ngập ý cười.

Tôi quét mắt lườm hần một cái, Hừ, lợi dụng tôi đang dùng khuôn mặt này để trêu chọc Triển hộ vệ, bắt quá quên đi, dù sao hình tượng của Triển hộ vệ đã sớm là mây bay, mây bay a~

"Ý tứ là như thế này" tôi tỉ mỉ giải thích "Lấy An Lạc Hầu đã dạn dày kinh nghiệm sống trong muôn hoa mà nói, hẳn nhìn nữ nhân, không chỉ có bộ dáng mà còn có lời nói cử chỉ. Nếu theo tình hình hiện tại mà nói, cho dù tôi cùng Triển đại ca tráo đổi thân thể cho nhau, nhưng là bởi vì tôi bình thường hành động đều có chút tùy tiện, cho nên chỉ cần động tác của Triển đại ca hơi uyển chuyển mềm mại một chút, mọi người cũng sẽ không cảm thấy được đặc biệt không được tự nhiên. Nhưng là kỳ thật nếu là một nữ nhân, hay là xét từ góc độ mỹ nữ mà nói, hành động hiện tại của Triển đại ca có chút quá mức, quá mức . . . . . tác phong của nam nhân." Tôi suy nghĩ một chút, muốn thay đổi một người cũng không phải là khó.

Nghe được những lời này của tôi, cho dù là đã được hóa trang một lớp khá dày, nhưng sắc mặt Triển Chiêu vẫn có chút khó coi, ngay cả giọng điệu cũng thay đổi "Vậy là muốn Triển nỗ lực bắt chước. . . . .bắt chước . . . ."

Thấy hần tựa hồ thật sự có chút tức giận, tôi vội vàng sửa lời "Kỳ thật, cũng không cần yếu điệu quá, có đôi khi, khí chất độc đáo cũng là một loại đẹp. Dù sao, chỉ cần cố gắng một chút, chỉ một chút thôi là được" Tôi lấy ngón tay làm điệu bộ một chút là bao nhiêu, sau đó, lập tức dùng ánh mắt thập phần chờ mong nhìn Bao đại nhân.

Bao đại nhân lập tức hiểu ý, ông ho nhẹ một tiếng, lập tức nói "Triển hộ vệ, chỉ sợ, lần này lại phải ủy khuất người rồi."

Tôi lập tức ở dưới đáy lòng hoan hô, chỉ cần Bao đại nhân nói như vậy, Miêu đại nhân trăm phần trăm sẽ không cự tuyệt, hơn nữa, còn có thể nhanh chóng đáp ứng ý chứ.

Quả nhiên, cho dù đang dùng bộ mặt của tôi, Triển Chiêu cũng lập tức bày ra bộ dáng mười phần chính khí "Bao đại nhân, ngay cả đại nhân đều đã nói như vậy, tại hạ chịu một chút ủy khuất nho nhỏ cũng chẳng sao. Chỉ cần đại nhân hạ lệnh, cho dù phải nhảy vào dầu sôi lửa bỏng, tại hạ cũng không chối từ."

Vì thế, vấn đề liền đã được giải quyết dứt khoát.

Được rồi, tôi kỳ thật thật sự càng ngày càng cảm thấy được, ác quỷ trong tôi đang vỗ cánh thức tỉnh, càng ngày càng tà ác.

Chính là, thật sự là dưới đáy lòng tôi đang kịch liệt hò hét, mi không muốn xem sao? Mi thật sự không muốn xem sao? Mi xác định là mi thật sự không muốn xem sao?

. . . . .

Kỳ thật, tất cả mọi người không phải là người tốt.

Cho nên, ác quỷ trong tôi cũng là có lý do, đúng không? !

Chương 35

Rạng sáng ngày hôm sau, tôi cùng Triển Chiêu đi tới hậu hoa viên, những lúc mọi người trong phủ bận rộn với công việc của mình, thì chỗ này là nơi thanh nhàn nhất.

Cố nhịn cười, đặt chiếc quạt tròn xuống mặt bàn đá, tôi dùng vẻ mặt nghiêm túc nhìn Triển Chiêu "Triển đại ca, muội có chuyện muốn nói với huynh."

Thấy tôi nghiêm túc như vậy, Triển Chiêu ngẩn ra, rồi lập tức vẻ mặt cũng thay đổi "An Chi cứ nói."

"Bởi vì việc này không thể chậm trễ được, Bao đại nhân hy vọng chúng ta có thể mau chóng xuất phát, điều này chắc hẳn là huynh cũng đã biết." Tôi tiếp tục nói.

Triển Chiêu gật đầu.

"Cho nên, Triển đại ca, thời gian cũng không còn nhiều, chúng ta nhiều nhất cũng chỉ còn có một ngày" tôi giơ một ngón tay lên "Hơn nữa, bởi vì qua giữa trưa là đến lúc chúng ta bị trao đổi thân thể cho nhau, hay nói cách khác, kỳ thật chúng ta cũng chỉ còn có nửa ngày. Cho nên, đành phải ủy khuất Triển đại ca, hôm nay tạm thời bỏ xuống bản thảo trong lòng, cố gắng đạt tới thành quả mà chúng tôi đã kỳ vọng vào huynh."

Vốn trong lòng Miêu đại nhân đang có chút vương mắc, thấy vẻ mặt ngập tràn chính khí của tôi, liền đã được giải tỏa được một chút, hắn gật đầu đáp ứng "An Chi, đại ca hiểu rồi."

"Được rồi, sáng hôm nay sẽ do muội thực nghiệm trước, Triển đại ca cứ đứng ở góc độ người xem mà quan sát, sau đó đến chiều" tôi vỗ vỗ bả vai hắn "Đành trông chờ vào huynh."

"Được."

Thấy hắn đáp ứng, tôi bắt đầu đem thành quả của một đêm mất ngủ mới nghĩ ra được bàn với hắn "Dựa theo kinh nghiệm đã tích lũy được từ vô số kịch truyền hình và tiểu thuyết ngôn tình, muốn làm cho người ta liếc mắt một cái đã kinh diễm, không ngoại trừ vài chiêu sau đây. Thứ nhất" tôi lại giơ một ngón tay lên "Điềm đạm đáng yêu, giống như hoa lê dưới mưa."

"Là sao?"

"Tỷ như" tôi quay đầu đi, chà cù gờng thuận tay lấy được từ phòng bếp lên bốn xung quanh viên ớt, lập tức chảy nước mắt, sau đó quay đầu lại, cực lực mở to hai mắt, lệ nóng doanh trong, sau đó, chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn Triển Chiêu, âm thanh mềm mại "Đại ca. . . . ."

Triển Chiêu cả kinh, lập tức tay chân có chút luống cuống "An Chi, sao vậy? Sao lại khóc? Trong người không được thoải mái sao?" Hắn nói xong, đáy mắt dần dần hiện lên sự đau lòng.

Bị hắn dùng ánh mắt như vậy nhìn, làm tôi thiếu chút nữa quên mất mục đích của mình. Vội lắc đầu phục hồi lại tinh thần, đưa tay lên lau khô nước mắt trên mặt "Triển đại ca, muội chỉ đang làm mẫu, làm mẫu mà thôi."

Thấy vẻ mặt biến hóa của tôi, Triển Chiêu đã hiểu ra, hắn hơi nghiêng đầu, làm tôi thấy không rõ vẻ mặt của hắn. Sau một lát, hắn quay đầu lại, trên mặt lộ ra tươi cười khó mà chống đỡ nổi "An Chi là muốn đại ca làm ra vẻ mặt như vậy sao?"

Thấy thế, tôi thờ dãi "Muội cũng chỉ là nói mà thôi, việc này đối với đại ca mà nói khó mà thực hiện được thao tác giống như vậy được. Quên đi, nói về chiêu thứ hai vậy."

"Ừ, mời nói."

"Chiêu thứ hai, có tên là ngoái đầu lại cười một tiếng trầm vẻ thiên nhiên, sáu cung nhan sắc thua hờn phấn son." Tôi cười nói.

"Đây lại là ý gì?"

"Giống như thế này." Tôi lui về phía sau ba bước "Triển đại ca, nhớ chú ý nhìn muội làm mẫu nha."

"Ừ."

Tôi dùng vẻ mặt bình tĩnh chậm rãi đi qua bên người Triển Chiêu, sau đó, đi xa hắn chừng ba bước, liền chậm rãi quay đầu lại, môi khẽ mở, nhoen miệng cười, mặt mày ân tình, môi mỉm cười. Khi chậm rãi ánh mắt của Triển Chiêu, làm như là thẹn thùng lấy tay áo che miệng, mắt rũ xuống.

Triển Chiêu ngẩn ra, lập tức tai hồng hồng, nhưng ánh mắt cũng không có rời khỏi tôi.

Thấy thế, tôi cũng sững sốt theo, sau đó có chút ngượng ngùng quay đầu đi, cảm thấy mặt nóng.

Sau một lúc lâu, tôi mới ho nhẹ một tiếng, quay đầu lại "Triển đại ca, thế nào?"

"Này. . . . . Chỉ sợ vẫn là có chút khó khăn." Triển Chiêu có chút khó xử nói "Còn chiêu nào khác không?"

"Ừm, có." Nói tới đây, tinh thần tôi lại thấy phấn chấn "Chiêu thứ ba, tên là tay ôm đàn che nửa mặt hoa"

"Tay ôm đàn che nửa mặt hoa?" Triển Chiêu vẫn là khó hiểu.

"Đúng vậy, chẳng hạn như" tôi xoay người trở lại bàn đá, cầm lấy quạt tròn, che nửa mặt, nghiêng người quay đầu lại cười, nhẹ giọng ngâm "Mời mọc mãi, thấy người bờ ngõ. Tay ôm đàn che nửa mặt hoa. Vạn đàn mây tiếng dạo qua. Dẫu chưa nên khúc tình đã thoảng hay (*)."

(*trích "Tỳ bà hành"

Nguyên tác:

Thiên hô vạn hoán thủy xuất lai.

Do bảo tỳ bà bán già diện.

Chuyển trục bát huyền tam lưỡng thanh.

Vị thành khúc điệu, tiên hữu tình)

Tôi còn chưa làm xong động tác, chỉ thấy Triển Chiêu đập bốp hai tay vào nhau một phát "Liền dùng chiêu này đi, chiêu này không tồi nha."

Tôi hạ cây quạt che khoe miệng xuống "Triển đại ca, muội vẫn chưa làm xong."

"Còn có cái gì sao?"

"Còn có một trọng điểm khó nắm bắt, lộ mà như không lộ, mông lung sinh ra vẻ đẹp. Kỳ thật muội cũng chưa nghiên cứu kỹ lắm. Dù sao trọng điểm chính là làm cho người ta chỉ nhìn thấy một chút mà càng muốn nhìn thêm hơn nữa." tôi lại bỏ chiếc quạt tròn xuống bàn đá, bắt đầu gãi gãi đầu, ngay cả bản thân cũng không biết phải giải thích ra sao cho hẳn hiểu được bây giờ.

Triển Chiêu cũng gật đầu "Làm cho hẳn xem một chút là được, ta cho rằng như thế này thôi cũng không tồi đâu."

Tôi nhin không được rất không tao nhã lườm hẳn một cái. Tôi nói a~ Miêu đại nhân, ngài không cảm thấy được như thế này là quá đơn giản hay sao.

"Kỳ thật, muội cảm thấy được chiêu ngoài đầu lại cười một tiếng trầm về thiên nhiên, sáu cung nhan sắc thua hờn phấn son kia mới không tồi, hơn nữa cũng không khó. Bằng không Triển đại ca, huynh thử dùng chiêu đó xem sao?" Tôi nghiêng đầu nghĩ nghĩ, sau đó rất là có tinh thần trách nhiệm đề nghị. Nếu, động tác kia mà kết hợp với khuôn mặt đã được hóa trang của tôi, hẳn là đủ tư cách để cho An Lạc Hầu cường thưởng. Dù sao cái tên An Lạc Hầu kia cũng chỉ là dùng mắt đánh giá để cướp hàng hóa về, bằng không cũng sẽ không xây Nhuyễn Hồng Đường lớn đến như vậy để chứa dân nữ mà hẳn cường thưởng. Tôi rất là có trách nhiệm nghĩ như vậy.

Triển Chiêu nghe vậy, nhú mày "Vẫn là nên dùng chiêu cuối cùng đi, chiêu đó hẳn là ta có thể làm được."

"Chính là chiêu đó tôi cũng chưa nghiên cứu thấu đáo" tôi có chút bất đắc dĩ xoa xoa tay "Hơn nữa, khó khăn lắm mới hóa trang được như thế này, nếu chỉ để lộ ra có một chút, có vẻ như là có chút lãng phí bộ dáng." Dùng một chút, tôi lại nói tiếp "Muội vẫn cảm thấy dùng chiêu thứ hai là tốt nhất, hơn nữa thành công khá lớn, mà thao tác cũng không khó khăn lắm, Triển đại ca có cảm thấy như thế không?"

Triển Chiêu mấp máy môi, nghiêng đầu không nói.

Tôi hơi có chút xúc động muốn đập bốp trán một cái, đại ca a~ ngài như thế nào lại ở ngay lúc này giờ tính bướng bỉnh ra thế này, tốt xấu gì thì cũng nên cho tôi một lý do chứ.

"Triển đại ca ——" tôi lại gần đứng đối diện hẳn, nhìn thẳng vào mắt hẳn "Làm chuyện như vậy, thật sự làm cho huynh thấy khó xử sao? Nếu thật sự là huynh không được thoải mái, thì cứ để mình muội làm cũng được, dù sao, huynh nhất định sẽ bảo vệ tốt cho muội, đúng không?"

Tuy rằng, thật sự rất muốn xem Triển Chiêu diễn trò, được rồi, tôi không phải là người tốt. Nhưng là, nếu chuyện này thật sự đã làm khó hẳn như vậy, hay là. . . . .thôi đi.

"Không, để ta." Triển Chiêu không chút nghĩ ngợi trả lời, nói chắc như đinh đóng cột.

Tôi ngẩn ra, lập tức có chút ngơ ngác gật đầu "Chúng ta vẫn là dùng chiêu ngoài đầu lại cười một tiếng sao?"

Không lường trước được, Triển Chiêu vẫn là lác đầu.

"Vì sao?" Tôi thiếu chút nữa là ngửa mặt lên trời hét dài hỏi trời xanh.

Triển Chiêu bỗng đứng quay đầu lại, nhìn thẳng vào mắt tôi, đáy mắt mang theo ý tứ hàm xúc, làm cho tôi kinh hãi "Dù sao chính là không được!"

Bạn đang đọc truyện 1/2 *Ngự Miêu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

". . . ." đối với sự kiên trì của Triển Chiêu, tôi hơi có chút bó tay, nhũn mảy nói "Được rồi, nếu Triển đại ca vẫn cứ khẳng khẳng một mực như vậy. Chúng ta đành phải nghiên cứu thêm một chút về chiêu tay ôm đàn che nửa mặt hoa cho hoàn chỉnh vậy."

Ừm, lại phải tiếp tục cố gắng nhớ lại tình tiết trong kịch truyền hình với tình tiết trong tiểu thuyết mới được.

Triển Chiêu thấy thế, có chút áy náy liếc mắt nhìn tôi một cái.

Tôi thở dài, quên đi, dù sao nhìn bộ dạng đó của hắn, tôi cũng không tức giận được.

Hai người nghiên cứu một ngày, tuy rằng tôi vẫn cảm thấy cách này sợ rằng sẽ không thành công, bất quá cuối cùng vẫn có chút tâm đắc. Bởi vì thời gian cấp bách, hai chúng tôi cũng không có nhiều thời gian để mà nghĩ lại. Sáng sớm ngày hôm sau, liền mang theo đồ cần thiết, tiến về Trần Châu.

Chúng tôi đi với tốc độ nhanh nhất có thể, cuối cùng cũng đến được vùng ngoại ô Trần Châu sớm hơn so với dự định.

Xe ngựa dừng lại ở vùng ngoại thành Trần Châu, Triển Chiêu vén rèm xe lên "An Chi, tới Trần Châu rồi."

"Tới rồi sao?" Tôi dụi dụi mắt ngồi dậy, tuy rằng ngủ ở trong xe ngựa cực kỳ không thoải mái, nhưng vẫn còn thoải mái hơn so với việc phải cưỡi ngựa. Hết cách, vì thời gian gấp rút, và lại xe ngựa vẫn là đạo cụ quan trọng, nên đến một trấn nhỏ gần Trần Châu chúng tôi đã mua cỗ xe ngựa này.

Tôi nhìn không xa chính là thành Trần Châu, quay đầu liếc mắt nhìn Triển Chiêu "Triển đại ca, chúng ta tới rồi, như vậy, sẽ phải bắt đầu rồi, huynh đã chuẩn bị tốt chưa?" tôi nở một nụ cười, cố hết sức muốn làm cho không khí thoải mái hơn một chút.

Triển Chiêu thấy thế, cũng khẽ cười, không có trả lời.

Tôi bất giác đảo đảo con ngươi, kỳ thật, tôi dám tới đây mà không e sợ, bất quá là do ý vào Triển Chiêu sẽ luôn luôn ở bên cạnh mình.

Từ trong bọc quần áo lấy đồ hóa trang ra, tôi nhìn trời tính toán thời gian một chút "Triển đại ca, hiện tại cho đến giữa trưa cũng chỉ còn nửa canh giờ, nếu chúng ta cứ chờ đợi như vậy, không khỏi có chút lãng phí. Dù sao cũng là lần đầu tiên vào thành, cũng chưa cần trực tiếp đi đối mặt với An Lạc Hầu, cũng không cần phải trang điểm rõ nét quá, không bằng để muội tự hóa trang cho mình nha."

Triển Chiêu ngẫm nghĩ một lát, sau đó gật đầu đồng ý "Được."

Tôi nghiêng nghiêng đầu, sau đó cười khúc khích "Hơn nữa, Triển đại ca cũng chưa có được nhìn thấy muội chân chính ở trong gương mặt đã được hóa trang, coi như trước giờ tráo đổi được nhìn một cái."

Nói xong, tôi cũng không đợi hắn phản ứng, xoay người đi vào bên trong xe ngựa, lấy ra bộ quần áo đã được chuẩn bị sẵn, tôi nhìn không được lại cười ra tiếng, bộ váy xinh đẹp này là đạo cụ, coi như vì xuyên qua mà cuối cùng tôi mới có cơ hội thử một lần. May mắn trang phục và đạo cụ lần này đều là "chi phí do nhà nước cung cấp", bằng không, tôi nhưng rất là luyến tiếc khi phải bỏ tiền ra mua bộ váy như vậy nha.

Haiz. ....haiz, ai kêu tôi hiện tại là một kẻ nghèo khó không có đến một đồng trong tay cơ chứ.

Sau khi thay quần áo xong, làm một kiểu tóc đơn giản, sau đó tôi cầm lấy công cụ hoá trang, hít sâu một hơi, bắt tay vào sửa sang——

Bởi vì không cần quá rõ ràng, cho nên so với lần trước, tôi mất ít thời gian hơn để sửa sang lại chính mình, vẫn là bởi vì chiếc gương tôi mang theo từ thời hiện đại quá nhỏ, không thích hợp để dùng cho việc hóa trang, bằng không nếu đối diện là một chiếc gương đứng lớn thì tôi còn làm hanh hơn ý chứ.

Lấy một chiếc khăn lụa che mặt ra, tôi cười hơi có chút đáng khinh, đây chính là tình tiết cầu huyết kinh điển thường thấy trong tiểu thuyết ngôn tình cũng

như trong kịch truyền hình. Bất quá, sở dĩ phải dùng đến là bởi vì nó quả thật là có hiệu quả.

Sửa sang lại tấm lụa mỏng, tôi vén rèm xe lên "Triển đại ca, được rồi, chúng ta có thể vào thành."

Triển Chiêu đang ôm kiếm tựa vào bên cạnh xe ngựa, nghe thấy thế, liền quay đầu lại "Xong rồi sao?"

"Ừm." Tôi gật gật đầu, sau đó chỉ vào mình "Như thế nào, có rõ ràng quá không?"

Triển Chiêu nhíu mi để nhìn được kỹ hơn "Có chút mơ hồ, không quá rõ ràng."

Tôi búng tay cái chóc "Rất tốt, cái chúng ta cần chính là hiệu quả này. Càng mơ hồ, càng không rõ ràng, càng làm cho người ta có dục vọng tìm tòi nghiên cứu. Như vậy kể tiếp. . . . ." Tôi nói, đem lụa mỏng nhắc lên một chút, hơi hơi nghiêng đầu một góc bốn năm độ nhovn miệng cười, rất nhiều nhiếp ảnh gia đều thích dùng góc độ này.

Ngay sau đó, Triển Chiêu ngẩng ra "An Chi ——"

Tôi bỏ khăn che mặt xuống, ra dấu V thắng lợi "Được rồi, xem ra hiệu quả cũng không tệ lắm, chiều này muội có chút tin tưởng rồi."

Biểu tình trên mặt Triển Chiêu nhất thời cứng đờ, lập tức lắc đầu bật cười. Hắn lưu loát dùng một tay chống lên càng xe nhảy lên xe ngựa, "Ngồi vững, chúng ta vào thành."

"Được." Một lần nữa ngồi trở lại trong xe, trái tim đập có chút nhanh. Có chút khẩn trương, chính xác hơn là hưng phấn, chuyện kích thích thú vị như vậy, tôi lần đầu tiên mới được nếm thử nha.

Bởi vì thiên hạ thái bình đã lâu, cho nên lúc xe ngựa đi vào thành, cũng bất quá chỉ cần vén rèm lên kiểm tra cho có lệ mà thôi. Thấy bên trong quả thật là "Muội muội" như lời Triển Chiêu nói, binh sĩ cửa thành cũng chỉ phất tay một cái cho qua.

Một đường đi tới, tôi khẽ vén rèm xe lên nhìn quang cảnh ở bên ngoài, sau đó, liền nhìn không được nhíu chặt mày. Trần Châu nhìn xem cũng là một thành trì tuyệt đối có quy mô không nhỏ, nhưng trên đường, thoát nhìn lại vắng ngắt như tờ, cho dù cũng có mấy người đi đường, nhưng ai cũng vội vàng bước đi. Tôi nhìn không được bĩu môi một cái, An Lạc Hầu thật sự là nghiệp chương nặng nề, thế nhưng lại đem một thành trì tốt như thế biến thành bộ dạng này đây.

Bởi vì không gặp phải trở ngại gì, cho nên xe ngựa thông dong đi ở trên đường cái một đoạn, liền dừng lại ở trước cửa một quán trọ lớn thoát nhìn cũng được coi là sạch sẽ.

Xe ngựa mới vừa dừng lại, lập tức đã có tiểu nhị nhiệt tình tiến lên tiếp đón "Khách quan, nghỉ trọ hay là ăn cơm. Quán trọ của chúng tôi chính là quán trọ lâu đời nổi danh nhất thành Trần Châu a~, không nói đến đồ ăn cực kỳ ngon miệng, không chỉ là khách vắng lại, mà ngay cả đến thương gia cũng phải khen không dứt miệng, mà ngay cả phòng nghỉ của chúng tôi cũng là thượng đẳng, cực kỳ sạch sẽ. Hơn nữa, giá cả hợp lý, già trẻ không gat."

Triển Chiêu nhảy xuống xe ngựa "Chúng ta ở trọ, cho hai gian phòng hảo hạng."

"Được" Cơ hồ chỉ trong nháy mắt, nụ cười trên mặt của tiểu nhị càng lộ ra nhiệt tình.

Triển Chiêu nói xong, vươn tay kéo rèm xe lên "Muội tử, tới rồi, xuống xe đi."

Tôi bóp chặt cổ họng, thậm chí còn bớt chút thời gian làm một cái mặt quỷ, sau đó mới dùng giọng nói được coi là nhu hòa nhất của mình, nhẹ giọng đáp một câu "Dạ."

Sau đó, từ sau rèm xe có một bàn tay trắng nõn thò ra, phật tổ phù hộ, tay trát nhiều phấn như vậy, ngàn vạn lần đừng có khẽ đụng vào một cái là rơi rớt hết phấn nha ~. Hy vọng thứ này của Công Tôn tiên sinh, đừng rơi vào tình huống xấu nhất đó, bằng không từ kinh điểm sẽ biến thành kinh hách mất.

Cũng may, loại phấn này của Công Tôn tiên sinh cũng thật là rắn chắc, sau khi tôi đặt tay vào lòng bàn tay của Triển Chiêu, cũng không có thấy xuất hiện hiện tượng kỳ quái gì. Tôi nhếch miệng cười, mới thu lại biểu tình, chậm rãi bước xuống xe. Lúc này đây, nhất định phải nhớ rõ vị trí càng xe, bằng không lại giống như lần trước, trực tiếp ngã chổng vó ở trước mặt Triển Chiêu, nếu vậy tôi cũng đừng có nghĩ đến việc trà trộn vào Nhuyễn Hồng Đường, mà đổi sang nửa đêm để cho Miêu đại nhân trực tiếp trèo tường đột nhập vào đó.

Bất quá, nếu như vậy, Công Tôn tiên sinh người bỏ ra chi phí cho chuyến này nhất định sẽ đuổi giết tôi!

Nghĩ đến vị gây trục tiên sinh nào đó ở Khai Phong Phủ, tôi run lên một chút, sau đó bỗng dưng hoàn toàn tỉnh táo lại, cơ hồ dùng động tác tao nhã nhanh nhẹn nhất mà tôi chưa từng có, nhảy xuống xe ngựa.

Bạn đang đọc truyện 1/2 Ngự Miêu được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37

"Triển đại ca, tình hình như thế nào rồi?" Ngày hôm sau gần đến giữa trưa, Triển Chiêu ra ngoài tra xét tin tức, rồi cuộc cũng quay trở lại quán trọ.

Xem bộ dáng thông dong của hần tựa hồ là có tin tức tốt. Thân nhiên từ bên ngoài cửa đi vào, ngồi xuống bên cạnh bàn, lại còn có tâm tình tốt tự rót cho mình một ly trà, động tác tao nhã bung chén lên nhấp một ngụm.

Thấy bộ dáng nhàn nhã của hần, tôi biết tám phần mười là đã tra xét được tin tức rất hữu dụng đối với chúng tôi. Vì thế khẽ cười, sau đó rất chi là chân chó rót tiếp cho hần một ly trà nữa "Đại ca, rốt cuộc thế nào a? Là có tin tức tốt sao?"

Triển Chiêu thấy thế, lúc này mới buông ly trà xuống "Quả thật là có tin tức tốt, ta nghe ngóng được mấy ngày gần đây, An Lạc Hầu rất là ưa thích rượu và thức ăn của một tửu lâu, mà tửu lâu kia phong cảnh cũng đẹp, cho nên mỗi ngày vào buổi tối, hần đều đến tửu lâu đó uống rượu."

Tôi nghe vậy hai mắt sáng ngời "Quả nhiên là tin tức tốt, nếu có thể biết được lộ tuyến cùng thời gian hần xuất hành, chúng ta hoàn toàn có thể mai phục giữa đường xuống tay."

Triển Chiêu nghe vậy khẽ cười lắc lắc đầu "Gi mà mai phục giữa đường, chúng ta cũng không phải là thích khách, cũng không phải là ra chiến trường. Lời nói của An Chi nghe mà rộn cả người."

Tôi giờ một ngón tay ra quơ qua quơ lại "Triển đại ca, với tình hình hiện nay của chúng ta chỉ có một câu đề miêu tả, chính là tình trường như chiến trường, chúng ta chính là đang ở trên chiến trường khốc liệt nhất. Bất quá vận khí lần này của chúng ta quả là không tồi, thiên thời địa lợi nhân hòa đều chiếm được, buổi tối hôm nay chúng ta có thể hành động không?"

Triển Chiêu nghe vậy gật đầu "Có thể. Bất quá, thiên thời chúng ta chiếm được mà An Chi nói là có ý gì?"

Tôi cười càng thêm sáng lạn "Cái gọi là anh hùng ngấm ở trên lưng ngựa, dưới ánh trăng ngấm mỹ nhân. Chính là mỹ nhân nha, đương nhiên là cần phải ngấm ở dưới ánh trăng trong sáng, thì mới có được hiệu quả mông lung, huyền ảo như trong mộng. Hơn nữa, không phải là chúng ta còn chiêu tay ôm đàn che nửa mặt hoa hay sao."

Hướng hồ, cái gì gọi là ăn no ấm cật, hắc hắc, chờ cho An Lạc Hầu ăn uống no say xong, chính là thời cơ tốt nhất, bất quá những lời này, không cần phải nói với Triển Chiêu.

Triển Chiêu nhíu mi "Xem ra An Chi rất là cao hứng nha."

"Hi hi" tôi cười "Bởi vì rất thú vị mà."

Triển Chiêu bắt đầu dĩ than nhẹ một tiếng, lập tức cũng nhin không được bật cười thành tiếng. Trong lúc nhất thời, không khí khẩn trương trước lúc lâm chiến đã bị tiêu tan không còn một mảnh.

Ban đêm, cũng là ông trời hiểu lòng người, quả nhiên ánh trăng sáng trong, dịu dàng soi tỏ xuống nhân gian, cả tòa thành như được bao bọc bởi một tầng lụa mỏng.

Tôi đẩy cửa sổ ra, nhìn lướt lên bầu trời, nhin không được nhếch miệng cười, lập tức, chuyển hướng nhìn sang "mỹ nhân" đang ngồi ngay ngắn ở bên cạnh bàn "Chuẩn bị xong chưa?"

Ánh sáng nhàn nhạt không biết là của ngọn đèn dầu hắt ra, hay là do ánh trăng chiếu rọi vào, đã che đi dấu vết nhân tạo của "Mỹ nhân". Chỉ thấy "hàng" sau khi nghe thấy tôi hỏi, hơi hơi nghiêng đầu, cũng không có lên tiếng trả lời, chính là nhẹ nhàng gật gật đầu, chỉ với một động tác nho nhỏ như vậy thôi, dùng ở trên gương mặt đó, còn có hiệu quả hơn là lời nói.

Kháo!

Tôi nhin không được trong lòng thầm mắng một tiếng, mẹ nó, vì cái gì, vì cái gì mà ngay cả tôi dùng gương mặt đó, cũng không đạt được hiệu quả như vậy a~!

Cổ nén ý niệm muốn trợn ngược mắt giờ ngón giữa chỉ lên trời, tôi chống lại tầm mắt của "Mỹ nhân", sau đó nắm chặt tay thành quyền "Trò hay, bắt đầu!"

Bởi vì thời gian vẫn còn dư dả, hai chúng tôi cũng không vội, hơn nữa tôi cũng không biết đánh xe ngựa, trải qua cuộc huấn luyện cấp tốc, cũng chỉ có thể miễn cưỡng khống chế ngựa không chạy loạn mà thôi. Cho nên một đường từ quán trọ đi ra, xe ngựa đi khá là chậm, đi về hướng lộ trình của An Lạc Hầu.

"Chính là nơi này sao?" dừng xe ngựa ở bên cạnh một cái ngõ tắt nhỏ, tôi quay đầu hỏi Triển Chiêu đang ngồi ở bên cạnh.

Triển Chiêu đang ở trong thân xác của tôi nhìn kỹ một lượt, sau đó gật đầu nói "Chính là nơi này."

"Tốt lắm" tôi ngừng đầu nhìn ánh trăng trên cao "Thời gian cũng không còn nhiều lắm, như vậy." Tôi lấy ra chiếc khăn lụa mỏng đưa cho Triển Chiêu "Cẩn thận đấy."

"Ừ, yên tâm đi, muội cũng phải cẩn thận."

Tôi cười cười "Muội không có việc gì đâu, chỉ là trở thành diễn viên phụ mà thôi, dù sao nếu muội không phản kháng, thì cũng sẽ không bị ăn đấm đá gì nhiều, chờ đến thời gian bị tráo đổi, lại lên chuồn đi. Sau đó là có thể trực tiếp lăn vào Nhuyễn Hồng Đường. Người nên lo lắng là huynh mới đúng, cơ thể của muội đành dựa vào sự bảo hộ của huynh đó." Tôi nói nửa đùa nửa thật.

Nghe vậy, tuy rằng mặt đã được khăn lụa che nửa mặt không thấy được biểu tình, Triển Chiêu vẫn là thận trọng gật đầu "Ta sẽ đem hết toàn lực bảo vệ thân thể của muội."

"Ha ha, không cần khăn trương như vậy." Nhìn dáng vẻ của hắn, lòng tôi gọn lên một cảm giác kỳ lạ, như thế nào tôi lại có cảm giác giống như đang nói lời vĩnh biệt trước lúc cần kẻ với cái chết thể này. Không được, khóe miệng tôi khẽ co giật "Chúng ta không phải đã từng thảo luận qua sao? Dựa theo những gì muội nhớ được, An Lạc Hầu tuy rằng thích cường thường dân nữ, bắt quá hẳn tựa hồ lại không thích trực tiếp dùng sức mạnh, mà lại thích sau khi cường thường, người đó phải một lòng một dạ đi theo hắn." Tôi nhún nhún vai nói "Đừng là tính cách kỳ quái."

Chính là bởi vì thế, cho nên sau khi Công Tôn tiên sinh đưa ra đề nghị này, tôi mơ hồ nhớ tới một chút về "Sở thích" của vị An Lạc Hầu này, vì vậy tôi mới dám yên tâm lớn mặt dùng chiêu này.

Bằng không, mặc kệ Công Tôn tiên sinh có nói như thế nào, hoặc cho dù tôi rất thích xem trò vui đi chăng nữa, cũng nhất quyết không chấp nhận, dù sao đó cũng là thân thể của tôi nha. Tôi nhưng là một chút cũng không có ý tưởng đưa thân mình tới tận miệng sói như thế đâu.

Hai chúng tôi nhỏ giọng nói chuyện, mà ở đầu ngõ bên kia le lói hiện lên ánh sáng của đèn lồng, càng lúc càng sáng, tiếng người ồn ào cũng theo đó mà truyền đến càng lúc càng rõ.

Tôi cùng Triển Chiêu lập tức ngậm miệng lại, sau đó cùng nhìn nhau gật đầu—— trọng tâm chính đã đến!

Triển Chiêu nhanh chóng lao vào trong xe ngựa, tôi quát roi ngựa, xe ngựa thông thả đi về phía An Lạc Hầu bên kia. Đi được nửa đường, tôi nhảy xuống xe ngựa, dùng sức đá bánh xe một cái. Một thanh âm rất nhỏ vang lên, xe ngựa tạm thời không di chuyển được nữa.

Một lát sau, theo ánh sáng của đèn lồng rất gần, đối diện có người quát to "Người nào? Không thấy được đây là xe ngựa của An Lạc Hầu sao? Còn không mau nhường đường?"

Tôi vội vàng tiến lên phía trước xe, ôm quyền hành lễ, khách khí nói "Thật xin lỗi, thật xin lỗi, tôi cùng xá muội từ xa mới tới vùng này, xe ngựa lại bị hỏng, không nghĩ tới là đã cản đường của An Lạc Hầu, thật sự tội đáng chết vạn lần."

Nghe tôi nói thế, giọng điệu ở bên kia lại càng không tốt "Cái gì? Xe ngựa bị hỏng? !" Hắn đại khái vừa định mắng, chợt nghe thấy từ bên trong xe ngựa truyền ra thanh âm trong suốt của một thiếu niên "Phát sinh chuyện gì, sao xe ngựa lại dừng lại?"

"Hồi Hầu gia, có hai kẻ nhà quê xe ngựa bị hỏng, chắn ở giữa đường."

"Ừm?" theo một chữ ừm thốt ra, rèm che xe ngựa bên kia được vén lên, sau đó có một thiếu niên cầm y hoa phục, từ trên xe ngựa giẫm lên lưng của một người bước xuống.

Khi chống lại tầm mắt của hắn, tôi bỗng nhiên sững sờ.

Cái gọi là anh hùng ngấm ở trên lưng ngựa, dưới ánh trăng ngấm mỹ nhân chính là đây, "Mỹ nhân" này quả thật phải ngấm ở dưới ánh trăng mới có hương vị.

Chỉ thấy, dưới ánh trăng sáng trong, thiếu niên vận cẩm y, hé ra gương mặt tuấn mỹ như quan ngọc, hơn nữa cặp mắt trong veo dưới ánh trăng lại càng thêm lấp lánh. Hiện tại, hẳn tuy rằng bởi vì tuổi còn trẻ mà hơi hơi mang theo một chút trẻ con, nhưng chỉ cần như vậy thôi cũng đủ làm cho người ta đứng trước người đẹp khó thốt được lên lời

Tôi kháo, tại sao không có ai nhắc nhở tôi, An Lạc Hầu Bàng Dục này là một mỹ nhân a~, hơn nữa lại là mỹ nhân hiếm thấy trên đời!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: hắc hắc, Bàng phi nương nương chính là tỷ tỷ của hắn, có thể được hoàng đế độc sủng, là có thể tưởng tượng ra, đệ đệ nhà nàng có tướng mạo như thế nào a~ thật sống động~ thật thú vị

Bạn đang đọc truyện *1/2 Ngự Miêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38

Sau một lúc sững sờ, tôi lập tức bắt buộc chính mình phải khôi phục lại bình tĩnh, bình tĩnh, bình tĩnh, cho dù là mỹ nhân hiếm thấy thì đã sao, dù sao vẫn

phải "Tiêu diệt" đối tượng. Hơn nữa, cho dù là mỹ nhân cũng vô dụng, cùng Khai Phong phủ đối nghịch, cho dù có là tuyệt thế giai nhân, cũng chết là chắc rồi, nhóm người trong Khai Phong Phủ không có một ai biết thương hương tiếc ngọc là như thế nào.

Ừm, ừm, tuy rằng tôi cũng là người thương hương tiếc ngọc, chính là, vẻ đẹp trung tính không phải là loại hình mà tôi thích.

Hắn, vào lúc này mà tôi lại đi suy nghĩ lung tung gì thế này.

Hít sâu hai hơi, tôi khôi phục lại biểu tình bình thường, cũng điều chỉnh lại trạng thái. Mà lúc này, Bảng Dục cũng đã đi tới.

Quét mắt liếc tôi một cái, Bảng Dục thờ ơ hỏi "Trong xe ngựa là ai?"

Tôi nhướng mi, được rồi, cho dù là mỹ nhân, nhưng mà nói như vậy quả là bất lịch sự, bất quá nghĩ đến thân phận An Lạc Hầu của hắn cũng có thể lý giải được.

Lại ôm quyền thi lễ đáp "Trong xe là muội tử nhà ta."

An Lạc Hầu nghe thấy thế, tựa hồ lúc này mới có chút hứng thú, hắn ngoảnh đầu lại, đánh giá tôi từ trên xuống dưới một lượt. Tôi nhưng thật ra cũng không sợ hắn đánh giá, với tướng mạo này của Triền Chiêu cho dù có ở chỗ nào, cũng không sợ người nhìn.

Sau một lúc lâu, ước chừng thấy bộ dáng của Triền Chiêu không tồi, Bảng Dục liền có chút hứng thú với vị muội tử ở bên trong xe ngựa, hắn vươn tay chỉ vào người tôi, nói "Bảo muội tử nhà ngươi xuống xe, ta muốn nhìn nàng."

Tôi nghe hắn nói vậy, liền chau mày "Hầu gia, muội tử nhà ta không gặp khách lạ."

Tôi vừa mới lên tiếng cự tuyệt, trong đám thuộc hạ của An Lạc Hầu đã có người kêu lên "Thối lắm, muội tử nhà ngươi là ai, Hầu gia nhà ta lại là người nào, Hầu gia nhà ta muốn gặp nàng, là vinh hạnh của nàng, còn không mau kêu nàng đi ra."

Tôi lập tức hừ lạnh một tiếng "Tuy rằng là Hầu gia, cũng phải tuân theo đạo lý nam nữ thụ thụ bất thân, sao có thể dễ dàng gặp mặt như thế?"

Hai câu này, tôi cố gắng nói sao cho thật chính khí. Bởi vì, đạo lý này rất đơn giản, không ai là không biết. Càng làm cho người ta không dễ dàng nhìn được vật gì đó, sẽ càng làm cho người ta có dục vọng mãnh liệt muốn nhìn. Chính là, nam nữ thụ thụ bất thân, đúng là làm cho người ta nghe thấy đã muốn đá người rồi.

"Hừ, đừng rượu mồi không uống lại thích uống rượu phạt!" lại vẫn là tên thuộc hạ vừa rồi rít gào.

Ngay sau đó, chỉ thấy Bảng Dục giơ tay lên cản lại, người nọ lập tức cầm miệng, lui xuống.

Tôi nhìn mà khóe miệng co rút không ngừng, cái gì gọi là chó săn, không phải chính là hình tượng đang diễn ra trước mắt hay sao.

"Bảo muội tử của ngươi đi ra, ta muốn trông thấy nàng." Bảng Dục mở miệng nói.

Tôi nghe vậy khóe miệng càng co giật mạnh, tôi rốt cục đã hiểu được, một mỹ thiếu niên đẹp mắt như thế này, vì sao lại có đức hạnh như thế, đây chẳng qua là một tiểu tử không được giáo dục tốt. Xem khẩu khí hắn nói chuyện, cách dùng câu thật đúng là làm cho người ta. . . . . Cảm thấy thô tục, hoàn toàn không xứng với khuôn mặt đẹp đẽ kia của hắn.

"Không được!" Tôi càng thêm quả quyết cự tuyệt "Cho dù là Hầu gia cũng không được!"

Bảng Dục nghe thấy thế, hừ lạnh một tiếng, vung tay lên "Bắt hắn lại cho ta."

Những người khác còn chưa nghe tiếng mà đã động, chợt nghe thấy từ trong xe ngựa truyền đến thanh âm của tôi "Chờ một chút." Theo thanh âm, một bàn tay trắng mịn như ngọc vươn ra, chậm rãi vén rèm xe lên.

Tôi nhìn mà ở trong lòng gật đầu tán thưởng, không tồi, nắm bắt thời cơ vừa vặn. Hơn nữa, bởi vì dưới ánh trăng cho nên mới không nhìn thấy rõ lóp phẩn trên bàn tay kia. Hắc hắc, chỗ của Công Tôn tiên sinh, xem ra đồ tốt không hề ít nha ~.

Quả nhiên, chỉ cần một động tác nhỏ như vậy cũng đã đủ hấp dẫn tầm mắt của An Lạc Hầu. Sau đó, chậm rãi theo màn xe xóc lên, một cô gái với khăn lụa mỏng che nửa mặt dần dần hiện ở trước mặt mọi người.

Tuy rằng là động tác của Triền Chiêu, cũng không có hoàn toàn ôn nhu, nhưng là dù sao cũng là người luyện võ, trong hành động tự nhiên sẽ mang theo một loại tao nhã mây bay nước chảy, lưu loát sinh động. Hơn nữa lúc này mà không tận lực là hồngбет, tốt lắm, nhìn xem An Lạc Hầu bởi vì động tác này mà ngây cả người.

Sau khi xuống xe, Triền Chiêu chậm rãi đến gần, cách tầm vài bước thì dừng lại, lại làm cho tôi nghĩ đến một câu nói tuyệt luân —— từng bước nở hoa

Sau một lát, chỉ thấy "Nàng" bình tĩnh đứng ở trước mặt An Lạc Hầu, vững vàng nhún mình thi lễ một cái "Tiểu nữ gặp qua An Lạc Hầu, xin An Lạc Hầu có thể hay không khai ân, tha cho ca ca của tiểu nữ."

Bảng Dục phục hồi lại tinh thần, sau đó hơi có chút đáng khinh nâng tay lên sờ sờ cằm "Hắc hắc, buông tha cho ca ca nàng, đương nhiên có thể, bất quá,

nàng phải đi theo ta."

Tôi nhìn mà muốn quay lưng đi che mặt cười, Hài gia à Hài gia, người không biết rằng với gương mặt đẹp như quan ngọc của người mà làm ra biểu tình như vậy, thật là làm cho người ta, làm cho người ta . . . . Thật 囧 sao?

(*囧: Được sử dụng rộng rãi trên Internet như là một biểu tượng cảm xúc, nó giống với khuôn mặt người, thường được sử dụng để thể hiện ý tưởng hoặc cảm xúc như phiền toái, sốc, bối rối, buồn bã, khó xử, cô đơn, vô vọng, khốn đốn, đau thương. . . nói chung là không hay ho)

Bất quá thật hiển nhiên, Triển Chiêu trấn định hơn tôi nhiều, "nàng" lại thi lễ "Đa tạ Hài gia nâng đỡ, chính là tiểu nữ mặc dù không phải là người có xuất thân cao quý, nhưng vẫn hiểu rõ đạo lý nữ tử không hầu hai phu, tiểu nữ đã được hứa gả cho người ta, cho nên, thật có lỗi, Hài gia."

Tôi nắm chặt tay thành quyền, cố nhịn cười, tuy rằng chúng tôi cũng đã thương lượng qua lý do để thoái thác, dù sao, càng là không chiếm được, càng làm cho người ta muốn chiếm lấy, nhưng nghĩ đến Miêu đại nhân lại nói những lời này, tuy rằng lúc này không phải thời điểm thích hợp, nhưng thật sự là tôi rất muốn ôm bụng cười to a!

"Hừ!" An Lạc Hài hừ lạnh một tiếng, duỗi tay ra muốn giặt chiếc khăn lụa mỏng xuống.

Triển Chiêu phản ứng nhanh hơn, hiềm lại càng hiềm lui lại từng bước, làm cho tay của An Lạc Hài chỉ chạm xẹt qua khăn lụa mỏng.

Tuyệt!

Tôi nhin không được trong lòng âm thầm giờ ngón tay cái lên khen ngợi, nắm bắt cơ hội thật chuẩn!

Bất quá, An Lạc Hài lại có chút then quá hóa giận, hất quay đầu lại, chỉ vào người tôi nói "Không cho bản hầu xem! Tốt lắm, bắt hất lại cho ta, va vào An Lạc Hài ta, không muốn sống nữa chẳng!"

Tôi nghe vậy khóc không ra nước mắt, đả ngộ giữa nam và nữ thật là khác xa nha, cũng kém xa a~, đặc tội ngài, cũng không phải là tôi a~

"Chờ một chút!" mở miệng lại vẫn là Triển Chiêu, tôi ngoảnh đầu lại, chỉ thấy hất nâng tay lên "Hài gia đơn giản cũng chỉ là muốn nhìn xem ta có cái dạng gì mà thôi." Hất nói xong, vén khăn lụa mỏng che mặt lên.

Trong nháy mắt, ánh trắng sáng trong nhu hòa chiếu lên gương mặt của cô gái đối diện, làm cho khuôn mặt kia, hoàn toàn chỉnh chỉnh lộ ra trước mặt An Lạc Hài. Chỉ thấy dưới ánh trắng, dung nhan cô gái kia, không phải là vẻ đẹp diễm lệ nhất, vẻ đẹp của nàng thanh tú, kết hợp với hoa văn tinh xảo trên trang phục nàng đang mặc, càng làm cho nàng thêm tú nhả, làm cho người ta lưu luyến nhìn nàng không rời mắt.

Quả nhiên là dưới ánh trắng ngấm mỹ nhân a~!

Ngay cả tôi ở dưới đáy lòng cũng âm thầm hít sâu một cái, hóa trang quả thật là siêu cấp thần kỳ, siêu cấp huyền diệu.

Cho nên, ngay cả An Lạc Hài lão luyện trong chuyện phong hoa tuyết nguyệt cũng phải sửng sốt, sau đó không hề chần chừ vung tay lên "Đem nàng bắt về phủ cho ta, cẩn thận một chút, không được làm thương khuôn mặt của nàng, về phần ca ca của nàng, ném đến mỏ đá, không cho hất chạy thoát là được."

"Các người muốn làm gì?" Tôi cũng kịp đi theo có phản ứng, một bên rất là "Dùng sức" phản kháng thù hạ của An Lạc Hài, một bên hướng về phía Triển Chiêu hô to "Muội muội——"

"Ca ca ——" biểu tình của Triển Chiêu so với tôi có vẻ chân thật hơn nhiều, bất quá, hất bên kia cũng chỉ là đang diễn kịch mà thôi, tôi cho dù có tiếp tục bị thống gọi đi chẳng nữa, có người để ý đến tôi không?

Không có, cho nên, cố gắng đến đây là được rồi. =+=

Hai người bị bọn thuộc hạ mạnh mẽ kéo tách ra, vì không cần thiết để bị thương, cho nên tôi cũng không dám dùng sức giãy giụa, rất nhanh đã bị người trói lại, áp tải đến mỏ đá nào đó.

Bởi vì là thân thể của Triển Chiêu nên có nội lực, cho nên bị trói tôi lại cảm thấy như không, dọc theo đường đi, tôi vẫn còn tinh lực dò dào tự hỏi.

Ừm, nhìn bộ dáng của An Lạc Hài, tựa hồ đối với khuôn mặt đã được hóa trang của tôi có chút vừa lòng. Ha ha, làm cho tôi nhin không được có một chút chờ mong, sáng sớm ngày mai, khi mà hất nhìn thấy tôi đã được gỡ bỏ lớp hóa trang, không biết sẽ có biểu tình như thế nào đấy.

Nhất định sẽ thực phần khích a!

Bạn đang đọc truyện 1/2 Ngự Miêu được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39

Bị đưa đến chỗ gọi là mỏ đá "Viên công túc xá", thủ hạ của An Lạc Hầu tùy tiện đẩy tôi vào, sau khi bỏ lại một câu lỗ mãng, liền rầm một tiếng đóng chặt cửa lại.

Bởi vì đang phải giả trang là người bình thường, tôi lão đảo một chút mới đứng vững được. Sau khi đứng vững, tôi nhìn trái phải một lượt, tuy có ánh trăng len lỏi qua khe cửa chiếu vào, nhưng cũng chỉ nhìn thấy bốn phía là một màu tối đen, thấy không rõ lắm tình huống cụ thể. Mà trong không khí tràn ngập một mùi khó chịu. Hỗn hợp giữa mùi mồ hôi với mùi kỳ quái khó tả.

Tôi bịt mũi lui từng bước, liền kề sát lưng lên trên cánh cửa.

Sau một lát, khi tôi rút cuộc cũng đã thích ứng với mùi kỳ quái này, mới cẩn thận đánh giá xung quanh. Ánh mắt cũng đã thích ứng với bóng tối hiện tại, có thể mơ hồ nhìn thấy, phía trước tôi không xa, có la liệt người đang nằm ngủ ở trên mặt đất. Sau khi nghe thấy tiếng động, có vài người xoay đầu lại, cũng chỉ liếc mắt một cái, liền tiếp tục cuộn mình lại ngủ tiếp.

Tôi nhìn mà nhũn chặt mày, một nơi như thế này, nơi như thế này. . . .

Tên An Lạc Hầu chết tiệt, không hổ là sản phẩm của Bảng Thái sư, cho dù hắn có khuôn mặt dễ nhìn, nhưng cũng là một đứa trẻ hư không được giáo dục tốt!

Trong lòng âm thầm thở dài một hơi, tôi tìm một góc, dựa vào tường ngồi xuống, còn chưa đến thời gian nửa đêm, may mắn là thân thể của Triển Chiêu có tố chất tốt, cũng không dễ bị tổn thương do giá rét hay đại loại gì đó. Bảng không ở một nơi như thế này, khó có thể sống nổi.

Không có việc gì để làm, tôi chỉ còn cách nhắm mắt lại ngủ gà ngủ gật, đã rơi vào hoàn cảnh như thế này, làm sao mà ngủ được đây, cứ như vậy nửa tỉnh nửa mê chống chọi hết một đêm.

Trước mắt đột nhiên có ánh sáng, tôi mở choàng mắt ra, liền thấy một gian phòng được trang trí hết sức tráng lệ, mà tôi đang ngồi trước cây nến ở bên cạnh bàn, trước mặt, còn có một ly trà vẫn còn có chút ấm ấm.

Nơi này hẳn là Nhuyễn Hồng Đường rồi

Nghĩ như vậy, tôi đứng lên đánh giá bốn xung quanh.

Ừm, ừm, tuy rằng nhân phẩm của tên Bảng Dục này không tốt lắm, nhưng đẳng cấp của hắn cũng không tồi, hắn thật sự biết thế nào là hưởng thụ. Chỉ cần nói về gian phòng này thôi. Phú quý xa hoa cũng không có vẻ dung tục, khắp phòng được trang trí bày đặt một cách khéo léo, là đã biết hắn phải mất bao nhiêu tâm tư cho nó, thật sự gian phòng tốt hiếm thấy.

Sau khi ở trong phòng dạo qua một vòng, tôi hưng hăng ngáp dài một cái, không biết Triển Chiêu đã rửa mặt chưa, cũng chỉ phải tự mình đi đến chỗ chậu nước được đặt ở góc phòng, sau khi rửa tay qua quýt, ngay cả mặt cũng lười rửa, liền cởi quần áo nằm xuống giường, kéo chăn ngủ. Dù sao cũng không biết Triển Chiêu làm cách nào mà đuổi được Bảng Dục đi, nếu hắn hiện tại không có ở đây, ước chừng cũng là không có khả năng đến nửa đêm chạp vào, như thế nào cũng phải đợi cho ngày mai là cái chắc.

Cho nên, trời đất bao la, đi ngủ là lớn nhất, mất cả một ngày tinh thần khẩn trương, tôi sớm đã mệt chết đi được.

Vừa cảm giác được ngủ đến tận hừng đông mới tỉnh, tôi mới vừa mở mắt ra, liền nhìn thấy một đôi mắt đang mỉm cười, tôi thiếu chút nữa sợ đến mức kêu ra tiếng.

Nhìn thấy phản ứng khác lạ của tôi, Triển Chiêu vội lấy tay che miệng tôi lại, nhẹ giọng nói "An Chi, là ta."

Nhìn thấy đúng là Triển Chiêu, tôi mới thở phào nhẹ nhõm một hơi, dùng ánh mắt ra hiệu, hắn mới bỏ tay đang che miệng tôi xuống, khước miệng hắn lại lập tức nhếch lên vẽ ra một đường cong hoàn hảo "Tại nơi như thế này, mà muội cũng có thể ngủ được an ổn như thế, thật không biết nên nói muội gan lớn, hay là gì đây?"

Nghe ra giọng điệu trêu chọc của hắn, tôi không chút khách khí lườm hắn một cái, xoay người ngồi dậy "Cái này gọi là do thiếu ngủ."

Thấy tôi ngồi dậy, Triển Chiêu cũng từ bên cạnh giường đứng lên, lắc đầu cười khê.

"Huynh lên vào đây, có bị phát hiện hay không?" Được rồi, tôi hỏi một câu thật là thừa.

Quả nhiên, Triển Chiêu khe khẽ thở dài "An Chi, ở trong mắt muội, đại ca là người vô dụng vậy sao?"

"Sao lại như vậy được?" Tôi lập tức chân chó tươi cười nịnh nọt hắn "Muội sở dĩ có thể ngủ an ổn như thế, còn không phải bởi vì tín nhiệm đại ca hay sao."

Triển Chiêu than thở khê cười "Muội a!"

Tôi cười ha ha, đi đến chỗ chậu nước ngày hôm qua "Triển đại ca chờ cho một chút, muội trước phải rửa sạch mặt đã, đêm qua quá mệt mỏi, vẫn chưa

tẩy lớp hóa trang đi được, muối chưa rửa mặt liền đã đi ngủ, hiện tại nhất định mặt sẽ nổi đầy mụn do dị ứng cho mà xem."

Triển Chiêu liếc mắt nhìn tôi một cái "Vẫn tốt."

"Triển đại ca, huynh thật sự là mở miệng lưu tình nha" tôi thả khăn bông xuống chậu nước "Vẫn để lớp hóa trang mà ngủ qua cả một đêm, gương mặt này còn có thể nhìn được sao?"

Khẳng định, còn khủng bố hơn so với khi tôi chưa hóa trang, bất quá Triển Chiêu thật đúng là trấn định. Có lẽ, trước khi tôi tỉnh dậy, hẳn cũng đã kinh ngạc qua? =+= Hãn, tôi đang suy nghĩ cái gì vậy.

Tuy rằng có chút oán giận, tôi vẫn còn là vừa nghĩ, một bên vắt khăn mặt lau mặt, mới vừa lau hai phát, Triển Chiêu đề thấp âm thanh nói "Có người đến đây, ta đi trước, chính mình phải cẩn thận." Hãn nói xong, chờ đến lúc tôi thả khăn mặt xuống, cũng chỉ nhìn thấy cánh cửa sổ đã mở toang.

Tôi suy nghĩ một chút, xoay người đóng cửa sổ lại, chợt nghe thấy ngoài cửa vang lên tiếng đập cửa "Cô nương, nàng đã dậy chưa?"

Tôi nhú mi, thanh âm này —— An Lạc Hầu Bàng Dục?

"Đã dậy" tôi suy nghĩ một chút, sau đó lên tiếng đáp lại hãn.

Mà cơ hồ là tôi mới vừa dứt lời, ở bên ngoài cửa, Bàng Dục đã lập tức tiếp lời "Vậy sao không ra mở cửa để cho tiểu sinh tiến vào?"

Tiểu sinh? !

Tôi lập tức rung mình hai cái, thật là như sấm nổ bên tai, thật là lạnh run cả người, tôi tình nguyện hẳn xưng là bản hầu gia còn hơn, người này đúng là dùng phương pháp tán gái đúng theo bài bản cũ rích, tôi cảm thán cho nữ tử thời cổ đại, họ tương đối đơn thuần, ở dưới cường quyền, cho dù là cam tâm tình nguyện hay không cam lòng, số phận họ cũng chẳng khác nhau là mấy. Bất quá, nơi này chính là địa bàn của hãn, nếu tôi không ra mở cửa, chẳng lẽ lại còn đợi hãn gọi người đến phá cửa ra sao.

"Đến đây." Tôi vừa nói, một bên thuận tay đem khăn mặt vắt lên vai, sau đó ra mở cửa.

Nghe thấy tiếng mở cửa, Bàng Dục ở bên ngoài thế nhưng lại xòe quạt giấy ra, sau đó nở một nụ cười ước chừng tự nhận là phong lưu khoáng đạt nhất, ngẩng đầu lên, đối diện với tầm mắt của tôi. Không nghĩ tới, An Lạc Hầu sau khi đối diện với tầm mắt của tôi, trong nháy mắt quạt giấy ở trong tay cách một tiếng rơi xuống mặt đất, cả người lập tức ngã ra như phỗng.

Hãn làm sao vậy? Chẳng lẽ sau lưng tôi có cái gì sao?

Tôi nghi hoặc quay đầu lại, trong phòng trống không, cái gì cũng không có. Vì thế tôi khó hiểu quay đầu lại, lộ ra nụ cười tự nhận là thân mật nhất "Hầu gia, ngài làm sao vậy?" hết cách a~, ai kêu hiện tại tôi đang ăn nhờ ở đậu nhà Hầu gia cơ, còn muốn tóm được nhược điểm của Hầu gia nữa nha.

Càng không nghĩ tới chính là, khi nhìn thấy tôi tươi cười, Bàng Dục thế nhưng cả người cứng đờ, sau đó theo phản xạ lui về phía sau ba bước, kêu lên "Yêu quái a ——"

Tôi bị âm thanh bén nhọn của hãn làm cho sợ tới mức giật nảy mình, tôi vội quay đầu lại dùng sức hết nhìn trái lại nhìn phải "Yêu quái, yêu quái ở nơi nào?"

"Người, người, người . . . ." tay Bàng Dục run rẩy chỉ vào tôi.

Mà đúng lúc này, hộ vệ của Nhuyễn Hồng Đường cũng được tính là phản ứng nhanh, vội chạy tới, cũng không quên giơ vũ khí của mình lên, một bộ dáng thề sống chết bảo vệ Hầu gia "Hầu gia, yêu quái ở nơi nào?"

"Nàng, nàng, nàng . . . ." Bàng Dục chỉ vào người tôi.

"Ta? !" Tôi chỉ ngón tay vào mình nói.

Mà ngay sau đó, thị vệ nhìn theo phương hướng ngón tay chỉ của Bàng Dục, lập tức, cũng lộ ra vẻ mặt khiếp sợ. Sau đó, tất cả vũ khí, đều chỉ về phía tôi.

Thấy bọn họ như vậy, tôi giật mình bừng tỉnh, a, đã quên mất, hóa trang của tôi mới tẩy được có một nửa, trên mặt hồng hồng xanh xanh đen đen, quả thật là rất kỳ quái, không bị người kêu là yêu quái mới là lạ.

"Đừng, đừng kích động." Tôi theo phản xạ vội giơ hai tay lên xin hàng "Ta không phải yêu quái, ta mới chỉ rửa dở mặt mà thôi, mấy thứ kỳ quái trên mặt là phấn, son môi, vân vân và vân vân, rửa đi là hết ngay ý mà."

Nghe tôi giải thích như vậy, những người đó lại là sững sờ. Bàng Dục dẫn đầu kịp có phản ứng "Người, thật sự là cô nương đêm hôm qua sao?"

Hãn, đây là câu hỏi gì a~!

Tôi cố nhịn xúc động ngửa mặt lên hỏi trời cao, gật gật đầu "Chính là ta, ta đang rửa mặt tẩy trang, Hầu gia ngài cho ta năm phút, không đúng, là cho ta

thời gian dùng nửa ly trà nhỏ, ngài sẽ không phải gấp gương mặt như thế này nữa."

"Vậy người đi rửa mặt cho ta nhìn xem." Bàng Dục, vẫn là có chút bộ dáng hơi sợ hãi của tiểu sinh.

Tôi 囧.

Không còn cách nào, tôi chỉ có thể quay lại phòng rửa mặt một lần nữa, lần đầu tiên hưởng thụ cảm giác rửa mặt ở trước mắt bao nhiêu người là như thế nào.

Chờ cho lớp hóa trang trên mặt đã được rửa sạch, tôi liền cầm chiếc gương đồng hơi mờ mờ lên ngắm nhìn, hẳn là không có vấn đề gì, cơ bản khôi phục lại tướng mạo sẵn có.

Sau khi vừa lòng gật gật đầu, tôi lại chuyển sang nhìn về phía đám người Bàng Dục, nghe răng cười "Buổi sáng tốt lành a, các vị."

Bạn đang đọc truyện 1/2 Ngự Miêu được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

Tuy rằng tôi đã đem hết toàn lực lộ ra nụ cười hữu hảo nhất, nhưng là đám người Bàng Dục rõ ràng là không cảm kích. Bàng Dục kinh ngạc nghi hoặc, đứng bất động nhìn tôi rửa mặt "Đây là mặt thật của người sao? Vì sao lại kém xa với đêm hôm qua như vậy?"

"Đây đương nhiên là mặt của ta." Tôi cười sờ sờ mặt mình "Bất quá đây là tướng mạo sẵn có a~."

Bàng Dục nghe thế thờ phỉ phỉ một hơi, sau đó lui lại phía sau từng bước, khi chân dừng lại vẫn có chút lảo đảo "Mặt nạ sao?"

Đỉnh đầu tôi xuất hiện đầy hắc tuyến "Là hóa trang, chính là dùng son môi, bột nước vẽ vẽ lên mặt mà thôi." Rất khoa trương nha, như thế nào lại nhảy đến mặt nạ rồi?

"Son môi, bột nước? !" Bàng Dục rõ ràng là bộ dáng cực lực không tin

"Ta đã thấy nữ tử tô son điểm phấn, nhưng chưa bao giờ gặp qua bộ dáng giống như người."

"Đó là bởi vì kỹ thuật của chúng tôi khác nhau." Tôi say sưa nói, sau đó nhin không được bật cười ra tiếng, làm ra bộ dáng này quả thật là cười chết người.

Bàng Dục vẫn là lắc đầu "Ta không tin, trừ phi người làm lại cho ta xem"

Tôi có chút vô lực nhăn trán "Chính là ở chỗ ngài không có vật dụng, son môi, bột nước và mấy thứ linh tinh khác của ta đều để ở quán trọ."

"Chuyện này đơn giản." Bàng Dục phát phát tay, lập tức có hai thị vệ tiến lên, khom người nhận lệnh "Các người đi đến quán trọ, giúp, giúp. . . . ." Bàng Dục nói đến đây, đột nhiên quay đầu lại hỏi "Người tên là gì?"

". . . . . An Chi, Vu An Chi." Kỳ thật cường thường dân nữ, thật sự không cần hỏi tên, đúng không?

Sai thị vệ đi đến quán trọ lấy vật dụng của tôi đến, Bàng Dục cùng tôi cách bàn mà ngồi, hẳn vẫn mang theo bộ dáng đề phòng nhìn tôi.

Tôi rất có xúc động muốn tròn mắt nhìn trời, nhưng với thân phận dân nữ bị cường thường hiện tại của mình, làm như vậy e rằng không được thích hợp cho lắm. Bất quá, cứ ngồi mặt đối mặt như thế này, hẳn không cảm thấy thật là nhàm chán hay sao?

"Ta nói Hầu gia. . . . ."

Tôi mới nói được nửa câu, chỉ thấy An Lạc Hầu mãnh liệt trừng mắt nhìn lại đây, biểu tình như vậy, làm cho ý định mở miệng của tôi tan thành mây khói.

Khóe miệng âm thầm co giật vài cái, tôi im lặng ngồi ở trên ghế chờ đợi, cho đến khi thị vệ của An Lạc Hầu đem hành lý của tôi đã được đóng gói đặt vào trong tay tôi.

Vì để thỏa mãn ý tưởng của An Lạc Hầu, tôi không thể không một lần nữa bắt đầu quá trình hóa trang dài dòng. Bất quá không cần trăm phần trăm trở lại như cũ, chỉ cần đại khái giống là được. Cho nên khi tôi đã hoàn thành thủ tục cuối cùng, đặt dụng cụ hóa trang xuống bàn, xoay đầu lại, nói với An

Lạc Hầu "Đã xong." Ngay lập tức hấn há hốc mồm, bộ dáng không dám tin nhìn tôi.

Tôi mỉm cười, hướng hấn thi lễ một cái "Hầu gia cát tường."

Rõ ràng, tôi nói chính là hầu gia cát tường, nhưng tại sao An Lạc Hầu lại giống như là bị đá kích rất lớn vậy. Ngay cả nói cũng không nói một lời, lắc lư từng bước bỏ đi. Mà nhìn bóng lưng của hấn, tôi thế nhưng lại nhớ đến tình cảnh: gió bắc thổi, tôi thăm mò nhận cũ.

Thật . . . . . Tiêu điều a!

Nhìn bóng dáng hấn biến mất, tôi nhìn không được áp mặt xuống bàn, cười đến run rẩy.

Kỳ thật, An Lạc Hầu vẫn chỉ là một đứa trẻ mà thôi, cũng thật đáng yêu. Chính là đáng tiếc từ nhỏ đã được phụ thân cưng tỹ tỹ quá nuông chiều, không có giáo dục tốt, mới đường thành tính tình như vậy.

Một buổi sáng cứ thế trôi qua, khi tới giữa trưa, Triển Chiêu từ cửa sổ nhảy vào trong phòng, khoe miệng còn lộ ra ý cười.

Biết hấn hoặc nhiều hoặc ít cũng đã thấy được tình huống của buổi sáng, tôi lờ mờ hấn một cái, hừ, vị nhân huynh này, cũng không phải là người tốt gì, buổi sáng hấn rõ ràng nhìn thấy gương mặt mới rửa được một nửa của tôi có bộ dáng như thế nào, ấy vậy mà cũng chẳng thèm nhắc nhở tôi nửa lời. Phòng chừng cũng là muốn tôi dùng gương mặt kia dọa cho Bàng Dục nhảy dựng cũng nên.

Vị Miêu đại nhân này a~, cũng chỉ có khi ở Khai Phong Phủ, đối mặt với Bao đại nhân mới có thể lộ ra bộ dáng đơn thuần tràn đầy nhiệt huyết mà thôi.

"Đến rồi a~." Tôi phát phát tay, xem như là chào hỏi.

Triển Chiêu gật đầu "Vừa rồi, ta bớt thời giờ đi một chuyến ra bên ngoài, dường như Bàng Dục cũng không có hạ lệnh lùng bắt ta, cho nên buổi chiều An Chi hấn là sẽ được an toàn."

Tôi rốt cục nhìn không được lờ mờ mắt một cái "Hấn đã bị dọa thành bộ dáng kia rồi, huynh còn hi vọng vào hấn phải có phản ứng bình thường với chuyện huynh chạy trốn hay sao, không đem muối đá văng ra ngoài là tốt lắm rồi."

"Hấn sẽ không làm thế." Triển Chiêu nhoen miệng cười "An Lạc Hầu của chúng ta, không biết vì sao lại đường thành tính tình, chỉ cần vật cướp được vào trong tay, cho dù có không thích, cũng sẽ không tùy tiện vứt bỏ."

Tôi hoài nghi nhìn về phía hấn "Huynh làm sao mà biết được?"

Triển Chiêu tiếp tục cười "Cái này không trọng yếu, quan trọng là ... An Chi, buổi chiều có một việc phải làm phiền muội đi làm."

"Chuyện gì a?" Có chuyện gì, hay là do hấn không muốn làm, nên bắt tôi đi làm thay?

Triển Chiêu từ trong ngực lấy ra một tờ giấy "Trên này có ghi địa chỉ của vài nhà có dân nữ bị An Lạc Hầu cưỡng thương, muội âm thầm đi đến đó tìm hiểu một chút, thử xem có người nguyện ý ra làm chứng hay không, mặt khác, tiếp tục thử điều tra thêm, xem còn có nhà nào khác có dân nữ bị An Lạc Hầu cưỡng thương hay không."

Tôi gật đầu "Được, không có vấn đề gì, lúc ở Khai Phong Phủ muội cũng đã từng làm qua, cũng không phải là lần đầu tiên làm loại chuyện này." Dù sao, nửa ngày còn lại tôi chính là ngư tiền tứ phẩm đời đạo hộ vệ của Khai Phong Phủ nha ~.

Triển Chiêu gật đầu "Về phần ta, buổi chiều, sẽ tìm hiểu xem, bên trong Nhuyễn Hồng Đường có vị nữ tử nào tên là Kim Ngọc Nương hay không."

"Huynh phải cẩn thận đó." Theo thanh âm dạn dò của tôi, hai chúng tôi trong nháy mắt lại bị tráo đổi thân thể cho nhau.

Tôi ngẩng đầu lên, chỉ thấy đối diện mình đang nở nụ cười ôn hòa "Những lời này, hấn là để ta nói với đại ca mới đúng, khi từ Nhuyễn Hồng Đường đi ra bên ngoài, nhớ phải cẩn thận."

"Nàng" vừa nói, một bên tìm giấy bút, cẩn thận vẽ sơ đồ vị trí từng nơi trong Nhuyễn Hồng Đường cho tôi.

Sau khi tôi xem xong, mới gật gật đầu "Hấn là không thành vấn đề, nhìn thủ vệ của Nhuyễn Hồng Đường, có vẻ cũng không canh gác nghiêm ngặt lắm."

"Bởi vì An Lạc Hầu đã điều động phần lớn thị vệ đến mỏ đá." Triển Chiêu đáp.

Tôi đã hiểu rõ "Muội phải đi rồi, nhớ cẩn thận đấy."

"Yên tâm đi." Triển Chiêu cười, làm cho gương mặt vừa được hóa trang của tôi có chút quyến rũ "Buổi sáng xảy ra chuyện như vậy, An Lạc Hầu phòng chừng sẽ không đến nữa."

". . . . ." Miêu đại nhân, ngài quả là ưu việt a~ !

Bất quá suy luận của Triển Chiêu cũng có lúc sai lầm, sáng sớm ngày hôm sau, khi tôi vẫn còn đang ngáp ngáp dài rửa mặt, tiếng đập cửa liên vang lên.

Tôi ngẩn ra, lập tức nhớ tới đêm qua Triển Chiêu có nói cho tôi biết, buổi chiều ngày hôm qua, hắn đã tìm được vị nữ tử tên là Kim Ngọc Nương kia, hiện tại nàng ta vốn là đối tượng trọng điểm của An Lạc Hầu, lại không nghĩ được rằng từ khi tôi xuất hiện, Băng Dục cũng tựa hồ đã quên mỗi ngày phải đến quấy rầy nàng một lần, cho nên Triển Chiêu mới không cần phí lực liền tìm được nàng.

Không biết vị Kim Ngọc Nương kia có phải là rất xinh đẹp như lời đồn hay không.

Tôi vừa nghĩ, vừa mở cửa phòng ra, sau đó, bóng người ở ngoài cửa làm cho tôi sững sờ một chút "Hầu gia? Sao lại là ngài?"

Bạn đang đọc truyện 1/2 *Ngự Miêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41

Lúc tôi lên tiếng hỏi, Băng Dục rõ ràng là có chút hoảng sợ, sau khi đã nhìn rõ mặt của tôi, hắn lại nhú mày hỏi "Sao lại là khuôn mặt này?"

". . . . ." cái gì mà sao lại là khuôn mặt này, Tiểu Hầu gia a~, ngài quả thật là vẫn cho là tôi dùng mặt nạ sao?

Tôi im lặng hỏi trời cao.

Sau một lúc lâu không thấy tôi mở miệng, Băng Dục đại khái là cảm thấy tôi kỳ thật tương đối vô hại, liền hất hàm khôi phục lại "Vương khí bát đản" của Hầu gia nói "Ta không thích khuôn mặt này của ngươi, khuôn mặt kia đẹp hơn nhiều."

Khóe miệng giương cao vẽ lên nụ cười "Hầu gia, khuôn mặt này mới là khuôn mặt thật của ta a~."

"Ta mặc kệ, lần đầu tiên ta nhìn thấy ngươi là khuôn mặt kia, làm khuôn mặt đó cho ta." Người nào đó cực kỳ kiêu ngạo trực tiếp hạ lệnh.

Ngươi ở dưới mái hiên nhà người ta, không thể không cúi đầu.

Tôi cố nén khóe miệng co giật "Như vậy, xin chờ."

"Ừ, ta ở ngay tại chỗ này chờ." Băng Dục nói xong, lướt qua tôi, trực tiếp vào phòng ngồi xuống cạnh bàn.

". . . . .Được thôi." Tùy ngươi vậy, chỉ cần ngài có kiên nhẫn. Tôi cho đến bây giờ vẫn chưa từng thấy qua nam nhân nào thật sự có kiên nhẫn chờ trong nữ nhân trang điểm trong hai tiếng đồng hồ.

Quả nhiên, mới được vài phút đồng hồ, An Lạc Hầu giống như mộng ngồi phải đĩnh vậy "Ngươi đã làm xong chưa?"

"Mới bắt đầu thôi, Hầu gia, kiên nhẫn một chút." Tôi không nhanh không chậm đáp

"Rốt cuộc đến khi nào ngươi mới làm xong hả?" lần này so với lần trước thời gian chờ đợi có vẻ ngắn hơn.

"Vẫn chưa xong đâu, Hầu gia, bằng không ngài cứ ra bên ngoài đi dạo một vòng đi" tôi nuốt nuốt nước miếng, cố nén không nói thuận tiện ngài cường thường mấy lần nữ rồi mang trở về đổi sang ". . . . . Tàn bộ xong thì quay trở về được không?"

"Bản hầu sẽ đứng ở chỗ này." An Lạc Hầu hất hàm, rất không thoải mái nói.

". . . . . Tùy ngài thôi." Không hiểu tại sao tôi lại cảm thấy An Lạc Hầu kiêu ngạo thật là đáng yêu.

Bị người nọ ở bên cạnh liên tục thúc giục, tôi không thể nhẫn nhịn được nữa, quay đầu lại nói "Hầu gia, nếu ngài cứ tiếp tục quấy rầy ta nữa, thì ngài cần thận khuôn mặt của ta sẽ bị vẽ giống như buổi sáng ngày hôm qua ngài đã được nhìn thấy đó!"

Băng Dục bị tôi chẹn họng, vụt đứng dậy "Ngươi, ngươi. . . . ."

"Hầu gia, là ngài yêu cầu ta vẽ ra khuôn mặt mà lần đầu tiên ngài nhìn thấy. Khuôn mặt đó thật sự là rất khó vẽ. Cho nên, nếu ngài cứ liên tục quấy rầy ta như vậy, ta thật sự không ngại vẽ thành hiệu quả như thế đâu." Tượng đất cũng còn có tính năng của nó, ngài cứ thúc giục tôi liên tục như vậy, tôi sẽ liều mạng vẽ ra khuôn mặt như buổi sáng hôm qua cho ngài xem

Đại khái là, khuôn mặt khủng bố của buổi sáng hôm qua thật sự là có hiệu quả, hoặc là có thể nói, giống như cuộc thi bắn súng vậy, ngươi yếu thì hắn liền mạnh, ngươi mạnh hắn tất yếu.

Ngay sau đó, chỉ thấy Bảng Dục oán hận ngồi xuống ghế "Nếu về không ra hiệu quả của buổi tối hôm đó, xem ta như thế nào, như thế nào . . . . ."

Tôi đảo cặp mắt trắng dã, không thèm quan tâm đến sự uy hiếp của hắn. Từ sau khi nhìn thấy gương mặt mỹ thiếu niên của hắn, thì sự uy hiếp của hắn đối với tôi xuống dốc không phanh. Ai mà lại đi e ngại với một mỹ thiếu niên có mỹ mạo tựa như một cô gái, tính tình thì trẻ con như hắn đây? !

Rốt cục cũng vẽ xong nét cuối cùng, tôi vừa lòng gật gật đầu, buông cây cọ lông giả xuống "Được rồi."

Phía sau là một mảnh im lặng.

Tôi cảm thấy kỳ lạ bèn quay đầu lại, chỉ thấy An Lạc Hầu Bảng Dục, ước chừng là chưa từng có kẻ nào, hay việc gì bắt hắn phải chờ lâu như vậy. Cho nên trong lúc đợi tôi hóa trang, hắn thế nhưng lại ghé vào trên mặt bàn. . . . . ngủ.

Hắc tuyến đầy đầu, tôi đi tới, cảnh tượng ánh vào mi mắt làm cho tôi bỗng dưng nhủ mi.

Hiện tại là lúc mặt trời đã lên cao ba xào, ánh mặt trời len qua khe cửa sổ chiếu hắt vào phòng, tia nắng vàng óng ánh chiếu lên gương mặt thiếu niên đang nằm úp mặt xuống mặt bàn ngủ, làm cho khuôn mặt của thiếu niên đó tựa như bạch ngọc, ôn nhuận mê người. Mà không biết là bởi vì đang nằm mơ thấy cái gì, hay là do giấc ngủ không được an ổn, mà hàng lông mi dài của hắn run nhẹ nhẹ, thoạt nhìn lại làm cho người có một chút mềm lòng.

Tiểu Thụ! !

Nháy mắt trong đầu tôi hiện lên hai chữ đó, làm cho tôi cho tôi chột ngẩn ra, sau đó khẽ vỗ bốp trán một cái.

Hắn, như thế nào lại nghĩ đến hai chữ đó, tôi rõ ràng không phải là hủ nữ mà.

Nhưng là, nhưng là, tôi còn thật sự không nghĩ tới, ở đời sống thật lại được nhìn thấy cảnh tượng xinh đẹp như thế này a~!

Thở dài một hơi, tôi quay lại giường lấy chăn mang tới, nhẹ nhàng đắp lên trên người hắn, sau đó ngồi cạnh cửa sổ, nhìn chằm chằm cảnh Nhuyễn Hồng Đường ở bên ngoài cửa sổ đến ngán người.

Cũng không biết là đã qua bao lâu, phía sau bỗng truyền đến tiếng động.

Tôi được ánh mặt trời chiếu ấm áp đến nỗi không muốn cử động, ngán người một lúc lâu, mới quay đầu lại, chạm phải tầm mắt Bảng Dục đang nhìn mình, sau đó nhoeo miệng cười "Hầu gia, ngài tỉnh rồi."

Không biết có phải vì mới tỉnh ngủ hay không, mà trong đôi mắt của Bảng Dục còn mang theo một tia mê mang. Thật lâu sau, hắn mới như là tỉnh hồn lại, cũng không để ý chân đã rơi xuống đất, bước vài bước đã đến chỗ tôi "Bộ dạng này của ngươi vẫn đẹp hơn."

Tôi cười "Không ai là không yêu cái đẹp. Nhưng là, không có gì là mãi mãi, Hầu gia."

"Có ý tứ gì?" Bảng Dục nhăn mày hỏi.

"Hoa nở là lúc hoa đẹp nhất, nhưng rồi đến cuối cùng hoa cũng phải tàn." Tôi vươn tay chỉ ra hoa viên ngoài cửa sổ nói "Trăng tròn là lúc trăng đẹp nhất, nhưng cũng có lúc trăng phải khuyết. Băng tuyết là đẹp nhất, nhưng rồi cũng đến lúc phải tan. Mà người cũng phải đến lúc già đi, không có gì là có thể vĩnh viễn không thay đổi. Con người hay là đồ vật cũng thế cả mà thôi."

Bảng Dục mày nhíu càng chặt "Ngươi rốt cuộc là đang nói cái gì?"

Tôi bật cười, lắc lắc đầu, có lẽ là do lúc đó đã nhìn thấy hình ảnh Bảng Dục ngủ, cho nên mới nhìn không được nhiều lời như vậy "Ta là muốn nói, Hầu gia, cái không thay đổi chỉ có tâm của con người. Mà những người bị mình cố chấp đem về lại chính là những người khó chiếm được tâm nhất."

"Thật sao?" Bảng Dục nhướng mi, lập tức cười ha ha "Ta có vô số tiền tài, cha ta có quyền thế ngất trời, còn có cái gì không chiếm được tâm đây?"

"Có." Tôi phớt lờ tiếng cười to của hắn "Ở trong Nhuyễn Hồng Đường này, ngài có biết được rằng có cái ngài không thể chiếm được tâm không?"

"Có cái gì mà ta không chiếm được tâm? ! Ngươi nói! !" Bảng Dục rõ ràng bị lời nói của tôi khơi mào tức giận, hắn vươn tay ra, hung hăng túm chặt lấy cổ tay tôi, hỏi.

"Kim Ngọc Nương." Tôi khẽ nói "Người nàng yêu chính là tướng công của nàng, Hầu gia, ngài không thể chiếm được tâm của nàng."

"Ai nói?" Bảng Dục dùng sức hất mạnh tay tôi ra "Nữ tử đến Nhuyễn Hồng Đường của ta, người nào mà không phải bắt đầu là tìm đến cái chết, kết quả cuối cùng không phải là đều ngoan ngoãn thuận theo ta hay sao?"

"Phải không?" Tôi hơi châm chọc cười cười "Thật sự là như thế sao? Kể cả Kim Ngọc Nương sao?"

"Sao ngươi cứ nói về Kim Ngọc Nương mãi thế." Bảng Dục có chút thẹn quá hóa giận "Chưa có nữ nhân nào mà bản Hầu không chiếm được, rồi ngươi xem, rồi sẽ có một ngày nàng sẽ nguyện ý đi theo bản hầu."

"Không có ngày đó đâu, hơn nữa, ngoan ngoãn thuận theo cũng không phải là thật lòng nguyện ý nha." Tôi cười, mà ngươi cũng không đợi được đến

ngày đó đâu, Bao đại nhân, cũng sắp khởi hành đến Trần Châu rồi.

"Người. . . ." Bàng Dục hít sâu hai hơi, mới hung tợn nói "Ta nhất định sẽ có được tâm của nàng, ta nhất định sẽ làm cho nàng cam tâm tình nguyện gả cho ta ! Người chờ đó mà coi."

"Không có chuyện đó đâu, Hầu gia nếu không tin, không bằng chúng ta đánh cược một ván." Lúc đưa ra yêu cầu này, tôi nhất định là cười tươi như hoa.

Bạn đang đọc truyện *1/2 Ngự Miêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42

"Muốn đánh cược gì?" Bàng Dục nghe vậy, có chút tò mò hỏi.

". . . . .còn chưa nghĩ ra." Tôi cũng chỉ là thuận miệng nói ra mà thôi, ai biết ngài lại dứt khoát như vậy? Tuy rằng cũng không biết hắn có đáp ứng hay không, nhưng chí ít cũng phải đánh cược cái gì để đạt được mục đích mới được.

Bàng Dục hừ nhẹ một tiếng "Người muốn cái gì. Vàng bạc châu báu, vòng ngọc, phỉ thúy, chỉ cần này thế gian có, thì có cái gì mà An Lạc Hầu ta không chiếm được đây. Hà tất gì phải dùng cách đánh cược?"

". . . . . Hầu gia, ngài suy nghĩ nhiều quá rồi, ta thật sự không muốn gì." Tôi nghiêng đầu nghĩ nghĩ "Cũng không phải là hoàn toàn không muốn gì. Nói không cần tiền quả thật là rất giả tạo, tuy rằng tiền tài không phải vạn năng, nhưng không có tiền là trăm triệu không thể, những lời này vẫn là chân lý. Nhưng là, tiền tài, đủ dùng là tốt rồi, không cần phải tích lũy nhiều lắm gì. Kỳ thật mỗi một người phụ nữ đều chờ đợi một người thật lòng thật dạ với mình." Tôi nói, có chút ngượng ngùng, hơi hơi quay đầu đi cười. Sao lại nói những chuyện này với hắn làm gì không biết.

Sau một lúc lâu, thấy Bàng Dục không có phản ứng gì, tôi khó hiểu ngẩng đầu lên, chỉ thấy hắn đang đứng lặng ngốc.

"Tiểu Hầu gia?" Tôi quơ tay trước mặt hắn

Bàng Dục chợt giật mình tỉnh lại "Người thật sự không muốn cái gì sao?"

Hắn, lại quay về đề tài này. =+= tôi nhủ mày, dùng sức suy nghĩ nửa ngày. Tôi thật sự không muốn gì cả, nhưng nhìn An Lạc Hầu trước mặt, tôi lại cảm thấy hắn cũng không phải không thể cứu chữa được như trong sách hoặc trong phim đã nói. Có lẽ, tôi nên nghĩ ra một biện pháp, nếu hắn là không phải là một người bình thường nên không cảm thụ được suy nghĩ của người bình thường, vậy tôi có nên dạy hắn hay không? Nếu có một số đạo lý mà hắn không rõ, tôi có nên nói cho hắn hay không?

"Nếu, thật sự nói là muốn gì. . . . ." tôi lấy tay nâng cằm "Nếu ngày mai Hầu gia không có việc gì, chúng ta cùng nhau đi dạo phố đi."

"Đi dạo phố?" Bàng Dục có chút khinh thường hừ một tiếng, "Chuyện này có đáng gì, người muốn đi hiện tại có thể đi luôn." Hắn nói xong, dường như muốn xoay người đi ra ngoài gọi người.

"Đợi đã, không phải là ý tứ này. Vẫn là để đến sáng mai đi, chúng ta đều phải chuẩn bị một chút." Tôi vội vàng gọi hắn lại, hành động này, thật đúng là kinh người a~.

"Ngày mai đi cũng được, bắt quá, người cần phải dậy sớm để hóa trang." Bàng Dục suy nghĩ một chút rồi gật đầu nói "Ta không bao giờ đi dạo phố cùng người có khuôn mặt bình thường."

". . . . .Được." lại nói, tiểu Hầu gia a~, người rót cuộc đối với gương mặt này sau khi đã hóa trang có bao nhiêu cổ chấp a? Hắn.

"Bắt quá, người nói cần chuẩn bị, là có ý tứ gì?" Bàng Dục nghi hoặc hỏi.

"Ta là nói" tôi thần bí nhìn hắn "Tiểu Hầu gia, ngài đã từng một lần không dùng thân phận An Lạc Hầu, mà là Bàng Dục để đi dạo phố chưa ?"

Sáng sớm ngày hôm sau, tôi cùng Bàng Dục bước ra từ Nhuyễn Hồng Đường, một người đi trước, một người đi sau.

"Thật sự một người cũng không mang theo sao?" Bàng Dục rất là lo lắng quay đầu lại liếc mắt nhìn Nhuyễn Hồng Đường "Trần Châu hiện tại có an toàn không?"

Tôi che miệng mà cười, bộ dạng này của Bàng Dục cực kỳ giống đứa bé lần đầu tiên ra khỏi nhà "Yên tâm đi, Tiểu Hầu gia, Trần Châu rất an toàn. Không phải ngài đã hạ lệnh đuổi hết dân tị nạn ra khỏi thành rồi sao?" Tôi không lớn không nhỏ đâm hắn một câu, tuy rằng hắn khẳng định là nghe cũng không hiểu "Ta mới được vài tuổi đã một mình đi trên phố, chẳng lẽ Tiểu Hầu gia lớn như vậy, lại không dám sao?"

"Ai nói ta không dám?" Bàng Dục lập tức không chút nghĩ ngợi ưỡn ngực nói "Một mình đi trên đường, có thể làm khó được An Lạc Hầu ta sao?"

Tôi cố nén ý cười, ho nhẹ một tiếng "Nếu muốn làm một người bình thường đi dạo phố, chúng ta cũng không thể xưng hô như thế này được. Tiểu Hầu gia có thể trực tiếp gọi tên của ta, về phần ta, ta sẽ gọi tiểu Hầu gia. . . . ." kêu Bằng Dục? Cũng rất là chứng tai nha, hiện tại ở Trần Châu không người nào không biết, không người nào không hiểu tên của An Lạc Hầu chính là Bằng Dục. Tuy rằng, thật sự không phải là thanh danh tốt gì.

"Bản hầu cũng chấp thuận cho phép người gọi tên bản Hầu." Không đợi tôi nói tiếp, Bằng Dục liền xen mồm vào nói.

Tôi nhin không được lườm hần một cái, Bằng Dục a Bằng Dục, tôi muốn gọi, còn phải đợi ngài chuẩn tôi mới được gọi sao.

Trong lúc rẽ vào một ngõ nhỏ, trong đầu tôi chợt lóe linh quang, tôi đã nghĩ ra một "Nick name" cho hần "Không cần, gọi Bằng Dục chẳng khác nào đang đi rêu rao, không bằng gọi là. . . ." Tôi cố ý dừng một chút, sau khi đã hấp dẫn được tầm mắt của Bằng Dục, mới nhếch môi, lộ ra nụ cười tiêu chuẩn "Tiểu Bằng Giải." (*)

(*con của nhỏ)

Bằng Dục ngẩn ra, lập tức giận dữ "Người, người, người dám gọi ta như vậy, ta. . .ta. . . . ."

Thấy hần thật sự đã tức giận, tôi vội vàng bày ra một nụ cười dịu dàng "Được, được, ta không kêu như vậy, chỉ cần ngài gọi tên của ta, ta sẽ không kêu như vậy."

Bằng Dục một hơi thiếu chút nữa bị sặc chết, hần hung hăng nghiến răng ken két "Người, đồ nha đầu chết tiệt, không được kêu, kêu, kêu. . . . ."

Kêu biến thành ba lần, người nào đó rốt cuộc bị mắc kẹt tại chỗ.

Tôi ôm bụng cười, thiếu chút nữa là cười đến mức sặc hồng, tôi chỉ biết, lúc bị hần cường thương, có lần tôi đã nói với hần tên mình là An Chi, nhưng lúc đó hần căn bản là không thèm bận tâm đến, lúc này hần mà nhớ ra tên của tôi mới là lạ.

"Người. . . . ." Bằng Dục bị tôi cười thẹn quá hóa giận, hần chỉ tay vào mũi tôi, mặt đỏ bừng. Tư thế như vậy, thoạt nhìn chẳng những không dọa người một chút nào, trái lại cực kỳ giống một trái táo chín đỏ rực, làm cho người ta muốn cắn một miếng.

Vì thế, vị nào đó được mệnh danh là sắc nữ, nhin không được âm thầm một bên thở dài một bên oán thán, tôi nếu có một đệ đệ đáng yêu như vậy thì thật là tốt, đương nhiên, tính cách có thể kiêu ngạo một chút, nhưng ngàn vạn lần đừng đi ra ngoài đường cường thương dân nữ là được.

Sợ làm cho Bằng Dục giận quá sẽ hỏng hết kế hoạch, tôi không dám tiếp tục cười nữa "Tiểu Hầu gia, đừng nóng giận. Ta dẫn ngài đi ăn được không?" Tôi cầm lấy tay hần nói.

Hần hung hăng đẩy tay tôi ra "Ta cũng không phải là một đứa trẻ."

"Ừm, ừm, ngài đương nhiên không phải là đứa trẻ. Ta mới là trẻ con vô vị, mới đặt cho ngài Nick name này, đều là do ta sai." Tôi rất là thành khẩn nhận mọi sai lầm về mình, sau đó "Chân thành" nhìn hần "Để bù lại sai lầm của ta, ta sẽ mang ngài đi ăn món ngon. Món này khi mới đến Trần Châu, trong lúc vô tình ta đã phát hiện ra, ngay cả. . . . . Khụ, ca ca của ta cũng không biết nha."

Thấy tôi có thái độ thành khẩn, vẻ mặt của Bằng Dục tuy rằng vẫn còn khó chịu, nhưng rốt cục người có địa vị cao lại đầu hàng trước người có địa vị thấp, hần gật gù đầu nói "Vậy thì người dẫn đường đi."

"Được, tiểu Hầu gia, mời đi bên này."

Bằng Dục đuổi kịp cước bộ của tôi, đi được khá xa, vẫn còn có thể nghe được đoạn đối thoại của hai người.

"Tiểu Hầu gia. . . . . ừm, vẫn là không thể gọi là Tiểu Hầu gia được, cũng không thể gọi là Bằng Dục, ngài nói xem ta gọi ngài như thế nào mới được đây. Như vậy đi, ta so ra lớn tuổi hơn ngài, gọi đệ đệ thì thế nào?"

"Người lớn hơn bản hầu?" giọng nói căn bản là không tin.

". . . . ." Người nào đó khoa tay múa chân biểu đạt "Hon hai mươi từng này."

"Người gạt ta! !"

". . . . . Ta cũng muốn. . . . .thật sự rất muốn a~."

_____

Bạn đang đọc truyện 1/2 Ngự Miêu được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43

Ở Nhuyễn Hồng Đường cũng đã được vài ngày, thế nhưng cũng không gặp phải chuyện kinh hách nguy hiểm gì.

Ngày ấy sau khi đi dạo phố trở về, tôi thỉnh thoảng lại nói chút đạo lý với Bảng Dục, chính là bất kể tôi có khuyên can mãi, nêu ví dụ phản chứng, hấn đều cau mày, một bộ dáng không cho là đúng. Bất quá hấn cũng không phản bác lại tôi, điểm này có được cho là có chút tiến bộ không đấy.

Cách ngày Bao đại nhân đến Trần Châu chỉ còn có vài ngày, càng đến gần ngày đó, tôi nhin không được trong lòng có chút lo lắng.

Bảng Dục thật sự vẫn chỉ là một đứa nhỏ, cho dù với tuổi của hấn ở niên đại này đều đã thành gia lập thất, nhưng có lẽ hấn được bao bọc quá mức, lại đứng ở vị trí quá cao. . . . . Thở dài, tuy rằng không biết hoặc là không rõ mình có làm sai hay không, nhưng hấn lại được người thân che dấu sai lầm là có thật, sai lầm nối tiếp sai lầm, nhưng tôi cũng hy vọng hấn ít nhất có thể hiểu được rằng mình đã làm sai.

Cũng không biết, suy nghĩ này của tôi, có phải hay không là vì đang ở dưới mái hiên nhà người ta mà phải cam chịu.

Nhìn vào gương hoàn thành nốt một nét vẽ cuối cùng, tôi đặt cây cọ giả xuống. Bởi vì do Bảng Dục tiểu Hầu gia yêu cầu, tôi không thể không mỗi buổi sáng đều phải bỏ dậy thật sớm để tiến hành công trình vĩ đại này, chỉ hy vọng mấy thứ này Công Tôn tiên sinh tìm được đều là tự nhiên không bị ô nhiễm, bằng khuôn mặt này của tôi đúng là bị chịu tội rồi.

Mới vừa hóa trang xong không bao lâu, Bảng Dục hứng thú vội vàng tiến vào, trong lòng còn ôm một bọc nhỏ "Vẽ xong chưa?"

Trên đỉnh đầu xuất hiện đầy hắc tuyến, tôi gật gật đầu "Tiểu Hầu gia, có thể không vẽ được không, rõ ràng là nguoi biết đó là giả mà."

"Không được!" Hấn không chút nghĩ ngợi lên tiếng quả quyết cự tuyệt "Ta mới không muốn phải nhìn gương mặt khó coi kia."

". . . . .cũng không có khó coi lắm mà, tuy rằng không đẹp bằng khuôn mặt này, nhưng lại chân thật, không phải sao?" Có một số việc, có một số người, tuy rằng thật sự nhìn có chút thua kém tân trang, mặc dù vẽ chân thật đó thật sự có thể được cho là đáng ghê tởm, nhưng vẫn là chân thật .

"Không cần!" Bảng Dục đặt bọc gì đó ở trong tay xuống mặt bàn "Khó coi chết đi được, ta vì sao phải tự gây khó khăn cho chính mình như thế a ~ . Không nói nữa" hấn vung tay lên "An Chi, nguoi lại đây nhìn xem này."

"Cái gì vậy?" Âm trầm thờ dài, tôi vẫn là bước tới chỗ hấn.

"Đây." Bảng Dục mở túi vải ra, lộ ra một viên trân châu tròn vo to bằng một quả trứng chim.

"Trân châu sao?" Tôi khó hiểu lấy ngón tay chọc chọc "Đây là trân châu gì ? Thoạt nhìn cũng không giống trân châu a."

Bảng Dục lập tức cho tôi một ánh mắt khinh bỉ "Nhìn cho rõ." Hấn nói xong, cho viên trân châu đó vào lại trong bọc vải, túm hai đầu lại, sau đó hai chúng tôi chụm đầu vào nhìn. . . . .

"Oa ——" tôi thét lên kinh hãi, ở trong bóng tối, viên trân châu kia lập tức phát ra ánh sáng óng ánh như ánh trăng "Dạ . . . dạ minh châu!"

"Đúng vậy, coi như nguoi cũng phản ứng nhanh." Bảng Dục nói xong, lại mở túi vải ra "Chưa thấy qua phải không?"

Tôi vội lắc đầu, tôi là người hiện đại sao có thể nhìn thấy được vật này cơ chứ "Chưa từng nhìn thấy, thật là ngạc nhiên a~."

Bảng Dục xem thường hừ hai tiếng, sau đó đem hạt châu đẩy lại đây "Cho nguoi."

"Cho, cho ta? Vật trân quý như thế?" Tôi nghe thế, mắt thiếu chút nữa thì rớt ra ngoài "Không được, không được, vật này rất trân quý."

Bảng Dục hung hăng trừng mắt nhìn tôi một cái "Không phải là chính nguoi nhắc tới vật này hay sao?"

"Ta có nói sao?" Tôi sờ sờ cái trán, ngượng ngùng cười cười, "Không có ẩn tượng. Bất quá thật sự cảm ơn nguoi, thứ này rất trân quý, ta không thể nhận."

Bị tôi một lần nữa cự tuyệt, sắc mặt của Bảng Dục liền trở nên khó coi "Dù sao cũng đã cướp về, nguoi không cần thì ném đi."

"Cướp? !" Tôi từ trên ghế nhảy dựng lên.

"Hừ, nếu không phải là do lão già kia nói cái gì mà bảo bố tôi gia truyền, sống chết cũng không bán, thì bản hầu phải dùng đến cách cướp này sao?" Bảng Dục thấy tôi nhảy dựng lên, trái lại hấn lại ung dung ngồi xuống ghế, còn gác chân lên, một bộ dáng dương dương tự đắc.

"Nguoi!" Tôi bị hấn làm cho ghen hống, không nói được thành lời "Vậy chủ nhân của viên dạ minh châu này hiện đang ở đâu?"

"Đại khái là đã bị bọn họ ném vào nhà giam của phủ Trần Châu rồi." Bảng Dục nói như việc không liên quan đến mình vậy.

"Ngươi! !" Tôi hít sâu vài cái, nén đến mức mặt đỏ bừng, mới nhìn được xúc động muốn mắng chửi người. Bình tĩnh, phải thật bình tĩnh, mắng chửi người là vô ích, đặc biệt là đối với đứa nhỏ phản nghịch như tên Bàng Dục này, từ từ nói, từ từ nói.

Một lần nữa ngồi xuống ghế, tôi tự rót cho mình một ly trà, uống xong mới cảm thấy được dễ thở hơn một chút, nhìn lướt qua Bàng Dục đang dùng ánh mắt khiêu khích nhìn tôi, tôi lại hít sâu một hơi, nói "Tiểu Hầu gia, cảm ơn tâm ý của ngươi, phần tâm ý này ta xin nhận. Cho nên, ngươi đem viên minh châu này trả lại cho người ta đi, nhân tiện cũng thả người ta ra."

"Không được!" Bàng Dục lưu loát cự tuyệt "Ai bảo lão già kia không biết điều, Bản Hầu nói chuyện từ tế với hần mà hần không nghe, còn vì một viên minh châu mà chống đối bản hầu."

Tôi nắm chặt tay thành quyền, mới lại một lần nữa cố nhìn xuống tức giận, hần vốn chính là một người như vậy, mi vẫn còn chưa hiểu sao?

Chính là. . . . .

Ngay trước mắt biểu hiện như vậy, loại kiêu ngạo cùng ương ngạnh này. . . .

"Tiểu Hầu gia" tôi cố gắng nở ra một nụ cười mà ngay đến tôi cũng cảm thấy được có chút vắn vẹo "Viên trân châu này vốn là của người ta, hay nói theo cách khác, nếu viên trân châu này là của ngươi, ngươi cũng có quyền lợi bán hoặc không bán. Nếu Tiểu Hầu gia thật sự thích một cái gì đó, bị người khác cướp đi, trong lòng Tiểu Hầu gia chắc chắn sẽ cảm thấy rất khó chịu. Chúng ta cứ từ bụng ta suy ra bụng người, không phải là sẽ hiểu được cảm giác của người khác hay sao?"

"Ai dám cướp đồ vật từ trong tay ta? !" Bàng Dục căn bản là phớt lờ khuyên bảo của tôi, vẫn rất là kiêu ngạo nói.

"Không phải là ý tứ này, ta là nói chẳng hạn như tiểu Hầu gia thật sự thích một cái gì đó, nếu thật sự có người cướp đi. . . . ." Tôi lại hít sâu một hơi.

"Ai dám, dám cướp gì đó của An Lạc Hầu ta, hần không muốn sống chẳng! Cha ta là Thái sư đương triều, tỷ tỷ của ta là quý phi! Kẻ nào dám !!"

"Ngươi! !" tôi không thể nhìn được nữa, mấy ngày đều sống trong lo lắng, rốt cuộc dưới sự kích thích của ngày hôm nay mà làm cho bạo phát, Bàng Dục a Bàng Dục, ngươi nếu cứ tiếp tục như vậy, nhất định sẽ bị Bao đại nhân trừng là cái chắc

"Ngươi hết thuốc chữa rồi!"

"Ngươi nói cái gì?" Bàng Dục vụt đứng phát dậy "Ngươi cũng dám mắng ta?"

"Mắng ngươi thì sao? Ngươi, ngươi, ngươi quả thực là thiếu giáo dục!" Phần nộ tới cực điểm, tôi không còn quan tâm đề ý đến chuyện gì nữa, trực tiếp bắt lấy Bàng Dục, ấn ngang người hần lên trên đùi, nhắm ngay mũi mà đánh "Bảo ngươi không nghe, bảo ngươi không nghe. Cường thường dân nữ, ngươi không nghe thấy hàng đêm ở trong Nhuyễn Hồng Đường vang lên tiếng khóc lóc thương tâm sao!" Bốp

"Cường ép dân phu (*) đến mỏ đá, ngươi có nghe thấy tiếng mắng từ mỏ đá vọng tới không " bốp

(*dân phu : trượng phu của dân nữ bị cưỡng thường)

"Tham ô khoản tiền giúp nạn thiên tai, ngươi có nhìn thấy thảm trạng dân chạy nạn ngoài thành Trần Châu hay không. . . . ." bốp bốp bốp.

"Lão cha Bàng thái sư của ngươi rất gọi a, có phải là muốn đổi tên thành Lý Cường (*) mới hài lòng phải không? !" bốp bốp bốp bốp.

"Ai hiếp lạ gì viên minh châu đó, ta chỉ là thích ngươi, cho nên muốn cải tạo ngươi trở thành người tốt! Ngươi làm như vậy, sớm muộn gì cũng bị báo ứng."

Phần sau, tôi đã hoàn toàn trở nên nói năng lộn xộn, nước mắt cứ như vậy rơi xuống.

(* Lý Cường : Tên tự là Bá Kỳ, người Thiệu Vũ quân, tể tướng nhà Tống, lãnh tụ phái kháng Kim, anh hùng dân tộc Trung Quốc.)

Bạn đang đọc truyện *1/2 Ngự Miêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44

Có lẽ là chưa từng bị người nào đối đãi như vậy, cho nên lúc mới bị tôi ấn ngang người lên trên đùi, Bàng Dục bị dọa sợ ngây cả người, cho đến lúc bị tôi đánh cho vài cái vào mũi, mới tỉnh táo lại, sau đó dùng sức gậy giữa.

Bất quá so với Bàng Dục tay trời gà không chặt mà nói, tôi tốt xấu gì cũng đã trải qua sự huấn luyện của tên chuột bạch hai ngày, dù sao cũng khỏe hơn Bàng Dục, cho nên khẽ ấn mạnh thêm một chút, hần liền hoàn toàn không thể động đậy được.

Phản kháng không được, Bàng Dục theo bản năng muốn kêu lên, tôi khom lưng xuống, ghé vào lỗ tai hần nói "Tiểu Hầu gia, ngươi thật sự muốn cho tất cả mọi người trong Nhuyễn Hồng Đường quay đến đây xem ngươi bị đánh hay sao?"

Bàng Dục cả người cứng đờ, lập tức quay đầu lại, hung hăng trừng tôi, sau đó, khi chạm phải ánh mắt tôi, liền sùng sốt.

Tôi đột nhiên ý thức được chính mình đang rơi nước mắt, ước chừng cũng làm lem hết mặt rồi cũng nên, vội vàng thả hần ra, quay đầu đi, nâng ống tay áo lên lau nước mắt.

Bàng Dục vừa được thả xuống đất, theo phản xạ lui vài bước, một bộ dáng hoảng sợ.

Tôi lau khô nước mắt, tức giận cũng đã tức giận rồi, mắng cũng đã mắng, đánh hần cũng có ích lợi gì đây, hoàng kim dưới cơn sẽ thành người tốt được hay sao?

Haiz, thật sự là trò cười, nếu thật sự là như vậy, trên thế giới này sẽ không có người xấu.

"Ngươi, ngươi đánh ta, ta sẽ tổng ngươi vào nhà lao!" Ngay sau đó, âm thanh tức giận của Bàng Dục truyền đến.

Tôi ngẩng đầu lên, liếc hần một cái "Tiểu Hầu gia, tùy ngươi, ngươi muốn đem ta tổng vào nhà giam cũng được, tùy ngươi." Tôi dừng một chút, cắn cắn môi dưới "Bất quá, đánh ngươi quả thật là ta không đúng, ta đã quá xúc động, thật xin lỗi."

Bàng Dục sùng sốt, lập tức cười lạnh "Ngươi cũng biết là mình đã sai sao?"

"Phải" tôi nói, nhìn thẳng vào mắt hần "Ta biết ta đã sai, vậy còn Tiểu Hầu gia thì sao? Ngươi có biết mình đã làm sai không?"

Bàng Dục nghe vậy, không chút nghĩ ngợi lên tiếng quát tôi "Bản hầu không có làm sai cái gì cả, bản hầu từ nhỏ cao quý hơn so với bọn họ, nghĩ muốn cái gì là phải có được cái đó!"

"Tiểu Hầu gia. . . . ."

Tôi còn muốn nói thêm, Bàng Dục lại không đợi tôi lên tiếng, liền chỉ vào mũi tôi nói "Ngươi, ngươi, ngươi là người đầu tiên dám đánh bản hầu, bản hầu tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi!" Hần nói xong, hung hăng phẩy tay áo một cái, xoay người bỏ đi. Sau đó, sai người khóa cửa phòng lại.

Tôi lắc đầu cười khổ, sự tình tựa hồ đã bị tôi từ lộn lành chữa thành lộn què mất rồi. Đáng lẽ phải dùng lời ngon tiếng ngọt mà khuyên bảo hần, mọi người ai mà chả thích nghe lời ngon tiếng ngọt, không phải sao? Nếu tôi lựa lời nói chuyện với hần, nói không chừng hần lại nghe cũng nên, kết quả là tôi lại quá xúc động. . . .

Rửa sạch sẽ mặt mũi, tôi lại đi đến bên cạnh bàn ngồi xuống, xoa nhẹ cái trán, hiện tại, nên làm cái gì bây giờ?

"An Chi, An Chi?" thanh âm quen thuộc truyền vào tai tôi, tôi sau một lúc lâu mới giật mình hồi phục lại tinh thần "A?"

"An Chi, đang suy nghĩ cái gì vậy, ta gọi muội nhiều lần rồi mà không thấy muội có phản ứng gì." Triển Chiêu đã ngồi xuống đối diện tôi, đang nở nụ cười ôn hòa "Đang phát gốc cái gì?"

Nhìn thấy nụ cười đó của Triển Chiêu, trong lòng tôi được thả lỏng không ít "Triển đại ca, huynh đến rồi."

"Ừ, sắp tới buổi trưa rồi." Triển Chiêu nói xong, có chút kỳ quái liếc mắt nhìn tôi một cái.

"Làm sao vậy?" Tôi khó hiểu.

"Không có chuyện gì" Triển Chiêu lắc đầu "Chính là An Chi, Nhuyễn Hồng Đường xảy ra chuyện gì sao? Vì sao ở bên ngoài phòng muội lại tăng cường thêm thị vệ."

"Hả" Tôi sùng sốt "Vậy Triển đại ca vào bằng cách nào?"

Đối với việc tôi đột nhiên trở nên ngây ngốc, Triển Chiêu chỉ có thể dở khóc dở cười "Đại ca khi nào thì đi từ cửa chính vào?"

Tôi tự cốc đầu một cái, đột nhiên phục hồi lại tinh thần, đã quên mất hần đều đi vào bằng lối cửa sổ.

Triển Chiêu bắt đầu dĩ cười cười, sau đó lại hỏi "An Chi, đã xảy ra chuyện gì sao?"

Tôi có chút ngượng ngùng cúi đầu "Kỳ thật, là do muội nhất thời xúc động."

Triển Chiêu nghe vậy nhún nhún "Là sao?"

" . . . . . Đánh An Lạc Hầu." Tôi nhỏ giọng nói.

"Cái gì?" Triển Chiêu cả kinh.

"Muội đánh An Lạc Hầu!" Tôi ngẩng đầu lên nói "Bởi vì hần không biết hối cải, cho nên muội nhất thời xúc động đã . . . . ."

Triển Chiêu cơ hồ là sắc mặt đột biến, hần bỗng đứng đứng dậy, "Đi, mau cùng ta rời khỏi Nhuyễn Hồng Đường."

"A? Vì sao?"

"Muội đánh An Lạc Hầu, hần nhất định sẽ trả thù, chính là hiện tại vẫn chưa nghĩ ra cách trả thù muội mà thôi. Đi mau" Triển Chiêu nói xong, không quan tâm tóm lấy tôi "Sắp đến buổi trưa rồi, thừa dịp bây giờ chúng ta bỏ đi, may ra còn kịp."

"Chờ một chút. . . . ." tôi vừa dứt lời, tầm mắt của tôi bỗng dừng chuyển, ngay sau đó, tôi quay đầu lại, nhìn về mặt mình ở phía sau vẫn còn đang mang theo chút kinh hoàng "Không còn kịp nữa rồi."

Kỳ thật không cần nghĩ cũng biết, vì sợ bị phát hiện, Triển Chiêu trên cơ bản là lựa vừa khít thời gian mới tới, vừa rời lại còn mất thời gian hỏi thăm nhau vài câu, không sai biệt lắm thời gian tráo đổi thân thể đã tới.

Tôi cùng Triển Chiêu bốn mắt nhìn nhau, sau đó bất đắc dĩ một lần nữa ngồi xuống. Sau khi ngồi xuống, chỉ thấy trên gương mặt tôi mày đang nhíu chặt lại, lộ ra sắc mặt khó xử "Phải làm sao bây giờ?"

"Hần là. . . . . Không có vấn đề gì đâu." Tôi không quá xác định nói "Kỳ thật, muội cảm thấy được, tuy rằng Bàng Dục phạm phải rất nhiều sai lầm, nhưng là, hần là không biết mình phạm phải sai lầm, dường như chưa có người nào nói cho hần biết điều đó. Nói hần là đứa trẻ bị làm hư hỏng cũng không có gì không đúng. Cho nên, muội cảm thấy được hần sẽ không đối với muội quá đáng như vậy đâu. Trong khoảng thời gian này, đại ca cũng tiếp xúc với hần không ít, huynh chắc cũng biết được điểm này."

Triển Chiêu lắc đầu "Không, buổi chiều hần rất ít lại đây, dường như là hần ở chỗ của Kim Ngọc Nương. Ta nghe Kim Ngọc Nương nói, Bàng Dục kiên trì phải làm cho Kim Ngọc Nương cam tâm tình nguyện gả cho hần, cho nên tựa hồ còn chưa có động vào nàng. Mấy ngày nay, buổi sáng hần nhưng thật ra thường tìm đến muội, có phải. . . . . Hần đã nói gì với muội đúng không? Cho nên muội mới cho là như vậy."

"Hần không nói gì với muội cả, chính là cùng hần tiếp xúc vài ngày, muội cảm thấy như thế mà thôi, muội cũng đã thử khuyên bảo hần, nói cho hần cái gì đúng, cái gì sai, đáng tiếc hần nghe không lọt." Tôi gặng dữ nói.

Triển Chiêu mày nhíu càng chặt, ánh mắt không bằng lòng nhìn tôi "An Chi, hần là An Lạc Hầu, từ bên trong thành đến ngoại thành Trần Châu tiếng kêu than dậy khắp trời, đều là do một mình hần gây nên."

Tôi gật đầu "Muội biết, là do muội nghĩ ít nhất cũng nên để cho hần biết chính mình đã làm sai mà thôi, đáng tiếc" nhện không được cười khổ, tôi nắm chặt tay thành quyền "Tựa hồ là do muội ở dưới mái hiên nhà người ta, nên không thể không khuất phục mất rồi."

Sau một lúc, một bàn tay nhẹ nhàng đặt lên bàn tay đang nắm chặt thành quyền của tôi, tôi có chút kinh ngạc ngẩng đầu lên, chỉ thấy trên gương mặt của chính mình lộ ra một nụ cười ôn hòa mang theo an ủi "An Chi, chỉ vì muội quá thiện lương mà thôi."

"Không, muội không được vĩ đại như vậy, Triển đại ca đừng đánh giá muội cao như thế." Tôi nghiêng đầu "Vài ngày tiếp xúc, muội chỉ là vì thích đứa nhỏ này, cho nên mới không muốn hần cứ tuột dốc như vậy mà thôi."

"Cái gì?" Bên kia, Triển Chiêu vụt đứng dậy, sau đó, đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy hần lộ ra biểu tình luống cuống đến như vậy.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: khuy, những lời này nói ra, nhằm xúc tiến mối quan hệ giữa hai người, cơ hội cũng sắp tới rồi, ha ha

Bạn đang đọc truyện 1/2 Ngự Miêu được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45

"Muội nói muội thích. . . . . thích. . . . ." Triển Chiêu sắc mặt cực kỳ khó coi, áp úng mắt nửa ngày vẫn chưa nói được một câu hoàn chỉnh.

Thấy bộ dáng hần như vậy, tôi sao lại không hiểu được là hần đã hiểu lầm rồi đây, vội dùng sức khoát tay "Triển đại ca, huynh hiểu lầm rồi, thật sự hiểu lầm rồi, tuy rằng muội nói thích, nhưng không phải là cái loại thích như huynh đang nghĩ đâu."

"Có ý tứ gì?" Triển Chiêu khó hiểu nhìn tôi hỏi.

"Ý là thế này" tôi dùng sức vỗ đầu bứt tai "Nói như thế này đi, Triển đại ca, với tuổi của muội, mặc dù ở chỗ muội sinh sống cũng không được tính là lớn tuổi cho lắm, nhiều người ở tuổi này của muội vẫn chưa kết hôn, nhưng ở nơi này của các huynh mà nói, với tuổi của muội đều đã là mẹ của mấy đứa nhỏ rồi. Đối với Băng Dục, muội coi hần như con vậy. A!" tôi xua xua hai tay "Đương nhiên không phải là nói muội có thể sinh ra đứa con lớn giống hần vậy, chính là, chính là, muội coi hần như một đứa nhỏ, hoặc có thể nói là đệ đệ, đó chính là thích mà muội đã nói." Càng nói đến mặt sau, tôi càng cảm thấy được mình giải thích lung tung, nói năng lộn xộn.

Giống như tôi không muốn làm cho Triển Chiêu hiểu lầm, dưới sự sốt ruột, càng nói càng lạc đề, cũng không biết Triển Chiêu nghe có hiểu không nữa.

Tôi ở bên này so sánh giải thích nửa ngày, sau đó, rất là chờ mong nhìn về phía Triển Chiêu "Triển đại ca, huynh hiểu được muội đang nói cái gì không?"

Triển Chiêu vừa tức giận vừa buồn cười nhìn tôi "An Chi, dựa theo cách nói của muội, tuổi của Băng Dục cũng có thể đã là cha của mấy đứa trẻ rồi đó, làm sao lại vẫn là đứa trẻ được, muội sao lại có loại ý tưởng này? !"

Tôi vội lắc đầu "Không biết a~. Đây chính là quan niệm khác nhau, ở chỗ của muội, hơn mười tuổi còn chưa đến tuổi trưởng thành, vẫn phải cấp sách đến trường, được cha mẹ bao bọc cưng chiều, thế là đứa nhỏ rồi còn gì. Dù sao, Triển đại ca không cần hiểu lắm là được rồi!" Tôi nói như đinh đóng cột hạ phán đoán suy luận.

Thấy bộ dáng sốt ruột giải thích của tôi, biểu tình của Triển Chiêu trái lại đã được thả lỏng "An Chi, muội rất sợ ta hiểu lầm sao?"

Tôi vội gật đầu như gà mổ thóc, ngẫm lại tựa hồ cảm thấy được không đúng lắm, lại lắc lắc đầu. Kết quả chính là gật rồi lại lắc, khiến cho tôi cũng phải cảm thấy xấu hổ, cúi đầu không dám ngẩng lên.

Thấy thế, Triển Chiêu khẽ cười "An Chi. . . . ." Hần chưa nói hết, chợt nghe thấy ngoài cửa vang lên tiếng ồn ào.

Hai chúng tôi đưa mắt nhìn nhau, tôi đứng lên chạy tới cửa sổ, sau đó khẽ chống lên bệ cửa sổ, muốn phi thân theo lối cửa sổ nhảy ra.

Không lường trước được, Triển Chiêu cũng đuổi theo lại đây, hạ giọng nói "Không cần hành động thiếu suy nghĩ, ta nhận được tin tức, ngày mai Bao đại nhân sẽ đến Trần Châu."

Tôi ngẩn ra, Bao đại nhân ngày mai đã tới rồi sao? Nhanh như vậy!

Bất quá, hiện tại không phải là lúc nghĩ đến chuyện đó, tôi gật đầu với Triển Chiêu, sau đó xoay người nhảy lên nóc nhà.

Giấu mình ở trên nóc nhà, thanh âm phía dưới mơ mơ hồ hồ truyền vào trong tai, nhưng vẫn có thể nghe được đại khái.

Đầu tiên là thanh âm Triển Chiêu mở cửa, sau đó, là thanh âm có chút kinh ngạc của hần "Điền phu nhân? Sao lại là cô? Có chuyện gì sao?"

Điền phu nhân?

Tôi sửng sốt một chút mới kịp có phản ứng, Điền phu nhân này hần là Kim Ngọc Nương rồi.

"Vu cô nương, An Lạc Hầu. . .An Lạc Hầu bắt tôi sáng sớm ngày mai phải . . .gả cho hần. Hiện tại, để cho tôi về nhà đợi gả!" thanh âm cổ nén khóc của Kim Ngọc Nương có chút run rẩy truyền vào tai tôi, tôi theo phản xạ nhú nhú mày, Băng Dục không phải là cùng tôi đánh cược nhất định phải chính Kim Ngọc Nương cho phép mới có thể cưới nàng hay sao? Vì sao bây giờ lại thành như thế này? !

"Vì sao lại như thế?" thanh âm của tôi mang theo kinh ngạc truyền tới

"Tôi không biết, tôi không biết." giọng nói của Kim Ngọc Nương càng thêm run rẩy "Còn có, Vu cô nương, An Lạc Hầu bắt tôi mang theo cô cùng đi về nhà tôi!"

"Cái gì? !"

Lúc này đây, khiếp sợ chẳng những không chỉ có tôi đang ở trong thân thể của Triển Chiêu, mà còn có hần đang ở trong thân thể tôi!

Bởi vì không biết được ý đồ của Băng Dục, tôi chỉ còn cách lặng lẽ bám theo Kim Ngọc Nương cùng Triển Chiêu đang ở trong thân thể tôi trở về nhà của nàng.

Nhưng là, bởi vì Băng Dục phái rất nhiều thị vệ bao vây quanh Điền phủ, cho nên tôi cũng không dám đến gần. Tuy rằng tôi hiện tại đang ở trong thân thể của Triển Chiêu, đối phó với hơn mười thị vệ khẳng định là không thành vấn đề. Nhưng là nghĩ đến nhiều kiến cũng cần chết được voi, hơn nửa ngày mai Bao đại nhân đã đến Trần Châu, rút dây động rừng chính là ngu xuẩn nhất.

Ẩn núp ở bên ngoài Điền phủ, một ngày trôi qua rất nhanh. Đến đêm khuya, tôi lại đổi trở lại thân thể của chính mình.

Chỉ thấy cảnh tượng trước mắt bỗng dưng thay đổi, tôi đang ngồi ở trước bàn. Nhẹ lắc lắc đầu để thích ứng, tôi hết nhìn trái lại nhìn phải, chỉ thấy trong căn phòng này đã dán đầy chữ hi, trên bàn còn có một ngọn nến màu đỏ đang cháy. Tuy rằng không phải là giá nến long phượng dùng cho đêm động phòng hoa chúc, nhưng thoạt nhìn lại mang đậm chất đại hi. Lần nữa quay đầu lại, Kim Ngọc Nương đang ngồi ở đối diện tôi, hai mắt vô thần nhìn phía trước.

Kỳ thật, ước chừng là do cứ sáng sớm Bàng Dục đã đến quấy rầy tôi, cho nên trên cơ bản tôi không thể gặp được vị Kim Ngọc Nương này. Hiện tại cần thận đánh giá, nương theo ánh nến, tôi không thể không thừa nhận, tuy rằng tính tình của Bàng Dục quả thật làm cho người ta cảm thấy. . . . . Nhưng là, mắt nhìn của hắn cũng không tồi.

Quả nhiên là dưới ánh đèn ngắm mỹ nhân, Kim Ngọc Nương ở dưới ánh nến trong suốt, càng lộ ra vẻ đẹp kiều diễm động lòng người. Vẻ đẹp của nàng khác xa so với vẻ đẹp đã được hóa trang, vẻ đẹp của nàng chính là trời sinh diễm lệ. Hơn nữa, những nữ nhân khác ở Nhuyễn Hồng Đường mà tôi đã được nhìn thấy qua, cũng toàn là mỹ nữ vô cùng xinh đẹp, mỗi người một vẻ.

Đại khái, bạn học Bàng Dục lần duy nhất ánh mắt rút gần, chính là lần ở dưới ánh trăng được nhìn thấy Vu An Chi đã được hóa trang mà thôi.

Chẳng trách, sáng sớm ngày hôm sau, khi hắn nhìn thấy diện mạo thật của tôi, hai mắt như muốn rớt ra ngoài.

囧.

Dừng, dừng, dừng, vào thời điểm này mà tôi còn suy nghĩ cái gì thế này? !

Cốc nhẹ lên đầu một cái, tôi lại một lần nữa nhìn Kim Ngọc Nương "Điền phu nhân, cô... cô có khỏe không?"

Kim Ngọc Nương hai mắt vô thần chuyển qua đây, giống như là không nhìn thấy tôi vậy "Vu cô nương, cách hừng đông còn bao lâu nữa?"

". . . . . Ước chừng còn hơn ba canh giờ nữa." tính toán theo thời điểm đêm khuya tôi trở lại thân thể của chính mình.

"Ba canh giờ nữa à!" Kim Ngọc Đường cười như mỉa "Tướng công bị bắt đến mỏ đá, đến nay sống chết không rõ, An Lạc Hầu kia lại bức tôi gả cho hắn, tôi...tôi...tôi còn hy vọng gì để tiếp tục sống nữa đây? !" Nàng nói xong, thế nhưng lại nhanh như chớp bỏ nhào về giá nến, cầm lấy giá nến muốn đập lên đầu mình!

Tôi sợ đến mức suýt chút nữa hồn phi phách tán, vội lấy tốc độ nhanh nhất bỏ nhào về phía nàng, một phát bắt được cổ tay nàng "Dừng tay, Điền phu nhân, mau dừng tay lại! Cô rốt cuộc là muốn làm gì? !"

"Vu cô nương, sống với tôi đã không còn ý nghĩa gì nữa, để cho tôi chết đi!" Không nghĩ tới, một cô nương mảnh mai, yếu đuối, lúc điên lên, khí lực lại mạnh đến mức dọa người như thế, tôi thiếu chút nữa thì không giữ được nàng. Thấy giá nến đến gần, tôi âm thầm cắn môi, chân đá một cái, đá Kim Ngọc Nương xuống đất. Thừa dịp nàng kinh sợ hô lên một tiếng, tôi vội cầm giá nến, ném vào góc phòng, sau đó chuyển hướng nhìn vào Kim Ngọc Nương đang ngã ở dưới mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *1/2 Ngự Miêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46

"Vu cô nương, vì sao không để cho tôi chết đi. . . . ." Kim Ngọc Nương nửa quỳ trên mặt đất, mặt xám như tro tàn thì thảo nói.

"Chết cái gì mà chết? !" Tôi ngồi xổm người xuống, nhìn thẳng vào nàng "Chết thì dễ, chỉ cần lấy dây thừng hay giá nến thắt cổ đập đầu là xong. Sống mới là khó. Cô cũng đã nói, tướng công của cô hiện đang ở mỏ đá không biết sống chết ra sao, vạn nhất tướng công của cô vẫn còn sống thì sao. Cô có nghĩ đến, nếu hắn không có chết, lại nghe được tin tức cô đã chết, Điền gia thật sự sẽ trở thành nhà tan cửa nát, cô thử nghĩ xem hắn có còn hy vọng để mà sống tiếp hay không? ! Hơn nữa, cô ở Nhuyễn Hồng Đường giả ngây giả ngốc, nhẫn nhịn lâu như vậy, rốt cuộc là vì cái gì? Còn không phải là vì muốn sống sót cả nhà được đoàn tụ hay sao, hiện tại sắp đạt được rồi, cô lại muốn vứt bỏ tất cả sao?"

Kim Ngọc Nương sắc mặt đã khó coi đến mức dọa người, giờ lại càng khó coi hơn "Vậy tôi phải làm như thế nào?" Nàng nói, giống như du hồn quay đầu đi, nhìn về hi phục ở trên giường "Uyên ương dệt mộng song phi, mỗi một mũi kim, một đường chỉ, đều là do tôi trao gửi trọn nỗi tương tư thêu lên. Hi phục này, hi phục này. . . . .tôi cả đời này chỉ mặc một lần, tôi không muốn mặc bộ hi phục này vì bất luận kẻ nào khác ngoài phu quân của tôi!"

"Này. . . . ." Nói tới đây, tôi cũng bí từ, tuy rằng tôi có thể khuyên can nàng đừng tìm đến cái chết, nhưng tình cảm chân thành tha thiết như vậy, tôi căn bản không biết nên nói sao cho phải nữa. Bằng không, tôi nói cho nàng biết thân phận thật của mình, sau đó bảo nàng đợi Bao đại nhân ngày mai đến đây sẽ có cách giúp nàng.

Chần chừ một lát, tôi liền hạ quyết tâm "Điền phu nhân, cô hiện tại nên tỉnh táo lại, hãy nghe tôi nói. . . . ."

Theo lời tôi kể, Kim Ngọc Đường dần dần mở trừng lớn mắt, sau đó, trong mắt bắt đầu đã có thần "Vu cô nương, những gì cô nói đều là sự thật sao? Bao đại nhân, Bao thanh thiên, thật sự sẽ đích thân tới Trần Châu sao? Ông ấy thật sự sẽ bắt An Lạc Hầu đem ra công lý sao?"

"Đúng vậy." Tôi thận trọng gật đầu, sau đó cầm tay Kim Ngọc Nương nhẹ giọng nói "Điền phu nhân, xin hãy nhẫn nại thêm một chút, đợi Bao đại nhân đến đây, tất cả sẽ được giải quyết."

"Ừ." Kim Ngọc Nương nắm chặt lấy tay tôi, mạnh gật đầu một cái.

Tuy rằng Kim Ngọc Nương đã đáp ứng với tôi, nhưng là, từ lúc trời dần dần sắp sáng, Kim Ngọc Nương vẫn là nhịn không được lo lắng bồn chồn

"Vu cô nương, Bao đại nhân khi nào thì đến? Trời cũng sắp sáng rồi, nếu Bao đại nhân nếu không đến, kiệu hoa sẽ tới trước mất."

Tôi nghiêng đầu suy nghĩ một lát "Bằng không cô hãy giả bộ gả cho Bàng Dục, để cho đến lúc Bao đại nhân tới không phải sẽ tốt hơn hay sao, dù sao cũng chỉ là để kéo dài thời gian."

"Không được, tuyệt đối không được!" Kim Ngọc Nương không chút nghĩ ngợi lên tiếng cự tuyệt.

"Dù sao cũng chỉ là giả. . . . ." Tôi ra sức khuyên nhủ.

"Không được, chuyện như vậy tuyệt đối không được." Kim Ngọc Nương nói xong, nước mắt rơi như mưa.

"Đừng khóc a~." Tôi đứng bên cạnh nàng, cũng không biết phải an ủi như thế nào mới tốt.

"Vu cô nương, đối với nữ tử chuyện sống chết là chuyện nhỏ, thất tiết mới là chuyện lớn. Tôi đã được gả cho tướng công nhà tôi, sao có thể tái giá. Nếu... nếu thật sự muốn tôi bước lên kiệu hoa của An Lạc Hầu, tôi...tôi...tôi nhất quyết sẽ tự vẫn." trong mắt Kim Ngọc Nương lộ ra sự kiên định.

"Này, Điền phu nhân. . . . ." Tôi rất muốn nói chẳng qua chỉ là nghi lễ bái đường mà thôi, nhưng nhìn bộ dáng của nàng, chỉ sợ nếu thật sự bắt nàng bái đường, nàng thật sự sẽ tìm đến cái chết. Chính là do cái tin của Triển Chiêu nói Bao đại nhân sẽ lập tức tới Trần Châu. Cho nên, mặc kệ là như thế nào, đều phải kéo dài thời gian đợi đến lúc Bao đại nhân đến đây.

"Điền phu nhân, nếu cô thật không đi, thì để tôi đi thay cô vậy " Tôi gãi gãi đầu, bắt đầu đi nói.

"Cái gì? !" Kim Ngọc Nương kinh hãi thốt lên.

*****

"Tân nương tử, kiệu hoa đã đến." hi nương (*) cao giọng kêu to, xuyên qua khăn voan truyền vào trong tai tôi.

(*Hi nương: người chăm sóc dâu)

Tôi khẽ gật đầu, duỗi tay ra để cho hi nương đỡ lấy mình.

"Tân nương tử, cẩn thận cánh cửa." hi nương dìu tôi, không ngừng nhắc nhở, cho đến khi đỡ tôi ngồi vào trong kiệu, sau đó mới nhét một quả táo vào trong tay tôi. Tôi theo bản năng tiếp nhận, sau đó, tôi không khỏi đỡ khóc đỡ cười, trái táo này tượng trưng cho bình an, vui mừng, hạnh phúc sao? Thật đúng là. . . . . Châm chọc thật.

Bất quá, tôi vẫn luôn cho rằng tại cái thế giới này, tôi sẽ không có khả năng có một ngày sẽ được ngồi kiệu hoa, nhưng thật sự không nghĩ tới, thế nhưng lại vẫn có một ngày như vậy.

Chính là. . . . .

Bị khăn voan đỏ che khuất tầm mắt, tôi có chút mờ mịt nhìn không rõ cảnh vật xung quanh. Người bên kia, cũng không phải là người mà tôi chờ mong

Nghĩ vậy, tôi không khỏi cả kinh, không phải người tôi chờ mong? Như vậy, ai mới là người mà tôi chờ mong? Từ khi nào tôi lại đối với người nào đó mong chờ thế này?

Tâm tư đột nhiên hỗn loạn, bất tri bất giác, kiệu hoa đã dừng lại.

Tôi hít sâu một hơi, rốt cuộc cũng tới trước cửa Nhuyễn Hồng Đường rồi.

Dựa theo tập tục, Bàng Dục phải đi uống rượu mừng, hẳn là phải muộn mới tới nhắc khăn voan, cho nên tôi hẳn là sẽ không bị vạch trần sớm.

"Tân nương tử, tới rồi, mời xuống kiệu." giọng nói của hi nương từ bên ngoài kiệu hoa truyền vào tai tôi, tôi nghe lờ lờ một bàn tay ra ngoài, để cho hi nương đỡ lấy tôi, tay còn lại cầm quả táo, sau đó có một dải lụa đỏ được nhét vào trong tay tôi "Tân nương tử, giữ chặt lấy cái này."

Tôi cầm lấy dải lụa đỏ, đột nhiên khóe mắt có chút cay cay, tâm trạng của Kim Ngọc Nương chính là thế này sao? Đã từng có người dắt qua dải lụa đỏ, cho nên, mới không muốn để cho người khác cũng nắm như vậy dắt mình đi. Vậy còn tôi? Có người nào nguyện ý dắt tôi qua dải lụa đỏ, cam tâm tình nguyện cùng tôi thiên trường địa cửu hay không.

Đang nghĩ ngợi, đột nhiên lực đạo nắm dải lụa đỏ ở đầu bên kia buông lỏng.

"Người là người nào? Dám xông vào Nhuyễn Hồng Đường của ta? !" giọng nói tràn đầy kinh sợ của Bàng Dục truyền vào trong tai tôi.

"Hầu gia, người cướp thế tử của người khác có còn thiên lý hay không." Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng, mang theo hỗn loạn tức giận cùng lo lắng, mà ngày thường chưa bao giờ nghe thấy của Triển Chiêu truyền vào trong tai tôi.

"Triển đại ca." Tôi theo bản năng quay đầu về hướng phát ra âm thanh, kinh ngạc lẫn vui mừng kêu lên. Một chút u sầu vừa dâng lên ở trong lòng, lập tức liền bị tiêu tán không còn tăm hơi, lúc này đây, chỉ có tràn ngập vui sướng.

Nghe thấy giọng nói của tôi, Triển Chiêu lập tức cất giọng nói "An Chi đừng sợ, ta tới cứu muội."

"Ừ." Chưa từng có cao hứng mà can tâm tình nguyện trả lời từ này như thế này bao giờ, lòng tôi không khỏi lâng lâng, cười khẽ hai tiếng, đưa tay lên muốn gỡ khăn voan xuống.

"Tân... tân nương tử, không được kéo khăn voan xuống!" Vừa mới nâng tay lên, hi nương đã đè tay tôi lại "Khăn voan này phải chính do tay tướng công trưng lại của người vén lên a~."

Tay tôi bị đè lại, nhất thời sững sốt một chút, chuyện này là sao?

Mà ngay lúc này, Bàng Dục quát lớn "Người đâu, mau bắt hẩn lại cho ta, mau! Hi nương, mau đưa tân nương tử đưa vào động phòng!"

"Dạ, Hầu gia." hi nương đáp ứng, giúp đỡ tôi muốn đi.

"Chờ một chút." Ai muốn động phòng a~, Bàng Dục chết tiệt kia, chẳng lẽ không nhận ra giọng nói của tôi sao? !

Một trận đao kiếm giao nhau vang lên, ngay sau đó, tôi bị hi nương kéo mạnh đi, trong nháy mắt, trước mắt tôi sáng ngời, khăn voan đỏ trên đầu đã bị người nhắc lên...

Bạn đang đọc truyện *1/2 Ngự Miêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47

"Huynh... huynh nhắc khăn voan của muội." Nhìn thấy người trước mắt, tôi có chút ngỡ người nói ra một câu.

"Ừ, ta sẽ phụ trách." Trong ánh mắt Triển Chiêu nhìn tôi tràn ngập ý cười "Bất quá, phải giải quyết chuyện trước mắt đã rồi nói sau." Hẩn nói xong, kéo tôi qua một bên, kiếm bên hông được rút ra khỏi vỏ, ầm chứa nội lực vung lên, xoát một tiếng đánh bay hết kiếm của bọn thị vệ trong Nhuyễn Hồng Đường đang vây quanh chúng tôi.

"Đồ vô dụng, còn không mau bắt hẩn lại cho ta! Dám đến gây sự ở Nhuyễn Hồng Đường của ta, cho dù là ca ca của tân nương tử thì sao chứ?" Bàng Dục mặt đỏ bừng tức giận quát, xem ra, hẩn rốt cuộc đã nhận ra vị "ca ca" này của tôi.

"Hừ!" Triển Chiêu hừ nhẹ một tiếng, kiếm xuất chiêu, nhanh như chớp, đã vượt qua vài tên thị vệ, xông tới bên cạnh An Lạc Hầu, chỉ thấy hẩn đem kiếm kề sát cổ Bàng Dục "Toàn bộ dừng tay!"

Đám thị vệ chung quanh ném chuột sợ vỡ bình, lập tức ngừng tay.

Bàng Dục thế nhưng lại không sợ, hẩn hơi hơi nhíu hai mắt lại, lên tiếng hỏi "Người không phải là ca ca của An Chi? ! Rốt cuộc người là ai?"

Triển Chiêu nhìn về phía hẩn, ánh mắt sâu không thấy đáy "Tứ phẩm hộ vệ Khai Phong phủ —— Triển Chiêu."

"Cái gì?" Bàng Dục biến sắc "Ngự miêu Triển Chiêu? !"

Triển Chiêu liếc mắt nhìn hẩn một cái, cũng không có trả lời.

Sắc mặt của Bàng Dục nhất thời hết xanh lại trắng cực kỳ khó coi, sau đó hẩn quay đầu nhìn về phía tôi "Vậy người cũng là người của Khai Phong phủ. . . ." hẩn không nói hết lời, nhưng tôi sao có thể không hiểu rõ ý tứ của hẩn được.

Tôi há miệng thờ đốc, lại cảm thấy được có chút không biết nói gì, quay đầu đi.

Có thể, An Lạc Hầu Bàng Dục thật sự có lỗi với nhiều người, nhưng trừ bỏ một lần cường thường kia, hẩn thật sự không có lỗi với Vu An Chi.

Thấy thế, Bàng Dục làm sao có thể không hiểu rõ đây, trong nháy mắt, sắc mặt hẩn trắng bệch nhìn tôi, sau đó, bỗng dưng một trận cười lạnh vang lên "Thì ra là thế, thì ra là thế. . . . . Ha ha ha ha. . . . ."

Tiếng cười như vậy, làm cho tất cả mọi người trong phòng nhìn tới. Sau khi cười xong một trận, Bàng Dục lại im lặng, tuy rằng sắc mặt vẫn là không tốt,

cũng đã khôi phục lại ngao khí của An Lạc Hầu "Triển Chiêu, cho dù là ngươi được ngự ban là tứ phẩm hộ vệ đối đao thì sao ? Ngươi cũng không có quyền đem kiếm kề lên cổ của An Lạc Hầu ta. Còn không mau buông kiếm xuống!"

Người đã bị không biết bao nhiêu người uy hiếp qua như Triển Chiêu, lúc này đây sao có thể bị ảnh hưởng bởi lời uy hiếp của Bàng Dục được cơ chứ, hẳn không hề cử động nói "Thật xin lỗi, tiểu Hầu gia, cho dù vô luận như thế nào, Triển mỗ cũng không thể thả ngươi ra được."

"Ngươi. . . ." Bàng Dục áp chế tức giận, dù sao, hiện tại tính mạng của hắn cũng đang nằm trên tay của Triển Chiêu, tuy rằng bề ngoài hắn tỏ ra kiêu ngạo là Triển Chiêu sẽ không dám làm gì hắn, bất quá trong lòng hắn thật sự cũng đang rất sợ hãi, đứng sau Triển Chiêu chính là Bao đại nhân a~

"Ngươi là ai chứ? ! Dám cùng ta nói chuyện như vậy! Dám can đảm phạm thượng, sau khi trở lại kinh thành, cha ta sẽ không bỏ qua cho ngươi đâu."

"Bàng Dục, đến lúc này rồi mà ngươi vẫn không còn biết hỏi cái sao?" thanh âm giống như tiếng chuông lớn truyền vào trong tai tất cả mọi người đang có mặt tại đây. Nháy mắt, mọi người đồng loạt quay đầu lại, chỉ thấy người tới một thân quan phục, giữa trán có hình nửa vầng trăng trắng chính khí nghiêm nghị. Không phải là Thanh Thiên duy nhất vang danh thiên cổ, thì còn là ai vào đây nữa?

"Bao đại nhân." Tội lập tức hành lễ nói, Triển Chiêu cũng kinh hi kêu lên, chính là hiện tại không tiện hành lễ mà thôi.

"Triển hộ vệ, An Chi không cần đa lễ." Bao đại nhân duỗi hai tay ra đỡ tội, sau đó, khi nhìn thấy trang phục của tội, ông mở to hai mắt nhìn "An Chi, ngươi đây là?"

"Này, ha ha. . . ." Tội có chút ngượng ngùng kéo kéo hi phục đỏ thắm trên người mình "Bởi vì Kim Ngọc Nương thê chết cũng không bước lên kiệu hoa, nàng nói nàng đã được gả một lần, tuyệt đối sẽ không có lần thứ hai, cho nên không có cách nào khác, tôi đành phải thay nàng bước lên kiệu hoa."

"Vậy ngươi cùng An Lạc Hầu, An Lạc Hầu. . . ." Lần đầu tiên tội được nhìn thấy bộ dáng muốn nói lại thôi của Bao đại nhân.

"Cùng An Lạc Hầu cái gì?" Tội khó hiểu nghiêng đầu hỏi.

"Đại nhân là muốn hỏi An Chi đã cùng An Lạc Hầu bái đường hay chưa?" Công Tôn tiên sinh tiến lên từ phía sau Bao đại nhân tiếp lời.

"Đương nhiên là chưa." Đầu tội xuất hiện đầy hắc tuyến.

Nghe vậy, Bao đại nhân cùng Công Tôn tiên sinh nhìn nhau cười. Ngay sau đó, Công Tôn tiên sinh lại như là nhớ tới cái gì đó "Chờ một chút, An Chi."

"Làm sao vậy?" Thấy bộ dáng thận trọng của hắn, làm tội ngăn người theo.

"Vậy khăn voan trên đầu ngươi là do ai nhắc lên?" Công Tôn tiên sinh vội hỏi nói.

"A?" tội hơi hơi nghiêng đầu, trên mặt có chút nóng nóng "Chuyện này.... chuyện này không quan trọng."

"Đương nhiên là quan trọng!" Công Tôn tiên sinh dậm chân "Dựa theo phong tục, khăn voan đỏ của tân nương tử, chỉ có thể do tướng công tương lai nhắc lên."

Tội nhất thời không biết phải bày ra biểu tình gì mới tốt "Công Tôn tiên sinh, dù sao cũng chỉ là giả, sao lại có quan hệ gì ở đây được?"

Công Tôn tiên sinh chưa mở miệng, chính là nhìn lướt qua Bàng Dục, đề thấp thanh âm hỏi "Chẳng lẽ, thật sự là An Lạc Hầu sao?"

Khóe miệng tội co rút hai cái "Là Bàng Dục thì sao?"

Công Tôn tiên sinh lập tức khụ một tiếng "Thì liền như lời An Chi vừa nói, hôn lễ này là giả. . . . ."

Hắn còn chưa nói xong, Triển Chiêu đã ho nhẹ một tiếng, cũng không biết là có phải bị nện hi tràn ngập sảnh đường làm ảnh hưởng hay không, mà khuôn mặt tuấn tú của hắn có chút đỏ ửng "Công Tôn tiên sinh, khăn voan của An Chi, là do Triển mỗ nhắc lên."

Công Tôn tiên sinh sau một lúc lâu cũng không thốt được ra lời, sau đó, hắn lại mở miệng "Như lời An Chi đã nói, hôn lễ này là giả. Nhưng kiệu hoa là thật, hi nương cũng là thật, hi phục là thật, ngay cả khăn voan cũng là thật. Nếu tất cả những thứ đó đều không phải giả, mà Triển hộ vệ đều đã vén khăn voan của An Chi lên, như vậy. . . . ." Hắn ngừng lại, nhìn phía Triển Chiêu.

Triển Chiêu lập tức gật đầu "Triển mỗ tự nhiên phụ trách."

Cuộc đối thoại như vậy, làm cho mặt tội đỏ như tôm luộc, hung hăng dậm chân một cái "Ai, ai muốn huynh phụ trách chứ? !"

"Haiz ——" Công Tôn tiên sinh lắc đầu không đồng ý "An Chi, lời ấy sai rồi, nếu khăn voan đã bị vén lên, việc này đã định kết cục, Triển hộ vệ nếu nguyện nhận phụ trách, đương nhiên là tốt nhất. Nếu Triển hộ vệ không nhận. . . . ." Công Tôn tiên sinh lại dừng lại đứng chỗ mẩu chốt, lập tức chuyển hướng nhìn về phía Bao đại nhân.

Bao đại nhân khẽ vuốt cằm râu "An Chi yên tâm, bản phủ sẽ làm chủ cho ngươi!"

Tội há hốc miệng, không dám tin nhìn Bao đại nhân, không đợi cho tội mở miệng nói, chợt nghe thấy giọng nói của Triển Chiêu mang theo vui sướng

truyền vào trong tai tôi "Đa tạ đại nhân."

"Ha ha." Công Tôn tiên sinh vỗ tay mà cười "Như thế rất tốt, nếu đại nhân nguyện ý làm chủ cho An Chi, Triển hộ vệ cũng nguyện nhận phụ trách, sau khi quay về Khai Phong phủ, liền chọn ngày lành tháng tốt, đệ tử không dám cùng đại nhân cướp vị trí chủ hôn, bắt quá rượu mừng của Triển hộ vệ phải đòi hơn một ly."

Ngày lành, tháng tốt? ? ! !

Từ khi nào, sự tình lại phát triển đến tình trạng này a, tôi như thế nào một chút cũng không biết thế này? !

Trong khi đầu tôi vẫn còn cảm thấy mơ mơ hồ hồ, thì giọng nói lạnh lùng của Bàng Dục vang lên "Khai Phong phủ, các người đến Nhuyễn Hồng Đường của ta để diễn trò sao?"

Bạn đang đọc truyện 1/2 Ngự Miêu được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48

Tôi ngẩng đầu lên, chạm phải ánh mắt lạnh như băng mang theo ý châm chọc của Bàng Dục, ở tại Nhuyễn Hồng Đường bị mất mặt, tôi thật sự có cảm giác rất muốn tìm lấy một cái lỗ để chui xuống.

Thực nhiên, có loại cảm giác này cũng không phải chỉ có mình tôi, Công Tôn tiên sinh ho nhẹ một tiếng "Đại nhân, nếu chuyện của Triển hộ vệ cùng An Chi đã được quyết định, chúng ta để sau hẵng bàn tiếp, trước mắt phải xử lý chuyện của An Lạc Hầu đã."

Bao đại nhân gật gật đầu, may mà da của ông đen thui nên cũng chả nhìn ra được thần sắc xấu hổ "Triển hộ vệ, đem An Lạc Hầu về nha môn Trần Châu phủ, bản phủ hôm nay muốn mượn nha môn của Trần Châu thẩm tra xử lý vụ án Nhuyễn Hồng Đường."

"Dạ, đại nhân." Nói đến công việc, Triển Chiêu nhanh chóng thu lại thần sắc, lên tiếng đáp.

Tính tình của Bao đại nhân, đã nói là làm, ngay sau đó liền mượn nha môn Trần Châu phủ để thẩm tra xử lý vụ án Nhuyễn Hồng Đường.

Mà lúc này, đổi thành Triển Chiêu đang ở trong thân xác tôi, đứng ở trên công đường, hộ vệ Bao đại nhân, cũng là để nghe tình huống tiến triển của vụ án. Bởi vì Bàng Dục ở Trần Châu gây lên rất nhiều chuyện, thật sự làm cả người lẫn thần phần hận, hơn nữa vào những lúc đã hoán đổi lại thân thể của chính mình, Triển Chiêu đều đi đến từng nhà những người có dân nữ bị cưỡng hiếp, cho nên đã có được trong tay nhân chứng cùng vật chứng, Bàng Dục không thể chối cãi được.

Chính là, không nghĩ tới, Bàng Dục đứng là tên lưu manh, nhân chứng vật chứng đầy đủ nhưng hắn cũng chỉ là cười lạnh, mặc kệ Bao đại nhân hỏi cái gì, hắn cũng không trả lời.

Cuối cùng, Bao đại nhân cũng là nổi giận, chỉ thấy ông hung hăng vỗ mạnh kinh đường mộc xuống mặt bàn "Bàng Dục, ngươi phụng chỉ cứu trợ thiên tai, chẳng những không trợ cấp nạn dân, ngược lại còn vụng trộm xây Nhuyễn Hồng Đường, cưỡng hiếp dân nữ, cưỡng ép dân phu đến mỏ đá, làm cho dân chúng Trần Châu sống trong cảnh lâm than, cho tới bây giờ, ngươi còn không biết hối cải sao?"

Bàng Dục quả nhiên lại cười lạnh một tiếng.

Bao đại nhân bị hắn cười làm cho bạo hòa "Ngươi cho là ngươi không lên tiếng, bản phủ liền không làm gì được ngươi sao?"

Thấy bộ dáng nổi giận đùng đùng của Bao đại nhân, Bàng Dục vẫn cười hết sức châm chọc "Là bản hầu làm thì sao nào? Ngươi nghĩ muốn như thế nào? Bản hầu là con của Bàng thái sư, tỷ tỷ của bản hầu là quý phi đương triều, ngươi chỉ là một tên Doãn phủ nho nhỏ của Khai Phong phủ, có thể làm gì được bản hầu?"

"Hừ!" Bao đại nhân hừ một tiếng, sau đó hai tay hướng lên trời thì lễ "Bản phủ có thượng phương bảo kiếm do Hoàng Thượng ban tặng, tiền trăm hậu tấu (*). Ngươi nếu đã nhận tội, bản phủ còn giết không được ngươi hay sao?"

(*tiền trăm hậu tấu: chém trước tấu sau)

Tôi nghe thấy vậy, có chút lo lắng nhìn về phía Bàng Dục, Bao đại nhân, có đôi khi thật đúng là nói được làm được, nếu để cho ông lấy Thượng Phương bảo kiếm ra, Bàng Dục cho dù có là bắt từ thì cũng phải chết.

Không nghĩ tới, Bàng Dục căn bản là thần sắc không chút thay đổi, hắn sờ tay vào ngực, lấy ra một vật, giơ cao lên nó "Ngươi có Thượng Phương bảo kiếm thì sao chứ, bản hầu có kim bài miễn tử (*) của Hoàng Thượng ngự ban, ngươi dám giết ta? !"

(*Kim bài miễn tử: kim bài miễn tội chết do hoàng thượng hay tiên đế ngự ban cho đại công thần, được miễn tội chết 3 lần)

Tôi bị tình huống ngoài dự liệu này làm cho ngẩn người, chẳng trách Bàng Dục lại dám kiêu ngạo như thế, có kim bài miễn tử trong tay, còn có cái gì mà hần không dám làm đây.

"Hừ!" Bao đại nhân cũng không biết có phải là hừ nhiều quá đâm ngiên hay không nữa, một lần nữa lại hừ lạnh một tiếng.

"Cho dù hôm nay trong tay ngươi có kim bài miễn tử, bản phủ không giết được ngươi, nhưng bản phủ cũng tuyệt không cho phép ngươi nhón nhơ ngoài vòng pháp luật, tiếp tục gây hại cho dân chúng Trần Châu. Vương Triều, Mã Hán."

"Có thuộc hạ." Vương Triều, Mã Hán bước ra khỏi hàng đáp.

"Đem Bàng Dục tạm giam vào đại lao Trần Châu phủ, sáng mai khởi hành quay về Khai Phong phủ, bản phủ phải bẩm tấu lên Thánh Thượng, kính mời Hoàng Thượng quyết định."

"Dạ" Vương Triều, Mã Hán đáp ứng, liền muốn bắt lấy tay Bàng Dục, lại bị Bàng Dục hung hăng hất tay ra "Thả ra, bản hầu tự mình đi!"

Nói xong, hần còn không quên sửa sang lại vạt áo, sau đó mới sải bước đi ra phía bên ngoài.

Người của Khai Phong phủ đồng loạt thối lui nhường đường xong, lại cùng nhau tiến lên.

Bao đại nhân đã không còn sắc mặt nghiêm khắc mỗi khi lên công đường, khề thờ dài "Công Tôn tiên sinh, trong tay Bàng Dục có kim bài miễn tử, chẳng lẽ lần này, thật sự không làm gì được hần sao?"

Công Tôn tiên sinh cũng là vuốt vuốt ria mép "Đúng vậy, ngàn tính vạn tính, cũng không tính đến điểm này, trong tay Bàng Dục thế nhưng lại có kim bài miễn tử, xem ra kế sách tiền trăm hậu tấu lần này thất bại rồi."

"Tiền trăm hậu tấu?" Tôi hoảng sợ "Bao đại nhân, Công Tôn tiên sinh, vừa nãy ở trên công đường, hai người thật sự là tính toán muốn giết Bàng Dục thật sao?!"

Công Tôn tiên sinh gật đầu "Đúng vậy, ta cùng đại nhân bàn bạc, phía sau Bàng Dục là Bàng thái sư cùng Bàng quý phi, chỉ cần để hần về Khai Phong phủ, vụ án này tuyệt đối sẽ rất khó thẩm tra. Cho nên ở ngay tại Trần Châu này, chỉ cần nhân chứng vật chứng đầy đủ hết, sẽ dùng Thượng Phụng bảo kiểm tiền trăm hậu tấu, chỉ cần giết được Bàng Dục, cho dù là Bàng quý phi cùng Bàng thái sư cũng không làm được gì."

Tôi lại há hốc mồm lần thứ hai trong ngày, thiếu chút nữa không khép lại được.

Đù. . . . . Đù mạnh, một kẻ hoàn hảo, nếu như không phải bị tình huống ngoài dự liệu xảy ra trên công đường ngày hôm nay đập nát, thì Bàng thái sư cùng Bàng quý phi cho dù có bản lĩnh lớn đến đâu, cũng khó mà đem đầu Bàng Dục trở lại cổ được.

Chính là, hiện tại nghe được những điều này, tôi ần ần có ý tưởng thở phào nhẹ nhõm, cho dù, trên mặt lý trí biết Bàng Dục là tội đáng chết vạn lần, chỉ cần nhìn tình cảnh hiện tại của Trần Châu là đủ biết, nhưng là, trên mặt tình cảm tôi vẫn có chút thiên về muốn hần được sống.

Haiz ——

Âm thầm hít sâu một hơi, khi chưa đến Trần Châu, chưa trà trộn vào Nhuyễn Hồng Đường, tôi như thế nào cũng không nghĩ tới sẽ có một ngày, trong lòng mình thế nhưng lại có chút đồng tình với tên Bàng Dục chết tiệt trong truyền thuyết kia.

Tôi ở chỗ này thờ dài, Bao đại nhân ở bên kia lớn tiếng than thở "Công Tôn tiên sinh, nên làm thế nào cho phải?"

Công Tôn tiên sinh cũng là thờ dài "Đại nhân, đệ tử tạm thời cũng chưa nghĩ ra cách" hần nói xong, ánh mắt quét lại đây "Nhưng mà có thể hỏi Triền hộ vệ cùng An Chi, hai người bọn họ ở Trần Châu đã được vài ngày, cũng trà trộn vào trong Nhuyễn Hồng đường một thời gian, có lẽ. . . . ."

Nghe vậy, Triền Chiêu đang ở trong thân thể của tôi vội lắc đầu "Ta cũng không biết."

Có lẽ là thấy mình trả lời nhanh quá, Triền Chiêu đang ở trong thân xác của tôi nghiêng đầu nhìn tôi một cái, mới nói "Đại nhân, Công Tôn tiên sinh, ta cũng không biết hiện tại nên làm gì bây giờ, hay là đem đầy đủ nhân chứng vật chứng trình lên Hoàng Thượng ngự lãm, có thể với bằng chứng buộc tội đầy đủ như vậy, Hoàng Thượng sẽ định tội cũng nên."

Bao đại nhân gật gật đầu "Cũng chỉ còn cách như thế." Ông dừng một chút, lại nói "Triền hộ vệ, An Chi, hôm nay hai người vất vả rồi, sớm trở về nghỉ tạm đi, sáng sớm ngày mai, chúng ta liền khởi hành quay về Khai Phong phủ."

"Dạ, đại nhân." Hai chúng tôi đồng thanh đáp.

Sau khi Bao đại nhân bước ra khỏi thư phòng, Triền Chiêu quét mắt liếc tôi một cái, mở miệng nói "An Chi."

"Hả? Ừm" Tôi quay đầu lại, nhìn về phía Triền Chiêu "Sao vậy?"

"Không. . . . ." Triền chiêu lắc lắc đầu "Chỉ là, An Chi, An Lạc Hầu là tròng phật đúng tội, muội cũng không cần để ý nhiều làm gì."

Tôi gật đầu "Muội biết, chính là vẫn là cảm thấy được. . . . . Quên đi, Triển đại ca, huynh chính là chỉ muốn nói chuyện này thôi sao?"

"Ta. . . . ." Hắn, hoặc có thể nói là "Nàng" há miệng thờ đốc, muốn nói lại thôi, mặt hơi hơi hồng, vẻ mặt như vậy, lại càng làm cho gương mặt đã được hóa trang của tôi trở nên điểm lệ. Nhưng là trên đầu tôi lại chỉ xuất hiện một hàng dấu chấm hỏi to đùng, vì sao? Vì sao? Vì sao? Đó là cơ thể của tôi a~, vì cái gì mà tôi lại cảm thấy hắn dùng còn có tác dụng hơn cả mình như thế này?

"Đại ca?" Bất quá, tôi vẫn phải mở miệng hỏi.

Triển Chiêu ngẩng đầu lên, đối diện với tầm mắt của tôi, sau một lát, hắn vẫn là lắc đầu "Vẫn là quên đi, chờ sau khi về Khai Phong phủ, đợi đến lúc trao đổi lại thân thể hằng nói."

". . . . ." Đối với khuôn mặt của mình, nói không nên lời sao?

Tôi mặc dù có chút trì độn, nhưng là, tựa hồ tôi cũng biết được hắn muốn nói cái gì. Hết cách, tôi hơi hơi nghiêng đầu, trên mặt cũng có chút nóng lên "Ừm, được."

Ngoại truyện Tiểu kịch trường mừng tân niên, chúc mọi người năm mới vui vẻ , ha ha~

Tiểu kịch trường: nền đỏ lay động, trong phòng ngủ của Triển Chiêu, trên một chiếc giường lớn.

"Triển đại ca, huynh nhất định phải nhìn cho kỹ nha, thứ này rất quan trọng." Ngồi ở trên giường là nam tử tuấn tú, đang rất nghiêm túc phân phó.

"Triển mỗ hiểu được." Ngồi ở bên cạnh hắn là một nữ tử lúc này vẻ mặt cũng rất nghiêm túc.

"Vật này" nam tử từ trong một chiếc bao cỏ quai lấy ra một vật "Là vì chống lại kẻ thù phi thường tà ác mà tồn tại."

"Kẻ thù phi thường tà ác?"

"Đúng vậy, cho nên mỗi ngày đều phải mặc nó. Triển đại ca hắn là cũng đã nhìn thấy ở tận cùng bên trong tôi mặc cái gì rồi đúng không. Mọi nhìn, mặc như thế này, còi như thế này." Nam tử làm động tác mẫu.

Trên mặt nữ tử càng lúc càng ửng đỏ "Ta hiểu rồi, chỉ là. . . . ."

"Chỉ là cái gì?"

"Chỉ là kẻ thù tà ác kia, nói đúng ra là cái gì?"

"A." Nam tử ngẩng đầu, ở dưới ánh nền hồng, ánh mắt ngập tràn chính khí "Kẻ thù tà ác kia có tên gọi là : địa, tâm, dẫn, lực!" (*)

(*Sức hút của trung tâm trái đất)

Bạn đang đọc truyện 1/2 Ngự Miêu được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49

Sáng sớm ngày hôm sau, chúng tôi dựa theo kế hoạch ban đầu quay trở về Khai Phong phủ. Chính là còn có chút phiền toái về Bảng Dục, hắn dù sao cũng là An Lạc Hầu, nên không thể mặc áo tù, ngồi xe tù chỉ lộ ra cái đầu giống như những tù nhân khác được. Hết cách, đành phải trói hắn lại ném vào trong xe ngựa.

Thời điểm tạm dừng lại nghỉ ngơi, tôi bước đến cạnh xe ngựa chở Bảng Dục

"Ăn cơm." Vén rèm lên, tôi đưa bánh mì cùng túi nước qua cho hắn.

Bảng Dục đang ngồi ở bên cạnh cửa sổ, nghe tiếng mà không thèm để ý đến tôi.

Tôi thở dài, chuyển đến ngồi xuống bên cạnh hắn, lại đem bánh mì tới trước mặt hắn "Tiểu Hầu gia, ăn một chút gì đi, đường đến Khai Phong phủ còn rất xa."

Bảng Dục nghe vậy quay đầu lại, chán ghét nhìn lướt qua bánh mì trong tay tôi "Bản hầu không ăn loại thức ăn dành cho heo."

Heo, thức ăn dành cho heo ? !

Vậy chúng tôi ăn mấy thứ này thì phải gọi là gì?

Hít sâu một hơi, tôi nhìn xuống lửa giận đang nhen nhóm bùng phát kiên cường nộ ra một nụ cười, có lòng tốt khuyên nhủ "Tiểu Hầu gia, bánh mỳ này rất ngọt, ăn rất ngon, bằng không người thử ném một chút xem sao?"

Bàng Dục ngẩng đầu lên, nhìn vào mắt tôi nói "Không ăn!"

"Người!" Tôi nhìn lại nhân, rốt cuộc không nhìn được nữa "Thích thì ăn, không ăn thì thôi!"

Thu lại bánh mỳ cùng túi nước, tôi xoay người muốn bước xuống xe ngựa.

"Đứng lại!" Phía sau Bàng Dục đột nhiên lên tiếng gọi lại.

Tôi dừng một chút, vẫn không có quay đầu lại, mở miệng hỏi "Còn có chuyện gì sao?"

"Hừ, Khai Phong phủ, cảm ý ngọc thực (*) hơn Nhuyễn Hồng Đường của ta sao?" Bàng Dục lạnh lùng hỏi.

(*cảm ý ngọc thực: ý nói cuộc sống no đủ, ăn ngon mặc đẹp)

Tôi xoay người lại, nhìn Bàng Dục đang lười biếng dựa người vào thùng xe, ánh mắt lại hết sức sắc bén, nói "Tiểu Hầu gia, không phải như thế."

"Không phải như thế?" Bàng Dục trừng mắt nhìn tôi, trong ánh mắt thậm chí hiện lên sự hung ác "Ở Nhuyễn Hồng Đường của ta, đồ người ăn, đồ người mặc toàn là hàng thượng phẩm, ở Khai Phong phủ có được như vậy không?"

Tôi thở dài, lại một lần nữa ngồi xuống bên cạnh Bàng Dục, vẫn nên bình tĩnh nói chuyện với hắn thì hơn. Với tình hình hiện nay của hắn, sau khi trở về Khai Phong Phủ, tôi thực rất lo lắng cho hắn a~

"Tiểu Hầu gia, nhắc đến chi phí ăn mặc, Khai Phong phủ thật sự là thua xa Nhuyễn Hồng Đường." Tôi chân thành nói "Nhưng là, đó là hai việc khác nhau, ở Nhuyễn Hồng Đường tuy rằng được ăn ngon mặc đẹp, nhưng là những thứ đó cũng không phải là của ta, cho nên trong lòng ta luôn cảm thấy bất an."

"Có ý tứ gì?" Bàng Dục nhíu mày "Tất cả đều là của bản hầu, bản hầu nói cho người liên cho người, cái gì không phải của người?"

"Ha ha" tôi khẽ cười, xòe tay ra trước mặt Bàng Dục "Không phải là do ta dựa vào hai tay kiếm được a ~. Tiểu Hầu gia, Nhuyễn Hồng Đường tất nhiên là tráng lệ, nhưng từng hào xây dựng lên nó, đều là được lấy từ ngân lượng cứu tế nạn dân, chỉ cần vừa nghĩ tới nạn dân ở ngoại thành Trần Châu, ta sao có thể an tâm hưởng thụ được đây. Không phải những thứ thuộc về mình, cho dù có tốt đến mấy, thì cũng chẳng có tác dụng gì."

"Không phải những thứ thuộc về mình. . . . ." Bàng Dục thì thào lặp lại lời tôi.

Tôi gật đầu, sau đó tiếp tục nói "Còn có, tiểu Hầu gia, ở Nhuyễn Hồng Đường mấy ngày, tuy nói rằng ta là bị người bắt đến đó, nhưng thật ra ta cũng không phải là không nhận ra người đối tốt với ta" tôi ho nhẹ một tiếng, che giấu xấu hổ, kỳ thật, nằm vùng mà nói những lời như thế quả thật là không phù hợp, nhưng là, thật sự vẫn là có chút bất an "Thật sự cảm ơn người đã chiếu cố, trong lòng ta luôn luôn cảm kích. . . . ."

Không đợi tôi nói hết, Bàng Dục bỗng dưng ngẩng đầu lên, hung hăng trừng tôi "Cảm kích, người cảm kích ta? ! Khai Phong phủ chính trực, hiền lương nên tỏ ra cảm kích một An Lạc Hầu không chuyện ác nào không làm sao?"

"Không phải ý tứ này." Tôi nhỏ giọng phản bác một câu.

"Không phải ý tứ này, thì là ý tứ gì?" Bàng Dục vươn tay ra bắt lấy cổ tay tôi "Bản hầu có điểm nào đối với người không tốt, để cho người phản bội ta? Người luôn miệng nói với ta cái gì chân thật, cái gì nhiệt tình, tất cả đều chỉ là hư tình giả ý, phải không ? !"

Thấy hắn thật sự là giận dữ, tôi chịu đựng sự đau đớn từ cổ tay truyền đến, cố gắng nói nghiêm túc "Tiểu Hầu gia, những điều ta nói là sự thật, trừ bỏ phương thức bắt ta vào Nhuyễn Hồng Đường ra, người quả thật là đối với ta rất tốt, điểm này, ta không thể và ta cũng sẽ không phủ nhận. Cho nên, ta vẫn luôn cảm thấy được ta có lỗi với người, bởi vì ta là người của Khai Phong phủ, sẽ làm cho người thật sự tức giận, nên ta không thể nói ra cho người biết được. Nhưng là, trừ bỏ việc ta giấu điểm mình là người của Khai Phong phủ ra, những lời mà ta đã nói với người đều là chân thật không có chút giả dối nào."

"Người, lừa, ta!" Bàng Dục cắn răng nói ra từng chữ, mặt giận đến mức đỏ bừng, có chút giống như con thú nhỏ bị dồn đến đường cùng.

Tôi nhìn mà lòng mềm nhũn cả ra "Ta không có lừa người, ta là thật sự là rất thích người, cho nên mới muốn khuyên người quay đầu như thế, nếu đổi lại là người khác, ta căn bản là sẽ mặc kệ không quan tâm đến."

Bàng Dục nghe vậy, nói lỏng cổ tay tôi "Người là nói thật sao? Người là thật sự, thật sự. . . . ."

Tôi vội vàng gật đầu như giả tôi "Đương nhiên là thật, ta thật sự là thích người, ta coi người như đệ đệ của mình vậy, cho nên, mới không hy vọng người làm đường lạc lối."

Bàng Dục ngẩn ra, lập tức cúi đầu, tóc dài che mắt khuôn mặt, làm cho tôi không nhìn thấy vẻ mặt lúc này của hắn.

"Tiểu Hầu gia, tiểu Hầu gia. . . . ." tôi gọi thử hai tiếng "Ta thật sự không lừa ngươi, ngươi xem, từ đầu đến tận bây giờ, ta lừa ngươi cũng chả có lợi ích gì đúng không. Ta là thật sự không hy vọng ngươi bị Bao đại nhân xử tử, cho nên mới không ngừng nói này nói nọ với ngươi."

Thật lâu sau, Bàng Dục vẫn cúi đầu, vẫn duy trì trầm mặc.

"Tiểu Hầu gia. . . . ." tôi đang muốn nói tiếp, thì Bàng Dục lại đột nhiên khoát tay "Ta biết rồi, ngươi để đồ xuống rồi đi đi."

"Chính là. . . . ." Tôi vừa mới nói được hai chữ, lại nhìn thấy dáng vẻ của hắn, rốt cuộc vẫn là thờ dài một tiếng, ngậm miệng lại, xoay người ra khỏi xe ngựa.

"An Chi." Triển Chiêu đang ngồi dựa vào một thân cây nghỉ ngơi, nhìn thấy tôi từ xe ngựa bước xuống, liền vẫy vẫy tay với tôi.

"Đại ca." tôi đi đến bên cạnh hắn, cũng ngồi xuống.

"Sao vậy?" Triển Chiêu đưa qua một cái bánh mì "Đi khuyên Bàng Dục, hắn lại không nghe sao?"

Tôi gật gật đầu, tiếp nhận bánh mì, cắn lấy một miếng "Giống như thật sự không nghe lọt tai vậy."

Triển Chiêu trấn an vỗ vỗ vai tôi "Làm hết sức mình là được rồi, có một số việc, không phải chúng ta có thể thay đổi được."

Tôi cười cười "Muội biết, muội chỉ là làm hết khả năng của mình, nghe theo số trời mà thôi."

Dọc theo đường đi, tuy rằng tôi cũng đã khuyên Bàng Dục rất nhiều lần, nhưng trừ bỏ lần đầu tiên hắn còn cùng tôi nhiều lời nói mấy câu ra, còn lại đều là cúi đầu nghe, cũng không biết hắn có nghe lọt tai không nữa, đến khi. . . . . Trờ lại Khai Phong phủ.

Sau khi bị tổng vào đại lao của Khai Phong Phủ, tôi cuối cùng cũng đến thăm Bàng Dục một lần.

Đứng ở ngoài cửa lao, tôi nhìn Bàng Dục "Tiểu Hầu gia, đây là lần cuối cùng ta đến thăm ngươi."

Bàng Dục vẫn cúi thấp đầu nghe vậy có chút giật mình, nhưng vẫn là không lên tiếng.

"Tiểu Hầu gia, ngươi nghe ta khuyên một câu cuối cùng đi." Tôi ngồi xổm xuống "Ta không muốn nhìn thấy ngươi chết."

Bàng Dục lúc này mới ngẩng đầu lên, lạnh lùng cười "Bao Chửng muốn tử ta, không dễ dàng như vậy đâu."

Tôi lắc đầu "Ngươi còn không biết tính tình của Bao đại nhân sao? Kết cục Trần Thế Mỹ như thế nào? Triệu Quốc Đống ra sao? Còn có Quách Hòe. . . . . Tiểu Hầu gia, quay đầu lại đi."

Bàng Dục vẫn là dáng vẻ lơ đãng "Ta có kim bài miễn tử do Hoàng Thượng ngự ban."

"Tiểu Hầu gia, cho dù lần này Bao đại nhân tử không được ngươi, nhưng nếu cứ tiếp tục như vậy, ngươi sớm muộn gì cũng sẽ bị Bao đại nhân trừng trị."

Bàng Dục hừ lạnh không nói.

Tôi lại buông tiếng thở dài, bỏ đi, nói nhiều như vậy, hắn nghe không vào, tôi cũng hết cách rồi. Đại khái, có lẽ là tôi cũng không phải là người giỏi khuyên bảo người khác.

Đứng đây, tôi nhìn thoáng qua Bàng Dục lần cuối cùng, nhẹ giọng nói "Tiểu Bàng Giải, hẹn gặp lại."

Bạn đang đọc truyện *1/2 Ngự Miêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

Sau khi cáo biệt Bàng Dục, tuy rằng đã làm hết sức mình, nhưng tinh thần cũng không khỏi sa sút vài ngày, sau mới dần dần khôi phục lại.

Mà vụ án của Bàng Dục, giống như đang giằng co vậy, Bao đại nhân chống lại Bàng thái sư cùng Bàng quý phi, tuy rằng Khai Phong phủ có chứng cứ trong tay, nhưng là Bàng gia có địa vị khá lớn, hơn nữa Hoàng Thượng lại do dự, cho nên cũng chỉ có thể ở thế giằng co đến tận bây giờ.

Dù đã quyết tâm không cần để ý đến hấn nữa, nhưng chứng kiến loại tình huống này, làm cho tôi nhìn không được có chút bất an, cuộc sống không phải là kịch truyền hình, xem ra lần này Bàng Dục, thật sự là có thể đào thoát khỏi cái chết. Nếu, Tiểu Bàng Giải có thể nghĩ thông suốt thì tốt, bằng không, hấn sớm muộn gì vẫn là. . . . .

Tôi ngồi ở trong hậu hoa viên của Khai Phong phủ một bên vừa nghĩ, một bên thưởng thức trà.

"An Chi." thanh âm của Triển Chiêu từ phía sau truyền đến.

"Triển đại ca." tôi đặt chén xuống mặt bàn, quay đầu lại mỉm cười nhìn hấn "Sớm như vậy?"

"Ừ." Triển Chiêu chỉ cười không nói, nhưng đối với hấn tôi đã rất là quen thuộc, liền cảm thấy được hấn hôm nay có chút khác thường.

Sau khi ngồi xuống đối diện tôi, Triển Chiêu trầm ngâm một lát, sau đó nhìn thẳng vào tôi nói "An Chi."

"Sao?" Tôi khó hiểu nhìn thẳng vào mắt hấn, sau đó ngay lập tức linh quang chợt lóe, nhìn dáng vẻ của hấn, chẳng lẽ là muốn nói đến sự kiện lần trước ở Nhuyễn Hồng Đường sao? Đại não nhớ lại sự kiện ngày ấy ở Nhuyễn Hồng Đường, trong nháy mắt, tôi không khỏi đỏ bừng cả khuôn mặt, bỗng dưng cúi đầu xuống.

Sau một lúc lâu, mới nghe được Triển Chiêu ho nhẹ một tiếng, sau đó vươn tay ra đặt nhẹ lên trên tay tôi đang đặt ở mặt bàn đá, tiếp đó, hấn thận trọng nói từng câu "An Chi, nếu đại ca giống như lời trước kia muội đã nói——nguyện một lòng một dạ, sống đến đâu bạc răng long, cũng. . . . . Cũng không nạp thiếp, muội có nguyện ý, nguyện ý gả cho ta không?"

Tôi nghe vậy mãnh liệt ngẩng đầu lên, có chút khó tin nhìn hấn, tuy rằng ước chừng đã đoán được câu hỏi sẽ là như vậy, nhưng tôi thật sự không nghĩ tới, hấn lại có thể hỏi trực tiếp đến vậy.

Bàn tay nắm lấy tay tôi hơi hơi cứng đờ "An chi. . . . . Đại ca không miễn cưỡng, nếu, nếu. . . . ."

Chưa từng nhìn thấy Triển Chiêu phong thái tuấn lãng, tràn đầy tự tin lại áp úng lúng túng như vậy, nhìn kỹ còn có thể thấy hấn bởi vì áp úng mà tuấn nhan càng lúc càng hồng, ở khoảng khắc tôi mãnh liệt ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt hấn, thì sắc mặt của hấn có chút thay đổi. Tuy rằng bên ngoài vẫn kiên cường nở nụ cười tao nhã, nhưng trong ánh mắt lại có chút ảm đạm.

Tôi nhìn mà vừa chua xót lại vừa thương, cũng bất chấp e lệ, vội lắc đầu "Không phải, Triển đại ca, ý của muội không phải như vậy."

Triển Chiêu nghe vậy ánh mắt sáng lên "Vậy An Chi chính là nguyện ý sao?"

Tôi vốn đang có chút sốt ruột, nghe được dạng câu hỏi như thế này, mặt không thể không đỏ, hơi hơi nghiêng đầu "Triển đại ca, huynh sao lại hỏi muội trực tiếp như vậy?" dù gì cũng là phận nữ nhi, nếu ở thời điểm được cầu hôn mà không thể hiện sự ngượng ngùng, thì đời này còn có cái gì để mà hoài niệm đây, hơn nữa, không có hoa, không có nhẫn, không có. . . . . Ít nhất cũng phải nói được một câu đây ý vị chứ.

Triển Chiêu thấy thế, lập tức về mặt tối tăm vừa rồi biến mất, lại còn lộ ra dáng vẻ chờ mong "Vậy chỉ cần gật đầu, được không?"

Thử hình dung một chút, có một người thích bạn, lại nhìn bạn chuyên chú, hơn nữa lại yêu cầu đơn giản như vậy, tôi nghĩ, không có một cô gái nào sẽ từ chối yêu cầu đơn giản như thế.

Cho nên, tôi khe khẽ gật đầu.

Triển Chiêu bỗng dưng đứng bật dậy, trên mặt không giấu được sự vui mừng "Ta đi nói cho Bao đại nhân biết." Nói xong, lại dùng khinh công với tốc độ nhanh nhất từ trước đến nay tôi mới được chứng kiến, biến mất trước mắt tôi.

Đề lại một mình tôi ngồi lẳng lặng ở bên cạnh bàn đá nhìn bóng dáng hấn rời đi, một lúc lâu sau mới không nhìn được nữa, bật cười ha ha, về mặt mới vừa rồi của Hắc Miêu, quả nhiên là lại tính kế với tôi, bất quá, tính kế như vậy cũng làm cho người ta cam tâm tình nguyện tiếp nhận a~.

Như vậy, thật là phải lập gia đình sao?

Tôi thu lại nụ cười, lại ngậy người sau một lúc lâu, sau đó che mặt "Ai nha!" Thế nhưng, thật là phải kết hôn rồi.

Mọi người trong Khai Phong phủ nghe được tin tức đó, ai cũng cực kỳ cao hứng. Bởi vì Triển Chiêu không còn cha mẹ, trong nhà chỉ còn một lão bộc Trung thúc, cho nên nhân tiện đến chúc mừng lễ thành thân, liền ở lại luôn Khai Phong phủ. Mà tôi đây coi như đã chiếm được tiện nghi, lần trước đến nhà Triển Chiêu, ngay cả cha mẹ của hấn tôi cũng đã tể bái qua, cho nên chỉ chờ Triển Chiêu gửi thư cho Trung bá tiến đến, liền sẽ chọn ngày lành tháng tốt để thành thân.

Đương nhiên, trước đó, Khai Phong phủ phải giải quyết chuyện của Nhuyễn Hồng Đường xong, mới tính đến hôn lễ.

Tôi vẫn còn tưởng rằng, chuyện của Bàng Dục sẽ còn tiếp tục kéo dài thêm một thời gian, bất quá lại không nghĩ tới, cuối cùng còn nhanh hơn rất nhiều so với tôi nghĩ.

Tuy rằng Bao đại nhân rất cố gắng đấu tranh, nhưng Hoàng Thượng rốt cuộc không chịu nổi Bàng thái sư nước mắt nước mũi từ lưm quỳ lấy khóc lóc cầu xin hoàng thượng khai ân, quả thật Bàng gia chỉ có một độc đinh, Hoàng Thượng rơi vào đường cùng, chỉ còn cách phải hạ lệnh, thu hồi kim bài miễn

tử của Bảng Dục, đánh hấn ba mươi gậy, khấu trừ bổng lộc nhiều năm của Bảng Thái sư, cũng nghiêm lệnh nếu còn tái phạm, nhất định trăm không tha.

Nghe kết quả như thế, tôi cũng không biết là nên thờ dài hay nên thờ phào một hơi nữa, Tiểu Bảng Giải không chết, hy vọng hấn lần này thật sự đã rút ra được bài học kinh nghiệm cho bản thân. Lúc hấn bị đánh, tôi không được chứng kiến, nhưng nghe Vương Triều, Mã Hán nói, bị đánh ba mươi gậy Bảng Dục chỉ còn một hơi thở, nếu không dưỡng thương tốt trong một thời gian dài, chỉ sợ về sau sẽ để lại hậu quả.

Bất quá, mặc kệ là như thế nào, cuối cùng hấn vẫn sống sót.

Mà rất nhanh, tôi vì lo lắng chuyện của Bảng Dục mà suýt quên mất Công Tôn tiên sinh đã chọn được ngày lành để thành thân, ngày thành thân của tôi cũng sắp đến gần.

Ông trời của tôi ơi!

Tôi chưa bao giờ biết, thủ tục trước lúc thành thân thời Đại Tống lại phiền toái đến như vậy. Ban đầu là lấy ngày sinh tháng đẻ, tôi lập tức há hốc mồm, tôi cũng chỉ biết công nguyên và ngày ở thời đại này, ngày sinh tháng đẻ, ai biết a? Bất quá vấn đề này cũng dễ giải quyết, không phải có Công Tôn tiên sinh vạn năng ở bên cạnh hay sao? Sau một lúc Công Tôn tiên sinh giống như là tính toán, liền cho bà mối thông tin về ngày sinh tháng đẻ, lập tức bà mối cả kinh hô to —— đúng là duyên trời định.

Tôi liền hoàn toàn ㄟ, duyên trời định, tình cảm là như thế mà tôi a~.

Chuyện kế tiếp, lại là một đống chuyện cần ba đầu sáu tay mới làm xong. Khiến cho tôi choáng váng, không biết vì sao mà phải rắc rối như vậy. Cuối cùng không chịu nổi, đành phải đi tìm Triền Chiêu thương lượng, có thể giản lược hay không? Giản lược?

Kết quả lại là Triền Chiêu về mặt xin lỗi kiên quyết từ chối, nói cái gì mà bởi vì nhà mẹ đẻ của tôi không ở nơi này, cha mẹ tôi khẳng định sẽ bởi vì không thể tặng tôi của hồi môn mà bị thương, hấn không thể để cho tôi phải chịu ủy khuất. Nói xong cũng không thêm đề ý lòng tôi đang kêu gào khóc thét, cứ thế mà bặt rợn bỏ đi.

Tôi trợn trừng mắt, lại tiếp tục trợn trừng mắt. Cuối cùng hóa thành đầy đầu hắc tuyến.

Được rồi, có người con gái nào lại không mong muốn hôn lễ của mình phải thật long trọng kia chứ, dù sao cả đời vất vả chắc là lúc này đây.

Bất quá, Triền đại ca, Triền đại nhân, ngài đừng quên, một nửa thời gian trong ngày, ngài ở trong thân thể của tân nương đó, cái gì mà giá y uyên ương bằng gấm, đối với một người dốt đặc cán mai môn nghệ thuật thêu thùa như tôi mà nói, chẳng lẽ muốn tôi giao cho ngài sao? !

Bạn đang đọc truyện *1/2 Ngự Miêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51

Thật mất mặt, thật sự rất mất mặt.

Tôi ngay cả thêu một chữ thập cũng chưa từng sờ qua, chứ đừng nói đến là tự mình thêu giá y có độ yêu cầu động tác cực khó như thế này. Bất quá, tôi sẽ không thêu, Triền Chiêu lại càng không. Vì thế hai người mất to trợn mắt nhỏ nửa ngày, cuối cùng vẫn là quyết định tất cả đồ giá y sẽ đi mời tú nương đến thêu hộ.

Tuy rằng vấn đề đã được giải quyết, nhưng là tôi vẫn cảm thấy thật mất mặt, dù sao tân nương ở thời đại này không có một người nào lại không tự tay thêu đồ cho ngày xuất giá. Cho dù là nhà giàu sang phú quý đi chăng nữa, đã mời một tú nương tay nghề cao đến thêu giá y, thì chí ít vài vật nhỏ, tỷ như là túi thêu nho nhỏ chẳng hạn, cũng là phải do chính mình thêu.

Cho nên, trước lúc chuẩn bị hôn lễ, những lúc tôi ở trong chính thân thể của mình, tôi đều dùng thời gian để học thêu, mục tiêu là trước khi thành thân, thêu được một chiếc túi thêu nho nhỏ. Nhập gia tùy tục, tôi cũng không muốn Triền Chiêu bị người khác cười chê.

Ai biết được, trước kia những lúc đọc sách, còn coi thường cười nói tác giả này viết rất là khoa trương, nào có ai cầm một cây kim liền đâm chằng chịt những lỗ là lỗ lên ngón tay mình như thế đâu cơ chứ. Kết quả là khi rơi trúng đầu mình. Mới phát hiện thất nơ cùng với thêu thùa là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau, chỉ cần không cẩn thận một chút thôi, liền trực tiếp đâm trúng ngón tay mình ngay.

Cũng may là ở loại chuyện thêu thùa này, đâm nhiều ắt sẽ thành quen, cho nên khi tôi mất không chút thay đổi, lại một lần nữa rút kim từ ngón tay lên, tú nương đến dạy tôi nhìn không được khó miệng co quắp vài cái.

Ngày hôm đó, gần đến giữa trưa, tôi theo thường lệ kết thúc cố gắng cả buổi sáng, đứng dậy tiễn tú nương về. Sau một lát, chợt nghe thấy tiếng gõ cửa vang lên.

Nếu Triển Chiêu không phải bận việc chưa về được, thì lúc này nhất định là sẽ đến đây để gặp tôi, hai người cùng nói về chuyện đã làm buổi sáng, hoặc là nói chuyện buổi chiều cần đối phương đi làm.

Cho nên, nghe thấy tiếng gõ cửa, tôi khẽ mỉm cười, cao giọng nói "Mời vào".

Quả nhiên, liền thấy tứ phẩm hộ vệ của Khai Phong phủ một thân hồng y đẩy cửa bước vào.

"Triển đại ca đến đây, mau ngồi xuống." Tôi cười bỏ túi thêu xuống, rót cho hắn một ly trà.

Triển Chiêu nhìn tôi cười cười, sau đó ngồi xuống đối diện tôi "Cả sáng nay lại học thêu sao?"

"Ừm" tôi cười "Đã có chút tiến bộ, hy vọng sẽ hoàn thành trước ngày thành thân."

Triển Chiêu gật đầu "Cũng không cần phải vất vả quá, có vật là được rồi."

Tôi hé miệng cười "Ừm, tuy là nói như vậy, nhưng trong phạm vi năng lực, muội muốn làm được tốt nhất, huống hồ, vật này để đưa cho Triển đại ca." dứt lời, tôi có chút xấu hổ, vội cúi thấp đầu.

"An Chi. . . . ."

Giọng nói của Triển Chiêu vốn trầm thấp dễ nghe, những lúc khẽ gọi tên tôi như vậy, làm cho người ta mặt đỏ tim đập nhanh.

Mặt tôi không khỏi càng đỏ ửng, sau một lúc lâu mới ngẩng đầu lên cười cười "Đại ca, buổi chiều hôm nay có việc gì cần muội đi làm không?"

Triển Chiêu khẽ mỉm cười lắc đầu "Không có chuyện gì đặc biệt phải làm, đã nhiều ngày nay, Khai Phong phủ khá thanh nhàn, buổi sáng ta đã làm xong chuyện cần làm rồi."

"Ừm."

Tôi mới vừa gật đầu, chỉ thấy Triển Chiêu tiếp tục nói "Đúng rồi, An Chi, thiệp mời ta đã sai người đưa đi mời rồi, người khác không nói làm gì, chính là Ngũ đệ với muội cũng được coi là có quan hệ thân thiết, ước chừng đệ ấy sẽ đến đây sớm hơn những người khác đó."

"Bạch Ngọc Đường." Tôi ngẩn ra, tựa hồ cũng đã khá lâu chưa nghe thấy cái tên này rồi. Bất quá, Miêu đại nhân, mắt nào của ngài nhìn thấy tôi với hắn có quan hệ thân thiết vậy. Hai chúng tôi rõ ràng gặp mặt là liên cãi nhau âm ỉ, nếu không phải là đánh không lại hắn, tôi đã sớm nhét hắn vào bao tải ném xuống sông rồi.

"An Chi gọi sai rồi" Triển Chiêu vẫn đang là khuôn mặt tươi cười trong suốt "Muội hắn là phải đi theo ta gọi là Ngũ đệ mới đúng."

Tôi nghe vậy sững sốt, lập tức nhìn không được bật cười hi hi, quả thật không khó tưởng tượng lắm, lúc tôi gọi Bạch Ngọc Đường là Ngũ đệ, sắc mặt của hắn chắc chắn sẽ rất khó nhìn cho mà coi.

Triển đại nhân đúng là Hắc miêu!

Bất quá, sau khi cười xong, tôi vẫn không khỏi nhũn nhũn mảy, Bạch thử kia thật sự muốn tới a!

Tuy rằng tôi mới tới nơi này, nhưng cũng đã nhìn ra được quan hệ giữa Bạch thử cùng Triển Chiêu thoạt nhìn cũng không tồi, nhưng là, không hiểu sao tôi vẫn luôn có một loại cảm giác hắn vừa xuất hiện sẽ có chuyện gì đó xảy ra ?

Lần đầu tiên đụng phải hắn, đã bị hắn phát hiện ra chuyện tôi và Triển Chiêu bị tráo đổi thân thể cho nhau, lần trước đụng tới hắn làm hại tôi thiếu chút nữa thì lấy được một người vợ mang trở về, còn có lần hắn vừa mới xuất hiện ở thành Khai Phong, liền xảy ra vụ án Ly Miêu hoá thái tử.

Cảm thấy. . . . . khẽ đụng tới hắn giống như là sẽ không có chuyện tốt.

Ừm . . . . . Ừm . . . . .

Hắn là không sao đâu, chuyện lần này cũng không phải như những chuyện khác, chỉ là hôn sự của tôi cùng Triển Chiêu mà thôi, Bạch Thử kia chắc cũng không đến nỗi hỗn đản tới mức ở trong hôn lễ làm ra chuyện gì đó.

Tuy rằng tự an ủi mình như vậy, nhưng trong lòng tôi vẫn là cảm thấy. . . . . Không an tâm

"An Chi, An Chi, làm sao vậy?"

Triển Chiêu gọi hai tiếng, tôi mới phục hồi lại tinh thần, ngẩng đầu lên liền nhìn thấy hắn đang nhìn tôi đầy lo lắng, tôi vội cười lắc đầu "Không có, muội đang suy nghĩ về Bạch thử, muội cảm thấy mỗi lần gặp được hắn đều sẽ có chuyện không tốt xảy ra."

"Sao có thể như thế được, lần này gặp Ngũ đệ, không phải là bởi vì chuyện vui mừng hay sao?" Triển Chiêu hiếm thấy khi cười trêu chọc như vậy.

Tôi nhủ vậy, lập tức cũng cười hi hi. Nói như vậy, quả thật là do tôi đã suy nghĩ quá nhiều rồi.

"Đúng rồi, An Chi." Triển Chiêu lại gọi một tiếng, từ trong lòng ngực lấy ra một vật "Muội xem này."

Tôi nhìn chăm chú, sau đó nhãn tinh sáng lên "Trời ạ, Triển đại ca, làm sao huynh còn nhớ rõ vật này!"

"Không phải là ta nhớ được, ngày ấy ta đột nhiên nhớ ra, lật lại xem, nhìn thấy một phần còn lại của vật này, liền nghĩ đến đây nhất định là vật mà muội yêu thích, liền dựa theo đại khái hình dáng điêu khắc của nó, muội nhìn xem có giống không." Triển Chiêu nói xong, đưa tới.

"Giống, thật sự rất giống!" tôi cười ngây ngô tiếp nhận chuông ngọc trong tay Triển Chiêu, nó có hình dáng tương tự với móc điện thoại ngày ấy tôi mua ở bên ngoài nhà ga. Không phải là móc điện thoại hình quả chuông mà lần đầu tiên chúng tôi gặp mặt liền đánh rơi thành "Hải cốt", sau đó tôi đưa cho Triển Chiêu để tìm người nghiên cứu, thì còn là vật gì vào đây nữa?

"Muội thích nó là tốt rồi." Triển Chiêu ôn hòa cười, đang định nói gì đó, hai người lại liền bị tráo đổi thân thể cho nhau.

Tôi cười nhìn mình ngồi ở phía đối diện "Triển đại ca, điều này làm cho muội nghĩ đến lần đầu tiên hai chúng ta gặp nhau."

Nói xong, chỉ thấy "tôi" khẽ mỉm cười nói "Đúng vậy."

Tôi cũng cười theo, sau đó tháo ngọc bội đeo ở ngang hông Triển Chiêu xuống "Lúc đó, hai chúng ta cũng cầm trên tay hai vật này . . . ." Tôi mới nói đến đây, đột nhiên trong đầu linh quang chợt lóe, như là đáy lòng đột nhiên cảm ứng được điều gì đó, tôi vụt đứng dậy, làm dọa Triển Chiêu đang ở trong thân thể tôi nhảy dựng lên "Sao vậy?"

Tôi vươn tay ra bắt lấy cổ tay của thân thể chính mình, lớn tiếng quát "Thả tay!"

"An. . . . ."

"Thả tay!"

Nghe theo lời tôi nói, Triển Chiêu nhẹ buông tay đang cầm chuông ngọc xuống, tôi buông cổ tay của chính thân thể mình ra, cùng lúc thả rơi ngọc bội đang cầm ở trong tay xuống đất. . . . .

Cơ hồ là hai đồ vật song song rơi xuống mặt đất, phát ra âm thanh vỡ vụn.

Mà ngay tại lúc đó, tôi thấy hoa cả mắt, khi ngẩng đầu lên, ánh vào mi mắt là một khuôn mặt tuấn mỹ oai hùng của nam tử, chính là giờ phút này đang dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn tôi.

A, thế nhưng. . . . . Thế nhưng đã đổi trở lại !

Bạn đang đọc truyện 1/2 Ngự Miêu được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52

"Triển... Triển đại ca. . . . ." thanh âm của tôi có chút run rẩy, giơ tay lên, không dám tin nhìn tay của mình, đang cực kỳ tuyệt vọng, nghĩ rằng cả đời này chỉ sợ sẽ mãi sống theo kiểu nửa ngày trong thân thể mình, nửa ngày còn lại sống trong thân thể của người khác, thế nhưng, thế nhưng. . . . .
@langgocac.wordpress.com@

Triển Chiêu cũng là vẻ mặt vừa kinh ngạc vừa vui mừng "An Chi."

"Thật sự đã đổi trở lại rồi." Tôi bỗng dưng ngẩng đầu lên "Chuyện này thật sự là, thật sự là. . . . ."

"Thật tốt quá!" Triển Chiêu tiếp lời tôi muốn nói.

"Ừm, đúng vậy, đúng vậy." Tôi vội vàng gật đầu như bầm tôi, tuy rằng thân thể của Triển Chiêu, phần cứng phần phối cực kỳ hoàn hảo, nhưng nhà vàng nhà bạc vẫn không bằng nhà cỏ của mình! Thân thể của chính mình vẫn là tốt hơn!

Triển Chiêu cũng là nhoen miệng cười, hần tiến lên từng bước, cầm lấy tay tôi "An Chi, rốt cục đã khôi phục lại rồi."

"Vâng." tôi ngẩng đầu lên, cười với hắn "Thật tốt quá."

"Chuyện vui thành đôi." Triển Chiêu nắm lấy tay tôi, đuôi lông mày khóe mắt đều là ý cười.

Nghe hắn nói như vậy, trên mặt tôi có chút nóng lên, lại vẫn là gật đầu. @langngoccac.wordpress.com@

Ha ha, đại khái đúng là tôi đã suy nghĩ quá nhiều, có lẽ, thật là chuyện tốt thành đôi, cái gì cũng sẽ không phát sinh.

Đã giải quyết được chuyện làm cho người ta rối rắm nhất, giống như là đã buông được tảng đá đè nặng bấy lâu nay ở trong lòng xuống, tôi an tâm chờ đợi ngày được gả đi.

Kỳ thật, lúc mới bắt đầu học thêu, mới phát hiện trong đó chứa nhiều niềm vui.

Một mũi kim, một đường chỉ, tạo lên muôn vàn sợi tơ kết nối mỗi nhân duyên.

Mỗi một mũi kim thêu xuống, có người để cho người chờ đợi.

Mỗi một mũi kim thêu xuống, có người để cho người yêu thương.

Đem tâm tư của mình gửi gắm vào từng đường kim mũi chỉ.

Chẳng trách, những thiếu nữ trước khi xuất giá lại nguyện ý tú nương chỉ bảo giúp mình tự tay thêu giá y, đơn giản đó là tất cả tình ý của nữ nhân đều được gửi gắm vào từng đường kim mũi chỉ. Đến lúc này, tôi mới hiểu được vì sao Kim Ngọc Nương thê chết cũng sẽ không mặc hi phục lần nữa, cũng không hẳn là bởi vì liên quan đến lễ giáo. @langngoccac.wordpress.com@

Thêu xong một mũi cuối cùng, khóe miệng tôi hơi hơi cong lên, cứ nhìn sản phẩm của tôi, nói không chừng, tôi có thể tự tay thêu khăn voan cho mình cũng nên.

Một năm trước, nếu có người nói với tôi, khi tôi kết hôn sẽ không được mặc áo cưới, mà là mặc hi phục, khăn voan đỏ thắm do chính mình thêu, tám phần mười tôi sẽ cho rằng người đó bị bệnh thần kinh. Nhưng ai lại có thể nghĩ được rằng, chuyện trên thế giới này quả thật là rất thần kỳ. Cho dù là vận mệnh hay duyên số cũng vậy.

Nghĩ vậy, tôi khẽ cười, mới vừa bỏ túi thêu xuống, bụng ly trà lên thì nghe thấy tiếng động phát ra từ phía cửa sổ. Tôi ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy một nam tử bạch y đang nhảy từ cửa sổ vào "Triển Tiểu Miêu, ta đến đây."

Tôi nhú mày, nhìn vào khuôn mặt thiếu niên hoa mỹ của Bạch Ngọc Đường, khó có được không có tức giận mà lại mỉm cười như lần này "Ngũ đệ."

"Quả nhiên là người, ta xem đã là buổi trưa, cũng biết là người đang ở đây." Bạch Ngọc Đường vén vạt áo ngồi xuống, ánh mắt xinh đẹp quay tít một vòng, liền nhìn thấy túi thêu ở trên mặt bàn. Duỗi tay ra cầm lấy túi thêu, sau đó lộ ra tươi cười khi người gặp họa "Ôi, Triển Tiểu Miêu, người còn làm cái này sao? !" @langngoccac.wordpress.com@

Tôi liếc mắt nhìn hắn "Trả lại cho ta." Thật sự là, vốn định thể hiện vẻ mặt ôn hòa với hắn hơn một chút, nhưng người này, thấy thế nào cũng thật đáng ghét.

"Không trả!" Bạch Ngọc Đường cười đến càng cao hứng, còn cúi đầu nhìn kỹ túi thêu trong tay "Thật đúng là không tởm a, nhìn mũi kim thừa thớt này. .... đúng là vệt chết. . . ."

"Người mới thêu vệt chết!" Tôi đứng lên, ra sức muốn cướp lại túi thêu.

Bạch Ngọc Đường nghiêng người trốn khỏi ma chảo của tôi "Ta nhìn một chút cũng không được sao? !"

"Bạch Thử, có trả hay không?" Tôi chống nạnh, thật sự có chút tức giận. @langngoccac.wordpress.com@

Bạch Ngọc Đường nhướn mi, đáy mắt hiện lên ý đã sáng tỏ "Các người, đã đổi trở lại rồi sao?"

"Cái gì?" Tôi sững sốt, lập tức kịp phản ứng "Đã sớm đổi trở lại rồi."

"Hừ, quả nhiên!" Bạch Ngọc Đường muốn ném túi thêu về phía tôi "Tiểu Miêu kia cũng sẽ không có biểu tình như vậy." Hắn nói xong, động tác tay chợt dừng lại "Vậy người vừa rồi vì sao lại gọi ta là Ngũ đệ?"

"Triển đại ca nói, sau khi ta đã được gả cho huynh ấy, phải theo huynh ấy gọi người là Ngũ đệ." Tôi bừa bãi nói.

"Thì ra là thế." Tay của Bạch Ngọc Đường lại bắt đầu cầm túi thêu quay tít "Trách không được thoát nhìn lại không giống."

"Được rồi, người hiện tại đã biết, còn không mau trả lại cho ta." Tôi nhìn túi thêu trong tay hắn, nhú mày, cho dù thật sự là thêu không được đẹp lắm, nhưng là túi thêu kia chính là tâm ý của tôi a~ thật sự không muốn bị người nói như vậy.

"Người chẳng lẽ thực sự muốn dùng cái này để tặng người sao?" Bạch Ngọc Đường lại lật qua lật lại túi thêu ngắm nghía "Ha ha ha ha. . . . . Quả nhiên là vệt chết. . . . ."

"Thêu xấu thì sao, dù sao cũng không phải là đưa cho người!" Tôi then quá thành giận "Chuột bạch, mau trả lại cho ta!"

Bạch Ngọc Đường biến sắc "Ta đã sớm nói qua, không được gọi là chuột bạch."

"Người đem túi thêu trả lại cho ta, ta sẽ không gọi người như thế nữa!"

"Hừ, người nói trả lại là phải trả lại sao?" Bạch Ngọc Đường không chịu nổi kích thích, khẽ nhếch khóe môi, khoi mào một nụ cười tà khí "Ta không trả, xem người làm gì được nào?"

"Người, người . . . ." Tôi chỉ vào hắn, tức giận đến đỏ bừng cả khuôn mặt. @langgoccac.wordpress.com@

Thấy thế, Bạch Ngọc Đường cười càng vui vẻ.

Muốn mắng lại không thể mắng, càng mắng hắn, hắn càng là xấu hổ càng không trả lại, muốn đánh cũng không thể đánh được, dù sao tôi không đánh lại hắn.

Tôi nhìn túi thêu, từng đường kim mũi chỉ đều chứa đựng tâm tình của mình, sau đó, lại bị người cười nhạo tâm tình đó của mình.

Cảm thấy xấu hổ, hốc mắt tôi đỏ lên, lại trừng mắt nhìn hắn không nói lời nào.

Bạch Ngọc Đường vốn đang cười cực kỳ sáng lạn, thấy thế liền sững sốt "Người, người khóc cái gì?"

"Ai nói ta khóc?" Tôi hung hăng lau mặt "Ta có thể vì loại chuyện này mà khóc sao?" Tôi nói, đặt mông ngồi xuống ghế, tức giận đến nghiêng răng ken két, lại đành phải bó tay hết cách.

"Trả cho người, cũng chẳng phải là đồ gì hiếm lạ" Ngay sau đó, một túi thêu bị ném tới trước mặt tôi, kèm theo âm thanh miễn cưỡng của người nào đó. Mà trên túi thêu kia đúng là vịt chết, tôi phi, là đôi chim uyên ương, không phải là túi thêu thì còn ai vào đây nữa?

Cầm lấy túi thêu, tôi trái nhìn phải nhìn, càng nhìn càng thấy giống vịt chết. @langgoccac.wordpress.com@

Tức giận vừa nảy không cánh mà bay, tôi nhìn không được phi một tiếng bật cười.

"Vừa khóc vừa cười!" thanh âm mang theo ý cười trêu chọc của Bạch Ngọc Đường truyền đến "Người thật đúng là không biết xấu hổ!"

"Hừ!" Tôi ngẩng đầu lên, liếc mắt trừng Bạch Ngọc Đường một cái, "Người cướp đồ của ta còn không biết xấu hổ, thì ta có gì phải xấu hổ chứ?"

"Ai cướp đồ của người, người tưởng rằng ta thích đôi vịt chết kia sao?" Bạch Ngọc Đường ngẩn ra, lại cùng tôi gào to.

"Không thích thì người cướp làm gì?" muốn so giọng ai lớn hơn sao, tôi chấp tất, hướng hồ hiện tại túi thêu đang ở trong tay tôi, ai sợ ai nào.

"Người không thích, sao người không trả lại cho ta? Nhìn dáng vẻ của người là biết người thích, hừ hừ, không ai làm cho nười, người hâm mộ, người ghen tị chứ gì?"

"Ai nói không ai tặng cho ta?" thanh âm của Bạch Ngọc Đường cũng không nhỏ "Thời điểm Bạch Ngũ gia người hành tẩu giang hồ, không biết có bao nhiêu là cô nương tranh nhau tặng đồ vật cho Bạch Ngũ gia người đó!"

"Phải không?" Tôi cố ý kéo dài giọng "Chỉ sợ, là có người thích dát vàng lên mặt mình mà thôi. Dù sao, ta chưa nhìn thấy cảnh đó nên ta chẳng tin."

Bạn đang đọc truyện 1/2 Ngự Miêu được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53

"Đó là do người không có phúc được nhìn thấy!" Bạch Ngọc Đường vẫn kiêu ngạo nói.

"O, may mắn là không phải chứng kiến" tôi liếc mắt "Chỉ sợ toàn là ngốc tử, người mặt rỗ, hay người quái dị cũng nên, cũng chỉ có Bạch Ngũ gia của chúng ta mới cho là báu vật!"

"Người mới là ngốc tử mặt rỗ quái dị" Bạch Ngọc Đường liếc tôi một cái "Túi thêu tặng cho Bạch Ngũ gia người cũng là thêu uyên ương, chứ không phải vịt chết."

"Người" tôi đập mạnh xuống bàn một cái "Người mới thêu vịt chết!"

"Hừ, dù sao người thù vệt chết cũng không phải là ta." Bạch Ngọc Đường ngồi xuống, khoan thai gác một chân lên.

"Người là hâm mộ, ghen tị!" Được rồi, lại quay trở lại đề tài cũ.

"Ta mới. . . . ."

Bạch Ngọc Đường mới nói được nửa câu, thì ngay lúc đó, có người đẩy cửa bước vào, thanh âm trong trẻo của Triển Chiêu vang lên "An Chi, ta vừa mới ở bên ngoài tựa hồ có nghe thấy giọng nói của Ngũ đệ."

Tôi cùng Bạch Ngọc Đường đồng thời quay đầu lại, chỉ thấy Triển Chiêu đang mỉm cười đẩy cửa bước vào trong phòng, thấy Bạch Ngọc Đường, nụ cười kia càng sâu thêm một chút "Quả nhiên là Ngũ đệ đã đến đây."

"Xú Miêu, đừng kêu thân thiết như vậy, Bạch Ngũ gia người phải. . . . ."

Bạch Ngọc Đường vẫn chưa nói xong, liền đã bị Triển Chiêu cắt ngang lời "Triển mỗ biết Ngũ đệ là tới chúc mừng hôn sự của ta cùng An Chi."

Vì thế, Bạch Ngọc Đường thiếu chút nữa là bị sặc vì nghẹn lời, đúng vậy, chẳng lẽ hẳn không phải là đến để uống rượu mừng sao?

Tôi âm thầm cười, sau đó đi đến bên cạnh Triển Chiêu "Đại ca."

Triển Chiêu cười cầm lấy tay tôi "Vắt vả cho muội rồi, An Chi."

"Không vắt vả." nghe những lời này của hắn, tựa hồ bao nhiêu vắt vả cũng là đáng giá.

"An Chi. . . . ." Triển Chiêu cùng tôi nhìn nhau cười, không cần nhiều lời, cảm giác hạnh phúc, liền lưu chuyển từ chân mây đến khóe mắt.

"Cách ——" một tiếng, thanh âm ly trà bị hung hăng đặt lên bàn vang lên.

Tôi cùng Triển Chiêu quay đầu lại, chỉ thấy Bạch Ngọc Đường vẻ mặt lạnh đến thấu xương đang ngồi trên ghế, con ngươi màu đen lóe sáng ngăm nói cho chúng tôi biết, đại gia đây rất khó chịu!

"Triển Tiểu Miêu, người chính là mời ta đến để xem trò vui sao?" Bạch Ngọc Đường lạnh lùng nói.

"Đương nhiên là không phải, tất nhiên là mời Ngũ đệ đến uống rượu mừng." Triển Chiêu kéo tay tôi, đi đến trước mặt Bạch Ngọc Đường "Ngũ đệ tạm thời ở lại trong Khai Phong phủ đi, chờ sau khi ta cùng An Chi cử hành hôn lễ xong, đệ lại quay về Hâm Không Đảo."

"Bạch Ngũ gia người là loại người không hiểu quy củ sao?" Bạch Ngọc Đường nghiêng răng nói "Khắp Khai Phong phủ đều là đột nát, ta sẽ không ở lại đây đâu."

"Tùy đệ vậy" Triển Chiêu lành tính tươi cười nói "Vừa rồi hai người đang đàm luận chuyện gì vậy, ở ngoài cửa mà ta còn nghe thấy âm thanh của hai người."

"A ——" nghe Triển Chiêu hỏi thế, tôi giành nói trước "Muội đang nói, đường đường là Bạch Ngũ gia, vậy mà ngay cả một cô nương tặng túi thêu cũng không có."

Triển Chiêu nghe vậy nhưng lại lắc đầu "Cũng không hẳn là như vậy, ta đã từng thấy có rất nhiều cô nương tặng túi thêu cho Ngũ đệ."

Bạch Ngọc Đường vốn cũng muốn tranh nói, lại nghe Triển Chiêu nói vậy, lập tức cười đắc ý, sau đó khiêu khích nhìn về phía tôi "Thế nào? Ngay cả Triển đại ca đều nói như vậy, người đã tin chưa."

Tôi ghen lời, đầu tại người nào đó, bình thường đều kêu là Triển Tiểu Miêu, Xú Miêu, giờ vừa thấy Triển Chiêu nói giúp hắn, liền lập tức biến thành Triển đại ca.

Bất quá. . . . .

Tôi quay đầu lại, nhìn Triển Chiêu đầy bất mãn.

Không lường trước được, Triển Chiêu lại nhẹ nhàng cầm lấy tay tôi, chớp chớp mắt nhìn tôi, sau đó lập tức chuyển hướng nhìn Bạch Ngọc Đường "Nói mới nhớ, Ngũ đệ tuổi cũng không nhỏ nữa, vẫn chưa gặp được cô nương nào thích hợp hay sao?"

Tôi nghe thế, lập tức vui sướng khi người gặp họa, cười đến toé toét "Bớ tay a~, ai bảo cô nương tặng túi thêu cho Bạch Ngũ gia toàn là ngốc tử, người mặt rỗ, vớ lại quái dị cơ, tuy rằng tay nghề thêu tuyệt đỉnh, nhưng Bạch Ngũ gia của chúng ta chính là. . . . . Chướng mắt a!"

"Ai nói tặng ta túi thêu đều là ngốc tử, người mặt rỗ, vớ lại quái dị? !" Bạch Ngọc Đường nhảy dựng lên.

Tôi vô tội nhìn hắn "Chính người thừa nhận nha!" Tôi há há há cổ họng, học giọng nói của hắn "Chính là ngốc tử, người mặt rỗ, quái dị, tặng cho Bạch Ngũ gia người túi thêu có thêu uyên ương mà không phải là vệt chết." Tôi vừa nói, còn rất tiếc nuối mà chắp hai tay lại với nhau, cũng không quên thờ dài một hơi "Cho nên, không phải Bạch Ngũ gia của chúng ta không muốn thành thân, mà là không muốn cùng ngốc tử, người mặt rỗ, hay quái dị thành thân"

a!"

Triển Chiêu nghe vậy làm như đã hiểu rõ gật gật đầu "Thì ra là thế."

Hắn nói xong, dùng ánh mắt đồng tình nhìn Bạch Ngọc Đường "Ngũ đệ, nếu như tình hình thật sự là như thế, đệ cũng đừng sốt ruột quá, ta sẽ nhờ Lô đại ca hỗ trợ lo liệu chuyện hôn nhân đại sự cho đệ. Haiz, với tính tình của đệ, khẳng định là rất ngượng ngùng không dám nói với Lô đại ca chuyện này."

Triển Chiêu lại chuyển hướng nhìn tôi, cười khanh khách nói "Chờ ta cùng An Chi thành thân xong, ta cũng sẽ bảo An Chi hỗ trợ tìm cho đệ một cô nương thích hợp"

"Các người. . . ." Bạch Ngọc Đường tức đến giận sôi lên, lập tức cầm thanh ảnh kiếm lên muốn ra tay, lại đột nhiên giống như nghĩ đến cái gì đó, hắn cười nói "Hôm nay, Bạch Ngũ gia người không thêm so đo cùng các người, hừ hừ. . . ." Hắn nói xong, lại theo cửa sổ nhảy ra ngoài.

Tôi vốn đang nhin cười đến mức sắp không thở nổi, thấy thế nhường mi "Đại ca. . . . ."

Triển Chiêu cười lắc đầu "Không có chuyện gì đâu, tính tình của Ngũ đệ vẫn trẻ con như thế, qua hai nữa là lại bình thường thôi."

Tôi hoài nghi liếc hắn một cái, cho nên huynh mới có thể chinh hắn như vậy sao? Tuy rằng Miêu đại nhân của chúng ta thoát nhìn rất ôn hòa chừng mực, kỳ thật là một hắc miêu siêu cấp phúc hắc.

Thấy tôi nhìn hắn như vậy, Triển Chiêu cũng chỉ cười cười "An Chi. . . . . Là không tin đại ca sao?"

Tôi vội gật đầu như bằm tôi "Tin, tin, tin, đương nhiên là mười tuyệt đối tin tưởng đại ca." giỡn sao, tôi dám nói không tin sao? Nhìn kết cục của Bạch thử kia là sẽ biết.

Triển Chiêu nghe vậy, cười vô cùng dịu dàng.

Ngày lại ngày trôi qua, ngày mai chính là ngày lành do Công Tôn tiên sinh lựa chọn.

Bởi vì không có nhà mẹ đẻ, cho nên, tôi liền xuất giá từ Khai Phong phủ, sau đó kiệu hoa đi một vòng rồi quay trở về là được.

Sửa sang lại giá y, tôi có chút hoảng hốt. . . . . Ngày mai, tôi sẽ là thê tử của người ta a~. . . . .

Ngồi ở bên giường, tôi lấy tay vuốt ve khăn voan do chính tay mình khâu, tuy rằng, cuối cùng vẫn là bởi vì không kịp thời gian, tuy không phải là hoàn toàn do tôi hoàn thành, nhưng rốt cuộc tôi đã dốc hết sức mình vào từng đường kim mũi chỉ. Ngày mai, khi nó được phủ lên trên đầu tôi, là lúc bắt đầu một đoạn nhân sinh khác của tôi sao?

Đột nhiên ngay lúc này, lại có chút thấp thỏm không yên.

Tuy rằng tôi biết, gả cho Triển Chiêu tuyệt đối là không gả nhầm người, hai chúng tôi mặc dù không có nói rõ ra, nhưng cũng có thể được coi là tâm đầu ý hợp. Hơn nữa, hai chúng tôi đã cùng trải qua tình huống đặc biệt kia, chỉ sợ là trên thế giới này, không có cặp phu thê nào hiểu rõ về đối phương như chúng tôi ý chứ. Nhưng là, không hiểu vì sao, trong lòng tôi cứ cảm thấy không yên.

Dù sao, đó cũng là một đoạn nhân sinh mới, chưa bao giờ trải qua. Còn có, hạnh phúc đến mau như thế này, làm cho tôi cảm thấy có phải hay không đã quá mức thuận buồm xuôi gió rồi?

Ngồi bất an một lúc lâu, tôi đưa tay gõ lên đầu mình một cái, suy nghĩ cái gì a~, thuận buồm xuôi gió không phải là quá tốt sao? Mau ngừng lại, đừng nghĩ nhiều như vậy nữa, mình phải vui mừng vì ngày mai được làm tân nương tử mới đúng chứ.

Ngày mai, chính là ngày thành thân

Bạn đang đọc truyện 1/2 Ngự Miêu được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54

"Chải lần một vợ chồng hoà thuận, chải lần hai bách niên giai lão, chải lần ba con cháu đầy nhà. . . ." hỉ nương đứng ở phía sau tôi, vừa cẩn thận chải đầu cho tôi, miệng vừa lầm bầm nói lời những lời may mắn được lưu truyền từ trăm ngàn năm qua.

Tôi khép hờ đôi mắt, khóe miệng khẽ cong cong toát ra ý cười.

Tuy rằng cảm giác nửa ngày làm Triền Chiêu lúc trước cũng không tồi, ít nhất là ở tại thế giới xa lạ này tôi cũng không còn cảm thấy nhàm chán, nhưng đến lúc lập gia đình, tôi vẫn hy vọng cả ngày được ở trong thân thể của chính mình, để trọn vẹn cảm giác được tâm tình vừa hạnh phúc vừa thấp thòm của một tân nương tử.

Sau khi trang điểm xong, hi nương phủ khăn voan lên trên đầu tôi "Tân nương tử chú ý khăn voan nha, khăn voan này phải để cho chính tướng công tương lai của ngươi nhắc lên."

Tôi nghe vậy gật gật đầu, nhìn không được ở dưới khăn voan khề nhếch miệng cười, nói là đêm tân hôn mới được nhắc khăn voan xuống, kỳ thật, người nọ đã sớm nhắc lên từ lâu rồi.

Thấy tôi gật đầu, hi nương lại đem một trái táo nhét vào trong tay tôi "Tân nương tử cầm lấy, quả táo này sẽ mang lại bình an như ý, phúc khí trùng điệp cả đời cho ngươi."

Tôi vội dùng sức nắm chặt lấy quả táo, lúc này hi nương mới dịu tôi ngồi vào trong kiệu hoa.

Một đường xóc nảy, tôi không khỏi bắt đầu cảm thấy khăn trương, đều nói cô nương nào cũng phải lên kiệu hoa một lần, loại cảm giác này, quả thật làm cho trái tim người ta đập thịnh thích, có vui mừng, cũng có thấp thòm bất an.

Bởi vì tầm mắt bị chắn, cho nên chỉ cảm giác được là kiệu hoa đã đi khá lâu, cho đến lúc kiệu hoa dừng lại, tôi cũng không biết là nên thở phào nhẹ nhõm, hay là càng thêm khăn trương hơn.

Cho đến khi một loạt thủ tục được tiến hành xong, trái táo trong tay tôi bị lấy đi, thay vào đó một đoạn dải lụa đỏ được nhét vào tay tôi, tôi mới hơi hơi giương giương khóe miệng, lúc này đây, người dắt dải lụa đỏ này, là người cam tâm tình nguyện cùng tôi thiên trường địa cửu.

Theo lực đạo dẫn dắt, tôi từ từ đi về phía trước, ban đầu là cảm giác vui sướng, sau đó tôi có chút không tự chủ được trong lòng cảm thấy lo âu.

Thuận lợi như vậy, cảm giác. . . . .

Không đợi cho tôi suy nghĩ cẩn thận, giọng của Công Tôn tiên sinh liền vang lên bên tai "Tân lang, tân nương nhất bái thiên địa."

Hắn vừa dứt lời, hi nương liền giúp đỡ tôi tiến lên, để cho tôi quỳ xuống.

Chỉ cần bái lạy xong là kết thúc buổi lễ. Ha ha, tôi quả nhiên là đã suy nghĩ quá nhiều rồi.

Âm thầm lắc đầu, tôi đang muốn quỳ xuống, chợt nghe thấy ngoài cửa vang lên tiếng xôn xao. Động tác giúp đỡ tôi quỳ xuống của hi nương chợt khựng lại một chút, tôi sững sốt, thanh âm này là gì, là tiếng người chúc mừng sao?

Không biết là có ai đó ở trên hi đường lên tiếng nhắc nhở hi nương, hi nương lại bắt đầu động tác giúp đỡ tôi.

Ngay sau đó, một giọng nói quen thuộc bỗng dung vang lên "Chờ một chút!"

Theo thanh âm này vang lên, trái tim tôi co thắt lại, ngay tức khắc lại thả lỏng. Quả nhiên là thuận lợi quá mức thì sẽ có rắc rối sao? Khó trách, tôi cực kỳ cảm thấy bất an, thì ra. . . . .

Không đợi động tác của tôi, tay tôi đang cầm dải lụa đỏ được người nắm chặt lấy, thanh âm ngày thường của Triền Chiêu luôn trong trẻo, giờ lại mang theo sự tức giận vang lên "Tiểu Hầu gia, hôm nay là ngày vui của Triền mẫu, tiểu Hầu gia xông vào hi đường, rốt cuộc là có chuyện gì?"

Sau đó, chính là giọng nói của Bao đại nhân vang lên "Tiểu Hầu gia, hôm nay là ngày vui của Triền hộ vệ, Hầu gia có chuyện gì, có thể để ngày khác nói được không?"

Đối mặt với sự tức giận của Triền Chiêu, âm điệu của Bàng Dục vẫn không thay đổi, hơn nữa, căn bản hắn cũng không để ý đến ý kiến của Bao đại nhân "Triền Chiêu, ta hỏi ngươi, ngươi lấy chính là nữ tử nhà ai?"

Tay Triền Chiêu nắm lấy tay tôi căng thẳng "Người Triền mẫu lấy là nữ tử của Vu gia, Tiểu Hầu gia có chuyện gì sao?"

"Ha ha" Bàng Dục trầm thấp cười "Hiện tại, bản hầu hoài nghi người ngươi lấy chính là nữ tử đã nhận sính lễ đính hôn của bản hầu."

Thanh âm cực kỳ giận dữ của Triền Chiêu vang lên "Lời này của Hầu gia, có căn cứ gì?!"

"Căn cứ?" Bàng Dục lại là cười "Bản hầu đương nhiên là có." Hắn nói xong, vỗ tay hai cái, sau một lúc yên lặng, thanh âm của Bàng Dục lại vang lên "Khai Phong phủ, nhìn cho rõ đây, đây là bà mối mà bản hầu mời mang sính lễ đính hôn đến, đây là hi nương của bản hầu, đây là. . . ." Hắn nói xong, dừng lại một chút, sau đó lại nói "Hiện tại, chỉ cần nhắc khoan voan lên để cho người chủ hôn, bà mối, hi nương nhìn một cái là biết ngay nữ tử Triền hộ vệ lấy có phải là nữ tử mà ta đã xác định hay không."

Triền Chiêu chần ở trước mặt tôi "Tiểu Hầu gia, từ xưa khăn voan của tân nương chỉ có thể do tân lang nhắc lên, người ở trên hi đường của Triền mẫu nói xằng nói bậy, cố chấp muốn nhắc khăn voan lên, rốt cuộc là người có ý gì?"

"Không có ý gì!" Bàng Dục cũng là đối chọi gay gắt "Chỉ cần để cho bản hầu nhìn qua xem có đúng là người của bản hầu hay không mà thôi!"

"Không thể!" Triền Chiêu không chút nghĩ ngợi cự tuyệt "Đây là hi đường của Triền mẫu, nữ tử này là tân nương của Triền mẫu. Tiểu Hầu gia tùy tiện tìm mấy người gọi là bà mối, hi nương đến, liền muốn mạnh mẽ cướp thê tử của người khác sao, tuyệt đối không thể."

Triền Chiêu nói xong, thanh âm của Bao đại nhân cũng lại vang lên "Hừ, tiểu Hầu gia, nơi này hậu đường của Khai Phong phủ, nếu tiểu Hầu gia tới là để chúc mừng, Khai Phong phủ sẽ chiêu đãi ngươi mấy ly rượu mừng, nếu là tới để gây sự, thứ bản phủ không thể không làm việc theo quốc pháp!"

"Quốc pháp!" Bàng Dục hừ lạnh "Bao đại nhân luôn mồm nói quốc pháp, vậy bản hầu muốn hỏi Bao đại nhân một câu, một nữ có thể gả cho hai phu không?"

"Tiểu Hầu gia!" Triền Chiêu phẫn nộ quát một tiếng "Xin hãy nói năng cẩn thận, nương tử nhà ta chỉ gả cho một mình Triền mẫu, ngươi không được vấy bẩn sự trong sạch của nàng, nếu không Triền mẫu bắt kẻ là như thế nào đi chẳng nữa, cũng phải vì nàng đòi lại công đạo."

"Triền đại nhân, đừng kích động quá." Thanh âm của Bàng Dục giống như ngoài cười nhưng trong không cười "Ta cũng chỉ là hỏi một chút Bao đại nhân có quốc pháp này hay không mà thôi, cũng không phải là chỉ vào ai nói cái gì, ngươi kích động như vậy, không phải là do chột dạ đó chứ. Chẳng lẽ, tân nương từ hôm nay, thật sự là gả cho hai người?" Hắn nói xong, cười quái gở "Đúng rồi, Triền đại nhân, các ngươi còn chưa bái đường, ngươi gọi cô nương nhà người ta là nương tử, mới là hủy đi sự trong sạch của người ta a~." Hắn nói xong, còn không quên thở dài một hơi, giống như là vô cùng tiếc hận vậy.

Tôi ở dưới khăn voan nghe thế, tức đến nghiêng răng nghiêng lợi, nếu không phải là đang ở trong trường hợp như thế này, tôi đã sớm mắng nhau với hắn rồi. Bao đại nhân cùng Triền Chiêu đều là chính nhân quân tử, tôi không phải là thực nữ hiền lương gì, chưa nghe câu : đắc tội tiểu nhân chứ đừng đắc tội nữ nhân sao. Về những mặt khác tôi không dám nói, nhưng về khoản mắng chửi người, tôi tuyệt đối không sợ Bàng Dục!

Tiểu Bàng Giải này, càng ngày càng quá đáng, còn dám chạy tới hôn lễ của tôi gây rối! Hơn nữa, hắn thế nhưng lại nói cái gì mà một nữ hai phu, thật sự làm cho tôi hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, chỉ muốn xắn tay áo lên đánh người, lần trước bị đánh, vẫn chưa đủ để cho hắn sáng mắt ra hay sao?

"Ngươi. . . ." Triền Chiêu giận dữ, hắn còn chưa lên tiếng tiếp, thì Bao đại nhân đã mở miệng "Tiểu Hầu gia, ngươi không có căn cứ gì xác định lại đến đại náo hi đường của Khai Phong phủ, vũ nhục tân nương, bản phủ nhất định phải bắt ngươi, sau đó đem việc này bẩm báo lên Thánh Thượng, mời Thánh Thượng quyết định!"

"Ồ, các ngươi lấy việc công làm việc tư hay sao." Bàng Dục nghe vậy, lại không có một chút sợ hãi hoang mang nào "Chính là quan tòa cùng ngự tiền liên thủ thì sao chứ, bản hầu hoài nghi tân nương tử hôm nay chính là nữ tử của bản hầu. Hừ, nói không chừng, người cường thường tân nương là Khai Phong phủ các ngươi cũng nên. Ta chính là nhân chứng vật chứng xác thực ! Cho dù có là ngự tiền đi chẳng nữa, ta đây cũng không chịu thua dễ dàng như vậy đâu."

Bạn đang đọc truyện *1/2 Ngự Miêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55

"Tiểu Hầu gia, ngươi. . . ." nghe thanh âm của Bao đại nhân đã cực kỳ phẫn nộ rồi.

Tôi nhú chặt mày, lộn xộn như thế này còn ra thể thống gì nữa! Trong lòng không kìm chế được nữa, bùng phát lửa giận, tôi đưa tay lên muốn nhấc khăn voan lên. Tay mới cầm được một góc khăn voan, liền đã bị hi nương một phen đè tay lại "Tân nương tử, không được tự ý nhấc khăn voan lên a~, phải đợi tướng công của ngươi tự tay nhấc lên mới được."

Tôi nhất thời có chút dở khóc dở cười, rất cường đại, đây là lần thứ hai tôi được nghe hi nương nói như vậy, bắt quá. . . . .

"Không sao" tôi gạt tay hi nương ra "Khăn voan của ta, tướng công nhà ta đã sớm vén lên rồi."

Vừa nói, tôi vừa kéo khăn voan độ trên đầu xuống, chỉ thấy một phòng chật ních người, đều đang đứng im bất động, kinh ngạc nhìn tôi. Tôi nhìn chung quanh một vòng, chạm phải ánh mắt của Triền Chiêu, hắn đầu tiên là cả kinh, nhưng ước chừng là nghe được lời nói đó của tôi, lập tức giống như tôi nghĩ đến ngay màn xúc khăn voan ở Nhuyễn Hồng Đường ngày đó, ánh mắt liền nhu hòa.

"Ồ, tân nương tử tự tay nhấc khăn voan lên a!" Bên kia, thanh âm của Bàng Dục vang lên, không biết là hắn đang vui sướng khi người gặp họa, hay là có thâm ý gì khác nữa.

Tôi quay đầu lại, hung hăng trừng Bàng Dục "Là ta tự mình nhấc khăn voan lên thì sao, tướng công nhà ta đã sớm nhấc khăn voan lên từ lâu rồi!"

"A——" âm điệu cố ý kéo dài, nghe là biết ngay không có ý tốt gì "Tướng công mà tân nương tử nói chính là ta sao?"

"Ngươi. . . ." sắc mặt của Triền Chiêu vạn phần khó coi, há mồm muốn nói.

Tôi túm lấy tay hắn, cười cười trấn an, sau đó nhìn về phía Bàng Dục, hai tay chống nạnh "Thật sự là ngại quá, bắt quá mặc kệ là quá khứ hay hiện tại, hoặc là tương lai đi chẳng nữa, tướng công của ta chỉ có một người duy nhất. Chẳng họ Triệu tên Chiêu, ở trong lòng ta, chàng là đại anh hùng đầu đội trời chân đạp đất, cũng không phải là tên hỗn đản cường thường dân nữ, cường ép dân phu đi lính, đến chết vẫn không hối cái Tiểu Bàng Giải nhà người!"

Ừm, nói thế có được không nhỉ?

Mặc dù là nói cực kỳ trôi chảy, nhưng những lời này quả thật là có chút. . . . .

"Vu An Chi!" Bất quá những lời này quả thật là có hiệu quả, người mặt biến sắc bây giờ lại đổi thành là Bàng Dục.

"Ai nha, ta đã bỏ qua trò gì hay sao? !" Ngay sau đó, thanh âm trầm tức của Bạch Ngọc Đường vang lên.

Tôi theo thanh âm quay đầu lại, chỉ thấy có một bóng trắng chột lóe, một nam tử khí chất hoa lệ đã đứng ở trong nội đường, hắn mặc một thân áo trắng tới tham dự hôn lễ của người khác, không phải là xú Bạch Thử kia, thì còn có thể là ai vào đây được nữa ?

"Người là ai?" Bàng Dục bất mãn nhìn về phía Bạch Ngọc Đường.

Vốn nhìn thấy bản mặt của Bạch Ngọc Đường, là tôi biết ngay sẽ chẳng có chuyện tốt lành gì, bất quá hiện giờ đang xảy ra mâu thuẫn nội bộ nhân dân, hiện tại chính là thời gian thích hợp để dỗi ngoại. Tôi lập tức không chút ngại ngại đáp "Hắn cũng chẳng phải là người lạ, hắn không giống người nào đó, hắn chính là khách mời đường đường chính chính cảm thiệp mời đến dự."

Bạch Ngọc Đường nghe vậy nhượng mi, xoạt một tiếng mở ra cây quạt tùy thân ra "Người là ai? Nghe khẩu khí của tân nương tử, có vẻ như là khách không mời mà đến hả? Đầu năm nay a~, thật đúng là dạng người nào cũng có, thấy người ta thành thân, người chạy tới ăn uống miễn phí không phải trả tiền quả thật là không ít a~, thí dụ như người nào đó, ai mà nghĩ tới bề ngoài ăn mặc sang trọng là thế, hóa ra lại là kẻ thích ăn chực đầu cơ chứ?"

Bàng Dục híp mắt lại, nhưng lại ngoài dự đoán, hắn không có nổi giận, mà lại cười lạnh nói "Bản hầu tới làm gì, chỉ một lát nữa thôi các người sẽ biết." Hắn nói xong, lại vỗ tay một cái "Đem người nọ vào đây."

Hắn vừa dứt lời, liền có mấy thị vệ mang theo một nữ tử đang ôm một đứa trẻ đi vào.

"Tiểu Hầu gia, người đây là có ý gì?" Bao đại nhân cau mày, mặt vốn đã đen sẫm, nay lại càng đen hơn.

"Hắc hắc, Bao đại nhân, xem ra người không biết vị cô nương này." Bàng Dục bộ dáng bình tĩnh nói "Bản hầu được quý phi ân điển, nên thỉnh thoảng được ra vào cung, đã gặp được vị cô nương này. Bất quá, chuyện này bản hầu không nhúng tay vào, dù sao, nàng chính là đến để cầu Bao đại nhân. Ta chỉ là nhìn thấy nàng cứ đi đi lại lại trước cửa Khai Phong phủ, cho nên mới có lòng tốt mang nàng tiến vào đây mà thôi." Hắn nói xong, nói với vị cô nương kia "Đây là Bao đại nhân của Khai Phong phủ, người có cái gì muốn nói, thì hãy nói cho Bao đại nhân đi."

Tiểu cô nương kia nghe thấy thế, mạnh ngẩng đầu nhìn về phía Bao đại nhân, sau đó thế nhưng lại ôm đứa nhỏ, bỗng dưng bỏ nhào về phía Bao đại nhân quỳ xuống "Bao đại nhân, cầu ngài hãy cứu thái tử!"

Một câu này thôi cũng đã đủ để cho mọi người của Khai Phong phủ cực kỳ hoảng sợ.

Bao đại nhân cùng Công Tôn tiên sinh liếc nhau, sau đó tiến lên nâng vị tiểu cô nương kia dậy "Vị cô nương này, có cái gì muốn nói, đứng lên rồi nói sau."

Cô nương kia nghe xong, vành mắt liền đỏ đỏ đứng dậy, đáy mắt lại toát ra sự kiên cường.

Tôi nghe thấy cũng là cả kinh, lập tức nhớ tới đích thực là có một vụ án nổi tiếng liên quan đến thái tử thật giả.

Quả nhiên, nghe cô nương kia tường thuật lại câu chuyện, quả nhiên là vụ án thái tử thật giả. Vị tiểu cô nương kia tên là A Mẫn, là muội muội của Lan Phi nương nương, mà đứa trẻ nàng đang ôm trong lòng, chính là thái tử – cốt nhục của hoàng đế thân sinh, nhưng lại bị vu cáo hãm hại là do Lan phi nương nương thông dâm sinh ra, Lan phi bị ban cho cái chết, mà A Mẫn cô nương mang theo thái tử trốn thoát, chạy đến Khai Phong phủ cầu Bao đại nhân, kết quả, vừa may đụng tới Tiểu Hầu gia, hắn hảo tâm đem nàng dẫn vào đây.

Tôi nhượng mi, Bàng Dục? ! Sẽ tốt như vậy sao? !

Thật sự làm cho người ta có chút khó tin.

Tiểu Mẫn nói xong, vẻ mặt chờ đợi nhìn Bao đại nhân, lại quỳ xuống "Bao đại nhân, đứa bé này đúng là thái tử đương triều, mong Bao đại nhân điều tra rõ chân tướng, trả lại sự trong sạch cho Lan phi tỷ tỷ, trả lại sự trong sạch cho thái tử!"

"Tiểu Mẫn cô nương, xin hãy đứng lên." Bao đại nhân lại nâng Tiểu Mẫn dậy "Việc này liên quan đến xã tắc, bản phủ tự nhiên sẽ điều tra rõ chân tướng sự việc!"

"Cám ơn Bao đại nhân." Tiểu Mẫn vẻ mặt cảm kích đứng dậy.

Chính là, ước chừng bởi vì Bàng Dục lúc tiến vào đã dọn sạch toàn bộ "Chướng ngại". Cho nên lúc này, lại có người từ bên ngoài xông vào "Bao đại

nhân, tôi có chứng cứ, chứng minh Lan phi trong sạch."

Người nọ nói xong, đã muốn vọt tới chỗ Bao đại nhân. Mà thấy người nọ đang tiến đến, Tiểu Mẫn cô nương thể nhưng lại kinh hô lên một tiếng.

Khỏe miệng tôi co rút, thi nhau có người nhảy ra, hi đường của tôi thật sự là náo nhiệt a~.

Bất quá, có chút ngoài dự đoán, tựa hồ Bao đại nhân quen vị nam tử này, chỉ thấy ông có chút kinh ngạc nhìn về phía người tới "Cát đại nhân tại sao lại tới đây? Ngài có gì chứng minh Lan phi là vô tội?"

Nam tử được xưng là Cát đại nhân, trên vầng trán lộ ra sự kiên định, khuôn mặt hần tuy rằng đỏ bừng, nhưng thần sắc trong đáy mắt lại chưa từng dao động "Thật không dám giấu diếm, người bị vu cáo hãm hại cùng Lan phi thông dâm chính là tại hạ."

Một câu nói ra, làm cả sảnh đường ồ lên.

Hần thấy thế cũng không thêm đề ý đến, trực tiếp đi đến trước mặt Bao đại nhân, thẳng tắp quỳ xuống "Bao đại nhân, cầu ngài điều tra rõ chân tướng, trả lại sự trong sạch cho Cát Thanh, sự trong sạch của Lan phi, còn có sự trong sạch của Thái tử, Cát Thanh. . . . . Cát Thanh nguyện đem tính mạng của mình ra chứng minh sự trong sạch của mình và sự trong sạch của Lan phi." Cơ hồ là vừa dứt lời, hần mãnh liệt rút ra bội kiếm, thanh kiếm vung lên, máu tươi bắn ra.

Bạn đang đọc truyện 1/2 Ngự Miêu được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56

Động tác của vị Cát Thanh kia thật mau lẹ, động tác của Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cũng không chậm, cơ hồ là Cát Thanh mới vừa nhấc tay, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đã một trước một sau vọt lên.

Tôi nhìn mà kinh hãi —— Cát Thanh giống như là không còn phân biệt được trước sau, hần vung lên một đường kiếm, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cũng đều đã tới, hai người cực kỳ ấn ý, một người đá vào cổ tay Cát Thanh, một người đá vào đầu Cát Thanh.

Ánh chớp lóe lên, chỉ thấy Cát Thanh phun máu tươi, cả người cũng bị Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đá ngã lăn trên mặt đất.

Triển Chiêu một phen xé góc áo của Cát Thanh, Bạch Ngọc Đường lập tức điểm vài huyệt đạo của Cát Thanh, Triển Chiêu băng sơ qua miệng vết thương trên cổ Cát Thanh, sau đó xoay người lại kêu " Công Tôn tiên sinh."

Công Tôn tiên sinh đã kịp thời ở trong một chuỗi động tác của hai người phản ứng kịp, bước nhanh tiến lên, nắm lấy cổ tay Cát Thanh bắt mạch. Sau đó, ở trong ánh mắt lo lắng của mọi người, sắc mặt có chút khó coi lắc đầu nói "Tuy rằng Triển hộ vệ cùng Bạch công tử kịp thời cứu, nhưng Cát Thanh này quá mức kiên quyết, hiện nay cũng chỉ là tạm thời bảo trụ được tính mạng của hần mà thôi, về phần có cứu được hay không đành phải xem ý trời vậy."

Triển Chiêu nghe vậy sắc mặt cũng là khó coi "Công Tôn tiên sinh, đành trông chờ vào tiên sinh vậy, Cát Thanh là nhân chứng quan trọng của vụ án, hơn nữa" hần nhũn chặt mày "Hi đường thấy máu. . . . ."

Công Tôn tiên sinh hiểu được gật gật đầu "Tại hạ sẽ cố gắng hết sức." Hần nói xong, liền kêu Vương Triều, Mã Hán nâng Cát Thanh về phía sau.

Từ trước lúc A Mẫn cô nương kể lại chuyện thái tử, Bao đại nhân đã đuổi khéo những người không liên quan rời khỏi hi đường, Bàng Dục cũng ra hiệu cho người của hần lui xuống, mà Vương Triều, Mã Hán vừa rời đi, cả hi đường liền trở lên vắng vẻ.

Tôi dờ khóc dờ cười nhìn trò khôi hài trước mắt, hôn lễ này của tôi đúng là kết hợp với đủ biến đổi bất ngờ.

Đang định lắc đầu thờ dài, Bàng Dục vẫn một mực đứng ở bên cạnh, duy trì tươi cười đầy hứng thú, đột nhiên tiến lên vài bước, đứng ở trước mặt đám người Bao đại nhân "Bao đại nhân, vở diễn cũng đã xem xong rồi, có phải ngài đã quên mất chuyện trọng yếu gì rồi hay không?"

"Tiểu Hầu gia, đây là ý gì?" Bao đại nhân nhìn hần không thân thiện cho lắm.

"A " Bàng Dục chỉ vào Tiểu Mẫn sắc mặt tái nhợt đang đứng ở một bên "Bao đại nhân, ngài quên vị cô nương này cùng thái tử mà nàng đang ôm trong lòng rồi sao? Hiện tại, ở bên ngoài khắp nơi đang truy nã nàng, công thành đại khái đã bị đóng chặt lại rồi, hiện giờ toàn thành đang bị phong tỏa, quan binh lùng sục khắp nơi, chính là còn chưa tới lục soát nơi này mà thôi, bất quá, tiên phong chính là Đồ Thiện, người này Bao đại nhân chắc cũng đã nghe thấy qua rồi chứ. Nếu để cho hần bắt được Tiểu Mẫn cô nương cùng thái tử, như vậy có khả năng sẽ bị đánh chết ngay tại chỗ cũng không biết chừng . . . Ha ha . . . . ."

Tuy Bàng Dục chưa nói hết lời, nhưng tất cả mọi người có mặt ở đây, sao lại không nghe ra ý tứ của hần được cơ chứ.

"Tiểu Hầu gia" Bao đại nhân nhũn mày nghiêm mặt nói "Việc này liên quan đến giang sơn xã tắc, xin hãy ăn nói cho cẩn thận."

"Hừ, giang sơn xã tắc " Bàng Dục không cho là đúng "Ngài nói thật là nhẹ nhàng lắm sao, hiện tại người có thể chứng minh Lan phi trong sạch còn đang nằm chờ chết, ồ, đúng rồi, Cát Thanh cũng là bị cáo, cho nên không thể tính là nhân chứng được. Về phần rốt cuộc có nhân chứng hay không, trong chúng ta không ai có thể biết được, chỉ bằng một câu nói của Tiểu Mẫn cô nương, ai biết là thật giả đây. Nói không chừng, thái tử này, thật đúng là thái tử giả, dù sao, ngay cả Hoàng Thượng đều tin đứa nhỏ này là giả, hạ lệnh ở bốn phía lùng bắt nó. Xem ra" Bàng Dục thở dài một hơi "Ta nên mau chóng thông báo cho Đồ Thiện biết, để cho hắn tới Khai Phong phủ bắt người."

"Không ——" Bàng Dục vừa dứt lời, Tiểu Mẫn cô nương liền thảm thiết kêu lên một tiếng thê lương, nàng bước nhanh xông lên, ôm thái tử quỳ xuống trước mặt Bàng Dục "Van cầu ngài, tiểu Hầu gia, thái tử. . . . . Thái tử đúng là thái tử thật a~, Lan phi tỷ tỷ là vô tội, là vô tội a~, van cầu ngài, tiểu Hầu gia, thái tử là hy vọng duy nhất của Lan phi tỷ tỷ. . . . ."

Nàng vừa nói, một bên nước mắt rơi như mưa, trên khuôn mặt thanh tú nhỏ nhắn, tất cả đều là hoa lệ trong mưa mềm mại đến động lòng người.

Đáng tiếc, cảnh tượng xinh đẹp như vậy, ở trong mắt Bàng Dục lại giống như đôi mắt quyến rũ cho người mù nhìn vậy. Chỉ thấy Bàng Dục không thèm để ý đến nàng, hừ lạnh một cái "Dựa vào cái gì bản hầu phải mạo hiểm giấu diếm chuyện này cho người?"

"Tiểu Hầu gia " Bao đại nhân nghe vậy tiến lên "Nhân phẩm của Cát Thanh, chắc người cũng biết được phần nào, hẳn nếu có thể lấy cái chết để chứng minh mình trong sạch, hơn phân nửa chuyện này xác thực có chỗ khả nghi. Mà đương kim thiên tử dưới gối mới chỉ có một đứa con là thái tử, xin tiểu Hầu vì giang sơn xã tắc mà tạm thời giữ bí mật chuyện này có được không?"

"Bao đại nhân, bản hầu lặp lại một lần nữa, ta không quen Cát Thanh, ta cũng không biết nhân phẩm của hắn rốt cuộc có đảm bảo hay không, cho dù bản hầu quen hắn, biết nhân phẩm của hắn thì đã sao? Chẳng lẽ người chính trực bình thường không có quan hệ bất chính hay sao?" Bàng Dục có chút châm chọc nhếch nhếch khóe môi "Bao đại nhân quản lý Khai Phong, loại người ra về đạo mạo này, chỉ sợ Bao đại nhân hiểu rõ hơn Bản hầu ý chứ." Bàng Dục nói xong, phi thường tận lực dừng lại một chút, sau đó kéo dài âm điệu nói "Bất quá. . . . ."

"Bất quá như thế nào?" Bao đại nhân hỏi.

"Bất quá, Bao đại nhân nói cũng không phải không có lý, chuyện tới nước này, thật sự nếu muốn ta giúp đỡ che giấu không nói ra, bản hầu cũng không phải là người không hiểu lý lẽ."

Bàng Dục nói xong, khóe miệng giương lên "Chính là Bao đại nhân có nghĩ tới hay không, nếu Đồ Thiện ở trong thành không bắt được Tiểu Mẫn cô nương, lấy thanh danh vang xa của Bao đại nhân ra mà nói, Đồ Thiện khẳng định sẽ đến Khai Phong phủ điều tra. Mà trong tay hắn có thánh chỉ, Bao đại nhân không thể không cho hắn bắt người được, cho dù ta đáp ứng che giấu, Bao đại nhân đem thái tử giấu ở chỗ nào được đây?"

Công Tôn tiên sinh lúc này đã quay lại công đường, nghe vậy nói "Trong Khai Phong thành, trẻ con mới sinh ra cũng không phải ít, chẳng lẽ Đồ Thiện có thể đem tất cả trẻ mới sinh, toàn bộ giết chết hay sao?"

Bàng Dục cười cười, nhưng không có bất cứ sung sướng gì "Tin Bản Hầu đi, Đồ Thiện nhất định sẽ làm thế!"

"Giết lung tung người vô tội, bản phủ há lại để cho hắn làm càn như vậy!" Bao đại nhân hung hăng vung tay áo nói.

Không nghĩ tới, sắc mặt của Tiểu Mẫn cô nương lại tái mét "Bao. . . . Bao đại nhân, thái tử, thái tử có một ký hiệu để nhận biết."

"Cái gì?" chỉ với một câu, toàn trường lại lần nữa rơi vào kinh hãi.

"Có dấu hiệu gì?" Bao đại nhân lập tức hỏi.

"Gan bàn chân của thái tử có ba nốt ruồi đỏ!" Tiểu Mẫn cô nương gương mặt trắng bệch, khẽ nói.

Lời này vừa nói ra, bầu không khí trên công đường lập tức thay đổi.

Chỉ có Bàng Dục vẫn cười vô cùng vui vẻ "Tính sao giờ? Nếu thật sự muốn bản hầu giúp đỡ che giấu một phần, bản hầu thậm chí có biện pháp bảo toàn thái tử."

"Biện pháp gì?" Bao đại nhân vội hỏi.

Bàng Dục cúi đầu, nhìn lướt qua đứa trẻ trong lòng Tiểu Mẫn cô nương, cười cực kỳ quỷ dị, ngẩng đầu lên "Bản hầu ở Nhuyễn Hồng Đường, có một vị tân nương đã dùng ba mối sáu lễ cưới về. Nếu tính theo thời gian Bản hầu ở đó, vị nương tử kia của ta đã mang thai, sau đó sinh hạ ra Lân nhi (*), hiện nay vừa lúc ôm đứa nhỏ tới tìm bản hầu, nghe xem, đúng là quá hợp tình hợp lý phải không? Cho dù có là Đồ Thiện, hẳn lại dám điều tra đứa con của bản hầu, trưởng tôn của Bàng thái sư, ngoại tôn của quý phi nương nương hay sao?"

(*Lân nhi : Ngày xưa nói hễ có đấng vương giả chí nhân ra đời thì có con lân hiện ra, nên gọi là Lân nhi)

Bạn đang đọc truyện 1/2 Ngự Miêu được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57

"Bàng Dục, ngươi khinh người quá đáng!" Cơ hồ là Bàng Dục vừa dứt lời, thanh kiếm trong tay Triển Chiêu chợt lóe lên

Tôi quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Triển Chiêu nhưng lại nhặt bội kiếm mà Cát Thanh đánh rơi trên mặt đất lên, chỉ trong nháy mắt, mũi kiếm sắc lạnh đã chĩa thẳng vào yết hầu của An Nhạc Hầu Bàng Dục, chỉ cần tiến thêm mấy centimet nữa thôi, là Bàng Dục là máu tươi lênh láng

"Triển Chiêu, ngươi dám!" Bàng Dục thất thanh nói.

"An Chi là thê tử của ta, ta vì cái gì không dám!" Triển Chiêu vẻ mặt giận dữ nói.

Lần đầu tiên, tôi được nhìn thấy bộ dáng Triển Chiêu luống cuống như vậy.

Trong lúc nhất thời, tôi giật mình sững sờ ngay tại chỗ, trong lòng dâng lên hàng ngàn hàng vạn tư vị. Cho đến khi thanh âm của những người khác trong Khai Phong phủ vang lên cắt ngang suy nghĩ của tôi. Tôi lập tức không chút nghĩ ngợi nhấc váy lên, chạy đến bên cạnh Triển Chiêu, ôm lấy cánh tay hắn "Đại ca. . . . ."

Triển Chiêu quay đầu lại, ánh mắt còn mang theo sự sắc bén không kịp thu hồi. Tôi nhìn mà trong lòng vừa chua xót lại cảm thấy mềm mại, vội vàng nở nụ cười trấn an hắn, sau đó chuyển hướng nhìn về phía Bàng Dục, chỉ hỏi ba chữ "Vì cái gì?"

Vì cái gì, Tiểu Bàng Giải ngươi phải làm như vậy? Chẳng lẽ, ngươi thật sự hận ta như vậy sao? Ngươi cũng biết, nếu ta thật sự là nữ tử bình thường của thời đại Nam Tống này, ngươi làm như vậy, chẳng khác nào là muốn giết chết ta hay sao?

"Vì cái gì?" Bị Triển Chiêu kẻ sát kiếm vào cổ, sắc mặt của Bàng Dục cũng rất là khó coi, ánh mắt càng lóe lên sự sâu sắc "Vu An Chi, ta chỉ là . . . . . Nuốt không trôi con tức này mà thôi!"

Tôi sừng sốt, lập tức muốn phản bác lại : thế những người trong thành Trần Châu nhìn thấy ngươi không chết, họ có nuốt trôi được con tức này không. Nhưng lúc chạm phải ánh mắt của Bàng Dục, lại ngoài ý muốn phát hiện trong ánh mắt thâm sâu kia giấu một tia hoảng hốt.

Bỏ đi, trước kia tôi cũng đã nói qua, hắn chẳng qua cũng chỉ là một đứa trẻ được cưng chiều quá đậm ra hư hỏng mà thôi. Hơn nữa thật sự mà nói, trừ bỏ bị cưỡng thường ra, An Chi lại là người có lỗi với Bàng Dục, chứ không phải Bàng Dục có lỗi với An Chi. Trên đời này có nhiều người muốn đánh ngã hắn, muốn phi nhô hắn, nhưng trong đó sẽ không có một người tên là An Chi.

Tôi còn chưa kịp lên tiếng, Triển Chiêu đã lạnh lùng mở miệng "Nuốt không trôi con tức, ngươi dựa vào cái gì? ! Ngươi làm nhiều việc ác như vậy, mà đến nay vẫn còn sống nhớn nhọ, vậy những người bị ngươi hại chết, làm thế nào để nuốt trôi con tức này đây?"

"Bị người lừa gạt, bị người phản bội, ta nuốt không trôi!" Bàng Dục ngẩng đầu lên, cùng Triển Chiêu đối diện "Cho dù ta có bị đánh, bị giết, cũng không thể chuộc được hết tội, chẳng lẽ ta xứng đáng để bị người lừa như thế sao?" Hắn nói xong, lại nhìn về phía tôi "Cho dù ta có lỗi với người trong thiên hạ, nhưng Vu An Chi, An Lạc Hầu ta đã từng có lỗi với ngươi hay sao? !"

Đối diện với vẻ mặt có chút bị phẫn của Bàng Dục, tôi theo bản năng lắc đầu.

"Người đưa ra chủ ý này không phải là An Chi, ngươi muốn trả thù, cứ tìm Triển mỗ là được!" Triển Chiêu lập tức che ở phía trước tôi. Hắn là một người kiên cường, dĩ nhiên sẽ chẳng sợ hãi gì trả thù.

Cảm giác được Triển Chiêu không một câu oán hận bảo vệ tôi, lòng tôi thật sự rất cảm động, lại vỗ vỗ bờ vai của hắn. Tuy rằng, cũng thích cảm giác được người che chở, bảo vệ, nhưng mà thỉnh thoảng cũng muốn cùng chia sẻ mưa gió với người.

Triển Chiêu hơi hơi quay đầu lại "An Chi. . . . ."

Tôi khẽ mỉm cười với hắn, giật giật ống tay hắn "Triển đại ca, thả kiếm xuống đi."

"Nhưng mà. . . . ."

"Kiếm của Triển đại hiệp cũng không dễ rút ra, thanh kiếm này hôm nay đã nhuộm máu của Cát Thanh, không cần phải dính thêm máu của Tiểu Hầu gia nữa" tôi khẩn thiết nói, Triển Chiêu có thể vì tôi mà rút kiếm ra, tôi đã cảm thấy mãn nguyện lắm rồi.

Sau một lúc lâu, Triển Chiêu mới gạt gạt đầu, buông thanh kiếm trong tay xuống.

Thấy thế, Bàng Dục chỉ hừ lạnh một tiếng, cũng không có nói gì thêm.

Tôi lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm một hơi, nhìn Bàng Dục nói "Tiểu Hầu gia, ngươi thật sự phải làm như vậy sao?"

"Ngươi có ý tứ gì?" Bàng Dục nhíu mày.

Tôi đi tới trước người hần, cúi người thì lễ "Ngay cả Kim Ngọc Nương còn biết được, nữ tử tốt không hầu hai phu, nếu quả thật ta hôm nay vì chuyện của Thái tử mà khuất phục theo người, lấy thân phận là nương tử của người ở lại Bàng phủ, nếu vậy ta không thể nào quay trở lại Khai Phong phủ này được nữa."

Bàng Dục cười lạnh "Bàng phủ ta, còn không nuôi nổi một người như người sao?" tuy là nói thế, nhưng chính là ánh mắt của hần không có một chút ý tốt nào, không cần nghĩ cũng đã biết, ở lại chỗ đó, ngày qua ngày sẽ "Sống dễ chịu" đến cỡ nào.

Tôi lắc lắc đầu "Đương nhiên không phải ý tứ này, chính là, ta đã giả một lần, Kim Ngọc Nương có thể thà chết chứ không chịu khuất phục, thế thì ta vì cái gì mà không thể làm như thế được chứ. Tiểu Hầu gia" tôi nhìn thẳng vào mắt hần mà nói "Người thật sự muốn bức tử ta mới trút được con tức này hay sao? Người thật sự hận ta như vậy sao?"

Bàng Dục há mồm muốn nói, lại thấy tôi nhìn hần không chớp mắt, miệng hần mở lại khép, mấp máy vài lần, rốt cuộc vẫn không nói được lên lời. Ngược lại Triển Chiêu ở bên cạnh tôi lại vừa vội vừa giận nói "An Chi, không được nói bậy, hôm nay ta nhất định sẽ bảo hộ muội chu toàn !"

Lần này, tôi không có quay đầu lại nhìn hần, mà vẫn nhìn chăm chăm vào Bàng Dục.

Thật lâu sau, tôi nhìn thấy trên vẻ mặt của hần, có giấy giụa, cũng có không cam lòng, bất kể như thế nào, hần cũng không thể nuốt trôi con tức bị người lừa gạt!

"Tiểu Hầu gia, nếu người thật sự muốn trút giận, chúng ta đối phương thức khác để cho người trút giận, người thấy thế nào?" tôi châm chọc mở miệng nói "Sự kiện kia, tuy là chuyện bất đắc dĩ, nhưng ta không thể phủ nhận là ta xác thực đã lừa gạt người, cho nên ta cũng có lỗi."

Triển Chiêu nghe vậy, mày nhíu chặt lại, đang định lên tiếng, tôi vươn tay ra trộm捏o cánh tay hần. Dưới loại tình huống này, cái gọi là trung nghĩa khó cả đôi đường, chính là, nếu Triển Chiêu không đồng ý kế hoạch của Bàng Dục, như vậy ắt sẽ không thể bảo toàn được thái tử, Triển Chiêu tuyệt đối sẽ không thể tha thứ cho bản thân mình. Nếu Triển Chiêu đồng ý, thì chính là phải đem thể tử của chính mình chấp tay dâng cho người, tôi thật sự rất sợ hần sẽ. . . . . Hon nữa, ngoài Triển Chiêu ra, tôi tuyệt đối không muốn trở thành tân nương của bất kỳ ai.

Kỳ thật, thái tử với tôi mà nói, sống hay chết cũng không liên quan gì đến tôi, tôi không phải là loại người sẽ hy sinh hạnh phúc của chính mình cùng Triển Chiêu để tác thành cái gọi là giang sơn xã tắc, nhưng mà nơi này chính là Khai Phong phủ. Bao đại nhân, Công Tôn tiên sinh, còn có Triển Chiêu. . . . .đều là người trung nghĩa song toàn.

Việc duy nhất tôi có thể làm, chính là ở trong hai đường chết, tìm ra được một đường sống —— hai bên điều hòa một chút, đều thối lui từng bước, tìm ra một biện pháp giải quyết.

"Đối phương thức để cho ta trút giận?" Bàng Dục nghe xong lời tôi nói, ánh mắt xoay tròn loạn chuyển, đánh giá tôi từ trên xuống dưới một lúc lâu, tựa hồ là đang suy nghĩ xem tôi đang có âm mưu gì.

"Đúng vậy." Tôi gật gật đầu "Cho dù là để trút giận, tiểu Hầu gia cũng không đáng phải bồi thường ba mối sáu sinh của mình như thế. Dù sao, mấy thứ đó là để dành cho phu nhân tương lai của người, nữ tử người yêu nhất."

Nói tới đây, Bàng Dục không biết là nghĩ tới cái gì, sắc mặt lại càng khó coi hơn.

Tôi cũng không biết có phải là mình đã nói sai gì rồi không, vội dừng một chút, thấy hần không nói gì, mới lại thử thăm dò mở miệng nói "Tiểu Hầu gia, ân oán của chúng ta, ta nghĩ, thật sự không đến mức phải đẩy người vào chỗ chết, cho nên. . . . . Chúng ta đối phương thức giải quyết có được không?"

"Đối phương thức giải quyết ?" Bàng Dục lặp lại một lần nữa câu nói của tôi, sau đó ánh mắt đảo qua tôi cùng Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường đang đứng ở một bên biểu tình trên mặt không biết là vui hay giận, cùng Bao đại nhân và mấy người của Khai Phong phủ.

Bạn đang đọc truyện 1/2 Ngự Miêu được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58

"Hừ ——" thật lâu sau, Bàng Dục mới hừ lạnh một tiếng "Có thể, Vu An Chi, nếu người không muốn làm thê tử của ta, liền làm nô tỳ đi." Hần cười lạnh, nhìn thoáng qua Tiểu Mẫn đang ôm thái tử "Ôm theo hài tử của ta, đi theo ta." Hần nói xong, xoay người liền đi ra ngoài.

Tôi ngẩn ra, không biết là nên vui hay nên buồn.

Hần thỏa hiệp, Tiểu Bàng Giải thế nhưng lại thỏa hiệp. . . . . Quả nhiên vẫn là. . . . .

"Tiểu Hầu gia. . . . ." Triển Chiêu nghe vậy tiến lên hai bước, muốn nói, lại đột nhiên bị Bàng Dục xoay người lại cắt ngang lời "Triển đại nhân, Triển hộ vệ, đều nói muốn cho ta trút giận, chẳng lẽ người còn muốn dặn dò cái gì sao?" Hần không khỏi châm chọc mở miệng nói.

"Đại ca" tôi cũng đuổi kịp hai bước, bắt lấy cánh tay Triển Chiêu "Muội nguyện ý đi" dừng một chút, tôi nhướn miệng cười, kiên định nói "Muội muốn đi" Không phải là vì Thái tử, mà là vì Bảng Dục tính khí vẫn rất trẻ con, xung quanh đều là người của Khai Phong phủ, vì đứa nhỏ này tôi tình nguyện dâng hiến tính mạng của mình.

"An Chi" là giọng nói của Bao đại nhân, ông cùng Công Tôn tiên sinh tiến lại gần tôi, ngay sau đó, Bao đại nhân thế nhưng lại hướng tôi thì lễ một cái "Vất vả cho ngươi rồi ——"

Tôi cả kinh luống cuống tay chân tránh né "Bao đại nhân, không dám, không dám, đây là việc mà tôi phải làm, mau mời lên, mau mời lên."

Bao đại đứng thẳng lưng, Tiểu Mẫn cô nương liền ôm thái tử tiến lên "Vu cô nương, thái tử. . . . . Thái tử liền giao cho cô. . . . ." Nàng nói xong, lệ tuôn như mưa.

Tôi thận trọng gạt đầu, hơi có chút cứng ngắc tiếp nhận đứa nhỏ.

"An Chi. . . . ." Triển Chiêu mở miệng, nhưng rốt cuộc vẫn không có nói tiếp, chính là vрон tay ra nắm chặt lấy bờ vai của tôi "Bảo trọng!"

"Muội biết rồi." Tôi cố gắng nở nụ cười thật thoải mái, cúi đầu nhìn thái tử điện hạ đang ngủ ngon trong lòng mình, sau đó chuyển hướng nhìn về phía Bảng Dục tuy rằng thần tình đã mất hết kiên nhẫn, nhưng vẫn không có nói gì đang đứng ở một bên "Tiểu Hầu gia, có thể chờ ta một lát được không."

"Ngươi còn muốn làm gì?" Bảng Dục càng thêm mất kiên nhẫn, không khỏi nhíu chặt mày lại.

Tôi bất đắc dĩ cười cười "Ít nhất, chờ ta thay hỉ phục đồ thẩm này ra đã, chứ không với cái dạng này, nhìn thế nào cũng không giống nô tỳ đến Bảng phủ."

". . . . ." Bảng Dục khước miệng không có quy tắc co rút hai cái.

Sau khi đã thay trang phục ngày thường, tôi ôm Thái tử đi theo Bảng Dục rời khỏi Khai Phong phủ.

Trên đường cái, quả nhiên là đã bắt đầu phát lệnh giới nghiêm, bất quá có tấm biển vàng An Lạc Hầu ở bên cạnh, cho nên một đường đi thuận lợi thông suốt về tới Bảng phủ.

Sau khi trở lại phủ, Bảng Dục sai người hầu dẫn tôi vào nhà trong.

Một đường đi tới, tuy rằng trong lòng tràn ngập thấp thòm lo lắng, nhưng phong cảnh tuyệt đẹp vẫn làm cho tôi sợ hãi than thầm trong lòng. Quả nhiên là cuộc sống xa hoa, không hổ là nơi đã dưỡng dục ra một Hầu gia cùng một quý phi——phủ đệ này có kiến trúc tinh xảo, khắp nơi đều toát ra sự phú quý. Tràn đầy quý khí nhưng cũng không quá phô trương, xa hoa vừa mức.

Ha ha. . . . . Quả nhiên tiểu thuyết và TV đều là gạt người, nói cái gì mà tham quan, kẻ xấu đều là người tai to mắt lớn, đều là người ngu ngốc chỉ biết phô trương lãng phí. Nếu thật sự là như vậy, tham quan cũng đã không ngồi được đến địa vị đại quan rồi.

Bất quá, cứ nhìn Bảng Dục, cùng tỷ tỷ quý phi được hoàng thượng độc sủng của hắn, là có thể liên tưởng được Bảng thái sư tuyệt đối là người ưa nhìn, hơn nữa ở Tổng triều này hắn lại có chức vị, thậm chí là chức quan to, ít nhất tướng mạo cũng phải đường đường, tuyệt đối không có khả năng có dung mạo của hạng người đáng khinh.

Nói tới đây, tôi lại nghĩ tới, khoảng thời gian tôi đi vào Tổng triều này cũng không phải là ngắn, nhưng thật ra tôi chưa một lần nghe thấy qua Bảng thái sư làm việc gì xấu, phải nói, đương triều thái sư, danh tiếng cũng không tệ lắm. Hơn nữa, cũng không thể nói rõ là ông ta cùng Bao đại nhân trở mặt với nhau, nhiều nhất chỉ có thể xem như là hai bên bất đồng ý kiến với nhau mà thôi. Có lẽ chắc không giống với trong tưởng tượng của tôi, có một đứa con ** ắt sẽ có một người cha**.

Một bên miên man suy nghĩ, cước bộ của tôi không ngừng đi theo Bảng Dục, mới vừa xuyên qua hành lang, đi vào phòng khách, chợt nghe thấy một tiếng quát lớn "Ngươi đứng lại đó cho ta!"

Tôi sợ tới mức giật nảy cả mình, trong lòng phát lạnh.

Khi còn đang thất thần, chỉ thấy Bảng Dục đi ở phía trước tôi dừng lại cước bộ, sau đó miên cưỡng mở miệng "Cha ——"

Tôi trừng lớn mắt, không dám tin đưa mắt nhìn qua, chỉ thấy có một nam tử trung niên đang bước nhanh về phía chúng tôi, gương mặt nhả nhặn nheo nhẽ, toàn thân toát ra khí khái làm cho người ta chỉ cần liếc mắt nhìn một cái là đã biết không phải là người tầm thường. Chính là, về mặt hiện tại của hắn lại cực kỳ phần nộ, hoàn toàn phá hủy mất hình tượng của hắn.

"Nghịch tử, ngươi lại chạy đi nơi đâu lêu lổng ! !"

Bảng thái sư lấy một loại tư thế cực kỳ "Anh dũng" chạy vọt lại đây, mở miệng mắng Bảng Dục một trận, tôi nghe mà trợn mắt há hốc mồm, tốt. . . . . Thật mạnh mẽ, cũng đã vài phút đồng hồ trôi qua, vậy mà mắng chửi người rất trôi chảy không bị lặp lại. Hơn nữa, tôi nghe tất cả đều là thể văn ngôn nửa hiểu nửa không.

Sau đó, lần đầu tiên tôi được chứng kiến bộ dáng Bảng Dục im lặng không nói một lời nào, tuy rằng trên mặt hắn lúc hồng lúc xanh thi nhau ra trận, cũng không biết là hắn xấu hổ hay là phần nộ nữa, dù sao sắc mặt nhìn không được tốt cho lắm.

Cũng không biết Bảng thái sư đại nhân đã mắng trong bao lâu, tôi hoa hết cả hai mắt, thái tử trong lòng tôi vẫn an ổn ngủ, rốt cuộc không chịu được loại tra tấn này —— oa một tiếng, khóc rống lên.

Vì thế, tiếng khóc kinh thiên động địa, quỷ thần khiếp sợ đã thành công đập tan thanh thế to lớn của Bảng thái sư với công trình mắng chửi vĩ đại của hắn. Tạm dừng một chút, hắn sợ run một chút, sau đó mạnh xoay người lại, rốt cục chú ý tới tôi vẫn đang đứng ở phía sau Bảng Dục. Tôi kéo kéo khóe miệng cứng ngắc, ước chừng giống như đã cười một cái, sau đó liền lập tức cúi đầu, đồ tiểu tử tông đang khóc rống không ngừng ở trong lòng.

Bảng thái sư lúc này giống như mới chợt bừng tỉnh, hắn hít sâu một hơi, sau đó lại chuyển hướng nhìn vào Bảng Dục "Nghịch tử, người lần này chẳng lẽ ngay cả nữ tử đã kết hôn cũng không buông tha, cướp cả mẹ cả con người ta về sao? !"

Tuy rằng cảnh tượng thật sự hỗn loạn, nhưng lúc những lời này của Bảng thái sư truyền vào trong tai tôi, tôi thật sự có xúc động rất muốn cười.

Vị phụ thân này, ước chừng là đã bị Tiểu Bảng Giải này chọc cho giận điên rồi, nói như vậy, nói như vậy. . . . .

Được rồi, tuy rằng không thể cười thành tiếng, nhưng cho phép khóe miệng tôi được giật giật hai cái vậy.

"Cha, không phải như thế." Tiểu Bảng Giải cũng là thẹn quá thành giận mặt phồng lên đỏ bừng bừng, nhưng vẫn không biết nên giải thích ra sao, tôi nhìn mà càng muốn cười to.

"Không phải như vậy thì là gì?" Bảng thái sư đã hoàn toàn không còn cần lựa lời mà nói nữa, hắn chỉ vào người tôi phẫn nộ nói "Không phải người cướp về, chẳng lẽ là người mời vú em về sao? !"

Lời này truyền vào trong tai, tôi cắn môi dưới, ngăn cho mình không được bật cười thành tiếng, cha con nhà này ở chung như thế nào lại, như thế nào lại. . . . .

"Cha!" Bảng Dục không thể nhịn được nữa "Nàng không phải là vú em, đứa nhỏ nàng ôm trong lòng cũng không phải là con nàng."

Bảng thái sư trừng mắt "Không phải con của nàng, chẳng lẽ là con của người? !"

Bảng Dục há mồm đang muốn nói gì đó, đột nhiên tròn mắt vừa chuyển, bỗng dừng tỉnh táo lại. Sau đó đúng là nhếch miệng cười, mang theo một chút đắc ý của trẻ con "Cha, người nói đúng rồi, đứa bé trong lòng nàng chính là con của con, là Tôn tử. . . . .của người."

Bạn đang đọc truyện 1/2 Ngự Miêu được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59

Bảng Dục vừa dứt lời, cả phòng liền trở nên im lặng đến mức kỳ dị, ba người mắt to trừng mắt nhỏ, thật lâu sau, giọng điệu không dám tin của Bảng thái sư mới vang lên "Người nói cái gì, đứa nhỏ này là con ai? Tôn tử của ai?"

Thấy thế, biểu tình kia của Bảng Dục không biết có nên nói là vui sướng khi người gặp họa hay không nữa, hắn tươi cười nói "Con nói, cha, đó là con của con, tôn tử của "ngài!" "Hắn vừa nói, một bên còn cố ý kéo dài chữ ngài.

Bảng thái sư như là rốt cục đã nghe rõ lời của Bảng Dục, tay hắn run run chỉ vào Bảng Dục "Người. . . người. . . người từ lúc nào thì. . . . ."

"Cũng chính là khoảng thời gian ở Trần Châu." Bảng Dục làm như không vội, hắn ung dung sửa lại vạt áo, mới chậm rãi nói.

"Hỗn trướng! !" Bảng thái sư rít gào, ước chừng truyền xa ba dặm cũng nên "Người còn chưa thành thân, thế nhưng lại đã sinh con riêng! !" Hắn vừa dứt lời, giống như nhớ tới cái gì đó, bỗng dừng chuyển qua nhìn về phía tôi, ánh mắt sắc bén "Người có thân phận gì? Nhà ở đâu? Trong nhà còn có người thân nào không?"

"Ta. . . . ." Không nghĩ tới Bảng thái sư lại đột nhiên quay qua hỏi tôi, tôi sững sốt một chút mới kịp phản ứng, nhưng mới nói được một chữ, Tiểu Bảng Giải đã mất kiên nhẫn cắt ngang lời "Cha hỏi nàng làm gì?"

"Làm gì?" Bảng thái sư xem ra đã thật sự giận quá rồi, hắn lại rít gào với Bảng Dục "Hiện tại đứa nhỏ cũng đều đã có, chẳng lẽ không nên cho nàng một thân phận sao, trường tôn của Bảng phủ ta, chẳng lẽ mẫu thân của nó lại không có thân phận gì sao? Người định làm cho đứa nhỏ này này lớn lên phải gặp người như thế nào đây? !" Bảng thái sư nói xong, lại nhìn lướt qua tôi không biết phải nên bày ra biểu tình gì cho phải "Nếu gia thế trong sạch, liền tiến vào Bảng phủ ta là được."

Bảng Dục thoát nhìn đã có khuynh hướng miễn dịch đối với rít gào của cha hắn, hắn ngoáy ngoáy lỗ tai, một bộ dáng ăn chơi trác táng "Cái gì mà thân

phận với không thân phận, nàng chỉ là một hạ nhân, có thân phận gì đây?" Nói xong, còn ngại chưa đủ thị uy, liền trừng mắt nhìn tôi.

Sớm biết rằng ở Bàng phủ chuyện gì đều có thể phát sinh, cho nên tôi cũng không ngạc nhiên lắm, ôm thái tử ngồi xổm xuống "Thái sư đại nhân, tiểu Hầu gia nói rất đúng, mẫu thân của tiểu thiếu gia đã qua đời, ta chỉ là một thị nữ mà thôi" Nói mẫu thân của tiểu thái tử đã mất, tôi cũng không phải là nói dối nha~

Về phần thân phận. . . . . tôi không muốn làm thê tử, tôi tình nguyện làm nô tỳ a~.

Bàng thái sư sừng sốt, có lẽ là không nghĩ tới tôi sẽ nói như vậy.

Chính là Bàng Dục lại cười châm chọc "Cha, người đã hiểu chưa, nàng. . . . . chỉ là hạ nhân." Hắn nghiêng răng nghiêng lợi nói, còn không quên hung hăng trừng tôi. Mà tôi chỉ ôm chặt thái tử, cúi đầu không có nói gì.

Sau một lúc lâu, tôi nghĩ đến Bàng Dục ít nhất còn muốn nói cái gì đó, chính là hắn cũng chỉ dừng lại một chút, sau đó chuyển hướng nhìn Bàng thái sư "Dù sao, cha, hiện tại con đã ôm tôn tử của người về, người tự xem giải quyết như thế cho tốt đi."

"Người nói cái gì? !" Bàng thái sư vừa mới giảm âm lượng giờ lại rống lên cao vút "Cái gì tôn tử của ta, chẳng lẽ nó không phải là con của người sao?"

Tôi nghe mà âm thầm cười khế, thật sự là buồn cười, khẩu khí của Tiểu Bàng Giải, như là đang nói dù sao ta đã sinh cho người rồi, phần còn lại chính người lo liệu đi.

"Đương nhiên là con của con rồi." Bàng Dục bắt cần đáp "Cho nên con mới ôm nó trở về chứ. Bất quá cha a~, hiện tại cũng đã ôm trở về phủ rồi, nương của nó cũng đã mất, hiện tại quan trọng nhất là ... Nên làm sao bây giờ."

"Còn có thể làm sao bây giờ, đương nhiên là nuôi dưỡng nó thật tốt a~ !" Bàng thái sư dùng sức trừng mắt nhìn Bàng Dục liếc mắt một cái "Chờ sau khi người cưới vợ, để thê tử người trở thành mẫu thân trên danh nghĩa của nó là được." Hắn nói xong, lại trừng mắt nhìn Bàng Dục liếc mắt một cái, sau đó chuyển hướng nhìn về phía tôi, ra lệnh nói "Người. . . . . Đem đứa nhỏ ôm lại đây để ta nhìn xem."

"Dạ" tôi đáp ứng, ôm đứa nhỏ tới trước mặt hắn.

Tiểu Thái tử này cũng thật là biết ý, Bàng thái sư dùng sức kêu la như vậy cũng không đánh thức được nó, đến bây giờ vẫn còn an ổn nằm ngủ ở trong lòng tôi, thường thường mồm còn chộp chộp một chút.

Bàng thái sư nhìn mà sừng sốt, tiếp theo trên mặt bỗng dưng trào ra biểu tình từ ái "Đứa nhỏ gọi là gì, đã đặt tên chưa?"

"Chưa ạ" Bàng Dục đáp "Cha đặt cho nó một cái tên đi."

"Hừ, con của mình mà cũng không để ở trong lòng." Bàng thái sư tiếp tục trừng Bàng Dục, tiếp theo lên tiếng gọi quản gia, sau đó là một chuỗi mệnh lệnh được phát ra. Sau khi hắn đã xác nhận sẽ có người dọn dẹp ổn thỏa cho Tiểu thái tử, liền đi thẳng đến thư phòng. . . . . không cần nghĩ cũng biết, đến thư phòng gấp như vậy là muốn đặt tên cho đứa nhỏ rồi.

Tôi có chút ngờ ngạc nhìn bóng dáng tuyệt trần bước đi của Bàng thái sư, vị thái sư này khác xa so với tưởng tượng của tôi. . . . .

Tuy rằng Bàng thái sư một khi gặp đứa con này, tất cả nhả nhận nhơ nhĩ đều bị thiếu trụi, thay vào đó là rít gào kinh người, nhưng cũng không thể không thừa nhận hắn rất yêu thương đứa con tính tình trẻ con này của mình.

Cho dù không phải là con trai trưởng, nhưng rốt cuộc con của Bàng Dục cũng chính là tôn tử đầu tiên của hắn.

Cho nên, tuy rằng tôi hiện tại đang ở trong thân phận thị nữ của tiểu thái tử, trừ bỏ việc trông chừng tiểu thái tử ra, thật ra cũng không có ai sai tôi đi làm việc nặng gì cả. Hơn nữa, tiểu thái tử hiện tại không những có bà vú mà còn có rất nhiều thị nữ khác chăm nom, bởi vì vậy. . . . . Có đôi khi tôi thật sự không tìm ra được việc gì để làm.

"Thật là nhàn nhã a!" tôi khẽ thở dài, tuy rằng, thỉnh thoảng cũng trò chuyện với mấy hạ nhân khác, nhưng ở trong Bàng phủ, trừ bỏ tĩnh lặng, chính là tĩnh lặng. . . . . Nghĩ vậy, tôi lại đóng cửa chiếc nôi "Kỳ thật mình giống như là đến Bàng phủ để nghỉ phép vậy."

Ước chừng là đã được ăn uống no say, lại được tôi đóng cửa nôi, Tiểu thái tử có vẻ rất thoải mái, nhếch môi cười đến lộ ra cả lợi.

"Người đứng là đứa trẻ vô xi." Tôi cười chọc nhẹ vào má tiểu thái tử.

Nhìn bộ dáng cười vui vẻ của Tiểu Thái tử, tôi một bên nhẹ nhàng đung đưa nôi, một bên khẽ ngâm nga "Tiểu bảo bối, mau mau ngủ, trong mộng sẽ có ta đi theo con, cùng con cười, cùng con khóc, chúng ta cùng nương tựa vào nhau. . . . ."

Cũng không biết ngâm nga đã bao lâu, nhìn thấy tiểu bảo bối nằm trong nôi đã ngủ say, tôi mới dừng lại động tác đưa nôi, nhẹ chân nhẹ tay đứng dậy, xoay người ra khỏi phòng. Mới vừa bước ra cánh cửa, ngẩng đầu lên liền nhìn thấy Bàng Dục vẻ mặt phức tạp đang nhìn tôi.

Tôi cả kinh, lập tức trấn định lại, quay lại đóng cửa, mới y theo lễ tiết của thị nữ hành lễ nói "Chào tiểu Hầu gia."

Hắn quét mắt liếc tôi một cái "Đi theo ta."

"Dạ"

Cùng hắn đi ra viện môn, nói thật, không phải là không có thấp thỏm lo lắng, sau khi biết được chân tướng, mỗi lần tôi cùng Tiểu Bàng Giải gặp mặt, là không có một lần nào nói chuyện hữu hảo.

Mà lúc mới bước vào Bàng phủ, tôi cũng đã nghĩ qua rất nhiều phương thức hắn sẽ dùng để trả thù mình, tuy rằng đã đã thông tư tưởng cho bản thân, nhưng là chuyện tới trước mắt, vẫn là cảm thấy được có chút bất an. Không phải là lo lắng hắn có thù đoạn gì quá phận, chính là. . . . .

Haiz——

*****

Một đường đi theo Bàng Dục xuyên qua vườn hoa tràn ngập màu sắc hương thơm, hàng liễu phát phơ theo gió, hậu hoa viên của Bàng phủ thật sự là cảnh xuân rực rỡ.

Cảnh xuân phơi phới, làm cho người ta cảm thán không thôi, thì ra xuân sắc chính là đây sao?

Dọc đường đi Bàng Dục vẫn trầm mặc, cho đến khi đi đến bên hồ trong hoa viên, mới dừng lại cước bộ. Thấy hắn không có ý định mở miệng, tôi cũng chỉ biết yên lặng đứng ở phía sau hắn. Cũng không biết là đã trải qua bao lâu, chân tôi đã có chút tê dại, Bàng Dục lúc này đang quay lưng về phía tôi mới sâu kín mở miệng nói "Cát Thanh đã tỉnh lại rồi, Khai Phong phủ cũng đã tìm được chứng cứ chính xác có lợi cho Lan phi, Thánh Thượng cũng đã hạ lệnh để cho Bao Chứng ngầm phúc thẩm vụ án này."

Tôi nghe vậy vừa mừng vừa sợ, tuy rằng Bàng Dục cũng không nói kết quả vụ án này ra sao, nhưng nếu là Bao đại nhân đã tiếp nhận phúc thẩm vụ án này, còn có thể có kết quả ngoài ý muốn được sao?

Ha ha, nói cách khác, vụ án này kết thúc. . . . . không phải là tôi cũng sắp được trở về Khai Phong phủ rồi sao?

Thật là không nghĩ tới, mới chỉ có hai ngày thế nhưng lại tiến triển vô cùng thuận lợi như vậy.

Không tự chủ được, tôi khẽ giương khóe miệng, vẽ lên một độ cong hoàn mỹ. . . . . Triển đại ca, huynh có khỏe không? An Chi rất nhớ huynh. . . . .

"Trông người thật cao hứng." Thanh âm lạnh lùng của Bàng Dục bỗng dưng vang lên bên tai.

Giống như bị hắt một chậu nước lạnh, tôi giật nảy mình một cái chợt tỉnh táo lại. Ngẩng đầu lên nhìn về phía Bàng Dục, chỉ thấy hắn đang hí mắt nhìn tôi, trong mắt ánh lên sự phẫn nộ, còn ần ần mang theo một chút oán hận.

Tôi nhìn mà trong lòng phát lạnh, thật sự. . . . . hận tôi đến thế sao?

Haiz, được rồi, nếu như tôi mà bị người gạt như thế, có lẽ tôi cũng hận đến long trời lở đất, không thể tha thứ mất.

Hiện tại nói xin lỗi hay gì gì đó, liệu còn hữu dụng gì không?

Mặc dù có một số chuyện, cũng không phải nói xin lỗi là xong.

Cảm thấy được yết hầu có chút gai gai, tôi há hốc cổ họng, mới mở miệng nói "Tiểu Hầu gia. . . . ."

Cũng không chờ tôi nói tiếp, Bàng Dục khoát tay chặn lại, cắt ngang lời nói của tôi, hắn một lần nữa quay đầu đi, không hề nhìn tôi nữa, cũng che đi suy nghĩ ở trên mặt "Người không cần nói nữa, người muốn nói cái gì ta cũng đều đã biết. Lần trước dọc đường quay trở về Khai Phong phủ người nói cũng đã quá nhiều rồi."

"Ta. . . . ." Lại một nữa có cảm giác không phản bác được.

Đúng vậy, muốn giải thích, muốn nói xin lỗi, muốn xin tha thứ, hắn cũng đều đã biết, nhưng là biết rồi thì cũng có hữu dụng gì đâu. Xin tha thứ là chuyện của tôi, hắn có tha thứ hay không lại là chuyện của hắn, miễn cưỡng cũng không được.

Trầm mặc thật lâu, sau đó, vẫn là Bàng Dục lên tiếng trước, nghe có chút hư ảo "Nếu như được lựa chọn một lần nữa, An Chi" đây là lần đầu tiên tôi nghe hắn gọi tên mình mà ngần cả ra, sau đó lại nghe hắn tiếp tục nói "Người có thể hay không. . . . . Có thể hay không. . . . ."

Hắn giống như là có chút không biết phải hỏi ra miệng như thế nào, tôi nghe mà chỉ biết cười khổ "Ta sẽ, tiểu Hầu gia. Vì dân chúng thành Trần Châu, vì sự tín nhiệm của Bao đại nhân, ta sẽ. . . . ."

Cho dù được lựa chọn một lần nữa, tôi vẫn lựa chọn như vậy, tôi vẫn sẽ lựa chọn lừa hắn. Chỉ cần dân chúng thành Trần Châu cùng Khai Phong phủ được thái bình—— tuy rằng tôi thừa nhận rằng mình cũng không phải là thánh nhân vì thiên hạ mà ưu phiền, nhưng là, tiếng kêu than dậy khắp đất trời ở thành Trần Châu, khơi gọi lên niềm cảm thông của toàn nhân loại, nếu là người thì khó có thể làm ngo được.

Tuy rằng có lẽ hiện tại nói như vậy không được tốt cho lắm, nhưng là tôi không bao giờ muốn lừa dối hắn nữa.

Nghe xong lời của tôi, Bàng Dục tuy rằng trong lòng rất kích động, nhưng rốt cuộc vẫn cố nén, ra về trấn định.

Bạn đang đọc truyện 1/2 Ngự Miêu được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Chương 60 (đại kết cục)

Tôi ôm tiểu thái tử đi vào đại sảnh.

Mới vừa nhắc đầu lên, ánh vào mi mắt chính là một màu đỏ quen thuộc.

Cơ hồ là không tự chủ được, tôi tiến lên nửa bước, mới vừa bước được một bước, liền bắt buộc chính mình phải tỉnh táo lại. Triển Chiêu cùng tôi bốn mắt nhìn nhau, vẻ mặt hắn cũng biến đổi, nhưng lại cũng cố gắng khắc chế như tôi.

Mà bên kia Bàng thái sư đang đối chọi với Bao đại nhân "Bao Chứng, đứa nhỏ đã được đưa đến, ngươi có gì chứng minh nó là thái tử?"

"Đương nhiên có thể chứng minh." Bao đại nhân tiến lên từng bước, "Thái sư, dưới gan bàn chân của thái tử có ba nốt ruồi son, chỉ cần kiểm tra chân của đứa bé này là biết ngay."

Bàng thái sư nghe vậy xoay người lại, nói với tôi "Cởi tã ra, để lộ gan bàn chân của đứa nhỏ ra."

"Dạ" tôi đáp ứng, thật cẩn thận cởi bỏ tã ra, ba nốt ruồi son hiện ra rõ ràng.

Bàng thái sư thấy thế biến sắc, Bao đại nhân lập tức nói "Thái sư, hiện tại đã chứng minh được đứa nhỏ này là thái tử, có thể cho bản phủ mang đứa nhỏ này đi được không?"

Nghe vậy, Bàng thái sư ngần ra, lập tức cãi chày cãi cối nói "Thiên hạ cũng không phải chỉ có một mình thái tử có ba nốt ruồi son ở gan bàn chân. Huống hồ chính mồm con ta nói với ta rằng, đây là cháu đích tôn của Bàng gia."

"Cha, đây là thái tử." Bàng thái sư vừa dứt lời, Bàng Dục liền bước vào phòng mở miệng nói.

Bàng thái sư vẻ mặt vốn đã khó nhìn, lúc này đây lại càng thêm đặc sắc, bất quá hắn cũng đã lăn lộn trên chốn quan trường nhiều năm, rất nhanh thu lại vẻ mặt đa dạng đó "Dục Nhi, lời này của ngươi là có ý gì?"

"Cha" Bàng Dục quét một vòng nhìn toàn bộ người có mặt ở trong đại sảnh, vẻ mặt bất đắc dĩ nói "Ngày đó thái tử gặp nguy cấp, vì để bảo toàn huyết mạch duy nhất của bộ hạ, con không thể không ra hạ sách này. Hiện nay chân tướng đã rõ ràng, cũng là lúc nên hồi phục lại thân phận cho thái tử." Hắn nói xong, vẻ mặt tuyệt đối còn trung thành hơn với cả người của Khai Phong phủ.

Tôi nhìn mà thiếu chút nữa tròn mắt rớt cả ra bên ngoài, đây là An Lạc Hầu vô thiên vô pháp ở Trần Châu sao? Hay là hắn cũng bị xuyên qua từ lúc nào mà tôi không biết?

Đang lúc kinh ngạc, Bàng Dục lại làm bài phát biểu "Chuyện bất đắc dĩ" kèm theo bài lý luận "Trung quân yêu nước" với quần chúng. Nghe hắn nói mà tôi há hốc mồm, tôi chỉ biết bản tính của tiểu hầu gia cũng không tệ lắm, nhưng thật không ngờ hắn lại là một trung thần trụ cột của đất nước như thế này.

Mà phản ứng của Bàng thái sư chính là ngoài dự liệu lại quá hợp tình hợp lý.

Ngôn ngữ và cử chỉ của hắn có thể nói là phối hợp với Bàng Dục không chê vào đâu được, có lẽ đây mới là bộ dáng nên có của một Bàng thái sư dưới một người mà trên vạn người.

Cho nên, khi vỡ kịch kết thúc, Bàng thái sư có vẻ rất chi là hài lòng. Tuy rằng động cơ ban đầu của Bàng Dục có lẽ cũng không đơn thuần như vậy, nhưng cũng không có ai nhắc đến, mặc kệ là Bàng Dục hay Khai Phong phủ cũng thế, đều không có ai bóc mẽ động cơ ban đầu của Tiểu Bàng Giải. Hơn nữa, Bàng Dục bảo hộ Thái tử cũng là sự thật, cho nên, theo lô-gích mà nói, lần này An Lạc Hầu đã có công lớn trong việc bảo hộ thái tử vào thời khắc nguy cấp nhất.

Đối với chuyện như vậy, Bao đại nhân cũng không lộ ra thần sắc chán ghét, có lẽ là do Bàng thái sư chính là đối thủ của ông, mà Bàng Dục có công lao cũng là sự thật.

"Thái sư, tiểu Hầu gia, bản phủ xin cáo biệt để hồi cung phục mệnh." Bao đại nhân chấp tay nói.

Bàng thái sư lập tức khẽ vươn tay nói "Bao đại nhân, nếu Dục Nhi lần này cũng tham dự việc này, vậy thì để cho bản thái sư cùng ông vào cung phục mệnh vậy."

"Này. . . . ." Bao đại nhân trầm ngâm một lát, gật đầu nói "Như thế cũng tốt. Vậy mời thái sư."

"Bao đại nhân mời——"

Hai người bước ra khỏi cửa, tôi lập tức ôm thái tử đuổi kịp họ, mới đi được vài bước, liền cảm giác được ống tay áo bị người túm lấy "An Chi."

Tôi vội ổn định cước bộ quay đầu lại, chỉ thấy Bàng Dục đang nhìn tôi chăm chăm.

Tôi cả kinh, khẽ hô một tiếng "Tiểu Hầu gia. . . . ."

Về mặt của hắn thật sự rất phức tạp, như là có rất nhiều điều muốn nói, nhưng cuối cùng hắn lại chỉ phun ra vền vền có hai chữ "Bảo trọng."

Tôi nghe mà hốc mắt cay cay, vội giương khóe miệng cười cười "Ừ, ta sẽ bảo trọng." Hắn nói tôi bảo trọng đồng nghĩa với việc hắn đã tha thứ cho tôi "Tiểu Hầu gia, nếu người đã tha thứ cho ta, rảnh rồi nhớ đến Khai Phong phủ chơi với ta nha." Một đệ đệ như vậy, tôi thật sự rất thích, rất thích.

Bàng Dục nhướn mày "Ai muốn đi. . . . ."

Hắn mới nói một nửa, bỗng dừng như nhớ tới cái gì đó, thần sắc lại biến đổi, lại mang theo vẻ mặt hờn hờ nói "Được, An Chi, chúng ta cứ quyết định như vậy đi." Hắn nói xong, thả tay ra, còn rất chi là cao hứng phát phát tay "Người đi đi."

Tôi bị một loạt chuyển biến đó của hắn làm cho trọn mắt há hốc mồm, tôi phát hiện mình hoàn toàn không theo kịp lối suy nghĩ tốc độ của hắn, ngay ra một lát mới nói "A, a."

*****

Chuyện kế tiếp, đương nhiên cũng diễn ra hết sức thuận lợi, Bao đại nhân cùng Bàng thái sư mang theo tiểu thái tử tiến cung, tôi cùng Triển Chiêu quay về Khai Phong phủ chờ tin tức.

Sau khi nhìn theo bóng dáng hai người bọn họ biến mất ở cửa cung, Triển Chiêu lúc này mới quay đầu nhìn tôi "An Chi."

"Đại ca." Vừa mới chạm phải ánh mắt của hắn, hốc mắt đã cảm thấy cay cay, tuy rằng, mới rời khỏi Khai Phong phủ có mấy ngày, nhưng từ lúc đi vào thế giới xa lạ này, tôi chưa từng tách khỏi Triển Chiêu lâu như vậy.

Triển Chiêu tiến lên vài bước, nắm lấy tay tôi "An Chi, muội ở Bàng phủ có tốt không? Bàng. . . . . Tiểu Hầu gia có làm gì gây khó dễ cho muội không?"

Thấy thế tôi vội lắc đầu, nở ra một nụ cười trấn an "Không có, không có, muội ở Bàng phủ rất tốt, tiểu Hầu gia cũng không làm khó xử muội."

Về mặt của Triển Chiêu lại không cho là như vậy "Tiểu Hầu gia thật không có làm khó dễ muội sao?"

"Thật sự, thật sự!" Tôi vội vàng gật đầu như gà mổ thóc "Huynh nhìn này, cả người muội từ trên xuống dưới vẫn hoàn hảo, không gầy đi một chút nào, những ngày qua ở Bàng phủ thật sự rất thuận lợi."

Triển Chiêu lời kéo tôi đánh giá từ trên xuống dưới một lúc lâu, sau đó mới miễn cưỡng gật đầu "Không có việc gì là tốt rồi, chúng ta quay về Khai Phong phủ đi."

"Dạ." nơi có thể quay về, cũng chỉ có. . . . . nhà mà thôi!

Chuyện Thái tử thật giả, rất nhanh đã được giải quyết, nghe nói bởi vì vụ án này có quan hệ với Bàng Dục và Bàng thái sư, nên tiểu thái tử hiện tại đã được Bàng quý phi nuôi nấng, Bàng quý phi nhưng thật ra lại cực kỳ yêu thương Tiểu Thái tử.

Tôi nghe kể mà âm thầm gật đầu, quý phi không có con nối dõi, thêm một thái tử không có mẫu thân, nuôi dưỡng thái tử sẽ trở thành nhi tử của người, chính là con của người, Bàng quý phi cũng là một người rất thông minh nha.

Bất quá, đây cũng không phải là chuyện tôi cần quan tâm. Bởi vì, kết thúc vụ án này, còn có một sự kiện khác lại một lần nữa được đem ra hội nghị—— đó chính là hôn lễ bị gián đoạn lần trước.

Lại một lần nữa mặc giả y đồ thẩm, nắm chặt quả táo trong tay, tôi được diu bước vào trong kiệu hoa, lần này tôi còn thấp thỏm không yên hơn cả lần trước, không biết lúc này đây, có chuyện gì xảy ra hay không?

Phi, phi, tôi xong rồi, tôi không ngừng nguyên rửa cái mồm quạ đen của mình, lúc này đây, nhất định sẽ không có chuyện gì đâu.

"Nhất bái thiên địa, nhị bái cao đường. . . . ." Công Tôn tiên sinh không biết có phải cũng ôm ý nghĩ như tôi hay không, mà hắn đọc thủ thực vái lạy khá là mau, tôi cùng Triển Chiêu thiếu chút nữa không theo kịp tiết tấu của hắn. Bất quá tôi không có một nửa câu oán hận hắn, nhanh nhanh kết thúc sớm một chút, miễn cho đêm dài lắm mộng a~.

Khó khăn lắm nghe thấy Công Tôn tiên sinh nói đưa vào động phòng, tôi rõ ràng cảm thấy Triển Chiêu ở bên cạnh cũng như tôi đồng thời thờ phào nhẹ nhõm một hồi.

Im lặng che khăn voan ngồi ở bên giường, tôi dùng sức nắm chặt lấy góc váy, ngần ngần vụn vụn đừng gặp chuyện không may nữa a~.

Cũng không biết là đã qua bao lâu, rốt cục nghe được bên ngoài tân phòng vang lên một trận xôn xao, một đám người ầm ầm kéo vào trong phòng.

"Triển đại ca, mau nhấc khăn voan lên, để cho chúng ta được ngắm tân nương tử một cái." Lập tức có thanh âm ồn ào truyền vào trong tai.

Tôi nghe mà ngẩn ra, lập tức chậm rãi cười, đây là. . . . . tập tục nháo động phòng rồi.

Rất nhanh, còn có thanh âm của hỉ nương vang lên "Xin mời tân lang nhấc khăn voan lên, từ nay về sau vừa lòng đẹp ý." Tiếp theo, trước mắt tôi hơi hơi sáng, sau đó bỗng dưng sáng bừng. Vì thế, một phòng ồ lên.

Sau khi uống xong rượu giao bôi, chính là lúc bắt đầu tập tục nháo động phòng.

Người thứ nhất đứng ra, chính là Bạch Ngọc Đường, hần cười đến là xấu xa, trong tay còn cầm một bầu rượu "Hôm nay là ngày vui của Xú. . . . . Khụ, Triển đại ca, ta xin kính tấu một ly."

Ồ, Bạch thử lễ phép như vậy, khẳng định là người tới không có ý tốt gì rồi. Tôi cùng Triển Chiêu liếc nhau, cầm lấy ly rượu, mà dị biến, liền phát sinh ở trong nháy mắt, rượu mới vừa vào cổ họng, tôi liền giật mình cảm thấy tầm mắt mình đột nhiên biến đổi, tôi mạnh ngẩng đầu lên, chỉ thấy đối diện, một vị nữ tử thân mặc giá y, đầu đội mũ phượng, chính là cũng đang kinh ngạc nhìn tôi. Mà khuôn mặt kia, cho dù có hóa thành tro tôi cũng nhận ra.

Đó là. . . . .mặt của tôi. . . . .

END

Bạn đang đọc truyện 1/2 Ngự Miêu được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.